

ELET DŽOZEF VAGONER

VEČNI SAVEZ

Naziv dela:
Večni savez

Autor:
Elet Džozef Vagoner

Naslov originala:
The Everlasting Covenant

By Ellet Joseph Waggoner

Publisher:
International Tract Society, London (1900)

(Najveći deo knjige prvo se pojavio kao serija članaka
u British Present Truth 1896/97)

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa:
„Donat Graf“ Beograd

Sadržaj

Predgovor	11
1. PORUKA JEVANĐELJA – VEĆNO JEVANĐELJE.....	13
„Željeni svih naroda“	14
Sila jevandjelja	15
Sila stvaranja	16
Stvaranje i otkupljenje	17
Stvaranje kroz krst	17
Tajna Božja.....	18
Hristov život prikazan u čoveku.....	19
Zajednica ove tajne	20
Jevandjelje objavljeno kao nasledstvo.....	22
Naslednici svih stvari.....	23
2. STEĆENI IMETAK – PRVA VLAST	24
Vreme obnove	27
Ko su naslednici?.....	28
Obećanje njegovog dolaska	30
Veliki vrhunac	31
3. OBEĆANJE ABRAMU – POZIV UPUĆEN ABRAMU	34
Božja obećanja sva su – u Hristu	34
Abram i krst.....	35
Seme (potomak).....	37
Zemlja.....	38
Isus i vaskrsenje.....	39
4. POZIVANJE ABRAMA – PODIZANJE OLTARA	40
Primer roditeljima.....	40
Abram i Lot	43
Ponovljeno obećanje.....	44
Abram i Melhisedek	45
5. POZIVANJE ABRAMA – SKLAPANJE SAVEZA	49
Treba da se ispuni posle vaskrsenja.....	53
6. POZIVANJE ABRAMA – TELO PROTIV DUHA	55

Duhovno i doslovno	56
7. POZIVANJE ABRAMA – SAVEZ ZAPEČAĆEN (1. deo)	59
Novo ime	59
Savez pravednosti	62
Darovana zemlja	64
8. POZIVANJE ABRAMA – SAVEZ ZAPEČAĆEN (2. deo)	66
„Znak obrezanja“	66
Zašto spoljašnji znak?	68
9. POZIVANJE ABRAMA – ISPIT VERE	70
Iskušenja	71
Vaskrsenje i život	74
Savršena žrtva	75
Dela vere	76
Prijatelj Božji	77
10. POZIVANJE ABRAMA – OBEĆANJE I ZAKLETVA	79
Jedino u Hristu	80
„Jaka uteha“	81
11. POZIVANJE ABRAMA – OBEĆANJE POBEDE	84
12. POZIVANJE ABRAMA – OPŠTI PREGLED	88
Svi naslednici	88
Grad i zemlja	89
Isak kao ilustracija	90
Isavovo neverstvo	93
13. OBEĆANJA DATA IZRAELU – IZRAEL, KNEZ BOŽJI	97
Božji izbor	98
Jakovljeva prva pouka	99
Primena pouke	101
Konačni ispit	102
Novo ime	106
Ko su Izraelci?	107
14. OBEĆANJA DATA IZRAELU – IZRAEL U EGIPTU	108
Šta se podrazumeva pod Egiptom (Misirom)?	109
Egipatsko idolopoklonstvo	109
I dalje u egipatskom ropstvu	112
Poziv za izlazak iz Egipta	115

15. OBEĆANJA DATA IZRAELU – OBEĆANO VREME	117
16. OBEĆANJA DATA IZRAELU – HRISTOVA SRAMOTA.....	120
Nevolje radništva i njihovo rešavanje.....	123
17. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DAVANJE NALOGA	127
Duh daje objavu.....	129
18. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PROPOVEDANJE JEVANĐE-LJA U EGIPTU	132
Jevanđelje izbavljenja	133
Propovedanje faraonu	135
19. OBEĆANJA DATA IZRAELU – KAKO JE FARAONOV SRCE OTVRDNULO	137
Božja namera sa faraonom	138
20. OBEĆANJA DATA IZRAELU – SPASENI ŽIVOTOM.....	142
Prva Pasha	143
Poslednja Pasha	146
21. OBEĆANJA DATA IZRAELU – KONAČNO IZBAVLJENJE	148
„Drugi put“	152
22. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PESMA IZBAVLJENJA	155
23. OBEĆANJA DATA IZRAELU – HLEB SA NEBA	160
Ispit.....	163
24. OBEĆANJA DATA IZRAELU – ŽIVOT OD BOGA	167
Slušaj i živi	167
Živi hleb.....	169
25. OBEĆANJA DATA IZRAELU – ŽIVOT IZ REČI	172
Pouka o jednakosti.....	174
26. OBEĆANJA DATA IZRAELU – ŽIVA VODA IZ STENE	177
Stvarna prisutnost	183
27. OBEĆANJA DATA IZRAELU – OČIGLEDNO POUČAVANJE	185
Priznati Boga	186
Eden već ovde na zemlji.....	189
28. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DOLAZAK ZAKONA (1. deo)	191
Upoređenja	192
Služba smrti	194

Zašto je dat Zakon	195
29. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DOLAZAK ZAKONA (2. deo)	198
Prokletstvo zakona.....	200
Nepromenjivi savez	203
I naša nada	204
Hristos posrednik.....	206
30. OBEĆANJA DATA IZRAELU – SINAJ I GOLGOTA.....	207
Rascepljena stena.....	207
Šta je Bog rekao.....	209
31. OBEĆANJA DATA IZRAELU – GORA SINAJ I GORA CION	212
Temelj Božje vladavine	215
32. OBEĆANJA DATA IZRAELU – SAVEZI OBEĆANJA	218
Razlika.....	221
Zašto je sklopljen savez na Sinaju?	222
Pouka poverenja (pouzdanja)	225
Božansko sažaljenje.....	227
33. OBEĆANJA DATA IZRAELU – VEO I SEN	228
Senke i stvarnost.....	229
Božje svedočenje u neverstvu.....	231
„Svršetak onoga što prolazi“	232
34. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DVA ZAKONA.....	235
Kako dolazi do oproštenja	238
Vrednosti Starog saveza	240
Vršenje više dela nego što se traži.....	242
Upotreba senke (slike)	242
35. OBEĆANJA DATA IZRAELU – ULAZAK U OBEĆANU ZEM- LJU	244
Nasledstvo vere	244
Prelaz preko Jordana.....	245
Konačno slobodni	246
Pobeda vere	248
36. OBEĆANJA DATA IZRAELU – UMIŠLJENOST I PORAZ..	252
Niko nije imun od opasnosti	252

Uzrok poraza	253
Poraz nije u Božjem planu.....	254
Sredstva odbrane	255
Zašto su se borili.....	256
Izvršenje napisanog suda.....	257
Rat nije uspeh	258
37. OBEĆANJA DATA IZRAELU – IZRAEL, NAROD MISIONARA	
.....	259
Posledica objavljivanja jevangelja u Egiptu.....	260
Božje zauzimanje za sve ljude	261
Božji sveštenici.....	262
Dokazi božje nepristranosti	263
Skupljanje u jedno stado.....	264
Izrael treba da bude odvojen.....	265
Izrael Hristova crkva	267
Crkva kao kraljevstvo.....	268
Nema teokratije	269
Nema zemaljskog modela.....	271
38. OBEĆANJA DATA IZRAELU – OBEĆANI ODMOR (1. deo)	273
Hristov odmor.....	273
Odmor i nasledstvo su nerazdvojni	274
Jošua Nunov podseća na Božju vernost	275
Odmor uslovljen samo verom.....	277
Već dobijen rat.....	278
Pouke iz psalama	279
Jaki pobeđuje	279
39. OBEĆANJA DATA IZRAELU – OBEĆANI ODMOR (2. deo)	281
Šta je sa našim položajem?	281
Obećani Hanan	283
Kraljevstvo koje obuhvata ceo svet	283
Nova zemlja.....	284
Grad koji je Abram čekao.....	285
Mesto gde će se grad spustiti	286
Obnova Božjeg Izraela	287
40. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DRUGI DAN (1. deo)	290

Gospodnje kraljevstvo	290
Gosti i došljaci u Davidovo vreme	291
Prolazni Jerusalim označava ropstvo.....	292
„Danas“	293
Božje delo i Božji odmor	295
Počinak u koji je ušao Adam	296
41. OBEĆANJA DATA IZRAELU – DRUGI DAN (2. deo).....	298
Čuvati odmor	298
Deo Edena još uvek ostaje.....	299
Šta obeležava ovaj znak.....	299
Dar za čoveka	300
Blagosloven dan i blagosloven čovek.....	302
Hristov krst	302
Božji poziv na svetkovanje subote	303
Slavno obećanje.....	304
42. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PONOVO U ROPSTVU (1. deo)	
.....	306
„Gore nego narodi“.....	307
U severnom kraljevstvu	308
Božja vernost	310
„A kad počeše pesmu“	312
43. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PONOVO U ROPSTVU (2. deo)	
.....	314
Da su poslušali Boga	314
Odbačena obećanja o obnovi.....	315
Uvek isti ispit.....	316
Izrečen sud.....	316
Vavilonski kralj vladar u Jerusalimu	318
Kraj izraelske nezavisne, zemaljske vladavine	319
Od Vavilona do uspostavljanja večnog kraljevstva.....	320
44. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PONOVO U ROPSTVU (3. deo)	
.....	323
Odbacivanje slobode	323
Robovi grehu	324
Graditelji Vavilona	324

Prkošenje Bogu.....	325
Knez ovoga sveta.....	325
Božanski cilj – uništenje ugnjetavača	326
Oholost i zemaljska vlast	327
Šta predstavlja oslobođenje iz Vavilona.....	328
Sedamdeset godina se navršilo	329
Još uvek nenaučena lekcija.....	330
45. OBEĆANJA DATA IZRAELU – PRIBLIŽILO SE VREME ISPUNJENJA OBEĆANJA	
.....	332
Vizija opisana u Danilu 8	332
Andelovo tumačenje	333
Dugo proročko razdoblje	334
Božje kraljevstvo uzeto od jevrejskog naroda	335
Poslednji poziv za napuštanje Vavilona	336
Božja rasprava sa narodima	337
46. PRIKUPLJANJE IZRAELA – IZGUBLJENA IZRAELSKA PLEMENA	340
Juda i Izrael.....	340
Karakter, a ne nacionalnost.....	341
Biblijski izrazi koji opovrgavaju neosnovane razlike.....	341
Nijedno od plemena nije „izgubljeno“	343
„Sav Izrael“ ima predstavnike	344
Koga Gospod smatra Izraelcem.....	345
47. PRIKUPLJANJE IZRAELA – JEDNO STADO I JEDAN PASTIR	
.....	347
Kajafino proročanstvo	347
Hristov dolazak i vaskrsenje.....	348
Izgubljene ovce Izraela	349
Okupljeni jevandeljem.....	349
Izgradnja Davidovog doma	350
Kako će sav Izrael biti spašen.....	351
48. PRIKUPLJANJE IZRAELA – VEĆNI SAVEZ OSTVAREN ..	354
Kratak prikaz istorije jevandelta	355
„Evo Boga vašega!“	355

Izgubljene ovce pod otpadom.....	356
Prikupljeni vaskrsenjem	357
„Ceo dom Izraelov“	358
Božji sud nad svim narodima	361
Vreme izbavljenja	362
Otkupljeni od groba.....	364
Novi savez	366
Stari i novi savezi	367
Kad će se ući u Novi savez	367
Prva vlast obnovljena.....	368

Predgovor

Pre mnogo godina, jednog sumornog, kišnog popodneva pisac je seo pod šator gde je jedan sluga Gospodnjii iznosio Jevandelje o Njegovoj blagodati; ni reč iz teksta ili tekstova koji su korišćeni, niti bilo šta od onoga što je rekao govornik, nije se zadržalo u meni i nikada nisam bio svestan da sam čuo i jednu reč; ali usred izlaganja, doživeo sam jedno iskustvo, što je bila prekretnica u mom životu; odjednom je svetlost zasijala oko mene i delovalo je da je šator osvetljen, kao da je sijalo sunce. Video sam Hrista razapetog za mene i otkriveno mi je, po prvi put u životu, da me Bog voli i da je Hristos dao sebe za mene lično. To je za mene bilo sve. Kada bih mogao da opišem svoja osećanja, njih ne bi mogli da razumeju oni koji nisu imali neko slično iskustvo; a nečemu takvom objašnjenje nije ni potrebno.

Verovao sam da je Biblija (ili Sвето писмо) Božja reč, zapisana od strane svetih ljudi, koji su pisali onako kako ih je Sveti Duh vodio i znao sam da je ova svetlost, koja mi se javila, bila otkrivenje direktno s Neba; zato sam znao da bi u Bibliji trebalo da nađem poruku o Božjoj ljubavi za svakog grešnika ponaosob i rešio sam da bi ostatak mog života trebalo da bude posvećen pronaalaženju toga u njoj i pojašnjavanju toga drugima. Svetlost koja me je tog dana obasjala sa Hristovog krsta bila je moj vodič u čitavom mom proučavanju Biblije; gde god sam pogledao u svetoj knjizi, našao sam Hrista, prikazanog kao silu Božju, na spasenje pojedinčima, i nikada nisam našao ništa drugo.

Biblija nije bila napisana ni u koju drugu svrhu nego da pokaže put života. Ona sadrži istoriju i biografiju, ali to su delovi poruke Jevandelja. Ni jedan jedini red nije napisan u drugu svrhu, osim da objavi Hrista; ko god je čita s bilo kojim drugim ciljem, osim da u

njoj nađe put spasenja od greha, čita je uzalud. Posmatrano u svestnosti Golgote, to je zadivljujuće, a ono što bi inače bilo nejasno, učinjeno je jasnim kao sunce u podne.

Stranice koje slede su osmišljene kao pomoć svima koji će posmatrati pouke i obećanja Svetog pisma u njihovom pravom okruženju. Jedna nit se provlači kroz čitavu Bibliju, Božji večni savez. Iz perspektive krsta, čovek može da vidi delovanje Božje večne svrhe, koju je On odredio u Hristu „pre početka sveta“. Isto-rija od izgubljenog raja do obnovljenog raja prikazana je kao u panorami.

Autor bi bio poslednji koji bi tvrdio da su u njegovoj knjizi izrečene poslednje reči u vezi sa temom koju obrađuje ili u vezi sa bilo kojim njenim delom. To se u ovom svetu nikada ne može reći. Priča o Božjoj ljubavi nikada ne može da se iscrpi; ona je večna, kao i sam Bog. Ove stranice su osmišljene da navedu na razmišljanje – kao pomoć daljem proučavanju – ali to ne znači da postoji bilo kakva sumnja u istinitost onoga što je ovde predstavljeno; daleko od toga. Dalje proučavanje o ovoj temi neće opovrgnuti ništa što je ovde prikazano, već će otkriti mnogo više o istoj temi. Ovo nije rečeno nikakvim duhom hvalisavosti, već zato što znam kome sam verovao i imao sam poverenja u svog Učitelja. Nema ničeg originalnog, niti pokušaja originalnosti, samo prepisivanje Hristovog bogatstva. Ako neki čitalac izvuče barem upola onoliko koristi iz ovih stranica, koliko je autor imao pišući ih, biće to više nego dovoljna nagrada za ovaj posao.

– *LONDON, Januar 1900.*

E. J. Waggoner

1. Poruka jevangelja – Večno Jevangelje

(Sadašnja istina, 7. maj 1896)

Kad je skromne pastire, dok su te noći čuvali svoja stada na betlehemskim brežuljcima, iznenadila bleštava Gospodnja slava koja ih je okruživala, njihove strahove smirio je glas Gospodnjeg anđela, koji je rekao: „A anđeo im je rekao: Ne bojte se! Evo, objavljujem vam dobru vest o velikoj radosti za sve ljude, jer vam se danas u Davidovom gradu rodio Spasitelj – Hristos Gospod.“ (Luka 2:10,11)

Reči „*dobra vest*“ čine na grčkom jednu reč koja je na drugim mestima prevedena kao „jevangelje“. Zato bi poruka anđela mogla da glasi i ovako: „Gle, javljam vam jevangelje koje će biti velika radost celome narodu“. Iz te objave pastirima učimo nekoliko važnih stvari.

1. Jevangelje je vest (poruka) koja donosi radost. „Jer Božje kraljevstvo [je] ... pravednost i mir i radost po Svetom Duhu.“ (Rim. 14:17). Hristos je pomazan „uljem radosti“ (Psalam 45:7) i On daje „ulje radosti umesto žalosti“. (Isa. 61:3)
2. Ono je vest spasenja od greha. Pre ovog vremena isti anđeli su Josifu prorekli rođenje ovog deteta, i kazali: „Ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on svoj narod spasti od greha njihovih“. (Mat. 1:21)
3. Ono je nešto što se tiče svakoga – „koja će biti celome narodu“. „Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedino-rođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ (Jovan 3:16)

Ovo je dovoljno da uveri svakog. Međutim, ono kao da je želelo da naglasi činjenicu da siromasi imaju jednaka prava u

jevanđelju kao i bogati; prvo objavljivanje Hristovog rođenja je bilo ljudima najskromnijeg položaja. Radosna vest nije bila objavljena svešteničkim poglavarima i tumačima zakona, ni plemićima, već prvo pastirima. Tako ni neobrazovanimi nije uskraćeno da razumeju jevanđelje. Sam Hristos se rodio i odrastao u velikom siromaštву. On je propovedao jevanđelje siromasima „silan narod ga je s uživanjem slušao“ (Marko 12:37). Pošto je bilo izneseno običnim ljudima, a oni čine najveći deo sveta, nema sumnje da je to bila poruka za ceo svet.

„Željeni svih naroda“

No, iako je jevanđelje namenjeno pre svega siromasima, ono nije nešto prosečno i obično. Hristos je postao siromašan da bismo mi postali bogati. Veliki apostol, koji je bio izabran da ovu poruku objavi kraljevima i velikanima na zemlji, rekao je u pogledu posete koju se nadao da učini glavnom gradu sveta: „Naime, ne stidim se dobre vesti Hristove, jer ona je sila Božja na spasenje svakome ko veruje“ (Rim. 1:16). Moć je ono za čim ceo svet teži. Neki to traže pomoću bogatstva, neki pomoću politike, neki pomoću učenosti, a neki opet na razne druge načine. Međutim u kakav god se poduhvat ljudi upustili, cilj je isti – sticanje nekakve moći. U srcu svakog čoveka je nemir, neka nezadovoljena težnja, koju je sam Bog tamo stavio. Ludačka ambicioznost koja tera neke da gaze preko desetina svojih bližnjih, u neprestanoj borbi za sticanjem bogatstva i bezobzirno ređanje raznih zadovoljstava u koja mnogi uranjaju, sve su to zaludna nastojanja da zadovolje ovu težnju.

Bog u ljudsko srce nije stavio čežnju ni za jednom od tih stvari. Međutim, potraga za njima je izopačavanje te čežnje koju je On usadio u ljude. On želi da čovek ima Njegovu silu (moć), ali ništa od onoga što ljudi obično traže ne daje Božju silu. Ljudi postavljaju granice za količinu bogatstva koje nameravaju da prikupe, jer misle da će biti zadovoljni kad dostignu tu granicu. Ali, kad je

određena količina stečena, oni su i dalje nezadovoljni, pa nastavljaju da traže zadovoljstvo gomilanjem još bogatstva. Pri tom nisu svesni da na taj način nikad ne mogu da zadovolje čežnju srca. Jer samo Onaj koji je stvorio ovu čežnju jedini može i da je zadovolji. Bog se ispoljio u Hristu, a Hristos je svakako „željeni svih naroda“ (Hagaj 2:7), iako je tako malo onih koji će poverovati da je samo u Njemu njihov savršeni odmor i zadovoljstvo. Svakom nezadovoljnog smrtniku upućen je poziv: „Ispitajte i vidite da je Gospod dobar; srećan je čovek kome je on utočište. Bojte se Gospoda, svete sluge njegove, jer oni koji ga se boje ni u čemu ne oskudevaju.“ (Psa. 34:8,9). „Kako je dragocena dobrota tvoja, Bože! U seni krila tvojih sinovi ljudski utočište nalaze. Naslađuju se izobiljem iz doma tvoga, napajaš ih bujicom lepih stvari.“ (Psa. 36:7,8)

Ljudi na ovom svetu teže za silom (moći), i Gospod želi da je imaju. Ali, moć koju oni traže, upropastila bi ih, a sila koju On želi da imaju, je sila koja će ih spasiti. Jevandelje ovu silu donosi svim ljudima, i ono nije ništa manje nego (sama) Božja sila. Isus Hristos je „Božja sila“, i samo u Njemu čežnje srca mogu da budu zadovoljene. Proučimo prirodu ove sile koju nam On daje, jer kada budemo otkrili šta je ona u stvari, imaćemo pred sobom celo jevandelje.

Sila jevandelja

U viziji koju je voljeni učenik dobio o vremenu neposredno pred Gospodnji dolazak, poruka jevandelja koja priprema ljude za taj događaj opisana je ovim rečima:

„I video sam jednog drugog anđela kako leti posred neba noсеći večnu dobру vest da je objavi onima koji žive na zemlji – svim narodima i plemenima i jezicima i ljudima. On je govorio jakim glasom: ‘Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog suda! Poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda!’“ (Otkrivenje 14:6,7)

Sila stvaranja

Ovde nam je jasno iznesena činjenica da se propovedanje Jevanđelja sastoji od propovedanja Boga kao Stvoritelja svega i pozivanja da Mu se ljudi kao takvom poklone. To odgovara onome što smo pročitali u Poslanici Rimljanim, da je Jevanđelje „sila Božja na spasenje“. Kakva je Božja sila saznajemo malo dalje, kada apostol, govoreći o neznabوćima, kaže: „Jer im je očigledno ono što se može znati o Bogu – Bog im je to učinio očiglednim. Jer njegova nevidljiva svojstva, naime njegova večna moć i božanstvo, jasno se vide još od stvaranja sveta, budući da se prepozna po onome što je stvoreno, tako da nemaju izgovora.“ (Rimljanim 1:19,20). Time je htio da kaže kako su ljudi od postanka sveta mogli da vide Božju silu, ako su hteli da koriste svoja čula, jer se ona mogla jasno razabratи u onome što je On stvorio. Stvaranje pokazuje Božju silu. Prema tome, Božja sila je stvaralačka sila. A pošto je jevanđelje sila Božja na spasenje, iz toga proizlazi da je jevanđelje ispoljavanje stvaralačke sile koja spasava ljude od greha.

Međutim, mi smo saznali da je jevanđelje radosna vest o spasenju kroz Hrista. Jevanđelje se sastoji od propovedanja Hrista i to raspetog. Apostol kaže: „Jer Hristos me nije poslao da krštam, nego da objavljujem dobru vest, i to ne mudrim rečima, da Hristov krst ne bi bio obezvređen. Jer ono što se govori o krstu ludost je onima koji odlaze u propast, a nama koji se spasavamo to je Božja sila.“ (1. Korinćanima 1:17,18)

A malo dalje: „mi propovedamo Hrista raspetog, koji je Judejcima kamen spoticanja, a neznabоćima ludost, ali pozvanima – i Judejcima i Grcima – Hrista, koji je Božja sila i Božja mudrost.“ (Stihovi 23 i 24). Zato je apostol rekao: „Zato, kad sam došao k vama, braćo, nisam došao sa nadmoći reči mudrosti, objavljujući vam svedočanstvo Božje. Naime, odlučio sam da među vama neću

govoriti ni o čemu drugom osim o Isusu Hristu, i to raspetom.“ (1. Korinćanima 2:1,2)

Propovedati Hrista i to raspetoga znači propovedati silu Božju. Zato je to propovedanje jevangelja, jer je jevangelje sila Božja. A upravo je to u skladu sa mišlju da je propovedanje jevangelja veličanje (prikazivanje) Boga kao Stvoritelja. Jer Božja sila je stvaralačka sila, a Hristos je Onaj kroz (pomoću) Koga je sve stvoreno. Niko ne može da propoveda Hrista, a da Ga ne propoveda kao Stvoritelja. Svi treba da poštuju i Sina, kao što poštuju Oca. Kad god propovedanje zanemari da istakne činjenicu da je Isus Hristos Stvoritelj svega, to nije propovedanje jevangelja.

Stvaranje i otkupljenje

„U početku je bila Reč, i Reč je bila sa Bogom, i Bog je bio Reč... Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo... I Reč je postala telo i prebivala u nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine“ (Jovan 1:1,3,14). „Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je pre svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:16,17)

Pažljivo razmotrimo poslednji tekst i vidimo kako se u Hristu susreću stvaranje i otkupljenje. U 13. stihu čitamo da nas je Bog „izbavio iz vlasti tame i preneo nas u kraljevstvo svog voljenog Sina“. A onda, nakon ubaćene primedbe o tome ko je Hristos, apostol nam kaže kako smo to otkupljeni kroz Njegovu krv. Evo razloga: „Jer je kroz njega sve bilo stvoreno“, i tako dalje.

Stvaranje kroz krst

Prema tome, propovedanje večnog jevangelja je propovedanje Hrista, stvaralačke sile Božje, kroz Koga jedino može da dođe

spasenje. A sila kojom Hristos spasava ljude od greha je sila kojom je stvorio svetove. Mi imamo otkupljenje kroz Njegovu krv. Propovedanje krsta (Hristovog) je propovedanje Božje sile; a Božja sila je sila koja stvara. Zato Hristov krst ima u sebi stvaralačku silu. Nema nikakve sumnje da za svakoga ima dovoljno sile. Ne čudi da je apostol uzviknuo: „A ja ne želim da se ičim hvalim, osim u krstu našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Galatima 6:14)

Tajna Božja

Za neke može da bude nova misao da su stvaranje i otkupljenje ista sila. Za sve ona jeste i mora zauvek da bude tajna. Samo jevangelje je tajna. Apostol Pavle je braću molio da se mole za njega da mu bude data reč „da sa slobodom obznanim tajnu dobre vesti“ (Efescima 6:19). Na drugim mestima kaže da je pozvan da bude sluga jevangelja prema daru Božje blagodati, koja mu je data Njegovim silnim dejstvom da „drugim narodima objavim dobru vest o Hristovom neistraživom bogatstvu i da rasvetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista“ (Efescima 3:8,9). I ovde vidimo da je tajna jevangelja tajna stvaranja.

Ova tajna objavljena je apostolu otkrivenjem. Kako mu je otkrivenje dato saznajemo u njegovoj poslanici Galatima kad kaže: „Jer vam napominjem, braćo, da dobra vest koju sam objavio nije od čoveka, jer je nisam primio od čoveka niti me je neko učio o njoj, već kroz otkrivenje Isusa Hrista“. A onda stvar još bolje objašnjava rečima: „Ali kad je Bogu, koji je dao da se rodim i koji me je pozvao u svojoj blagodati, bilo po volji da u meni otkrije svog Sina, kako bih neznabоćima objavio dobru vest o njemu, nisam se odmah posavetovao s telom i krvlju [ljudima]“ (Galatima 1:11,12,15,16)

Da ponovimo nekoliko poslednjih tačaka.

1. Jevangelje je tajna.

2. Ono je tajna objavljena otkrivenjem Isusa Hrista.
3. Hristos Pavlu nju nije samo objavio, nego je učinjeno da on razume tu tajnu kroz otkrivenje Isusa Hrista u njemu.
4. Pavle je prvo trebalo da upozna jevanđelje, pre nego što je mogao da ga propoveda drugima. A jedini način na koji je mogao da ga upozna bio je da se u njemu otkrije Hristos. Prema tome, zaključak je da je jevanđelje otkrivenje Isusa Hrista, Božje sile, u ljudima.

Ovaj zaključak je apostol jasno objavio na drugim mestima, na kojima kaže da je postao sluga „po nastojništvu koje mi je Bog poverio za vaše dobro kako bih u potpunosti propovedao reč Božju, tajnu koja je bila sakrivena tokom proteklih vekova i naraštaja, a sada je objavljena njegovim svetima, kojima je Bog htio da obznani slavno bogatstvo ove tajne među neznabоćima. Ta tajna je Hristos u vama, iščekivanje slave.“ (Kološanima 1:25-27).

Hristov život prikazan u čoveku

Zato smo potpuno uvereni da jevanđelje znači da se Hristos javlja u ljudima. Ili bolje rečeno, jevanđelje je Hristos u ljudima i ono znači da se ljudima objavljuje mogućnost da se Hristos nastani u njima. Ovo se slaže sa izjavom anđela da roditelji treba da mu daju ime Isus, Emanuel, „što znači ‘Bog je s nama’“ (Matej 1:23), a i sa izjavom apostola da je tajna Božja Bog koji se javi u telu. Kad su anđeli pastirima objavili Isusovo rođenje, bilo je to obaveštenje da je Bog došao ljudima u telu. A kada im je rečeno da ova radosna vest treba da se objavi svim ljudima, otkriveno je da tajna Božjeg prebivanja u ljudskom telu, treba da se objavi svim ljudima i ponovi svima koji veruju u Njega.

Pokušajmo sada ukratko sažeti sve šta smo dosad naučili.

1. Jevanđelje je Božja sila na spasenje. Spasenje je samo Božjom silom, i gde god je Božja sila, tu je i spasenje.
2. Hristos je Božja sila.

3. Hristovo spasenje dolazi samo kroz krst. Zato je Hristov krst sila Božja.
4. Tako je propovedanje Hrista i to raspetog propovedanje jevanđelja.
5. Sila Božja je sila koja sve stvara. Zato je propovedanje Hrista i to raspetog, kao Božje sile, propovedanje stvaralačke Božje sile usmerene na spasavanje ljudi.
6. To se događa zato što je Hristos Stvoritelj svega.
7. I ne samo to, nego je u Njemu sve stvoreno. On je prvorodeniti svega stvaranja. Kada se rodio, „u večnosti“, sve je stvarno stvoreno, jer je sve stvaranje u Njemu. Suština svega stvaranja i sila kojom je učinjeno da se sve pojavi, bio je Hristos. Ovo je jednostavno izjava o tajni koju samo Božji um može da shvati.
8. Tajna jevanđelja je da se Bog javio (ispoljio) u ljudskom telu. Hristos je na zemlji „Bog sa nama“. Tako je Hristos, koji verom prebiva u srcima ljudi, sva punoća Boga u njima.
9. A ovo ne znači ništa manje od stvaralačke sile u Bogu, koja deluje u ljudima preko Isusa Hrista, za njihovo spasenje. „Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje“ (2. Korinćanima 5:17). „Jer mi smo njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo.“ (Efescima 2:10)

Na sve to misli apostol kad kaže da propovedanje neistraživog Hristovog bogatstva znači otkriti svima da vide „u čemu se sastoji tajna koja je od večnosti bila skrivena u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista“.

Zajednica ove tajne

U sledećem delu Svetog pisma imamo dobro sažete sve detalje ove tajne:

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Hristu; jer nas je pre postanka sveta izabrao u njemu, da bismo bili sveti i bez mane pred njim u ljubavi. Jer je unapred odredio da nas kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove, po ugodnosti volje svoje, da bi bio hvaljen zbog svoje slavne blagodati kojom nas je učinio prihvatljivim u voljenome, u kome imamo iskupljenje njegovom krvljku, oproštenje prestupa po bogatstvu njegove blagodati. Obilno nam je udelio tu blagodat zajedno sa svom mudrošću i razboritošću, time što nam je obznanio tajnu svoje volje. Ta tajna je u skladu s onim što želi, s njegovom namerom da se sve uredi kad se navrši vreme, naime da se sve ponovo sastavi u Hristu – ono što je na nebesima i ono što je na zemlji – u njemu, u kom je takođe naš ideo, unapred određen prema nameri onoga koji sve čini prema savetu volje njegove, da mi koji smo se prvi uzdali u Hrista budemo na hvalu i slavu Bogu. U kome ste i vi – čuvši reč istine, dobru vest o svom spasenju – u koga i verujete, zapečaćeni Svetim Duhom obećanja, koji je zalog našeg nasledstva, za oslobođenje otkupnine, njemu na slavu i hvalu. Zato i ja, otkako sam čuo za vašu veru u Gospoda Isusa koja se vidi u vašem ophođenju sa svima svetima, ne prestajem da zahvaljujem za vas. Stalno vas spominjem u svojim molitvama, da bi vam Bog našeg Gospoda Isusa Hrista, Otac slave, dao Duha mudrosti i otkrivenja kako biste ga upoznali, prosvetlivši oči srca vašeg, da spoznate kakvo je to očekivanje njegovog poziva, kakva su bogatstva slave nasledstva njegova u svetima, i kakva je to nenadmašna veličina njegove sile za nas koji mu verujemo, po delovanju njegove silne moći, koju je na delu pokazao na Hristu kad ga je podigao iz mrtvih i postavio sebi zdesna na nebesima.“ (Efescima 1:3-20)

Zapazićemo različite tačke u ovoj izjavi:

1. U Hristu su nam dati svi blagoslovi. „Koji zacelo nije poštdeo vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako da nam

- zajedno s njim sve milostivo ne daruje?“ (Rim. 8:32)
2. Ovaj dar svega u Hristu je u skladu sa činjenicom da nas je izabrao pre postanja sveta, da u Njemu steknemo svetost. „Jer Bog nas nije namenio na gnev, nego da steknemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (1 Sol. 5:9)
 3. U tom izboru sudbine određene za nas jeste da budemo sinovi.
 4. U skladu sa time prihvatio nas je u Voljenom.
 5. U Ljubljenom imamo otkupljenje kroz Njegovu krv.
 6. Sve to objavljuje nam tajnu, naime da će On, kad se ispuní vreme, skupiti u jedno domaćinstvo u Isusu Hristu sve ono što je na nebu i što je na zemlji.
 7. Pošto je to nepokolebiva Božja namera, iz toga sledi da smo u Hristu već primili nasledstvo, jer Bog sve čini po savetu svoje volje.
 8. Svi koji veruju u Hrista zapečaćeni su Svetim Duhom, koji je nazvan Sveti Duh obećanja, i koji je zalog obećanog nasledstva.
 9. Ovaj Pečat Svetog Duha je zalog našeg nasledstva za otkupljenje tekovine. „I ne žalostite duh sveti Božji, kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4:30)
 10. Oni koji kao pečat imaju Duha, znaju koje je bogatstvo slave nasledstva, odnosno slava budućeg nasledstva koje sada primaju kroz Duha.

Jevangelje objavljeno kao nasledstvo

U ovome vidimo da Jevangelje uključuje nasledstvo. U stvari, tajna jevanđelja je zapravo posedovanje nasledstva, jer smo u Njemu dobili nasledstvo. Da vidimo kako je to prikazano u osmom poglavљу Poslanice Rimljanim. Nećemo citirati ceo biblijski tekst već ga samo sumirati.

Oni koji imaju obećanje Svetoga Duha su sinovi Božji, „Jer

svi koje vodi Božji Duh sinovi su Božji“ (Stih 14). Kad smo deca mi smo i naslednici, naslednici Božiji, jer smo sinovi Božji. Ako smo naslednici Božji onda smo sunaslednici sa Isusom Hristom. Hristu je iznad svega stalo da znamo da nas je Otac voleo kao što je Njega voleo.

Naslednici svih stvari

Ali, u čemu smo sunaslednici sa Hristom? U svemu stvorenome, zato što je Njega Otac postavio „za naslednika svega“ (Jevrejima 1:2) i zato što je rekao: „Koji pobedi, dobiće sve“ (Otkrivenje 21:7). A to je pokazano iz onoga što sledi u Rimljanim 8. Mi smo sada sinovi Božji, ali se slava sinova Božijih još nije pokazala. Hristos je bio Sin Božji, ali ga svet nije priznao kao takvog.

„Zato nas svet ne poznaje, jer nije upoznao njega“ (1. Jovanova 3:1). Posedujući Duha mi posedujemo „bogatstva slave nasledstva njegova u svetima“ (Efescima 1:18) i kad dođe vreme javiće nam se slava koja nije ništa prema stradanju sadašnjeg vremena.

„Jer materija iščekuje otkrivanje Božjih sinova. Jer materija je podložna ništavosti – ne svojom voljom, nego preko onoga koji ju je pokorio u iščekivanju; jer i sama materija će biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje dece. Jer znamo da sva tvorevina stenje, naprežući se u patnji zajedno s nama. I ne samo to, nego i mi koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo, očekujući posinjenje, otkup tela našeg.“ (Rimljanima 8:19-23)

Čovek je stvaranjem bio Božji sin, ali je zbog greha postao dete gneva, dete sotone, koga je slušao umesto Boga. Međutim, zahvaljujući Božjoj milosti u Hristu, svi koji veruju postaju sinovi Božji i primaju Svetoga Duha. Sada su kao naslednici zapečaćeni do izbavljenja njegove tekovine – svega stvorenog, koja čeka na svoje izbavljenje kad se javi slava u Božjim sinovima.

2. Stečeni imetak – Prva vlast

(Sadašnja istina, 14. maj 1896)

Iskupljenje ima značenje otkupiti nešto nazad. Šta to treba nazad da se otkupi? Očigledno ono šta je izgubljeno. Jer to je ono što je Gospod došao da spase. A šta je bilo izgubljeno? U prvom redu čovek; „Jer ovako kaže Gospod: ‘Zabadava ste bili prodani, pa će te bez novca biti i otkupljeni.’“ (Isajija 52:3). Šta je još bilo izgubljeno? Naravno sve što je čovek posedovao. A šta je to bilo?

„Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čoveka po svom obličju, sličnog nama, i neka vlada nad morskim ribama, nad stvorenjima koja lete po nebu, nad stokom, nad svom zemljom i nad svim drugim životinjama što se miču po zemlji.’ I Bog je stvorio čoveka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je. Zatim ih je Bog blagoslovio i rekao im: ‘Radajte se i množite se, napunite zemlju i vladajte njom, i budite gospodari nad morskim ribama i stvorenjima koja lete po nebu i nad svim stvorenjima što se miču po zemlji.’“ (1. Mojsijeva 1:26-28)

Psalmista za čoveka kaže: „Učinio si ga malo manjim od onih što su bogu slični [anđelima], slavom i čašću si ga krunisao. Dao si mu da vlada nad delima ruku tvojih, sve si stavio pod noge nje-gove: svu sitnu stoku i goveda, životinje poljske. Ptice nebeske i ribe morske, sve što pliva putevima morskim.“ (Psalam 8:5-8).

Bila je to čovekova prvobitna oblast nad kojom je vladao, ali je nije sačuvao. A u Poslanici Jevrejima imamo ove reči psalmiste:

„Jer nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo. A neko je negde posvedočio: ‘Šta je čovek da na njega misliš, ili sin čovečiji da se za njega brineš? Učinio si ga malo manjim od anđela, slavom i čašću si ga krunisao i postavio si ga nad delima ruku svojih. Sve si pokorio pod njegove noge.’ Time što mu je sve pokorio,

nije ostavio ništa što mu nije pokoren. A sada još ne vidimo da mu je sve pokoren, ali vidimo Isusa, koji je bio učinjen malo manjim od anđela, krunisanog slavom i čašću jer je pretrpeo smrt, da bi time po Božjoj blagodati okusio smrt za svakoga.“ (Jevrejima 2:5-9)

U ovim rečima nam je prikazana predivna slika. Bog je zemlju i sve što je na njoj predao čoveku da time vlada. Ali kakva je sada situacija? „Sada još ne vidimo da mu je sve pokoren.“ Zašto? Jer je čovek sve izgubio padom u greh. Međutim, sada vidimo Isusa, učinjenog „malo manjim od anđela“, da bi, pošto je postao čovek, okusio smrt za svakog čoveka, tako da bi se svima, koji budu verovali, moglo vratiti izgubljeno nasledstvo. I kao što je Isus umro i vaskrsao, i kao što će svi koji u Njega veruju biti spaseni Njegovom smrću i vaskrsenjem, tako će i izgubljeno nasledstvo biti vraćeno otkupljenima.

To je vidljivo iz prvih reči koje smo citirali iz Poslanice Jevrejima: „Bog nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo“. A da li je Bog potčinio budući svet čoveku? Da. Kada je stvorio zemlju potčinio ju je čoveku, a Hristos je preuzeo čovekovo palo stanje da otkupi njega i njegovo izgubljeno nasledstvo; jer je došao da spasi ono što je izgubljeno. Pošto smo u Njemu dobili nasledstvo, jasno je da u Hristu imamo potčinjen budući svet, što nije ništa manje od obnovljene zemlje kakva je bila pre pada u greh.

Ovo je takođe pokazano rečima proroka Isajje: „Svi će se oni postideti i biće poniženi. Svi oni koji prave idole ići će poniženi. A Izrael će biti spasen večnim spasenjem jer je u jedinstvu s Gospodom. Vi se nećete postideti i nećete biti poniženi doveka, do u svu večnost. Jer ovako kaže Gospod, Stvoritelj nebesa, istiniti Bog, onaj koji je oblikovao i načinio zemlju, onaj koji ju je učvrstio i koji je nije stvorio uzalud, već ju je oblikovao da bude nastanjena: ‘Ja sam Gospod i nema drugog. Nisam govorio u tajnosti, u mračnom uglu zemlje, niti sam rekao Jakovljevom potomstvu: ‘Tražite me,

ali biće vam uzalud.’ Ja, Gospod, govorim ono što je pravedno, objavljujem ono što je ispravno.“ (Isaija 45:16-19)

Gospod je sazdao zemlju da se na njoj nastava, i pošto On sve čini po savetu svoje volje, Njegov plan će se svakako ostvariti. Ali, kad je stvorio zemlju i more i sve šta je u njima, i čoveka na zemljji, pogleda „sve što je načinio i bilo je veoma dobro“ (1. Mojsijeva 1:31). Pošto će se Božji plan ostvariti, očigledno je da će zemlja biti nastanjena vrlo dobrim ljudima i da će ona u to vreme biti u savršenom stanju.

Kada je Bog stvorio čoveka, „slavom i čašću ga je krunisao“ i postavio ga je „nad delima ruku svojih“ (Jev. 2:7). On je bio kralj kao što to i pokazuje njegova kruna, a njegovo kraljevstvo bilo je kraljevstvo slave. Međutim, zbog greha on je izgubio kraljevstvo i slavu, „Jer svi su sagrešili i lišeni su Božje slave“ (Rimljanima 3:23). A onda je Isus stao na njegovo mesto i kroz smrt koju je okusio za svakog čoveka, bio je krunisan „slavom i čašću“. Upravo je „čovek Hristos Isus“ (1. Timoteju 2:5) Onaj koji je vratio nazad vlast koju je prvi Adam izgubio. To je učinio da bi mnoge sinove doveo u slavu. U Njemu smo dobili (ponovo zadobili) nasledstvo i pošto je „čovek Hristos Isus“ sada „pred licem Božnjim za nas“ (Jev. 9:24), jasno je da je budući svet, odnosno nova zemlja – „stara vlast“ (Mih. 4:8) – još uvek čovekov deo.

I sledeći tekst to objašnjava: „tako je i Hristos bio jednom za- uvek prinesen da poneše grehe mnogih. A kad se drugi put pojavi, a to neće biti zato da bi opet uklanjao greh, videće ga oni koji ga željno očekuju da bi dobili spasenje“ (Jevrejima 9:28). Kada je sebe prineo na žrtvu, poneo je prokletstvo da bi ga mogao ukloniti. „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: ‘Proklet je svako ko je obešen na drvo.’“ (Galatima 3:13). Ali, kad je prokletstvo greha palo na čoveka, ono je palo i na zemlju, jer Gospod je rekao Adamu: „Zato što si poslušao glas svoje žene i jeo s drveta za koje sam te uputio

s njega da ne jedeš, zemlja neka je prokleta zbog tebe. S mukom ćeš jesti njen rod sve dane svog života. Trnje i korov će ti rasti, a ti ćeš jesti poljsko bilje“ (1. Mojsijeva 3:17,18). Kad su Hrista izdali i predali u ruke grešnika, „Ispletoše venac od trnja i staviše mu ga na glavu, a u desnu ruku trsku. Onda kleknuše pred njega pa počeše da mu se rugaju, govoreći: ‘Zdravo, kralju Judeja!’ Potom su ga pljuvali i udarali trskom po glavi.“ (Mat. 27:29,30). Kada je poneo prokletstvo koje je došlo na čoveka, Hristos je istovremeno poneo prokletstvo zemlje. Pa kada dođe da spasi one koji su prihvatali Njegovu žrtvu, On dolazi da obnovi i zemlju.

Vreme obnove

Zato je apostol Petar rekao: „Da bi on poslao Isusa Hrista, koji je ranije najavljen, koga nebo mora primiti do vremena obnove svega o čemu je Bog oduvek govorio preko svojih svetih proroka“ (Dela 3:20,21). Tako imamo Hristove reči: „Kad Sin čovečiji dođe u svojoj slavi, a s njim svi njegovi anđeli, sešće na presto svoje slave. Pred njim će biti okupljeni svi narodi, a on će razdvojiti jedne od drugih kao što pastir razdvaja ovce od jaraca. Ovce će postaviti sebi zdesna, a jarce sleva. Onda će Kralj reći onima zdesna: ‘Dođite, vi blagosloveni moga Oca, i nasledite Kraljevstvo koje je za vas pripremljeno od postanka sveta!‘“ (Matej 25:31-34). To će biti ostvarenje delovanja jevanđelja.

Vratimo se sada apostolovim rečima u Efescima poslanici prvom poglavljju. Naučili smo, da smo u Hristu određeni za posijenje (usinjenje). I kao što smo saznali na drugom mestu, ako smo sinovi, i naslednici smo Božji, a sunaslednici sa Isusom Hristom. U Hristu smo dobili (ponovo stekli) nasledstvo, jer je On pobedio i seo s desne strane Ocu, čekajući dok se polože neprijatelji Njegovi pod noge Njegove i sve bude potčinjeno Njemu. Ovo je isto tako sigurno kao što je sigurno da je pobedio. Kao zalog ovog nasledstva koje imamo u Njemu, dao je Svetoga Duha. A taj zalog

ima prirodu ovog nasledstva i zato pokazuje bogatstvo slave tog nasledstva. Drugim rečima, zajednica Duha pokazuje zajednicu tajne.

Duh je Hristov predstavnik. Zato je Duh koji prebiva (boravi) u ljudima Hristos u njima nada slave. A Hristos u ljudima je stvaralačka sila u njima, stvarajući od njih nova stvorenja. Duh je dat „po bogatstvu slave“ Njegove (Efes. 3:16) i to je mera sile kojom treba da budemo osnaženi. Prema tome, bogatstvo slave nasledstva, objavljeno kroz Duha, nije ništa manje od sile kojom će Bog stvoriti sve novo kroz Isusa Hrista, kao i u početku, i kojom će stvoriti novog čoveka, da bi ovaj mogao da primi to slavno nasledstvo. Kad je Duh dat u punoj meri, oni kojima je dat okusiće „dobru reč Božju, i silu onog sveta“ (Jevrejima 6:5).

Prema tome, jevandjelje se ne bavi isključivo budućnošću. Ono je sadašnje i lično. Ono je sila Božja na spasenje svakome koji je verovao ili koji veruje. Zato što verujemo, imamo silu i ova sila je sila kojom će budući svet biti pripremljen za nas, kao što je bio stvoren u početku. Zato u proučavanju obećanja nasledstva mi jednostavno proučavamo silu jevandjelja, da bi nas spasila od ovog sadašnjeg zlog sveta.

Ko su naslednici?

„A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Galatima 3:29)

Čega smo to naslednici ako smo potomstvo Abramovo? Očigledno obećanja datog Abramu. Ako smo Hristovi, onda smo su-naslednici sa Njim, jer su Hristovi oni koji imaju Duha, a oni koji imaju Duha naslednici su Božji i sunaslednici sa Isusom Hristom. Prema tome, da bismo bili sunaslednici sa Hristom treba da budemo Abramovi naslednici.

Naslednici po obećanju. Kako obećanju? Obećanju datom Abramu. A kako je ono glasilo? Čitajmo odgovor u Rimljanima

4:13: „Jer obećanje da će biti naslednik sveta nije Abramu ili njegovom potomstvu dato na temelju Zakona, nego kroz pravednost vere.“ Prema tome, oni koji su Hristovi, naslednici su sveta. To smo već zaključili iz mnogih tekstova, ali sada vidimo kako je to definitivno povezano sa obećanjem Abramu.

Takođe smo saznali da će nasledstvo biti predato pri Gospodnjem dolasku, jer kad Gospod dođe u svojoj slavi, reći će pravednicima: „Dođite, vi blagosloveni moga Oca, i nasledite Kraljevstvo koje je za vas pripremljeno od postanka sveta“ (Mat. 25:34). Kada je svet stvoren, namenjen je za prebivanje čoveka, i njemu je dat. Ali njegova vladavina je izgubljena. Istina, ljudi danas žive na zemlji, ali ne uživaju nasledstvo koje je Bog na početku dao ljudima. Savršeno stvaranje bilo je u posedu savršenih bića. Danas nije u njihovom vlasništvu, jer „naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a zemlja стоји увек“ (Propovednik 1:4). Dok zemlja стоји увек, „dani su naši na zemlji kao sen i nema stajanja“ (1. Dnevnika 29:15). U stvari niko ne poseduje ništa od ovoga sveta. Ljudi rade i bore se da zgrnu bogatstvo, a onda „ginu, i ostavljaju drugima imanje svoje“ (Psalam 49:10). Međutim, Bog sve čini po savetu svoje volje. Nijedna od Njegovih namera neće propasti. Čim je čovek sagrešio i izgubio svoje nasledstvo, preko Hrista je obećana obnova sledećim rečima: „Staviću neprijateljstvo između tebe i žene i između tvog semena i njenog semena. Ono će ti glavu zdrotiti, a ti ćeš ga u petu raniti“ (1. Mojsijeva 3:15). U ovim rečima prorečeno je uništenje sotone i sveg njegovog dela. O ovom „silnom spasenju“ Gospod je morao da počne propovedati. Tako „stara vlast“ (Mihej 4:8), „kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstva pod svim nebesima daće se narodu svetih Najvišega. Kraljevstvo je njihovo kraljevstvo večno, i sve će im vlasti služiti i biće im poslušne“ (Danilo 7:27). Biće to pravi imetak, jer će večno trajati.

Obećanje Njegovog dolaska

Ali sve to ostvariće se kad Gospod dođe u slavi: „koga nebo mora primiti do vremena obnove svega o čemu je Bog oduvek govorio preko svojih svetih proroka“ (Dela 3:21). Zato je Gospodnji dolazak da sve obnovi bio velika nada stavljenata pred crkvu još od čovekovog pada u greh. Verni ljudi su uvek očekivali ovaj događaj, i iako se činilo da se dugo ne ostvaruje, i većina ljudi sumnja u to obećanje, ono je sigurno kao što je sigurna Gospodnja reč. Obećanje, u koje sumnjaju oni koji ne veruju, i sigurnost ispunjenja tog obećanja vidljivo je prikazano u sledećem delu Svetog pisma:

„Voljeni moji, ovo je već drugo pismo koje vam pišem, u kojem, kao i u prvom, podsećanjem podstičem vaš zdrav razum, da se sećate objava koje su pre obznanili sveti proroci i nauka vaših apostola od Gospoda i Spasitelja. A pre svega znajte ovo: u poslednjim danima pojaviće se rugači, koji će živeti po svojim željama, i govoriće: ‘Gde je taj njegov obećani dolazak? Otkada su naši pra-čeovi pomrli, sve stoje kao što je bilo od početka stvaranja.’ Jer namerno neće da znaju da su nebesa bila od starine i zemlja se pojavila iz vode i kroz vodu reči Božijom, kroz koju je tadašnji svet bio vodom potopljen i uništen. A tom istom rečju sadašnja nebesa i zemlja čuvaju se za vatru u dan suda i uništenja bezbožnih ljudi. Jedno, pak, ne zaboravljajte, ljubazni, da je jedan dan pred Gospodom kao hiljadu godina i hiljadu godina kao jedan dan. Gospod ne kasni s ispunjenjem svog obećanja, kao što neki misle da kasni, već je strpljiv s nama jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja. A Gospodnji dan će doći kao lopov noću, u koji će nebesa proći uz veliku buku, i elementi će se, užareni, raspasti, a zemlja i dela na njoj biće spaljeni. Pošto će se to sve tako raspasti, kakvi vi trebate biti u svetom ponašanju i pobožnosti, dok očekujete i hitate ka dolasku dana Gospodnjeg, kada će se nebesa, zapaljena, raspasti i elementi, užareni, rastopiti! Ali po njegovom obećanju očekujemo nova nebesa i novu zemlju u kojima će pravednost

prebivati.“ (2. Petrova 3:1-13)

Pročitajmo ovaj tekst ponovno i zapazimo sledeće tačke:

1. Oni koji se rugaju obećanju Gospodnjeg dolaska *namerno ignorišu* (*svesno zaboravljuju*) da su najjasniji i najvažniji događaji zapisani u Svetom pismu bili *stvaranje i potop*. Oni govore: „sve je isto od postanka sveta!“ A oni nisu bili prisutni stvaranju sveta; dok im Bog, koji je tome prisustvovao, kaže, da su se od tada stvari veoma promenile.
2. Gospod je na početku rečju stvorio nebesa i zemlju. „Rečju Gospodnjom nebesa su stvorena, i duhom usta njegovih sva vojska njihova.“ (Psalam 33:6). „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma.“
3. A nakon par stotina godina, „pogleda Bog na zemlju, a ona beše pokvarena, jer svako telo pokvari svoj put na zemlji“. Ista reč kojom je zemlja stvorena, učinila je da ona bude pokrivena vodom; a ta ista voda je doprinela razorenju zemlje. Zemlja „pogibe (propade)“ potopom. Zemlja u sadašnjem stanju uopšte nije nalik onoj koja je postojala pre potopa.
4. I tom istom rečju kojom je zemlja stvorena i uništena, sadašnja zemlja se čuva za dan propasti bezbožnih ljudi, kada će je preplaviti ognjeno jezero umesto voda potopa.
5. „Ali po njegovom obećanju očekujemo nova nebesa i novu zemlju u kojima će pravednost prebivati.“ Ista reč to sve ostvariti.

Veliki vrhunac

Izgleda da je Gospodnji dolazak taj veličanstveni događaj ka čemu sve teži još od pada u greh

„Obećanje Njegovog dolaska“ isto je kao obećanje novog neba i nove zemlje. To je obećanje dato „praocima“. Oni koji mu se rugaju ne mogu reći da Biblija ne sadrži to obećanje, ali pošto

se ništa nije promenilo otkako praoči pomreše, oni misle da se to obećanje ne može ispuniti. Oni zanemaruju činjenicu da su se stvari i te kako promenile od početka stvaranja. I zaboravili su da Gospodnja reč ostaje do veka.

„Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje.“ Zapazite da je ova reč u jednini, a ne množini. Ne kaže *obećanja*, već *obećanje*. Činjenica je da Gospod ne zaboravlja nijedno od svojih obećanja, ali apostol Petar ovde govori o određenom obećanju, naime o obećanju Gospodnjeg dolaska i obnovi zemlje. To će zapravo biti „nova zemlja“, jer će biti obnovljena u stanje u kome je bila kad je stvorena na početku.

Iako je prošlo mnogo vremena, po čovečijem računanju, otkad je dato obećanje, „Gospod ne odugovlači da ispuni obećanje“, jer Mu je na raspolaganje sve vreme. Za Njega je hiljadu godina kao jedan dan. Prema tome, nije prošla ni sedmica otkada je dato obećanje u vreme pada u greh. Samo je prošlo oko pola sedmice otkad „su praoči pomrli“. Proticanje nekoliko hiljada godina ni za jotu ne umanjuje Božje obećanje. Ono je isto tako sigurno kao kada je dato. On ga nije zaboravio. Jedini razlog zašto je tako dugo odlaganje je „ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja“. Zato bi trebalo da „strpljenje našeg Gospoda smatramo spasenjem“ (2. Pet. 3:15) i da zahvalno prihvativamo tako velikodušno ponuđenu ljubav, umesto da Njegovo milostivo odlaganje smatramo dokazom nedostatka držanja reči sa Njegove strane.

Ne smemo da zaboravimo: iako je u Gospodnjim očima hiljadu godina kao jedan dan, jedan dan je za Njega i kao hiljadu godina. Šta to znači? Jednostavno ovo: dok Gospod po čovekovom računanju može dugo da čeka pre nego što sproveđe svoje planove, to ne treba da uzmemos kao dokaz da će za ostvarenje datog obima posla u bilo kojoj fazi, biti potrebno isto toliko vremena kao što je za isti obim posla to bilo potrebno u prošlosti. Jedan dan je isto tako dobar kao hiljadu godina sa Gospodom, kada On odluči da se

posao od hiljadu godina uradi za jedan jedini dan. I to čemo još videti. „Jer Gospod će se brzo u pravdi obračunati s onima što žive na zemlji“ (Rim. 9:28). Jedan dan biće dovoljan da se obavi posao od hiljadu godina. Pedesetnica je bila samo primer sile sa kojom će biti obavljeno delo jevandelja.

A sada, kada imamo ovaj sažetak onoga šta je jevandelje o kraljevstvu u stvarnosti, i kada smo pomenuli obećanje praocima kao temelj naše vere, možemo da nastavimo sa proučavanjem tog obećanja, počevši od Abrama, čija deca moramo biti da bismo bili sunaslednici sa Hristom.

3. Obećanje Abramu – Poziv upućen Abramu

(Sadašnja istina, 21. maj 1896)

U proučavanju ovog obećanja treba da imamo na umu dva biblijska teksta. Prvi su Isusove reči:

„Istražujte Pisma, jer smatrate da se u njima nalazi večni život, a upravo ona svedoče o meni.“ I: „Jer kad biste verovali Mojsiju, verovali biste i meni, jer je on pisao o meni. Ali ako ne verujete njegovim spisima, kako ćete verovati mojim rečima?“ (Jovan 5:39,46,47)

Jedina Pisma u Hristovo vreme bile su knjige danas poznate kao Stari savez; a one svedoče za Njega. One su za tu svrhu jedino i bile date. Apostol Pavle je napisao da su one u stanju da ljude učine mudrima na spasenje u Hristu Isusu (2. Timoteju 3:15), a među tim spisima Gospod je posebno naglasio da Mojsijeve knjige otkrivaju Isusa. Onaj koji čita Mojsijeve knjige, i ceo Stari savez, sa bilo kakvim drugim očekivanjem, osim da nađe Hrista i put života kroz Njega, neće uspeti da ih razume. Njegovo čitanje biće uzaludno.

Božja obećanja sva su – u Hristu

Drugi tekst je u 2. Korinćanima 1:19,20: „Jer Sin Božji, Hristos Isus, koga smo vam mi propovedali – ja i Silvan i Timotej – nije bio ‘da’, a istovremeno ‘ne’, nego je ‘da’ po njemu postalo ‘da’. Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu postala su ‘da’. Zato kroz njega i kažemo ‘amin’, da bismo proslavili Boga.“ Ni jedno Božje obećanje nikad nije dato čoveku na drugi način osim kroz Hrista. Lična vera u Hrista je jedino što je potrebno da bi čovek primio ono što je Bog obećao. Bog ne gleda ko je ko. On

svakome besplatno nudi svoja blaga. Ali, niko ne može u njima da ima ideo ako ne primi Hrista. Ovo je pošteno, pošto se Hristos daje svima samo ako žele da Ga imaju.

Imajući na umu ove principe čitamo prvi izveštaj o Božjem obećanju Abramu. „Gospod je rekao Abramu: Idi iz svoje zemlje i od svog roda i iz doma svog oca u zemlju koju će ti pokazati. Od tebe će načiniti veliki narod, blagosloviću te i učiniću da tvoje ime bude veliko; i bićeš blagoslov za druge. Blagosloviću one koji tebe blagosiljaju, a prokleću onoga ko na tebe priziva zlo, i preko tebe će se blagosloviti svi narodi na zemlji.“ (1. Mojsijeva 12:1-3). Na samom početku možemo da vidimo da je ovo obećanje Abramu bilo obećanje u Hristu. Apostol Pavle piše: „A Pismo je, predviđevši da će Bog ljude iz drugih naroda opravdati verom, unapred objavilo dobru vest Abramu: U tebi će se blagosloviti svi narodi. Zato oni koji su od vere blagosiljaju sa vernim Abramom.“ (Gatalima 3:8,9). Iz ovoga saznajemo da kada je Bog rekao Abramu da će u njemu biti blagoslovena sva plemena na zemlji, On mu je izneo jevanđelje. Blagoslov koji je trebao da dođe na sva plemena na zemlji mogao se posedovati (uživati) samo verom.

Abram i krst

Propovedanje jevanđelja je propovedanje Hristovog krsta. Tako apostol Pavle kaže da je poslan da propoveda jevanđelje, ali ne premudrim rečima, da Hristov krst ne izgubi silu. A onda dodaje da je propovedanje krsta sila Božja onima koji su spaseni (1. Korinćanima 1:17,18). Ali, to je samo još jedan način da se kaže da je to jevanđelje, jer ono je sila Božja na spasenje. Pošto je propovedanje jevanđelja propovedanje o Hristovom krstu (a spasenja nema ni na koji drugi način) i s obzirom da je Bog Abramu propovedao jevanđelje kad je rekao: „U tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“, jasno je da je u tom obećanju Abramu objavljen Hristov krst i da se ovo obećanje moglo ostvariti samo kroz krst.

Ova činjenica je vrlo jasno prikazana u 3. poglavlju Galatima poslanice. Posle izjave da je obećanje blagoslova preko Abrama namenjeno svim narodima na zemlji, i da će oni koji su od vere primiti blagoslov s vernim Abramom, dolaze reči: „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: ‘Proklet je svako ko je obešen na drvo’, da bi blagoslov Abramov mogao doći na druge narode u Isusu Hristu, da obećanje Duha primimo kroz veru“ (Galatima 3:13,14). Ovde je najjasnije rečeno da bi Abramov blagoslov, kojim je trebalo da budu blagoslovena sva plemena na zemlji, trebao da dođe kroz Hristov krst.

Ovo je nešto što na samom početku treba da dobro zapamtimo. Sva nerazumevanja o Božjim obećanjima Abramu i njegovom se-menu (potomstvu) nastala su zbog toga što ljudi u njima ne vide jevanđelje o Hristovom krstu. Ako stalno imamo na umu da su sva Božja obećanja u Hristu, da se u njima uživa samo zahvaljujući Njegovom krstu i da su ona zbog toga po svojoj prirodi duhovna i večna, onda neće biti poteškoća, a proučavanje obećanja datog o-cima biće uživanje i blagoslov.

Citamo da je Abram, poslušan Božjem pozivu, izišao iz doma svoga oca i iz svoga zavičaja. „Abram je uzeo svoju ženu Saru i Lota, sina svog brata, i sva dobra i duše koje su stekli u Haranu, pa su krenuli na put u hanansku zemlju. Na kraju su stigli u hanansku zemlju.¹ Abram je prošao kroz tu zemlju sve do mesta Šekema, blizu velikog Morehovog drveća. Tada su u toj zemlji živeli Hananci. Gospod se pojavio Abramu i rekao mu: ‘Ovu zemlju daću

¹ Hanan – ili Kanan (na hebrejskom: חָנָן, na grčkom: Χανάν, na arapskom: حَانَانْ) je drevno ime regiona na Bliskom istoku koji odgovara teritoriji bliskoistočnog dela mediteranske obale i neposredne unutrašnjosti. Granice bi bile između stare Gaze na jugu do ušća reke Oront na severu, obuhvatajući sve zemlje koje ne pripadaju pustinji u unutrašnjosti, u dubinu od oko 150 kilometara od mediteranske obale. Ovaj prostor je kroz istoriju menjao nazive od Hanan, Palestina, Judeja, Obećana zemlja, Erec Izrael... i ima istoriju dugu preko 3,500 godina.

tvom potomstvu.' Abram je tu podigao oltar Gospodu koji mu se pojavio. Zatim je odande otišao u brdovito područje istočno od Bet-Ela i razapeo svoj šator, tako da mu je Bet-El bio sa zapada, a Gaj sa istoka. Tu je podigao oltar Gospodu i prizivao Gospodnje ime.“ (1. Mojsijeva 12:5-8)

Najbolje za nas je da prvo shvatimo značenje Božjeg obećanja i postupanja sa Abramom od samog početka, pa će onda naše dalje proučavanje biti lako, jer će ono biti samo primena ovih principa. U ovom poslednjem biblijskom tekstu navedeno je nekoliko predmeta koji će zauzimati istaknuto mesto u ovom proučavanju, pa ćemo ih ovde nabrojiti. Prvo:

Seme (potomak)

Gospod je rekao Abramu kada je ovaj stigao u Hanan: „Ovu zemlju daću tvom potomstvu.“ Ako se budemo držali Pisma, ni za trenutak nećemo imati problema da odredimo ko je to seme (taj potomak). „A obećanja su bila data Abramu i njegovom potomstvu. Nije rečeno: ‘I potomstvima’, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: ‘I tvom potomstvu’, koje je Hristos.“ (Galatima 3:16). To bi trebalo da zauvek reši stvar tako da o tome više nema rasprave. Abramovo seme (potomak), kome je obećanje dato jeste Hristos. On je naslednik.

Ali, mi možemo da budemo i sunaslednici sa Hristom. „Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste. Nema više ni Judejca ni Grka, nema ni roba ni slobodnjaka, nema ni muškog ni ženskog, jer vi ste svi jedno u Hristu Isusu. A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Galatima 3:27-29). Oni koji su kršteni u Hrista obukli su se u Hrista i zato su jedno u Njemu. Prema tome, ako je rečeno da je Hristos Abramov potomak kome su data obećanja, uključeni su svi koji su u Hristu. Međutim, ništa što je izvan Hrista nije uključeno u ovo obećanje. Reći da nasledstvo obećano Abramovom potomku mogu

da dobiju i drugi, izuzev onih koji su Hristovi verom u Njega, znači zanemariti jevanđelje i odbaciti Božju reč.

„Dakle, ako je neko u Hristu, on je novo stvorene.“ (2. Korinćanima 5:17). Zato, s obzirom da je obećanje o zemlji dato Abramu i njegovom potomku, koje je Hristos, i onima koji su se krštenjem obukli u Hrista, i koji su zato nova stvorene, iz toga sledi da je obećanje o zemlji dato samo onima koji su nova stvorene u Hristu – deca Božja kroz veru u Isusa Hrista. Ovo je dodatni dokaz da sva Božja obećanja vrede samo u Hristu, i da se u obećanjima datim Abramu može učestvovati samo zahvaljujući Hristovom krstu.

Ne zaboravimo zato ni za trenutak ovaj princip kada čitamo o Abramu i obećanju koje je dato njemu i njegovom semenu (potomku) – da je taj potomak Hristos i oni koji su u Njemu (obuhvaćeni). To i ništa drugo.

Zemlja

Abram je bio u Hananu kad mu je Bog rekao: „Tvom semenu daću zemlju ovu“ (1. Moj. 12:7). Uzmimo sada reči koje je mučenik Stefan, pun Duha Svetoga, sa licem koje je sijalo kao u anđela, uputio svojim progoniteljima:

„Ljudi, braćo i očevi, čujte! Bog slave pojavio se našem pravcu Abramu dok je on bio u Mesopotamiji, pre nego što se nastanio u Haranu, i rekao mu: ‘Idi iz svoje zemlje i od svog roda i podi u zemlju koju će ti pokazati.’ Tada je izašao iz haldejske zemlje i nastanio se u Haranu. Odande ga je Bog, posle smrti njegovog oca, uputio da se preseli u ovu zemlju u kojoj vi sada živite.“ (Dela 7:2-4).

Sve ovo je bilo ponavljanje onoga šta smo već čitali u 12. poglavljtu 1. knjige Mojsijeve. Pročitajmo sada sledeći stih: „Ali mu nije dao nasledstva u njoj, nijednu stopu, nego mu je obećao, dok još nije imao dece.“

Ovde saznajemo da je, iako je jednostavno rečeno: „Tvom

semenu (potomku – *jednina*) daću zemlju ovu“, *Abram uvek bio uključen u ovo obećanje*. To je očigledno iz ponavljanja obećanja koja slede u 1. Mojsijevoj.

Isus i vaskrsenje

Ali, saznajemo i još nešto više, a to je da Abram zapravo nije nasledio zemlju. Nije je imao ni toliko da bi mogao da stane na nju. Međutim, Bog je obećao zemlju njemu i njegovom semenu (potomku) posle njega. Šta da kažemo o tome? Da je Božje obećanje propalo? Nikako! Bog ne može lagati. „On ostaje veran“ (2. Tim. 2:13). Abram je umro a da nije primio obećano nasledstvo, ali je umro u veri. Iz ove lekcije moramo da naučimo da je Sveti Duh želeo da Jevreji nauče da se obećano nasledstvo može primiti samo preko Isusa i vaskrsenja. Ovo je veoma jasno rečeno u rečima apostola Petra:

„Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio s vašim praočevima kad je rekao Abramu: ‘U tvom potomstvu blagosloviće se svi narodi na zemlji.’ Podigavši svog dečaka Isusa, Bog ga je najpre poslao k vama da svakoga od vas blagosloví odvraćajući ga od zla.“ (Dela 3:25,26)

Saznali smo da Abramov blagoslov dolazi na neznabوšće, pa i na sva plemena na zemlji, preko Isusa Hrista i Njegovog krsta. Ali, Abramov blagoslov je povezan sa obećanjem da će dobiti hanansku zemlju. A nju su mogli da imaju u svom posedstvu samo kroz Hrista i vaskrsenje. Da je bilo drugačije, Abram bi bio razočaran, a ovako je umro pun vere u to Božje obećanje. No, i ovo će biti mnogo jasnije u nastavku naših proučavanja.

4. Pozivanje Abrama – Podizanje oltara

(Sadašnja istina, 28. maj 1896)

Svuda gde je Abram išao podizao je oltare Gospodu. Dok to čitate, ne zaboravite da se u obećanju, da će svi narodi biti blago-sloveni u Abramu, pominju čak i porodice. *Abramova religija je bila porodična religija. U njegovom domaćinstvu nikada nije bio zanemaren „porodični oltar“.* To nisu samo prazne reči, one dolaze od običaja otaca kojima je dato obećanje i u kome smo mi učesnici, ako imamo njihovu veru koju praktikujemo.

Primer roditeljima

Bog je rekao za Abramom: „Jer mi je poznato da će poučiti svoje sinove i svoj dom posle sebe da se drže Gospodnjeg puta postupajući pravično i kako valja, tako da Gospod ispunji na Abramu sve što je obećao za njega.“ (1. Mojsijeva 18:19).

Zapazite reči: „Jer mi je poznato da će poučiti svoje sinove i svoj dom posle sebe da se drže Gospodnjeg puta postupajući pravično i kako valja“. Neće im samo zapovediti da se drže puteva Gospodnjih, i na tome ostati. On će im zapovediti, a posledica će biti da će se držati puteva Gospodnjih. Njegovo poučavanje biće delotvoreno.

Možemo da budemo sigurni da Abramovo zapovedanje deci i njegovom domu nije bilo grubo i samovoljno. Mi ćemo to bolje razumeti kada razmotrimo prirodu Božjih zapovesti. One „nisu teške“ (1. Jov. 5:3). „Njegov nauk je život večni“ (Jovan 12:50). Onaj koji namerava da sledi Abrama u zapovedanju svojoj porodici, pomoću strogih, samovoljnih pravila, pa se ponaša kao nekakav strogiji sudija ili tiranin, preteći im šta će da učini ako ne budu poslušali njegove zapovesti, i sprovodeći ih silom, a ne u duhu

ljubavi zato što su ispravne, ima još mnogo da nauči o Abramovom Bogu. „A vi, očevi, ne razdražujte svoju decu, nego ih vaspitavajte na Gospodnji način i pomažite im da usvoje njegov način razmišljanja.“ (Efescima 6:4)

Istovremeno možemo da budemo sigurni da Abramove zapovesti nisu bile kao Elijeve, slabi i mrzovoljni ukori upućeni njegovim zlim i nevaljanim sinovima: „Zašto to radite? Čujem da svi u narodu o vama loše govore. Nemojte tako, sinovi moji, nisu dobre vesti koje čujem i koje se šire među Gospodnjim narodom.“ (1. Samuelova 2:23,24). Sa druge strane, Abram je prenosio blagoslov u večnost, jer su zapovesti koje je on dao svojoj deci imale u sebi silu koja ih je obuzdavala.

Aram je trebao da bude na blagoslov svim narodima. I kuda god da je išao, bio je blagoslov. Međutim, njegovi blagoslovi počeli su u njegovoј porodici. Tu je bilo središte. Iz porodičnog kruga širio se nebeski uticaj na bližnje koji su ih okruživali. Ovde nam može biti mnogo jasniji izveštaj da Abram, kada je podigao oltar, „prizva ime Gospodnje“ (1. Mojsijeva 12:8; 13:4). U prevodu dr. Junga čitamo: „Propovedaše u ime Jehovino.“ Bez ukazivanja na različita mesta gde nalazimo isti izraz, dobro je da zapazimo da su jevrejske reči jednake onima koju su upotrebljene u 2. Mojsijevoj 34:5, gde čitamo da je Gospod sišao u oblaku, stao pored Mojsija „i objavio ime Gospodnje“ (2. Mojsijeva 34:5). Zato možemo da razumemo da kada je Abram podigao porodični oltar, ne samo da je podučavao svoju užu porodicu, nego je objavio Gospodnje ime svima oko sebe. Kao i Noje, Abram je bio propovednik pravednosti. Kao što je Bog propovedao jevanđelje Abramu, tako je on propovedao jevanđelje drugima.

Gospod ne poziva nijednog čoveka samo da bi on sam mogao da primi jevanđelje, već i da bi mogao da ga otkrije i drugima. „I ko god čuje, neka kaže: ‘Dođi!’“ (Otkrivenje 22:17). Međutim, mi ne smemo da upadnemo u zabludu prepostavljući da je Abram

bio od početka dobar i da ga je Bog zbog toga pozvao, ili da baš on, od svih drugih običnih ljudi, nije imao nikakva iskušenja, niti bio podložan ikakvim slabostima. Dobrota nije urođena čovečanstvu, a Abram je bio i te kako čovek. Bio je slab, smrtan, grešnog tela, ali „poverova Abram Gospodu, i on mu to zaračuna u pravednost.“ (1. Mojsijeva 15:6). Neke veoma loše stvari su zabeležene o Abramu i ako ih spomenemo, to nije zato da bismo ga ponizili, već da pokažemo da Bog „opravdava bezbožnika“ (Rimljanima 4:5). „Jer sve što je nekada napisano, napisano je nama za pouku, da svojom istrajnošću i utehom iz Pisama imamo nadu.“ (Rimljanima 15:4). Zanemarujući grehe patrijaraha, lišavamo sebe utehe koju nam je Bog namenio beležeći te grehe. Praviti heroje od njih, kao da su prirodno bili drugačiji od drugih ljudi, znači obezvrediti dejstvo Božje blagodati.

U dva navrata je Abram nemoćno slagao u vezi sa svojom ženom, stavljajući je u najsramniji mogući položaj, kako bi zaštitio sebe od eventualne opasnosti. Njegov postupak u Egiptu bio je krajnje nečastan. I ovde možemo usput da napomenemo da su sve veze Božjeg naroda sa Egiptom bile na njihovu štetu. Kada je Abram trebalo da uđe u Egipat, on je isplanirao da predstavi svoju ženu kao svoju sestru, kako Egipćani ne bi, privučeni njenom lepotom, njega ubili, da bi dobili nju. Bez obzira na to da li je Abram mislio o tome ili ne, očigledno je da, dok je s jedne strane ova prevara mogla da sačuva njegov život, istovremeno je bila smišljena tako da je mogla da ugrozi čast njegove žene, jer, ako bi Egipćani bili skloni tome da otmu nečiju ženu, još manje bi oklevali da uzmu njegovu sestru. I baš to se i dogodilo. „Čim je Abram ušao u Egipt, Egipćani su videli da mu je žena vrlo lepa. Videli su je i faraonovi knezovi pa su je preporučili pred faraonom, i tako su je odveli u njegov dvor. Zbog nje je faraon bio dobar prema Abramu, pa je Abram stekao ovaca, goveda i magaraca, slugu i sluškinja, magarica i kamila.“ (1. Mojsijeva 12:14-16)

Nijedan čovek ne bi mogao da odigra kukavičkije i nečasnije od ovoga. Faraon je, međutim, saznao, kroz Božje sudove (kazne), da je to Abramova žena, a ne sestra i ogorčeno je ukorio Abrama zbog njegovog nečovečnog čina. I ne samo to, već je Abram po kratkom postupku poslat iz Egipta osramočen. „Faraon je dao analog svojim ljudima da isprate njega i njegovu ženu i sve što je imao.“ (1. Mojsijeva 12:20). To jednostavno znači da je Abramu rečeno da smesta ode, a faraonovim slugama je naređeno da ga odmah otprate daleko. To je bilo ponižavajuće, ali Abram nije imao šta da kaže u svoju odbranu. Pa ipak, čovek koji je mogao biti kriv za tako nečasno delo, postao je otac svih koji veruju i nazvan je „Gospodnjim prijateljom“ (Jakov 2:23).

Ovde je uteha za sve. „Slušajte me, vi koji težite za pravednošću, vi koji tražite Gospoda. Pogledajte stenu iz koje ste isklesani i duboku jamu iz koje ste iskopani. Pogledajte na Abrama, svog oca, i na Saru, koja vas je u porođajnim bolovima rodila. Jer je on bio sam kad sam ga pozvao, a ja sam ga blagoslovio i umnožio.“ (Isajja 51:1,2). Hvala Bogu što je Hristos došao, ne da pozove pravednike, već grešnike na pokajanje. Dobrota koja se pojavila u Abramovom životu bila je upravo ona koju Gospod daje svakom grešniku koji Ga prihvati.

Abram i Lot

„Abram je imao mnogo stoke, srebra i zlata.“ (1. Moj. 13:2). „Lot, koji je išao s Abramom, takođe je imao ovaca, goveda i šatora. Zato zemlja nije bila dovoljno velika da bi živeli zajedno, jer su imali mnogo dobara i nisu mogli da žive zajedno. Zato je između Abramovih pastira i Lotovih pastira izbila svađa. U to vreme su u toj zemlji živeli Hananci i Ferezeji. Abram je rekao Lotu: „Molim te, nemoj da više bude svađe između mene i tebe, između mojih pastira i tvojih pastira, jer smo braća. Zar nije cela zemlja pred tobom? Molim te, odvoji se od mene. Ako ćeš ti levo, ja ću desno, a

ako ćeš ti desno, ja ču levo.“ (1. Mojsijeva 13:5-9) Kad shvatimo prirodu Božjeg obećanja Abramu, onda možemo da razumemo njegovu velikodušnost. Pretpostavimo da je Lot izabrao najbolji deo zemlje. To ne bi imalo nikakvog uticaja na Abramovo nasledstvo. Pošto je imao Hrista, imao je sve. On nije tražio imetak u ovom, već u budućem životu. On će sa zahvalnošću prihvati svako blagostanje koje mu Gospod može poslati.

Međutim, ako njegovo bogatstvo u ovom životu treba da bude malo, to neće umanjiti nasledstvo koje mu je obećano.

Hristova prisutnost i blagoslov u stanju su da reše sve nesporazume, ali i da spreče da do njih uopšte i dođe. U Abramovom postupku imamo pravi hrišćanski primer. Pošto je bio stariji, imao je pravo da se pozove na svoje dostojanstvo i zahteva svoja „prava“. No, kao hrišćanin to nije mogao da uradi. Ljubav „ne gleda svoju korist“ (1. Kor. 13:5). Abram je pokazao pravi Hristov Duh. Kada oni koji ispovedaju da su hrišćani teže da prigrabe stvari ovog sveta, pa se osećaju nesrećni ako su im uskraćena neka njihova prava, oni pokazuju da nisu svesni trajnog nasledstva koje Hristos nudi.

Ponovljeno obećanje

Abramova hrišćanska učitivost koja je bila posledica njegove vere u ostvarenje obećanja kroz Hrista, nije ostala nezapažena Gospodu. Čitamo:

„Kada se Lot odvojio od Abrama, Gospod je rekao Abramu: ‘Molim te, podigni oči i s mesta na kome stojiš pogledaj na sever i jug, na istok i zapad, jer svu ovu zemlju koju vidiš daću tebi i tvom potomstvu doveka. I učiniću da tvog potomstva bude kao praha na zemlji, i ako bi neko mogao izbrojati prah na zemlji, onda bi se i tvoje potomstvo moglo izbrojati. Ustani, prođi kroz ovu zemlju uzduž i popreko, jer ču je tebi dati.“ (1. Mojsijeva 13:14-17).

Ne smemo da zaboravimo da „A obećanja su bila data Abramu

i njegovom potomstvu. Nije rečeno: „I potomstvima“, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: „I tvom potomstvu“, koje je Hristos.“ (Galatima 3:16). Nema drugog Abramovog semena (potomstva) osim Hrista i onih koji su Njegovi. Zato je ovo bezbrojno potomstvo obećano Abramu, jednako onome o kome je reč u sledećem biblijskom tekstu:

„Posle toga video sam veliko mnoštvo ljudi, koje niko nije mogao izbrojati, iz svih naroda i plemena i narodnosti i jezika, kako stoje pred prestolom i pred Jagnjetom, obučeni u duge bele haljine, s palminim granama u rukama. Uzvikivali su jakim glasom: ‘Spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sedi na prestolu, i Jagnjetu!’ ‘Na to me je jedan od starešina upitao: ‘Ko su ovi što su obučeni u duge bele haljine i odakle su došli?’ Odgovorio sam mu: ‘Gospodaru, ti to znaš.’ I rekao mi je: ‘To su oni što dolaze iz velike nevolje. Oni su oprali svoje haljine i ubelili ih u Jagnjetovoј krvi.’“ (Otkrivenje 7:9,10,13,14).

Već smo saznali da Abramov blagoslov dolazi na sve narode kroz Hristov krst, tako da u ovoj izjavi da je ovo nebrojeno mnoštvo opralo svoje haljine i ubelelo ih u Jagnjetovoј krvi, vidimo ispunjenje obećanja datog Abramu o nebrojenom potomstvu. „A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Galatima 3:29).

Ne bi trebalo da čitalac, u ponavljanju obećanja u 13. poglavljju 1. knjige Mojsijeve, propusti da vidi da zemlja ima istaknuto mesto. To smo našli u ranijim poglavljima, i naći ćemo kao glavnu karakteristiku obećanja gde god se ono pojavljuje.

Abram i Melhisedek

Kratka istorija Melhisedaka predstavlja vezu koja snažno povezuje nas i naše vreme sa Abramom i njegovim vremenom, i pokazuje da je takozvana „hrišćanska era“ postojala i u Abramove dane kao što postoji i danas.

U četrnaestom poglavlju 1. knjige Mojsijeve imamo sve što znamo o Melhisedeku. Sedmo poglavlje u poslanici Jevrejima ponavlja tu istoriju i na nju daje nekoliko komentara. Osim toga, Melhisedek se spominje i u šestom poglavlju kao i u Psalmu 110:4.

Događaj je opisan ovako: Abram se vraćao sa pohoda protiv neprijatelja koji su odveli Lota, kada Melhisedek izlazi pred njega, donoseći hleb i vino. Melhisedek je bio salimski kralj, sveštenik Boga Svevišnjega. Kao takav blagoslovio je Abrama, a Abram mu je dao deseti deo od plena koji je vratio nazad. To je događaj, i iz njega možemo da izvučemo nekoliko veoma važnih pouka.

Na prvome mestu saznajemo da je Melhisedek bio veći od Abrama, jer „nema sumnje da manji prima blagoslov od većeg.“ (Jevrejima 7:7), pa i zato što mu je Abram dao deseti deo svega.

On je bio slika Hrista i bio je kao On: „imajući još i upoređenje sa Sinom Božjim“ (Jevrejima 7:3). Bio je slika Hrista u tome što je bio kralj i sveštenik. Njegovo ime znači „kralj pravednosti“, a Salim, gde je vladao, znači „mir“. Tako da on nije bio samo sveštenik nego i kralj pravednosti i kralj mira. O Hristu je rečeno ovako: „Gospod je potvrdio mom Gospodu: ‘Sedi meni s desne strane, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim.’ Gospod se zakleo i neće zažaliti: ‘Ti si sveštenik doveka po arhetipu Melhisedekovom!’“ (Psalam 110:1,4). A ime kojim će se zvati je: „Gospod je naša pravednost.“ (Jeremija 23:6).

Hristovo kraljevsko sveštenstvo izneseno je u Pismu ovako: „I reci mu: ‘Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Evo čoveka kome je ime Izdanak. I niknuće sa svog mesta i sagradiće Gospodnji hram. On će sagraditi Gospodnji hram i krasiće ga slava. Sedeće i vladaće na svom prestolu i biće sveštenik na svom prestolu, i savet mira biće između obojice.’“ (Zaharija 6:12,13). Vlast kojom Hristos kao sveštenik vrši pomirenje za grehe naroda je vlast Božjeg prestola na kome sedi.

Ali, glavna tačka kod upućivanja na Melhisedaka je ta što je

Abram živeo u istoj „eri“ kao i mi. Sveštenstvo je onda bilo isto kao i sada. Ne samo što smo deca Abramova, ako smo od vere, nego je Bog našeg Velikog Prvosveštenika, koji je prošao nebesa, zakletvom postavio za Velikog Prvosveštenika zauvek, „po arhetipu Melhisedekovom“. Time je na dvostruki način pokazano da „ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Gal. 3:29). „Vaš otac Abram veoma se radovao u nadi da će videti moj dan. Video ga je i obradovao se.“ (Jovan 8:56).

Prema tome, Abram je bio hrišćanin kao i svako ko je ikada živeo posle Hristovog raspeća. „Pa su baš u Antiohiji učenici prvi put nazvani hrišćanima“ (Dela 11:26). Međutim, učenici nisu bili drugačiji nakon što su ih nazvali hrišćanima, nego što su to bili pre toga. Kada su bili poznati samo kao Jevreji, bili su isto toliko hrišćani kao i nakon što su ih tako nazvali. Ime ne znači mnogo. Ime „hrišćani“ dobili su zato što su bili Hristovi sledbenici. Međutim, bili su Hristovi sledbenici i pre nego što su ih nazvali hrišćanima, kao što su bili i posle toga. *Abram je stotinama godina pre vremena Isusa iz Nazareta bio upravo ono što su bili učenici koje su u Antiohiji nazvali hrišćanima. Bio je Hristov sledbenik. Zato je u punom smislu te reči bio hrišćanin. Svi hrišćani, i niko drugi, su deca Abramova.*

Čitalac će primetiti da smo u 7. poglavljtu Jevrejima poslanice rekli da je slučaj Abrama i Melhisedeka dokaz da davanje desetka (desetog dela čistih prihoda) nije levitski propis. Abram je davao desetak mnogo pre nego što se Levije rodio. A davao ga je Melhisedek, čije je sveštenstvo hrišćansko. Zato oni koji su u Hristu, i na taj način deca Abramova, davaće takođe desetak od svega. Treba zapaziti da je desetak bio dobro poznata stvar u Abramovo vreme. On daje desetak Božjem svešteniku kao nešto razumljivo samo po sebi. On je priznao činjenicu da desetak pripada Gospodu. Izveštaj u 3. knjizi Mojsijevoj nije početak sistema desetaka, već jednostavno potvrda te činjenice. Čak je i levitski red dao „preko

Abrama platio desetke“ (Jev. 7:9). Nije nam rečeno kada je prvi put objavljen ljudima, ali kao što vidimo, davanje desetka bilo je dobro poznato u Abramovo vreme.

U knjizi proroka Malahije, koja je posebno upućena onima koji će živeti neposredno pred „veliki i zastrašujući dan Gospodnji“ (Mal. 4:5), rečeno nam je da oni koji uskraćuju desetak zakidaju Boga. Argument je jednostavan: Abram je dao desetak Melhisedeku. Melhisedekovo sveštenstvo je sveštenstvo preko koga dolaze pravednost i mir. Mi se spasavamo zahvaljujući tom sveštenstvu. Abram je dao desetak Melhisedeku jer je Melhisedek bio predstavnik Boga Višnjega, a desetak pripada Gospodu. Ako smo Hristovi, onda smo deca Abramova. Prema tome, ako nismo deca Abramova, onda nismo Hristovi. Ali, ako smo deca Abramova, onda čemo činiti Abramova dela. Čiji smo onda?

Još nešto ne smemo da zanemarimo. Činjenica je da je Melhisedek, koji je bio kralj pravednosti i mira, i sveštenik Boga Višnjega, doneo Abramu hleb i vino za koje je Hristos rekao: „ovo predstavlja moje telo“ (Marko 14:22) i „ovo predstavlja moju ‘krv saveza“ (stih 24). Može da se kaže da su hleb i vino bili za osveženje za Abrama i njegovih pratilaca. To je istina, ali to nimalo ne umanjuje značenje ove činjenice jer mi stalno jedemo Hristovo telo i pijemo Njegovu krv. Melhisedek je nastupio kao kralj i sveštenik i Abram ga je priznao kao takvog. Zapazite vezu u 1. Mojsijevoj 14:18,19: „Melhisedek, kralj Salima, izneo je hleb i vino. On je bio sveštenik Svevišnjeg Boga. Zatim ga je blagoslovio rečima: „Neka Svevišnji Bog, Stvoritelj neba i zemlje, blagoslovi Abrama““ Potpuno je jasno da su hleb i vino koje je Melhisedek doneo, dobili posebno značenje zbog činjenice da je bio sveštenik Boga Višnjeg. Jevreji su se u Hristovo vreme rugali tvrdnji da je Abram video Njegov dan i da mu se radovao. Nisu mogli da vide dokaze za tu činjenicu. Možda i mi ne vidimo u ovom činu dokaz da je Abram video Hristov dan, a to je dan spasenja?

5. Pozivanje Abrama – Sklapanje saveza

(Sadašnja istina, 28. jun 1896)

Petnaesto poglavlje 1. knjige Mojsijeve sadrži prvi izveštaj o savezu sa Abramom. „Posle toga, Gospodnja reč je došla Abramu u jednoj viziji: „Ne boj se, Abrame. Ja sam tvoj štit. Tvoja će nagrada biti vrlo velika“ (1. Moj. 15:1).

Zapazite izjavu da je Bog rekao kako je sam On plata Abramu. Ako smo Hristovi, mi smo onda Abramovo seme i naslednici po obećanju. Naslednici čega? „Naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi“ (Rimljanima 8:17). Isto to nasledstvo spomenuo je psalmist: „Gospod je deo nasledstva moga“ (Psa. 16:5). Dakle i ovde imamo vezu koja povezuje sav Božji narod sa Abramom. Njihova nada nije ništa drugo do obećanje koje mu je Bog dao.

Obećanje koje je Bog dao Abramu nije dato samo njemu već i njegovom semenu (potomstvu). Zato je Abram rekao Gospodu: „Šta ćeš mi dati kad nemam dece i kad će moj dom pripasti Elijezeru, čoveku iz Damaska? Abram još reče: „Gle! Nisi mi dao potomstvo, pa će moj naslednik biti sluga rođen u mom domu.“ (1. Moj. 15:2,3). Abram nije znao za Gospodnji plan. Znao je obećanje i verovao u njega, ali pošto je bio star, a nije imao dece, pretpostavio je da potomstvo koje mu je obećano treba da dođe preko njegovog pouzdanog sluge. Međutim, to nije bio Božji plan. Abram nije trebalo da bude praotac potomaka slугу već slobodnih ljudi.

„Tada mu se Gospod opet obratio rečima: ‘Neće taj biti tvoj naslednik, nego koji izade iz twoje utrobe biće ti naslednik.’ Tada ga je izveo napolje i rekao: ‘Pogledaj nebesa i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati.’ Zatim reče: ‘Toliko će biti tvog potomstva.’ I poverova Abram Gospodu, i on mu to zaračuna u pravednost.“ (1. Moj. 15:4-6).

„I poverova Abram Gospodu“. Koren glagola ovde prevedenog kao „poverova“ je reč „Amin“. Ona sadrži misao o čvrstoći, o temelju. Kad je Bog izgovorio obećanje, Abram je rekao „Amin“ ili, drugim rečima, oslonio se na Boga, uzimajući Njegovu reč kao siguran temelj. Uporedite to sa Matej 7:24,25.

Bog je Abramu obećao veliku kuću. A ova kuća je bila sagrađena na Božjoj, na Gospodnjoj reči; i pošto je Abram to razumeo, počeo je odmah da je gradi. Isus Hristos je temelj, jer „niko ne može da postavi neki drugi temelj osim onoga koji je već postavljen, a to je Isus Hristos.“ (1. Korinćanima 3:11). Abramova kuća je Božja kuća, sagrađena „na temelju apostola i proroka, a ugaoni kamen temeljac je sam Hristos Isus“ (Efescima 2:20). „Dolazeći k njemu kao živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božjim očima izabran i dragocen, i vi se kao živo kamenje ugrađujete u duhovni hram da biste bili sveto sveštenstvo, kako biste prinosili duhovne žrtve ugodne Bogu kroz Isusa Hrista.“ (1. Petrova 2:4-6)

„I poverova Abram Gospodu, i on mu to zaračuna u pravednost.“ Zašto? Zato što verovati Bogu znači graditi na Bogu i Njegovoj reči, a to znači primati Božji život iz Njegove reči. Zapazite u poslednjem stihu koji smo citirali, kako Petar kaže da je temelj na kojem je kuća sagrađena, živi kamen. Temelj je živi Temelj koji daje život onima koji dolaze Njemu, tako da je kuća koja je na Njemu sagrađena, živa kuća. Ona raste zahvaljujući životu Temelja. „Verujte u Gospoda, svog Boga, da biste se mogli održati“ (2. Dnevnika 20:20). U ovom tekstu obe reči, „verujte“ i „održati“, imaju isti koren, „amin“, pa bismo mogli da tekst čitamo i ovako: „Gradite na Gospodu Bogu svom i bićete izgrađeni“. A temelj na kome gradimo je pravednost: „Da bi govorili kako je pravedan Gospod. On je Stena moja, u njemu nema nepravde“ (Psa. 92:15). Prema tome, pošto verovati znači graditi na Bogu i Njegovoj svetoj reči, očigledno je da je vera pravednost onoga ko je poseduje i

pokazuje.

Isus Hristos je izvor vere. Vera započinje i završava u Njemu. Nema prave vere ako ona nije usmerena ka Hristu. Zato, kad je Abram poverovao Gospodu, on je poverovao u Gospoda Isusa Hrista. Bog se nikad nije objavio čoveku osim preko Hrista. Činjenica da je Abramovo verovanje bilo lična vera u Gospoda Isusa Hrista, vidi se i po tome što mu je uračunata u pravednost. A pravednosti nema bez vere u Isusa Hrista. On „nam posta mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i iskupljenje“ (1. Korinćanima 1:30). Kada se pojavi Gospod, vredeće samo ona pravednost „kroz veru Hristovu, na pravednost verom od Boga“ (Filipljanim 3:9). Pošto je sam Bog Abramovu veru uračunao u pravednost, jasno je da je njegova vera bila usmerena samo na Hrista, u kome je postao pravedan.

I ovo pokazuje da je Božje obećanje bilo dato Abramu samo kroz Hrista. Potomstvo je bilo samo ono koje dolazi kroz Hristovu veru, jer je sam Hristos potomak. Abramovo potomstvo, koga je trebalo da bude kao zvezda na nebu, biće bezbrojno mnoštvo koje je opralo svoje haljine u krvi Jagnjetovoј. Narodi koji će izaći od njega biće „narodi koji su spaseni“ (Otk. 21:24). Uporedi sa Matej 8:11. „Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu postala su ‘da’. Zato kroz njega i kažemo ‘amin’.“ (2. Korinćanima 1:20)

„Tog dana Gospod je sklopio savez s Abramom, rekavši: „Tvom potomstvu daću ovu zemlju“ (1. Mojsijeva 15:18). Kako je ovaj savez učinjen zapisano je u prethodnim stihovima. Prvo imamo obećanje o bezbrojnom potomstvu (kroz sunasledstvo sa tim jednim Potomkom) i o zemlji. Bog je rekao: „Ja sam Gospod koji te je izveo iz Ura Haldejskog da ti dam ovu zemlju da je zauzmeš“ (Stih 7). Moramo da ovaj stih imamo na umu kada čitamo osamnaesti stih, jer u protivnom zaključićemo pogrešno da je nešto obećano Abramovom potomstvu (jednina), a da on u to nije uključen. „A obećanja su bila data Abramu i njegovom potomstvu“

(Gal. 3:16). Ništa nije obećano potomstvu, a da nije obećano i Abramu.

Abram je poverovao Gospodu, ali je rekao: „Gospode Bože, po čemu će znati da јe јe zauzeti?“ (1. Moj. 15:8). Zatim sledi izveštaj o rasecanju junice, koze i ovna. To je spomenuto u Jeremiji 34:18-20, gde je Bog ukorio narod zbog kršenja tog saveza.

„Kad je sunce zalazilo, Abram je zaspao dubokim snom, i gle, na njega se spustila strašna i velika tama. Tada Bog reče Abramu: ‘Znaj da će tvoji potomci sigurno biti stranci u tuđoj zemlji, i moraće da služe drugima, a oni će ih tlačiti četiristo godina. A ja ћu sudit narodu kome će oni služiti, a zatim će izaći s velikim blagom. A ti ћeš u miru otići k svojim praočevima, i bićeš sahranjen u dubokoj starosti. A oni će se u četvrtom naraštaju vratiti ovamo, jer prestupi Amoreja još nisu prevršili meru.’“ (1. Mojsijeva 15:12-16).

Videli smo da je ovaj savez bio savez pravednosti verom (kroz veru, posredstvom vere). Obećani potomak i zemlja trebalo je da budu Abramovi zahvaljujući veri u Božju reč, što mu se uračunalo u pravednost. Pogledajmo sada bolje šta možemo da naučimo iz upravo citiranih stihova.

Pre svega učimo da je Abram trebalo da umre pre nego što je dobio zemlju u posed. Umreće u dubokoj starosti i njegovo potomstvo biće došljaci u tuđoj zemlji četiri stotine godina.

Prema tome sam Abram, ali i njegovi neposredni potomci, umreće pre nego što seme dođe u zemlju koja im je bila obećana. Činjenica je da znamo da je Isak umro pre nego što su sinovi Izraelovi otišli u Egipat, i da su Jakov i svi njegovi sinovi umrli u Egiptu.

„A obećanja su bila data Abramu i njegovom potomstvu“ (Gal. 3:16). U prethodnom poglavljtu imamo istu stvar. Jasno je da obećanje dato Abramovom potomstvu ne može da se ispunи tako što će ono što je obećano dobiti samo jedan deo potomstva; i ono

što je obećano Abramu i njegovom potomstvu ne može da se ispuni dok ga Abram ne deli sa svojim potomstvom.

Šta ovo pokazuje? Jednostavno sledeće, da se obećanje iz petnaestog poglavlja 1. Mojsijeve, da će Abram i njegovo potomstvo posedovati zemlju, odnosi na vaskrsenje umrlih, i ništa manje od toga. Ovo je tačno čak i ako se tvrdi da osamnaesti stih isključuje Abrama iz saveza o kome je bilo reči, jer kao što smo videli, jasno je da će mnogi neposredni Abramovi potomci umreti pre vremena ispunjenja ovog obećanja, a znamo da su Isak i Jakov i dvanaest patrijarha bili mrtvi davno pre tog vremena.

Čak i ako je Abram izostavljen, ostaje činjenica da obećanje o potomstvu mora da uključuje sve potomstvo, a ne samo jedan njezin deo. Ali, Abram ne može da bude izostavljen iz obećanja. Zato posedujemo pozitivan dokaz da u ovom poglavlju imamo izveštaj o propovedanju „Isusa i vaskrsenja“ Abramu.

Treba da se ispuni posle vaskrsenja

To nam omogućuje da razumemo zašto je Stefan, kad je bio na suđenju zato što je propovedao Isusa, počeo svoj govor pozivajući se upravo na ove reči. Govoreći o Abramu koji je došao u Hanan, rekao je: „Ali mu nije dao nasledstva u njoj, nijednu stopu, nego mu je obećao, dok još nije imao dece“ (Dela 7:5). Pozivajući se na ovo obećanje koje je bilo dobro poznato svim Jevrejima, Stefan je na najjasniji način pokazao da se obećanje moglo ispuniti samo vaskrsenjem iz mrtvih kroz Isusa.

„A ti ćeš u miru otići k svojim praočevima, i bićeš sahranjen u dubokoj starosti. A oni će se u četvrtom naraštaju vratiti ovamo, jer prestupi Amoreja još nisu prevršili meru.“ Iz ovoga učimo da je Abram umro u veri iako nije primio ispunjenje obećanja. Da ga je očekivao u ovom životu, bio bi razočaran kad je smrt došla pre ispunjenja obećanja. Ali, Bog mu je jasno rekao da mora umreti pre nego što se ono ispuni. Pošto je Abram verovao Bogu, jasno je

da je znao za vaskrsenje i očekivao ga. Da, on mu se radovao. Vaskrsenje umrlih, videćemo, uvek je bila središnja nada prave Abramove dece.

Međutim, vidimo tu još nešto. U četvrtom naraštaju, ili nakon što prođe četiri stotine godina, njegovo potomstvo će izaći iz ropstva u Obećanu zemlju. Zašto nisu mogli da odmah zaposednu tu zemlju? Zato što gresima amorejskim još nije došao kraj. To pokazuje da će Bog Amorejcima dati vreme da se pokaju, ili, ako to ne učine, da napune (ispune) meru svoga bezakonja i tako pokažu da su nepodobni da poseduju tu zemlju.

A to nas uči još nečem: da zemlju, koju je Bog obećao Abramu i njegovom potomstvu, može da poseduje samo pravedan narod. Bog neće izbaciti iz zemlje one za koje je postojala ikakva mogućnost da postanu pravednici. Ali, činjenica da je narod, koji je trebalо da bude uništen pred decom Abramovom, bio izbačen zbog svoga zla, pokazuje da se od onih koji treba da zaposednu ovu zemlju očekivalo da budu pravedni. I tako učimo da je Abramovo potomstvo, kome je bila obećana ova zemlja, bio pravedan narod. To je već pokazano činjenicom da je potomstvo bilo obećano Abramu samo kroz pravednost verom. „Svi u tvom narodu biće pravedni, oni će nastaniti zemlju doveka, biće mladica koju sam ja zasadio, delo mojih ruku, meni na lepotu.“ (Isajja 60:21).

6. Pozivanje Abrama – Telo protiv Duha

(Sadašnja istina, 11. jun 1896)

„Abramova žena Sara još mu nije rodila decu. Ona je imala sluškinju Egipćanku koja se zvala Hagara.“ (1. Moj. 16:1)

Ovo je bila velika greška u Abramovom životu, ali on je iz te greške naučio lekciju koja je zapisana da bude pouka za sve. Pretpostavimo da je čitalac upoznat s ovim događajem – da je Gospod rekao Abramu da Ismailo, Hagarin sin, nije naslednik koga je On obećao, već da će mu Sara, njegova žena, roditi sina; i da su Hagara i Ismailo morali da odu nakon rođenja Isaka. Tako možemo da odmah pređemo na neke važne pouke koje pruža ovo Sarino i Abramovo delo(vanje).

Na prvom mestu treba da naučimo da je ludost kada čovek pokušava da ispunji Božja obećanja. Bog je Abramu obećao veliko potomstvo. Kada je to obećanje dato, bilo je izvan i iznad ljudskih mogućnosti da Abram ima sina sa svojom ženom, ali on je prihvatio Gospodnju reč, i njegova vera mu je uračunata u pravednost. Već samo po sebi to je dokaz da to seme nije bilo obično potomstvo, već potomstvo vere.

Ali, njegova žena nije imala veru koju je on imao. Međutim, mislila je da je ima; a čak je i Abram gajio misao da u sprovođenju njenog saveta deluje u skladu sa Gospodnjom reči. Greška je bila u tome što je slušao glas svoje žene, umesto Gospodnji. Razmišljali su o tome da im je Bog obećao veliku porodicu, ali pošto je bilo nemoguće da ona ima decu, bilo je jasno da je Bog nameravao da oni smisle neke druge načine kako da se to ostvari. A baš tako ljudski razum postupa sa Božjim obećanjima.

Ali, kako je kratkovidno sve to bilo. Bog je dao obećanje; prema tome On je jedini mogao da ga ostvari. Ako čovek nešto

obeća, to obećanje može da ostvari i neko drugi, ali u tom slučaju onaj koji je dao obećanje nije ispunio svoju reč. Iako se i ono što je Gospod obećao moglo ostvariti na način koji su smislili, time bi onemogućili Gospoda da ispuni svoju reč. Prema tome, delovali su protiv Boga. Međutim, Njegova obećanja ne može da ispuni čovek. Ona mogu da se ispune samo u Hristu. Lako je da to vidimo u ovom slučaju koji je pred nama; pa ipak, kako se često u svom životu, umesto da čekamo da Gospod učini ono što je obećao, umorimo od čekanja i pokušavamo da to obavimo za Njega, i na taj način grešimo.

Duhovno i doslovno

Godinama posle toga obećanje je ispunjeno na Božji način, ali ne pre nego što su Abram i njegova žena potpuno poverovali Gospodu. „Verom i sama Sara primi sposobnost da začne seme, i dobi dete iako joj je već prošlo doba za rađanje, jer je smatrala vernim onoga koji je dao obećanje“ (Jevrejima 11:11). Isak je bio plod vere. „Na primer, napisano je da je Abram imao dva sina, jednog sa sluškinjom i jednog sa slobodnom ženom. Ali sin sluškinje rođen je po telu, a sin slobodne po obećanju.“ (Galatima 4:22,23)

Mnogi ne vide ovu činjenicu. Oni zaboravljaju da je Abram imo dva sina, jednog od robinje, a drugog od slobodne; jednog rođenog po telu, a drugog po Duhu. Otuda zabuna kada je reč o „doslovnom“ i „duhovnom“ Abramovom potomstvu. Ljudi govore kao da se reč „duhovan“ protivi reči „doslovan“, ali to nije tako. „Duhovan“ je suprotan samo „telesnom“.

Isak se rodio po Duhu, ali je bio isto tako stvarno i doslovne dete kao Ismailo. Prema tome, stvarno Abramovo potomstvo su samo oni koji su duhovni, ali to ih ni po čemu ne čini manje stvarnilima. Bog je Duh, ali je isto tako On i stvarni Bog. Hristos je imao duhovno telo posle svoga vaskrsenja, ali je bio stvarno, opipljivo biće, i s Njegovim telom se moglo postupati kao i sa svim drugim

telima. Tako će i tela svetih posle vaskrsenja biti duhovna, ali i stvarna. Duhovne stvari nisu zamišljene stvari. U stvari ono što je duhovno stvarnije je od onoga što je telesno, jer samo ono što je duhovno ostaje za večnost.

Dakle, iz ovog slučaja jasno učimo da je potomstvo, koje je Bog obećao Abramu da će ga biti kao peska morskog i kao zvezda na nebu, koje će naslediti zemlju, duhovno potomstvo. Odnosno, to je potomstvo koje dolazi kroz delovanje Božjeg Duha. Rođenje Isaka, kao i Gospoda Isusa, bilo je čudo. Bilo je natprirodno. Obojica su se pojavili zahvaljujući delovanju Duha. U obojici imamo prikaz sile kojom postajemo sinovi Božji, a time i naslednici obećanja.

Abramovo seme po telu su Ismailci. On je bio divljak, ili kako to kaže jedan prevod: „On će biti kao divlji magarac.“ (1. Mojsijeva 16:12). Osim toga bio je sin robinje i zbog toga nije bio sloboden. No, Gospod je još ranije rekao, kad je govorio o Elijezeru, Abramovom sluzi, da će Abramovo potomstvo biti slobodno. Zato, da je Abram samo zapamtio ove Gospodnje reči umesto što je slušao glas svoje žene, sebe bi sačuvao od mnogo jada.

Vredi se poduže pozabaviti ovom fazom ovog predmeta, jer će nas sačuvati od mnogo zabune što se tiče pravog Abramovog potomstva, i pravog Izraela. Da još jednom ponovimo ove tačke.

Ismailo se rodio po telu i nije mogao da bude potomstvo. Prema tome, oni koji su samo po telu ne mogu da budu Abramova deca, a time i naslednici obećanja.

Isak se rodio po Duhu i on je bio pravo seme. „ono što će se nazvati ‘tvojim potomstvom’ doći će preko Isaka.“ Prema tome, sva Abramova deca su samo ona koja su rođena Duhom. „A mi smo, braćo, deca obećanja, kao što je bio Isak.“ (Galatima 4:28).

Isak se rodio slobodan, i samo oni koji su slobodni su deca Abramova: „Zato, braćo, nismo deca sluškinje, nego deca slobodne žene“ (Gal. 4:31). Šta predstavlja ova sloboda Gospod je

pokazao u svom razgovoru sa Jevrejima, zapisanom u osmom poglavlju Jevanđelja po Jovanu:

„Isus je Judejcima, koji su mu verovali, rekao: ‘Ako ostanete u mojoj reči, zaista ste moji učenici, i upoznaćete istinu i istina će vas oslobođiti.’ A oni su mu rekli: ‘Mi smo Abramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: ‘Postaćete slobodni?’ Isus im je odgovorio: ‘Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini greh, rob je greha. A rob ne ostaje u kući uvek, ali sin ostaje uvek. Dakle, ako vas Sin oslobödi, zaista ćete biti slobodni.’“ (Jovan 8:31-36). Malo kasnije im je rekao da kad bi stvarno bili deca Abramova, onda bi činili dela Abramova. (Stih 39)

I ovde vidimo ono što smo naučili iz obećanja u petnaestom poglavlju 1. Mojsijeve, da je obećano seme trebalo da bude pravedno potomstvo, pošto je bilo obećano samo kroz Hrista, i bilo je zagarantovano Abramu samo kroz njegovu veru.

Sažetak svega je da se u obećanju Abramu nalazi Jevanđelje i samo Jevanđelje. Svaki pokušaj da se obećanja primene na bilo kog drugog osim na one koji su po Duhu Hristovi, pokušaj je da se ukinu obećanja Božjeg Jevanđelja. „A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3:29). „Ali ako neko nema Hristov Duh, taj nije Njegov“ (Rimljana 8:9). Prema tome, ako neko nema Hristovog Duha, Duha kojim je rođen Isak, on nije Abramovo dete i nema pravo na bilo koji deo obećanja. Ali, pošto je nasledstvo u potpunosti dar, a Duh Sveti je prvi plod tog nasledstva, tako je Duh besplatno dat svima onima koji veruju; a sa Svetim Duhom dolazi i pravednost.

7. Pozivanje Abrama – Savez zapečaćen (1. deo)

(Sadašnja istina, 28. maj 1896)

Sada dolazimo do izveštaja koji otvara obećanje na posebno čudesan način. Prošlo je više od dvadeset pet godina otkad je Bog prvi put dao obećanje Abramu. (Abram je imao 75 godina kad je napustio Haran – 1. Mojsijeva 12:4 – a obećanje mu je prvi put dato pre nego što je napustio Mesopotamiju – Dela 7:2). Nema sumnje da je vreme produženo zbog pogrešnog koraka koji je Abram učinio kad je poslušao razmišljanje svoje žene. Od tada je prošlo više od trinaest godina. Ali, Abram je naučio lekciju pa je Bog opet mogao da ga vodi.

„Kad je Abram imao devedeset i devet godina, Gospod mu se pojavio i rekao mu: „Ja sam Bog Svemoćni. Živi po mojoj volji i budi besprekoran“ (1. Mojsijeva 17:1). Neki prevodi kažu: „Budi iskren“. Kao u 1. Dnevnika 12:33,38 ista ta reč je prevedena kao pouzdano srce. Bog je Abramu rekao da bude iskren pred Njim, a ne dvoličan. Ako se prisjetimo događaja opisanog u prethodnom poglavljju, onda vidimo snagu ove zapovesti. Vidimo svu snagu izjave: „Ja sam Bog Svemogući“. Bog mu je dao do znanja da je u stanju da izvrši svoje obećanje i da zato treba da se pouzda u Njega savršenim ili nelicemernim srcem.

Novo ime

„Tada Abram pade ničice, a Bog mu još reče: ‘Evo, sklopio sam savez s tobom; ti ćeš postati otac mnogih naroda. Više se nećeš zvati Abram, nego Abrām, jer će te učiniti ocem mnogih naroda.’“ (1. Mojsijeva 17:3-5)

Ime Abram znači „Otac visina“. Abramov otac je bio

neznabožac i to ime je možda imalo veze sa neznabožačkim bogosluženjem na visinama. Ali, njegovo ime sada postaje Abram, „O-tac mnogim narodima“. U slučajevima promene imena kod Abrama i Jakova imamo nagoveštaj novog imena koje Gospod daje svima koji Mu pripadaju. Vidi Otkrivenje 2:17; 3:12. „I zvaćeš se novim imenom, koje će Gospodnja usta odrediti“ (Isaija 62:2)

To što je Abram dobio novo ime ni po čemu ne predstavlja promenu u obećanju; ono je jednostavno bilo zalog Abramu da će Bog ispuniti ono što je obećao. Od sada će ga njegovo ime podsećati na obećanje. Neki su mišljenja da je davanje ovog novog imena označilo promenu u prirodi obećanja koje je dobio, ali pažljivo razmatranje obećanja, kao što je ranije navedeno, pokazće da to ne može biti. Abram je bio isti onaj kakav je bio pre svog novog imena. On je poverovao Bogu dok je imao staro ime i njegova vera u obećanje uračunata mu je u pravednost. On se ranije zvao Abram kad mu je Bog objavio Jevanđelje rečima: „Preko tebe će se blagosloviti svi narodi na zemlji“.

Mi ne treba da pravimo razliku u Božjim obećanjima datim Abramu pa da kažemo kako su neka bila prolazna i namenjena samo telesnom potomstvu, dok su druga bila duhovna i večna. „Jer Sin Božji, Hristos Isus, koga smo vam mi propovedali – ja i Silvan i Timotej – nije bio „da“, a istovremeno ‘ne’, nego je ‘da’ po njemu postalo ‘da’“. Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu postala su ‘da’. Zato kroz njega i kažemo ‘amin’, da bismo proslavili Boga.“ (2. Korinćanima 1:19,20). „A obećanja su bila data Abramu i njegovom potomstvu. Nije rečeno: „I potomstvima“, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: „I tvom potomstvu“, koje je Hristos“ (Galatima 3:16). Zapazite da su sva obećanja, bez obzira koliko ih bilo, ostvarena kroz Hrista. Zapazite da apostol govori o Abramu, a ne Abramu. U tom pogledu je još jasnije kad čitamo Stefanove reči: „Bog slave pojавio se našem praocu Abramu dok

je on bio u Mesopotamiji, pre nego što se nastanio u Haranu“ (Dela 7:2). Iako je u to vreme bio poznat kao Abrâm, obećanje je bilo isto kao kad se zvao Abram. Svako njegovo sledeće spominjanje u Bibliji, čak i prva obećanja, koristi ime Abram. Zato o njemu stalno govorimo kao Abrâm.

Nakon što je Abramu govorio o promeni njegovog imena, Gospod je nastavio: „Držaću se saveza između mene i tebe i tvog potomstva posle tebe u budućim naraštajima kao saveza koji će trajati doveka, da budem Bog tebi i tvom potomstvu posle tebe. Tebi i tvom potomstvu posle tebe daću zemlju u kojoj si stranac, celu hanansku zemlju, u trajan posed, i ja ћu vam biti Bog“ (1. Mojsijeva 17:7,8)

Pogledajmo detaljno različite delove ovog saveza. Centralni deo je Obećana zemlja, hananska zemlja. To je isto kao u petnaestom poglavljtu. Obećanje kaže da će biti data Abramu i njegovom potomku. Savez je isti kao onaj koji je ranije dat; ali sada je zapečaćen.

Zapazimo ovo: „Večni savez“ koji je Gospod učinio sa njim. To je isti onaj večni savez o kome je često reč u Svetom pismu. Upravo se „krvlju večnog (trajnog) saveza“ ljudi usavršavaju u svakom dobrom delu da vrše Božju volju (Jevrejima 13:20). Osim toga obećana zemlja u ovom večnom savezu trebalo je da bude data „u večni posed“ Abramu i njegovom semenu. Dobro zapazite da je Abramu, kao i njegovom semenu, obećana zemlja u večno vlasništvo. To nije nasledstvo koje će zauvek biti u posedu njegove porodice, već će Abram i njegovo potomstvo zajedno da je imaju u večnom vlasništvu.

Međutim, neku zemlju mogu da drže u večnom posedu samo oni koji imaju večni život, jer u ovom savezu nalazimo obećanje večnog života. I ne može da bude drugačije, jer kad je savez prvi put učinjen, kao što je zapisano u petnaestom poglavljtu, Abramu je rečeno da će umreti pre nego što je uzme u posed, a Stefan je

rekao da mu Bog nije dao ni stopu u njoj. Prema tome, mogla je da bude njegova samo kroz vaskrsenje; a kada se ostvari vaskrsenje, onda više neće biti smrti. Jer „Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubit i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost.“ (1. Korinćanima 15:51-53)

Zato vidimo da je ovaj večni savez sa Abramom jednostavno bio objava večnog Jevandelja o kraljevstvu i uverenje da će imati ideo u njegovim blagoslovima. Obećanje Abramu bilo je obećanje Jevandelja, i ništa drugo, a savez je bio večan, čiji je Posrednik Hristos. I njegov delokrug je istovetan sa onim Novog saveza u kome Bog kaže: „Svoje zakone staviću u njihov um i upisaću ih u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni će biti moj narod“ (Jevrejima 8:10). A ovo će biti još jasnije u nastavku.

Savez pravednosti

Nakon što je ponovio savez s njim i njegovim potomstvom, Gospod je rekao Abramu: „Obrezivaćete se i to će služiti kao znak saveza između mene i vas“ (1. Mojsijeva 17:11). Ako sada odemo u Poslanicu Rimljanima, naučićemo mnogo više o značenju ovog. Moramo da pred sobom imamo Pismo da bismo mogli da ga razumljivo razmotrimo, pa ćemo ga dosta citirati.

„Dakle, šta ćemo reći o Abramu, našem praocu, po telu da je našao? Jer ako se Abram opravdao delima, imao bi čime da se hvali – ali ne pred Bogom. Jer šta kaže Pismo? ‘Abram je verovao Gospodu, i to mu je uračunato za pravednost.’ A onome ko radi, plata se ne smatra darom, nego nečim što mu se duguje. Ali čoveku koji se ne uzda u ono što radi, nego veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost. Tako i David govorи o sreći čoveka kome Bog zaračunava pravednost nezavisno

od njegovih dela: ‘Srećni su oni kojima su bezakona dela oproštena i kojima su gresi pokriveni. Srećan je čovek kome Gospod ne uračunava greh.’ Da li je, dakle, ova sreća samo za obrezane ili i za neobrezane? Jer kažemo da se vera Abramu uračunala za pravednost. A kako mu se zaračunala? Kad je bio obrezan ili neobrezan? Ne kad je bio obrezan, nego kad je bio neobrezan. I primio je znak – obrezanje – kao pečat pravednosti vere koju je imao još dok je bio neobrezan, da bude otac svima koji kao neobrezani veruju, da se i njima uračuna pravednost, i da bude otac obrezanom potomstvu, ne samo onima koji se drže obrezanja nego i onima koji kao neobrezani idu stopama te vere koju je imao naš otac Abram. Jer obećanje da će biti naslednik sveta nije Abramu ili njegovom potomstvu dato na temelju Zakona, nego kroz pravednost vere.“ (Rimljanima 4:1-13)

Predmet celog ovog poglavlja je Abram i opravdanje kroz veru (verom). Apostol uzima Abramov slučaj kao ilustraciju istine iznesene u prethodnom poglavlju, naime da čovek postaje pravedan verom. Blagoslov koji je Abram primio je blagoslov oproštenja greha zahvaljujući pravednosti Isusa Hrista (vidi stihove 6-9). Stoga, kada čitamo 1. Moj. 12:2,3 gde kaže da će u Abrammu biti blagosloveni svi narodi na zemlji, znamo da je taj blagoslov u stvari oproštenje greha. Ovo je potvrđeno u Delima 3:25,26: „Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio s vašim praočevima kad je rekao Abramu: ‘U tvom potomstvu blagosloviće se svi narodi na zemlji.’ Podigavši svog dečaka Isusa, Bog ga je najpre poslao k vama da svakoga od vas blagoslovi odvraćajući ga od zla.“

Afram je ovaj blagoslov primio preko Isusa Hrista i Njegovog krsta, kao što ga i mi primamo. Jer „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: „Proklet je svako ko je obešen na drvo bi blagoslov Abramov mogao doći na druge narode u Isusu Hristu, da obećanje Duha primimo kroz veru“ (Galatima 3:13,14). Tako nalazimo da su

blagoslovi saveza sa Abramom jednostavno blagoslovi Jevanđelja, i da smo ih dobili preko Hristovog krsta. U tom savezu nije obećano ništa drugo osim ono što dolazi kroz Jevanđelje; i sve što Jevanđelje sadrži nalazi se u tom savezu.

Kao pečat ovog saveza dato je obrezanje. A to obećanje, savez, blagoslov i sve, Abram je dobio pre nego što se obrezao. Zato je on otac neobrezanih kao i obrezanih. I Jevreji i Grci jednakо sude luju u ovom savezu i njegovim blagoslovima, ukoliko imaju Abramovu veru.

U 1. Mojsijevoj 17:11 rečeno nam je da je obrezanje dato kao znak saveza koji je Bog učinio sa Abramom. Ali, u Rimljanim 4:11 rečeno nam je da mu je dato kao pečat pravednosti koju je imao verom. Drugim rečima, bilo je to obećanje i pečat oproštenja greha kroz Hristovu pravednost. Zato znamo da je savez, čiji je pečat bilo obrezanje, bio savez pravednosti kroz veru (verom); tako da su svi obećani blagoslovi imali osnovu kroz pravednost Isusa Hrista. To nam opet pokazuje da je savez sa Abramom bio Jevanđelje i ništa drugo.

Darovana zemlja

Ali, u ovom savezu središnje obećanje se odnosilo na zemlju. Abramu i njegovom potomku obećana je cela hananska zemlja u večno vlasništvo. I onda je dat pečat saveza – obrezanje – pečat pravednosti, koji je imao kroz veru. To pokazuje da se hananska zemlja mogla zaposeti samo verom. I ovde imamo praktičnu poku i što se tiče posedovanja nečega kroz veru. Mnogi misle da se nešto što se poseduje verom poseduje samo u mašti. Ali, hananska zemlja je bila stvarna zemlja, i nju je stvarno trebalo zaposeti. Međutim, ona je mogla da se zaposedne samo verom. Naime, vera je trebalo da im da tu zemlju u vlasništvo. Tako je i bilo. Verom je narod prešao preko Jordana i „verom su pale zidine Jerihona nakon što se sedam dana obilazilo oko njih“ (Jevrejima 11:30). O

tome čemo više kasnije.

Hananska zemlja koja je obećana u savezu, mogla je da se dobije kroz pravednost verom, koja je bila zapečaćena obrezanjem, pečatom saveza. Pročitajmo sada još jednom Rimljanima 4:13 i videćemo koliko je toga uključeno u ovo obećanje: „Jer obećanje da će biti naslednik sveta nije Abramu ili njegovom potomstvu dato na temelju Zakona, nego kroz pravednost vere“. Za ovu pravednost verom rečeno je u jedanaestom stihu da je zapečaćena obrezanjem; a obrezanje je bilo pečat saveza koji imamo zapisan u 1. Mojsijevoj 17. Zato znamo da obećanje zemlje, koje je sadržavalo savez sa Abramom, nije bilo ništa manje od obećanja celog sveta tj. cele Zemlje. Kad dođemo do ispunjenja ovog obećanja, videćemo jasnije kako je to obećanje hananske zemlje moglo da uključuje celu (planetu) Zemlju; no, ovde samo ukratko navodimo ovu činjenicu.

Savez kojim je obećana ova zemlja, bio je, kao što smo videli, savez pravednosti. Njegova osnova je bila pravednost verom. To je bio večni savez, obećanje večnog nasledstva Abramu i njegovom potomstvu (kroz Potomka – Hrista), što je za njih značilo večni život. Ali, blagodat vlada kroz pravednost koja vodi u večni život samo kroz Isusa Hrista, našega Gospoda. Večni život može da se ima samo u pravednosti. Štaviše, pošto je obećanje dato Abramu, kao i njegovom potomstvu, a Abramu je rečeno da će umreti davno pre dobijanja nasledstva, očigledno je da će se ono steći samo kroz vaskrsenje do koga će doći pri Gospodnjem dolasku kada će biti data besmrtnost. Međutim, Hristov dolazak čeka „do vremena obnove svega o čemu je Bog oduvek govorio preko svojih svetih proroka“ (Dela 3:21). Prema tome, jasna je činjenica da je nasledstvo pravednosti, koje je obećano Abramu u večno vlasništvo – a mora da dođe samo kroz vaskrsenje pri Gospodnjem dolasku – bilo nova zemlja, „u kojima će pravednost prebivati.“ (2. Petrova 3:13)

8. Pozivanje Abrama – Savez zapečaćen (2. deo)

(Sadašnja istina, 25. jun 1896)

„Znak obrezanja“

Sada moramo malo bolje da proučimo ovaj pečat saveza, name obrezanje. Šta ono znači i šta je u stvarnosti? Saznali smo da ono označava pravednost kroz veru. Dato je Abramu kao zalog posedovanja takve pravednosti ili kao uverenje da je prihvaćen „u Voljenome, u kome imamo iskupljenje njegovom krvlju, oproštenje prestupa po bogatstvu njegove blagodati“ (Efesima 1:6,7). Šta je zapravo obrezanje saznajemo iz sledećeg biblijskog teksta:

„Naime, obrezanje zaista koristi ako izvršavaš zakon u praksi, ali ako prestupaš zakon, tvoje obrezanje je postalo neobrezanje. Dakle, ako se neobrezani pridržava pravednih zahteva Zakona, zar se njegovo neobrezanje neće smatrati obrezanjem? I onaj ko je preklom neobrezan, a izvršava Zakon, sudiće tebi koji, iako imaš pisani zakon i obrezanje, prestupaš zakon. Jer pravi Judejac nije onaj koji je to spolja niti je pravo obrezanje ono koje je spolja, na telu, nego je pravi Judejac onaj ko je to iznutra i njegovo obrezanje je obrezanje srca po Duhu, a ne po slovu. On ne dobija pohvalu od ljudi, nego od Boga.“ (Rimljanima 2:25-29)

Obrezanje je bilo znak pravednosti kroz veru. A ta pravednost je ona koju zahteva Božji zakon. Obrezanje nije nikad vredelo ako se nije držao zakon. U stvari, držanje zakona je pravo obrezanje. Gospod zahteva da istina deluje unutra u čoveku. Spoljašnji prikaz, bez unutrašnje pravednosti, odvratan je Bogu. Zakon mora da bude u srcu, u protivnom nema istinskog obrezanja. Međutim, zakon može da bude u srcu samo silom Gospodnjom kroz Duha. „Znamo da je Zakon duhovan“ (Rimljanima 7:14), odnosno on ima prirodu

Svetog Duha i zato može da bude u srcu samo kad u njemu nastava (prebiva) Božji Duh. Prema tome, obrezanje nije ništa manje od zapečaćenja pravednosti u srcu pomoću Svetog Duha. To je ono što je Abram primio. Njegovo obrezanje je bilo merilo pravednosti koju je verom primio. Ali, pravednost putem vere bila je ono čime je trebalo da nasledi obećani posed. Zato je obrezanje bilo garantija njegovog nasledstva. Čitajmo sada sledeći tekst:

„U kome imamo iskupljenje njegovom krvlju, oproštenje prestopa po bogatstvu njegove blagodati. Obilno nam je udelio tu blagodat zajedno sa svom mudrošću i razboritošću, time što nam je obznanio tajnu svoje volje. Ta tajna je u skladu s onim što želi, s njegovom namerom da se sve uredi kad se navrši vreme, naime da se sve ponovo sastavi u Hristu – ono što je na nebesima i ono što je na zemlji – u njemu, u kom je takođe naš ideo, unapred određen prema nameri onoga koji sve čini prema savetu volje njegove, da mi koji smo se prvi uzdali u Hrista budemo na hvalu i slavu Bogu. U kome ste i vi – čuvši reč istine, dobru vest o svom spasenju – u koga i verujete, zapečaćeni Svetim Duhom obećanja, koji je zalog našeg nasledstva, za oslobođenje otkupnine, njemu na slavu i hvalu.“ (Efescima 1:7-14)

Reč istine je Jevanđelje spasenja. Kad verujemo Jevanđelje, mi smo zapečaćeni Svetim Duhom i ovaj pečat je garant našeg nasledstva koje ćemo dobiti pri Gospodnjem dolasku. Prema tome, Abram je imao Svetog Duha kao garanciju nasledstva koje mu je bilo obećano. Posedovanje Duha pokazuje da je imao pravo na nasledstvo, jer Duh donosi pravednost, a nasledstvo je vezano za pravednost. Na novoj Zemlji prebivaće Pravednost i samo ona.

U skladu sa gore navedenim tekstrom imamo i sledeći: „I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti; u kome i obrezani biste obrezanjem nerukotvorenim, odbacivši telo greha mesnim obrezanjem Hristovim“ (Kološanima 2:10,11)

Božje obećanje Abramu bilo je dato mnogo pre vremena o

kome pišemo. Davanje saveza je zapisano u petnaestom poglavlju 1. Mojsijeve. Ali, nakon što je savez učinjen, Abram je pogrešio kao što je to opisano u šesnaestom poglavlju. Uvideo je svoju grešku, pokajao se i ponovo se okrenuo Gospodu i punoj veri, i tako primio uverenje oproštenja i prihvatanja; a kao podsetnik na to, dato mu je obrezanje.

Pismo koje smo čitali u Novom savezu u vezi sa obrezanjem, nije bila neka nova izjava. Obrezanje je uvek bilo ono što je ovde rečeno. Uvek je značilo pravednost u srcu, a nije vredelo kad god je ta pravednost bila odsutna. To se jasno vidi u 5. Mojsijevoj 30:5,6: „Gospod, tvoj Bog, opet će te odvesti u zemlju koju su zaузели tvoji očevi i ti ćeš je zauzeti. On će ti činiti dobro i umnožiće te više nego tvoje očeve. Gospod, tvoj Bog, obrezaće tvoje srce i srce tvojih potomaka, da bi voleo Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom, i da bi živeo.“

Zašto spoljašnji znak?

Prirodno je da postavljamo pitanje: „Zašto je Abramu dano obrezanje kao spoljašnji znak, ako je već imao sve što je ono podrazumevalo?“ Pošto se obrezanje srca vrši Duhom, i nije ništa drugo do posedovanje pravednosti kroz veru, a Abram je to imao pre nego što je primio znak obrezanja, zašto je uopšte dat ovaj znak?

Ovo je razumno pitanje i na sreću na njega je lako odgovoriti. Međutim, čitalac će prvo primetiti da je ono što je Abram primio u Rimljanima 4:11 nazvano „znak obrezanja“. Pravo obrezanje je već imao. U skladu sa ovim je i tvrdnja da su ono što je bilo rukama urađeno, samo „obrezani rukom na telu“ (Efescima 2:11). U suštini to nije bilo obrezanje.

Razlog zašto je dat ovaj znak, a bio je samo znak koji svom posedniku nije ništa donosio, i koji je bilo lažni znak ako u srcu nije bilo pravednosti kroz veru, videće se kad razmotrimo što se dogodilo nakon saveza sklopljenog s Abramom. On je prihvatio

sporazum čiji cilj je bio ostvarenje Gospodnjeg obećanja. Abram i Sara su verovali da će se to obećanje ispuniti na njima, ali su mislili da oni trebaju da ga nekako ostvare. Međutim, pošto je obećanje bilo nasleđena pravednost, pomisao da oni mogu da ga ostvare bila je u stvari uobičajena misao da ljudi mogu svojim delima ostvariti Božju pravednost. Zato je Bog, kad je ponovio savez, dao Abramu znak koji je zauvek trebalo da bude podsetnik na njegov pokušaj da ostvari Božje obećanje, i na njegov promašaj. Znak Abramu ništa nije doneo, nego mu je naprotiv bio podsetnik da on ništa ne može da učini sam od sebe i da je sve što je trebalo da se učini u njemu (samom) i za njega učinio Gospod. Odsecanje dela tela pokazivalo je da se obećanje nije moglo ostvariti telom nego Duhom. Ismailo se rodio po telu, ali Isak po Duhu.

Ista svrha obrezanja bila je namenjena i njegovim potomcima. Ono je trebalo da im stalno pred očima obznanjuje grešku njihovog oca Abrama i upozori ih da ne počine takvu grešku. Obrezanje je trebalo da im pokaže da „telo ne koristi ništa“ (Jovan 6:63). U vremenima koja su sledila oni su izopačili ovaj znak i smatrali da im njegovo posedovanje garantuje njihovu pravednost, držali zakon ili ga ne držali. Uzdali su se da im ono donosi pravednost i da su njime posebno omiljeni Bogu. Međutim, apostol Pavle je pokazao istinu o tome rečima: „Jer mi imamo pravo obrezanje, mi koji služimo Bogu u duhu i hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u telo“ (Filapljanima 3:3). Jevreji su smatrali da im obrezanje donosi sve, jer su se uzdali u svoju sopstvenu pravednost, dok je njegov jedini cilj bio da ih pouči da ne treba da se uzdaju u sebe.

9. Pozivanje Abrama – Ispit vere

(Sadašnja istina, 2. juli 1896)

Prelazimo preko razdoblja od nekoliko godina. Ne možemo da kažemo broj tih godina, ali rodio se Isak, dete vere i obećanja, i postao mladić. (Da više nije bio malo dete, kako bismo pomislili, vidi se iz činjenice da je mogao da ponese na goru drva za žrtvu. Josif Flavije kaže da je imao 21 godinu, i to doba nalazimo na margini nekih engleskih Biblija). Abramova vera je postala jača i razumnija, jer je naučio da Bog ispunjava svoja obećanja. Ali, Bog je veran učitelj i On ne dozvoljava da Njegovi učenici završe lekciju dok je nisu temeljno naučili. Nije dovoljno da vide i priznaju da su pogrešili u pouci koju im je On dao. Naravno, takvo priznanje osigurava oproštenje, ali kad uvide grešku, moraju da sve to ponovno prođu, ponekad i mnogo puta, dok ne nauče lekciju tako dobro da mogu ići bez spoticanja. I to je isključivo za njihovo dobro. Roditelji ili učitelji ne pokazuju ljubav ako puste svoju decu da zaobiđu nenaučene lekcije samo zato što su teške.

I tako „Posle tih događaja Bog je iskušao Abrama. Rekao mu je: ‘Abrame! ’ A on je odgovorio: ‘Evo me! ’ Tada mu je Bog rekao: ‘Uzmi svog sina jedinca Isaka, koga toliko voliš, idi u zemlju Moriju i tamo ga prinesi kao žrtvu paljenicu na jednom brdu koje će ti pokazati.’“ (1. Mojsijeva 22:1,2).

Da bismo mogli razumeti šta je to iskušenje značilo, mora nam biti jasno šta je bilo vezano za Isaka – šta je bilo uključeno u obećanje dato Abramu, a koje je trebalo da se ispuni preko Isaka. To smo već proučavali pa će samo da ponovim činjenicu. Bog je rekao Abramu: „Preko tvog potomstva blagoslovice se svi narodi na zemlji“; „jer će preko Isaka doći ono što će se nazvati tvojim potomstvom“ (1. Mojsijeva 28:14; 21:12). Kao što smo videli,

blagoslov je bio blagoslov Jevanđelja, blagoslov koji dolazi preko Hrista i Njegovog krsta. A sve ovo, pošto je Bog tako rekao, trebalo je da se ispuni preko Isaka. Obećano seme (potomstvo), koje se sastoji od Hrista i svih koji pripadaju Njemu, trebalo je da dođe kroz Isaka. Tako vidimo da je sa ljudskog gledišta Božji zahtev izgledao kao da poništava svu nadu da se obećanje ikad ispuni.

Ali, obećanje je bilo obećanje spasenja kroz Isusa Hrista, tog potomka. Obećanje je bilo veoma jasno: „Jer će ti se u Isaku seme (Potomak) prozvati“. Prema tome, Hristos, spasitelj svih ljudi, mogao je da dođe samo preko Isakovoga roda. A Isak je tada bio još mlađ i neoženjen. Ukloniti ga, po razmišljanju ljudi, značilo bi o-nemogućiti dolazak Mesije i tako pokopati svu nadu u spasenje. Po svemu sudeći Abram je pozvan da doslovno stavi nož pod sopstveno grlo i odseče nadu u svoje sopstveno spasenje.

Iz toga vidimo da ovde na iskušenju nije bila samo Abramova očinska ljubav već i njegova vera u Božje obećanje. Takav težak ispit nijedan čovek nikad nije trebalo da prođe, jer niko nikada neće biti u istom položaju. Cela nada čitave ljudske rase nalazila se u Isaku, a od Abrama se očigledno tražilo da je uništi zamahom noža. S pravom se onaj ko položi takav ispit može nazvati „ocem vernih“. S pravom možemo pomisliti da je Abram bio u velikom iskušenju da posumnja da je ovaj zahtev došao od Gospoda; činilo se da se direktno suproti Božjem obećanju.

Iskušenja

Biti iskušan i to silno, nije greh. „Smatrajte da se zaista imate čemu radovati, braćo moja, kad se nađete u raznim kušnjama“ (Jakov 1:2). Apostol Petar govori o istom nasledstvu koje je bilo obećano Abramu i kaže da mu se trebamo radovati „Tome se veoma radujete, iako sada možda morate nakratko biti ožalošćeni zbog raznih kušnji, da bi vam vaša prokušana vera, koja je dragocenija od zlata koje propada, iako se proverava vatrom, donela

hvalu, slavu i čast kad se pojavi Isus Hristos. Kog ne videvši volite, u kojega, iako ga ne vidite, verujete, i radujete se radošću neiskazanom i proslavljenom, primajući zauzvrat ispunjenje vere vaše – spasenje duša.“ (1. Petrova 1:6-9)

Ova iskušenja izazivaju žalost, kaže apostol. Ona pritiskaju. Kad bi bilo drugačije – kada ne bi zahtevalo napor da ih pretrpimo – onda to ne bi bila iskušenja. Činjenica da je nešto iskušenje znači da je to nešto što obuhvata sva osećanja, a pretrpeti ih gotovo da košta života. Prema tome, bez pokušaja da išta kažemo o Abramo-voj veri, možemo znati da se u njemu odvijala strašna borba da posluša Gospodnju zapovest.

U njegovim mislima pojatile su se sumnje. One dolaze od đavola i nema čoveka koji je tako dobar da bi bio slobodan od sotinih došaptavanja. Čak i sam Gospod je morao da ih podnosi. On je „poput nas iskušan u svemu, ali nije zgrešio“ (Jevrejima 4:15). Nije greh kad nam đavo na uho šapuće sumnje, već kada postupamo u skladu sa njima. To Hristos nije učinio. Nije ni Abram; ali onaj ko misli da je patrijarh krenuo na put, a da se pre toga nije i te kako borio, jednostavno nema pojma ne samo o onome što je bilo uključeno u ovaj ispit, nego ni o osećanjima jednog oca.

Kušač bi sugerisao: „Ovo Gospod ne može da zahteva, jer ti je obećao bezbrojno potomstvo i rekao da mora doći preko Isaka“. Ova misao bi se stalno ponavljalaa, ali nije mogla da opstane jer je Abram dobro poznavao Gospodnji glas. Znao je da je poziv da žrtvuje Isaka došao od istog izvora kao i obećanje. Ponavljanje ove sugestije kušača samo bi još više učvrstilo činjenicu da je zahtev došao od Gospoda.

Međutim, time ne bi došao kraj borbi. Snažno iskušenje da zanemari ovu zapovest našlo bi se u njegovoј ljubavi prema sinu. Zahtev je to iskušao vrlo duboko: „Uzmi svog sina jedinca Isaka, koga toliko voliš.“ A tu je bila i ponosna majka puna ljubavi. Kako da je uveri da mu se Gospod obratio? Zar ga ona ne bi ukorila što

sledi maštanja nesređenog uma? Kako da joj saopšti tu stvar? Ili, ako nastavi sa pripremom žrtve, a da je ne obavesti, kako da se suoči s njom kad se vrati? Osim toga, tu su bili ljudi. Zar ga neće optužiti za ubistvo sopstvenog sina? Možemo biti sigurni da se Abram očajnički borio sa svim tim mislima koje su opterećivale njegov um i srce.

Ali vera je pobedila. Njegovo vreme kolebanja odavno je prošlo i sada „nije se pokolebao niti je izgubio veru, nego je bio ojačan svojom verom i dao je slavu Bogu“ (Rimljana 4:20). „Verom je Abram, kad je bio na kušnji, prineo Isaka, i on je primivši obećanja prineo svog jedinorođenog sina, o kome mu je bilo rečeno: ‘Ono što će se nazvati tvojim potomstvom doći će preko Isaka.’ Ali smatrao je da ga Bog može i iz mrtvih podići, odakle ga je, govoreći u poređenju, i dobio.“ (Jevrejima 11:17-19)

Sve to, od početka do kraja, uključivalo je vaskrsenje mrtvog. Isakovo rođenje bilo je u suštini donošenje života iz njegovog i njenog mrtvog tela. Ono se dogodilo silom vaskrsenja. Abram je jednom, slušajući svoju ženu, propustio da se uzda u Božju silu da mu da sina iz njegovog i njenog mrtvog tela. Pokajao se za svoju grešku, ali je morao da bude iskušan po tom pitanju, da se vidi da je stvarno naučio lekciju. Rezultat je pokazao da je naučio. „On je primivši obećanja prineo svog jedinorođenog sina, o kome mu je bilo rečeno: ‘Ono što će se nazvati tvojim potomstvom doći će preko Isaka.’ Ali smatrao je da ga Bog može i iz mrtvih podići.“ Ne možemo da to čitamo, a da se ne podsetimo da je Bog „toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život“ (Jovan 3:16). U Abramovom prinošenju svog jedinorođenog sina na žrtvu imamo sliku žrtvovanja Jedinorođenog Sina Božjeg. Abram je to tako razumeo. On se već radovao u Hristu. Znao je da kroz obećanog Potomka treba da dođe vaskrsenje mrtvih i upravo ga je njegova vera u vaskrsenje, koje dolazi samo kroz Isusa, sposobila da položi

ispit.

Abram je prineo na žrtvu svog jedinorođenog sina u uverenju da će vaskrsnuti iz mrtvih zato što će Bog žrtvovati svog Jedinorođenog Sina. Uostalom, Bog je VEĆ žrtvovao svog Jedinorođenoga Sina, „koji je uistinu bio predviđen pre postanka sveta, ali se pojavio na posletku vremena“ (1. Petrova 1:20). I u tome možemo da vidimo čudesnu Abramovu veru, i kako je njom potpuno shvatio Božju svrhu i silu. Jer Mesija, Seme (Potomak) preko koga će svi blagoslovi doći na ljude, je trebao da se rodi od Isakovog roda. Isak je trebalo da bude žrtvovan bez naslednika. Ali, Abram je imao takvo poverenje u život i silu Gospodnje reči da je verovao da će se ona ispuniti. Verovao je da Mesija, koji je trebalo da dođe iz Isakova roda, i čija smrt je jedina mogla da uništi smrt i donese vaskrsenje, a koji još nije došao na svet, ima silu da podigne Isaka iz mrtvih, da bi se obećanje moglo ispuniti, i da bi se On rodio na ovom svetu. Veće vere od Abramove nije moglo biti.

Vaskrsenje i život

U ovome ne samo što vidimo dokaz za Hristovo prapostojanje već i Abramovo znanje o tome. Isus je rekao: „Ja sam vaskrsenje i život“ (Jovan 11:25). On je bio Reč koja je u početku bila u Boga i koja je bila Bog. On je bio vaskrsenje i život u Abramovo kao i u Lazarevo vreme. „U njoj (Hristu) je bio život“ (Jovan 1:4), beskrajan život. Abram je u to verovao, jer je već iskusio ovu silu i bio je uveren da će Reč u kojoj je život vratiti Isaka u život, da bi obećanje moglo biti ispunjeno.

Abram je krenuo na put. Tri dana je hodao mučnim putem na kome je bilo izobilje vremena za kušača da ga napada svim mogućim sumnjama. Ali, sumnja je potpuno nadвладана kada je „trećeg dana Abram podigao oči i izdaleka ugledao to mesto“ (1. Mojsijeva 22:4). Očigledno se na gori pojavio neki znak koji mu je Gospod dao i on je bez ikakve sumnje znao da ga Gospod vodi.

Borba je prestala i on je išao napred da dovrši svoj zadatak, potpuno uveren da će Bog Isaka podignuti iz mrtvih.

„Tada je rekao svojim slugama: ‘Vi ostanite ovde s magarcem, a ja i dete idemo tamo da se poklonimo Bogu, pa čemo se vratiti k vama.’“ (Stih 5). Kad o tom predmetu u Novom savezu ne bi bilo nijednog teksta, iz ovog stiha bismo znali da je Abram verovao u vaskrsenje. „Ja i dete idemo tamo da se poklonimo Bogu, pa čemo se vratiti k vama.“ U izvornom tekstu ovo je veoma jasno rečeno: „Ići čemo i opet čemo se vratiti“. Patrijarh je imao takvo poverenje u Gospodnje obećanje da je duboko verovao da će, uprkos tome što će prineti Isaka na žrtvu paljenicu, njegov sin ponovo vaskrsnuti tako da se mogu zajedno vratiti. „A nada neće razočarati.“ (Rimljanima 5:5). Pošto je bio opravdan kroz veru, imao je mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista. Strpljivo je podneo iskušavanje svoje vere, jer moramo znati da je gorčina borbe sada prestala i on je stekao bogato iskustvo života koji se nalazi u Reči koja proizvodi nepokolebitvu nadu.

Savršena žrtva

Svima nam je poznat kraj. Isak je doneo drva do određenog mesta. Podigli su oltar i otac ga je vezao i položio na njega. I ovde imamo sliku Hristove žrtve. Bog je dao svog Jedinorođenog Sina, ali Sin je išao dobrovoljno. Hristos je „dao sebe za nas“ (Galatima 1:4; Titu 2:14). Tako se Isak dobrovoljno predao da bude žrtva. On je bio mlad i snažan i lako je mogao da se odupre ili pobegne da je to želeo. Ali nije. Žrtva je bila njegova kao i očeva. Kao što je Hristos nosio svoj krst, tako je Isak nosio drva za sebe kao žrtvu, i krotko pokorio svoje telo nožu. U Isaku imamo sliku Hrista koji „kao jagnje na zaklanje bio je vođen“ (Isajja 53:7), i Abramova izjava: „Bog će se pobrinuti za jagnje za žrtvu paljenicu“ bila je izraz njegove vere u Božje Jagnje.

„Tada je Abram pružio ruku i uzeo nož da ubije svog sina. Ali

ga Gospodnji anđeo pozva s nebesa i reče: „Abrame! Abrame!“ A on odgovori: „Evo me!“ Zatim mu reče: „Ne diži ruku na dete i ne čini mu ništa, jer sada znam da se bojiš Boga kad nisi odbio da mi daš svog sina jedinca.“ Tada je Abram podigao oči i pogledao, kad gle, malo dalje od njega jedan ovan se rogovima zapleo u grmu. Abram je otisao, uzeo ovna i prineo ga kao žrtvu paljenicu umesto svog sina“ (1. Mojsijeva 22:10-13). Sinovljev život je bio pošteden, ali je žrtva bila podjednako prava i savršena kao da je bila zaklana.

Dela vere

Pogledajmo sada šta nas ovaj događaj uči o odnosu vere i dela. „Ali kad ćeš shvatiti, o nerazumni čoveče, da je vera bez dela beskorisna? Zar se nije Abram, naš otac, opravdao delima kad je na oltar prineo svog sina Isaka? Vidiš da je vera delovala zajedno s delima, i delima se vera usavršila, pa su se ispunile reči iz Pisma: ‘Abram je verovao Gospodu, i to mu se uračunalo u pravednost,’ i bio je nazvan ‘Gospodnjim prijateljom.’“ (Jakov 2:20-23).

Kako je moguće da iko prepostavi da ovde postoji protivrečnost ili modifikacija učenja o opravdanju kroz veru (verom), kao što je navedeno (pokazano) u spisima apostola Pavla? Čitavo Sveti pismo uči da vera radi (tj. dela – glagol). „Nego vera koja kroz ljubav deluje“ (Galatima 5:6), jasno pokazuje šta je tu neophodno. Braća u Solunu pohvaljena su za njihovo „delo vere“ (1. Solunjanima 1:2,3). Tako je Abramov slučaj uzet kao primer delovanja vere. Bog mu je dao obećanje; on je poverovao u njega i njegova vera mu je uračunata u pravednost. Njegova vera je bila takva koja donosi pravednost. Onda je vera bila izložena praktičnom ispitu i dela su pokazala da je savršena. Tako se ispunilo Pismo koje kaže: „Abram je verovao Gospodu, i to mu je uračunato za pravednost“ (Rimljanima 4:3). To delo je bilo demonstracija činjenice da mu je vera sa pravom uračunata u pravednost. Vera je delovala sa

njegovim delima. Ono što je Abram učinio bilo je delo vere. Njegova dela nisu proizvela veru već je njegova vera proizvela dela. Bio je opravdan, ali ne verom i delima, već verom koja dela (gлагол, tj. verom koja radi).

Prijatelj Božji

„I bio je nazvan Gospodnjim prijateljom.“ Isus je rekao svojim učenicima: „Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna šta radi njegov gospodar. Nazivam vas prijateljima, jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svog Oca“ (Jovan 15:15). Prijateljstvo između dve osobe obeleženo je uzajamnim poverenjem. U savršenom prijateljstvu svako sebe otkriva drugome onako kako to ne čini za spoljašnji svet. Tamo gde vladaju nepoverenje i ograničenja ne može biti savršenog prijateljstva. Između savršenih prijatelja postoji savršeno razumevanje. Ova žrtva je u potpunosti otkrila Abramov karakter. Bog je ranije rekao: „Znam [njega]...“, a sada je ponovio: „Sada znam da se bojiš Boga“. I Abram je sa svoje strane razumeo Gospoda. Žrtva njegovog sina jedinca ukazivala je na to da je poznavao karakter Božje ljubavi, koji je radi čoveka već dao svoga Jedinorođenog Sina. Oni su se ujedinili u uzajamnoj žrtvi i simpatiji. Niko nije mogao da bolje ceni Božja osećanja od Abrama.

Niko nikad nije bio pozvan da prođe takav ispit koji je Abram prošao, jer okolnosti nikad ne mogu da budu iste. Nikada više sudbina sveta ne može da bude vezana za jednu jedinu osobu i da tako podrhtava kao na merilima. Ali, svako Abramovo dete biće ispitano jer su samo oni koji budu imali Abramovu veru Abramova deca. Svako može da bude Božji prijatelj, i mora to da bude ako je Abramovo dete. Bog se neće ispoljiti svetu, kao što će se ispoljiti svom narodu.

Međutim, ne smemo da zaboravimo da se prijateljstvo zasniva na uzajamnom poverenju. Ako želimo da Gospod ima poverenja u

nas, onda On mora biti Osoba u koju imamo poverenje. Ako priznamo svoje grehe, ako pred Njega iznesemo u tajnosti sve svoje slabosti i teškoće, On će se pokazati kao veran prijatelj i otkriće nam svoju ljubav i silu da nas izbavi od iskušenja. Pokazaće nam kako je bio iskušan na isti način, patio od istih slabosti, i pokazaće nam kako da pobedimo. Tako ćemo u razmeni poverenja ispunjenog ljubavlju sedeti zajedno na nebesima u Hristu Isusu, i zajedno večerati. On će nam pokazati predivne stvari, jer „Gospod je blizak s onima koji ga se boje, I savez svoj on im obznanjuje.“ (Psalam 25:14).

Štaviše, Bog će se otkriti kao istiniti i verni Prijatelj. On neće izdati naše poverenje. On neće javno obznaniti našu sramotu, ono što smo Mu otkrili u poverenju. On će baciti sve naše grehe iza leđa, zakopavajući ih u morskim dubinama da se ne mogu pronaći, pa i On sam ih se nikada više neće prisećati. Tako nešto nijedan ovozemaljski prijatelj neće i ne može učiniti. Vama treba neko koji je od poverenja. Ne bojte se da verujete Gospodu. Ne samo da On neće odati vaše tajne, nego je imati poverenja u Njega jedini način da te tajne нико ne sazna. Srećan je čovek koji ima za prijatelja Boga Abramovog!

10. Pozivanje Abrama – Obećanje i zakletva

(Sadašnja istina, 9. juli 1896)

Žrtva je prinesena; ispitana je Abramova vera i nađena da je savršena. „Gospodnji anđeo je još jednom s nebesa pozvao Abrama i rekao: ‘Zaklinjem se samim sobom’, govori Gospod, ‘zato što si ovo učinio i nisi odbio da mi daš svog sina jedinca, zaista će te blagosloviti i zaista će umnožiti tvoje potomstvo da ga bude kao zvezda na nebesima i kao peska na obali mora. Tvoje će potomstvo preuzeti kapiju svojih neprijatelja, i preko tvog potomstva blagosloviće se svi narodi na zemlji zato što si poslušao moj glas.’“ (1. Mojsijeva 22:15-18)

U Poslanici Jevrejima saznajemo važnu činjenicu: Bog se zakleo sobom. Čitalac će od prve videti da sledeći biblijski tekst direktno govori o onome što smo malo pre citirali:

„Jer kad je Bog Abramu dao obećanje, pošto nije imao nikog većeg da se njime zakune, zakleo se samim sobom: ‘Zaista će te blagosloviti i zaista će te umnožiti.’ I tako je Abram, pokazavši strpljenje, dobio to obećanje. Jer ljudi se zaklinju onim ko je veći i zakletva im je, kao garancija, kraj svake rasprave. Zato je i Bog, želeći da naslednicima obećanja jasnije pokaže nepromenljivost svoje namere, potvrđio to zakletvom, da bismo – pomoću dve nepromenljive stvari u kojima nije moguće Bogu slagati – imali snažnu utehu koji smo pribegli utočištu da se držimo očekivanja koje je postavljeno pred nas, koje nam je sigurno i čvrsto kao sidro duše i ulazi unutra iza zavese, gde je za nas kao prethodnik ušao Isus, koji je doveka postao prvosveštenik po redu Melhisedekovom.“ (Jevrejima 6:13-20)

Zakletva nije bila zbog Abrama. Njegovo verovanje Bogu bilo

je savršeno bez potrebe da zakletva podrži obećanje. Njegova vera pokazala se savršenom pre nego što je data zakletva. Šta više, da je bila data zbog njega, onda ne bi bilo potrebe da to uđe u izveštaj, pošto je on bio davno mrtav pre pisanja ovog izveštaja. Ali, Bog je bio voljan da naslednicima obećanja mnogo obilnije pokaže nepromenjivost svoje reči i zato je zakletvom potvrđio obećanje.

Jedino u Hristu

A ko su naslednici obećanja? To nalazimo u sledećoj rečenici. Zakletva je data da bi mi „imali snažnu utehu“ (stih 18). Zakletva je data zbog nas. To pokazuje da se savez sa Abramom odnosi na nas. Oni koji pripadaju Hristu su Abramovo potomstvo i naslednici po obećanju; a ova zakletva je data da nas ohrabri kada kod Hrista potražimo zaklon.

Kako nam samo jasno ovaj poslednji tekst pokazuje da je ceo savez sa Abramom, sa svim što je bilo uključeno u njegova obećanja, čisto Jevandelje! Zakletva potvrđuje obećanje, ali ona nas teši kad tražimo zaklon u Hristu. Stoga se obećanje odnosi na ono što treba da zadobijemo u Hristu. To se vidi i u tekstu koji smo vrlo često spominjali: „A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3:29). Obećanje nema u vidu ništa drugo osim Hrista i blagoslova koje dobijamo zahvaljujući krstu. Zato je apostol Pavle, koji je odlučio da ne zna ni za šta drugo osim „Isusa Hrista i to raspetog“, mogao da kaže da stoji pred sudom „zbog nade u obećanje koje je Bog dao našim praoče-vima“ (Dela 26:6). „Nadanje u obećanje, koje je Bog dao našim očevima“ je nada „koja nam je data“ u Hristu, i koja je „obilnije“ potvrđena Božjom zakletvom Abramu.

Bog je zakletvom potvrđio savez. Zakletva kojom je obećanje potvrđeno daje nam jaku utehu (silno ohrabrenje) kada tražimo zaklon u svetinji gde je Hristos postao sveštenik doveka po redu Melhisedekovom. To je jasno pokazano izjavom da je Hristos

postao sveštenik „uz zakletvu onoga koji mu je rekao: ‘Gospod se zakleo, i neće zažaliti.’ ‘Ti si doveka sveštenik po redu Melhisedekovom.’“ (Jevrejima 7:21) i da zato može u potpunosti (zauvek) da spase one koji kroz Njega dolaze k Bogu.

Osim toga, zakletva kojom je Hristos postao sveštenik po redu Mehisedekovom bila je zakletva kojom je postao garancija „boljeg saveza“ (stih 22), odnosno Novog saveza. Ali, zakletva kojom je Isus postao sveštenik po redu Melhisedekovom bila je ista ona zakletva kojom je potvrdio savez sa Abramom. Zato je savez sa Abramom jednak svojim obimom Novom savezu. U Novom savezu nema ničega što nije bilo i u savezu s Abramom; i niko ko nije Abramovo dete kroz savez učinjen sa njim, nikad neće biti uključen u Novi savez.

Kakvu predivnu utehu gube oni koji u Božjem obećanju Abramu ne vide Jevangelje i jedino Jevangelje. „snažnu utehu“ koju nam daje Božja zakletva je u Hristovom delu koji je „milosrđan i veran kao prvosveštenik u Božjoj službi, kako bi prineo žrtvu pomirenja za grehe naroda“ (Jevrejima 2:17). On kao sveštenik prinosi svoju krv kroz koju imamo otkupljenje i oproštenje greha. Kao sveštenik On ne samo što nam ukazuje milosrđe već i „blagodat kad nam zatreba pomoći“ (Jev. 4:16). To nam je „ne gledajući ko je ko“ zagarantovano Božjom zakletvom.

„Jaka uteha“

Ovde je jadna, povučena, drhtava duša, utučena i očajna zbog počinjenih greha, puna slabosti i nedostojnosti. Čovek se boji da ga Bog neće prihvati. Misli da je suviše beznačajan da bi ga Bog primetio i da niko ne mari, čak ni Bog, ako propadne. Tako Bog kaže: „Slušajte me, vi koji težite za pravednošću, vi koji tražite Gospoda. Pogledajte stenu iz koje ste isklesani i duboku jamu iz koje ste iskopani. Pogledajte na Abrama, svog oca, i na Saru, koja vas je u porođajnim bolovima rodila. Jer je on bio sam kad sam ga

pozvao, a ja sam ga blagoslovio i umnožio. Jer će Gospod utešiti Cion. Utešće sve njegove ruševine i učiniće da njegova pustinja bude kao Eden i njegova pusta zemlja kao Gospodnji vrt. Radost i veselje biće u njemu, zahvaljivanje i zvuci pesme.“ (Isajи 51:1-3)

Pogledaj Abrama, vaspitanog kao neznabоšća, i vidi šta je Bog učinio za njega i šta mu je obećao, i to potvrdio zaklinjući se samim sobom, zbog tebe. Misliš da Gospod ne mari ako bi propao jer si tako neznatan i beznačajan. Čekaj, tvoja vrednost ili bezvrednost nema nikakve veze s tim. Gospod kaže: „Ja, ja radi sebe brišem tvoje prestupe i tvojih greha više se neću sećati“ (Isajи 43:25). Da li to čini zbog sebe? Svakako, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je voleo On je sebe obavezao da bi to ostvario. Zakleo se sobom da spase sve koji dođu k Njemu kroz Isusa Hrista i „ako budemo neverni, on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samog sebe“ (2. Timoteju 2:13)

Razmislite, Bog se zakleo sobom! On je založio sebe, svoj sopstveni život za naše spasenje u Isusu Hristu. Stavio je sebe kao zalog, svoj život za naš, da ne mislimo da smo izgubljeni ako ćemo se uzdati u Njega. Na kocki je Njegova čast. Nema veze da li ste beznačajni i imate malu ili nikakvu vrednost. On sam kaže da smo „za njega kao ništa“ (Isajи 40:17). Kaže: „Zabadava ste bili prodani“ (Isajи 52:3), što pokazuje koliko stvarno vredimo, ali smo otkupljeni bez novca skupocenom Hristovom krvlju. **Hristova krv je Hristov život; a primanje Hristovog života čini nas učesnicima (sudeonicima) Njegove vrednosti.** Jedino je pitanje: Može li Bog sebi dopustiti da prekrši ili zaboravi svoju zakletvu? A odgovor je da imamo dve nepokolebive stvari „u kojima nije moguće da je Bog slagao“ (Jevrejima 6:18). Zamislite šta bi sve bilo uključeno u kršenje ovog obećanja i ove zakletve. Božja reč, koja donosi to obećanje, je reč kojom su stvorena nebesa i zemlja, i koja ih održava. „S kim ćete me uporediti, i ko mi je ravan?“, kaže Sveti. ‘Podignite oči i gledajte! Ko je sve to stvorio? Onaj koji vojsku

njihovu izvodi na broj, i sve ih po imenu zove. Zbog njegove ogromne moći i velike sile ne izostaje nijedno. Zašto kažeš, Jakov, zašto govorиш, Izraele: Moj put je skriven od Gospoda, moj Bog ne mari za pravdu koja mi pripada?”“ (Isajija 40:25-27). Pre ovoga u istom poglavlju se govorio o Božjoj reči kojom je stvoreno sve i koja ostaje do veka; te reči je citirao apostol Petar, uz dodatnu tvrdnju: „A ta ‘reč’ je ono što vam je objavljeno kao dobra vest“ (1 Petrova 1:25)

Božja reč u Hristu održava svet i drži bezbrojne zvezde na njihovim mestima. „I sve je u Njemu“ (Kološanima 1:17). Kad bi On zakazao, vasiona bi se urušila. A Bog je pouzdan kao i Njegova reč, jer ona je podržana Njegovom zakletvom. On je založio svoj sopstveni život da bi ostvario svoju reč. Kad bi Njegova reč bila prekršena nad najneznatnijom dušom na svetu, On bi bio osramoćen, obeščašen i svrgnut s prestola. Vasionom bi zavladali haos i uništenje.

Zato je celoj vasioni stalo da osigura spasenje svakoj duši koja ga traži u Hristu. Sila ispoljena u Njemu je sila koja se obavezala da će pomoći slabome. Dokle god postoji materija, dotle je Božja reč sigurna. „Doveka, Gospode, reč tvoja čvrsto стоји на nebесима“ (Psalam 119:89). Bio bi tužan gubitak za vas ako biste propustili spasenje; ali bi još daleko veći gubitak bio ako bi vas Gospod zbog neke svoje pogreške izigrao.

Zato neka duša koja je do sada sumnjala zapeva:

„*Njegova zakletva, Njegov savez, Njegova krv,*

Podupiru me plimom silnom;

Kad sve oko duše moje propada,

On je onda sva moja nada i oslonac.“

11. Pozivanje Abrama – Obećanje pobeđe

(Sadašnja istina, 16. juli 1896)

Zapazili smo ponavljanje obećanja i zakletvu koja ga je potvrdila. Ali, u ovom obećanju nalazi se još jedan važan element koji nismo posebno naglasili. A to je: „Tvoje će potomstvo preuzeti kapiju svojih neprijatelja“ (1. Mojsijeva 22:17). Ovo je dostoјno najpažljivijeg razmatranja, jer predstavlja zaključak Jevandelja.

Nikad ne smemo da zaboravimo da su „obećanja bila data Abramu i njegovom potomstvu. Nije rečeno: ‘I potomstvima’, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: ‘I tvom potomstvu’, koje je ‘Hristos’“ (Galatima 3:16). Postoji samo jedan potomak, a to je Hristos; međutim, „koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste“. I „ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Stihovi 27,29). Nigde Sveti pismo ne govori o nekom drugom Abramovom potomku. Prema tome, obećanje dato Abramu dovelo je do sledećeg: Hristos, i oni koji pripadaju Njemu – „potomku tvom“ – naslediće kapiju svojih neprijatelja.

Preko jednog čoveka na svet je došao greh. Iskušenje je došlo kroz sotenu, zakletog Hristovog neprijatelja. Sotona i njegova vojska su Hristovi neprijatelji, kao i svega što je nalik Hristu. Oni su neprijatelji svakog dobra i svih ljudi. „Neprijatelj“ koji je posejavao kukolj je āavo. Ime „sotona“ znači protivnik. „Vaš protivnik, Āavo, ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere“ (1. Petrova 5:8). Obećanje da će Abramovo potomstvo naslediti kapiju svojih neprijatelja je obećanje pobeđe nad grehom i sotonom, zahvaljujući Isusu Hristu.

To se vidi iz reči sveštenika Zaharije kad je bio ispunjen Svetim Duhom. On je prorokovao:

„Neka je blagosloven Gospod, Bog Izraelov, jer se smilovao svom narodu i izbavio ga. I podigao nam je rog spasenja u domu Davida, svog sluge, kao što je ustima svojih svetih proroka od veka govorio da ćemo biti spaseni od svojih neprijatelja i od ruke svih koji nas mrze. Ispoljio je milosrđe kao što je i obećao našim praočevima i setio se svog svetog saveza, zakletve kojom se zakleo Abramu, našem praocu, da će nam, kad budemo izbavljeni iz ruku neprijatelja, dati da mu služimo bez straha u vernosti i pravednosti pred njim sve dane života svoga.“ (Luka 1:68-75)

Ove reči je izgovorio prilikom rođenja Jovana Krstitelja, Hristovog preteče. One direktno spominju obećanje i zakletvu koje upravo proučavamo. Podstakao ih je Sveti Duh. Prema tome, mi jednostavno sledimo Duha kad kažemo da je obećanje o nasleđivanju vrata naših neprijatelja izbavljenje (oslobodenje) od moći sotoline vojske. Kad je Hristos poslao dvanaestoricu, „dao im moć i vlast nad svim demonima“ (Luka 9:1). Ova sila biće do završetka vremena na raspolaganju Njegovoj crkvi, jer Hristos je rekao: „Ovi čudesni znakovi pratiće one koji veruju: U moje ime isterivaće demone...“ (Marko 16:17). I ponovo: „Ko veruje mene, činiće dela kakva i ja činim. Činiće i veća dela od ovih, jer ja odlazim k mojoj Ocu.“ (Jovan 14:12)

Smrt je došla grehom, a pošto je sotona začetnik greha, on ima vlast nad smrću. Teologija izvedena iz neznabوtva može navesti čoveka da kaže da je smrt prijatelj; ali svaka pogrebna povorka i svaka gorka suza prolivena za pokojnikom objavljuje da je smrt neprijatelj. Biblija to izjavljuje i govori o njenom uništenju. Govoreći o braći, i obraćajući se braći ona kaže:

„Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti. Ali svako u svom redu: Hristos kao prvina, a zatim, za vreme njegovog dolaska, oni koji su Hristovi. Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati kraljevstvo svom Bogu i Ocu. Jer on treba da vlada sve dok Bog ne položi sve neprijatelje

pod njegove noge. Kao poslednji neprijatelj biće uništena smrt.“ (1. Korinćanima 15:22-26)

Ovo nam govori da dolazi kraj sa Gospodnjim dolaskom, i kad se to dogodi, svi Hristovi neprijatelji biće položeni pod Njegove noge u skladu s onim što je Otac rekao Sinu: „Sedi meni s desne strane, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim“ (Psalam 110:1). A poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt. Jovan je u viziji gledao male i velike kako u onaj poslednji veliki dan stoje na sudu pred Bogom. Oni čija imena nisu bila zapisana u Jagnjetovoj knjizi života, biće bačeni u jezero ognjeno. „A smrt i had bili su bačeni u ognjeno jezero. Ovo je druga smrt.“ „Srećan je i svet svako ko ima ideo u prvom uskrsenju. Nad njima druga smrt nema vlasti.“ (Otkrivenje 20:14,6).

Obećanje: „Tvoje će potomstvo preuzeti kapiju svojih neprijatelja“ može da se ispuni tek kad svekoliko potomstvo pobedi sve svoje neprijatelje. Hristos je pobedio, a mi već sada možemo da zahvalimo Bogu „što nam daje pobedu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15:57). Međutim, bitka nije gotova, ni kod nas; ima mnogo onih koji će biti pobednici, a koji se još nisu svrstali pod Gospodnju zastavu; a neki od onih koji sada pripadaju Njemu, mogu da okrenu leđa veri. Zato obećanje obuhvata samo kraj delovanja Jevangelja i vaskrsenje svih pravednika – Abramove dece – i oblačenje u besmrtnost pri drugom Hristovom dolasku.

„A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ Posedovanje Svetoga Duha je razdvajajuća osobina onih koji pripadaju Hristu. „Ali ako neko nema Hristov Duh, taj nije Njegov.“ (Rimljanima 8:9). Međutim, svako ko ima Duha ima i garanciju vaskrsenja, jer „Duh onoga koji je Isusa podigao iz mrtvih prebiva u vama, onaj koji je Hrista Isusa podigao iz mrtvih oživeće i vaša smrtna tela svojim Duhom koji prebiva u vama.“ (Rimljanima 8:11).

Kao što vidimo, nada obećanja datog Abramu bilo je vaskrseanje umrlih pri Gospodnjem dolasku. Nada u Hristov dolazak je „blažena nada“ koja je podizala duh Božjeg naroda još od Abramovog vremena, zapravo od Adamovog vremena. Često kažemo kako su sve žrtve ukazivale na Hrista, a gotovo isto tako često nismo svesni onoga što ta tvrdnja znači. Ona ne može da ukazuje na vreme kad treba da se dobije oproštenje greha, jer su ga imali svi patrijarsi kao i svi nakon Hristovog raspeća. Posebno su spomenuti Abel i Enoh, između mnoštva drugih, da su bili opravdani kroz veru (verom). Hristov krst je bio isto tako stvaran u Abramovo vreme kao što to može biti za svakoga ko danas živi.

Prema tome, šta je pravo značenje tvrdnje da su sve žrtve od Abela do Hristovog vremena ukazivale na Hrista? To znači ovo: Jasno je da su ukazivale na Hristovu smrt; to nije potrebno još jednom ponavljati. Ali, šta vredi Hristova smrt bez vaskrsenja? Pavle je propovedao Hrista i to raspetog, ali je najozbiljnije propovedao Isusa i vaskrsenje. Propovedati raspetog Hrista znači propovedati vaskrslog Hrista. A Hristovo vaskrsenje u sebi ima vaskrsenje svih koji pripadaju Njemu. Prema tome, dobro poučeni Jevreji, oni koji su verovali, pokazivali su žrtvama koje su prinosili svoju veru u obećanje dato Abramu, a koje je trebalo da se ispuni prilikom Gospodnjeg dolaska. Meso i krv žrtve predstavljali su Hristovo telo i krv, kao što to predstavljaju hleb i vino pri Gospodnjoj večeri, na kojoj mi, isto kao oni, „obznanjujemo Gospodovu smrt, dok on ne dođe.“ (1. Korinćanima 11:26)

12. Pozivanje Abrama – Opšti pregled

(Sadašnja istina, 23. juli 1896)

„Verom je Abram, kad je bio pozvan, poslušao i otišao na područje koje je trebalo da dobije u nasledstvo. Otišao je, iako nije znao kuda ide. Verom se kao stranac nastanio u obećanoj zemlji kao u tuđini i živeo je u šatorima sa Isakom i Jakovom, sunaslednicima istog obećanja. Jer je očekivao grad koji ima prave temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog. Verom i sama Sara primi sposobnost da začne seme, i dobi dete iako joj je već prošlo doba za rađanje, jer je smatrala vernim onoga koji je dao obećanje. Zato se od jednog čoveka, koji je bio prestar da bi imao decu, rodilo mnoštvo brojno poput zvezda na nebu i neizbrojivo poput peska na morskoj obali. Svi su oni umrli u veri, a da nisu primili ono što im je bilo obećano, nego su to videli izdaleka i pozdravili, izjavljajući da su stranci i iseljenici na zemlji. Jer oni koji tako govore dokazuju da revno traže domovinu. A da su mislili na onu iz koje su otišli, još bi imali priliku da se tamo vrate. Ali oni sada čeznu za boljim, to jest nebeskim; stoga se Bog ne stidi nazvati njihovim Bogom, jer im je pripremio grad.“ (Jevrejima 11:8-16)

Svi naslednici

Prvo što zapažamo u ovom odlomku Pisma je da su svi oni bili naslednici. Već smo saznali da je i sam Abram za svog života bio samo naslednik, jer je trebalo da umre pre nego što njegovo potomstvo bude oslobođeno ropstva. Ali, Isak i Jakov, njegovi neposredni potomci, bili su isto tako naslednici. Deca su, zajedno sa svojim očevima, bila naslednici tog istog obećanog nasledstva.

Ne samo oni, jer su od Abrama „rodilo mnoštvo brojno poput zvezda na nebu i neizbrojivo poput peska na morskoj obali“. I oni

su bili naslednici tog obećanja, jer „svi su oni umrli u veri, a da nisu primili ono što im je bilo obećano, nego su to videli izdaleka i pozdravili, izjavljajući da su stranci i iseljenici na zemlji.“ Zapamtimo da je veliko mnoštvo Abramovih potomaka pomrlo „a da nisu primili obećano“. Zapazimo da se ovde spominje „obećano“. Ovde nije bila reč o nekom delu koji nisu primili, već o celom obećanju. Sva obećanja se ostvaruju samo u Hristu koji je Potomak, i ona nisu mogla da se ispune na onima koji pripadaju Njemu pre nego što se ispune u Njemu; čak i onda On mora da čeka dok Njegovi neprijatelji ne budu položeni pod Njegove noge.

U skladu sa rečima da su pomrli u veri ne primivši obećanja, ali su priznali da su gosti i došljaci na zemlji, imamo reči kralja Davida stotinama godina posle oslobođenja iz Egipta: „Jer sam ja stranac kod tebe, došljak kao i svi praočevi moji“ (Psalam 39:12). I kad je na vrhuncu svoje moći pred mnoštvom naroda predao kraljevstvo svom sinu Solomonu, rekao je: „Mi smo pred tobom stranci i došljaci kao i svi naši praočevi. Naši su dani na zemlji kao sena, bez nade.“ (1. Dnevnika 29:15)

Razlog zašto ovo bezbrojno mnoštvo nije primilo obećano nasledstvo iskazan je rečima: „Jer je Bog za nas predvideo nešto bolje, da oni bez nas ne dostignu savršenstvo“ (Jevrejima 11:40). Ostale pojedinosti razmotrićemo kad dodemo do njihovog vremena.

Grad i zemlja

Afram je čekao grad koji ima prave temelje, kome je graditelj i tvorac Bog. Ovaj grad sa temeljima opisan je u Otkrivenju 21:10-14, 19: „I odneo me je u duhu na veliku i visoku goru i pokazao mi sveti grad Jerusalim kako silazi s neba od Boga u slavi Božjoj. Blistao je poput dragog kamena, poput kamena jaspisa koji sja kao kristal. Imao je velik i visok zid s dvanaest vrata, i na vratima je bilo dvanaest anđela i bila su napisana imena, imena dvanaest

plemena Izraelovih sinova. Na istoku su bila troja vrata, na severu troja vrata, na jugu troja vrata i na zapadu troja vrata. Gradska zid je imao i dvanaest kamena temeljaca, a na njima dvanaest imena dvanaest Jagnjetovih apostola... Temelji gradskog zida bili su od svih vrsta dragog kamenja.“

To je delimičan opis grada koji je Abram čekao. Njegovi potomci čekali su taj isti grad, čiji opis daju stari proroci. Ako su želeli, mogli su da imaju dom na ovoj zemlji. Haldeja je bila jednako plodna kao Palestina i bila bi dovoljna da u njoj imaju privremen dom kao u bilo kojoj drugoj zemlji. Ali, nijedan ih ne bi zadovoljio, jer „oni sada žude za boljim, to jest nebeskim; stoga se Bog ne stidi nazvati njihovim Bogom, jer im je pripremio grad.“ (Jevrejima 11:16). Imajmo na umu ovaj biblijski tekst, jer će nas on voditi u našem daljem proučavanju sinova Izraelovih. Prava Abramova deca ispunjenje ovog obećanja nisu nikad očekivala na ovoj zemlji, već na novoj.

Isak kao ilustracija

Ova želja za nebeskom zemljom omogućila je pravim naslednicima da se lako snađu u ovozemaljskim događanjima, kao što je to ilustrovano u Isakovom životu. Otišao je u filistejsku zemlju i posejao u njoj žito, „i dobi one godine po sto, tako ga blagoslovi Gospod. I obogati se čovek, i napredovaše sve više, te posta silan. I imaše ovaca i goveda i mnogo sluga; a Filisteji mu zaviđahu. „....Na kraju je Abimeleh rekao Isaku: „Idi od nas, jer si postao mnogo jači od nas. Tako je Isak otišao odande, ulogorio se u dolini Gerar i tamo ostao da živi“ (1. Mojsijeva 26:12-17)

Iako je Isak bio silniji od naroda u čijoj je zemlji živeo, ipak je na njihov zahtev otišao od njih, bez obzira što je dobro napredovao. Nije hteo da se borи za posed nekakvog zemaljskog imanja.

Isti duh je pokazao kad je otišao u Gerar. Isakove sluge otkopalе su bunare (studence) koji su pripadali Abramu, a onda su

kopali u dolini i naišli na izvorsku vodu. A gerarski pastiri su se svađali s njima govoreći: „To je naša je voda“. Isak je otišao i iskopao novi bunar; a gerarski pastiri su prisvojili i njega. „On je otišao odande i iskopao još jedan bunar, ali se oko njega nisu posvađali. Zato ga je on nazvao Rehobot, rekavši: „Gospod nam je sada dao dovoljno prostora i učinio nas plodnim u ovoj zemlji“ (1. Mojsijeva 26:18- 22)

„Te noći Gospod mu se pojavio i rekao: ‘Ja sam Bog tvog oca Abrama. Ne boj se, ja sam s tobom, i blagosloviću te i umnožiću tvoje potomstvo zbog mog sluge Abrama.’“ (1. Mojsijeva 26:24,25)

Isak je dobio obećanje bolje zemlje, nebeske, i zato nije htio da se bori za vlasništvo nad nekoliko kvadratnih kilometara zemljišta na ovoj grehom prokletoj zemlji. A i zašto bi? To nije bilo nasledstvo koje mu je Bog obećao; i zašto bi se borio za deo zemlje u kojoj je bio samo gost? Istina, morao je da živi, ali dopustio je Gospodu da On upravlja za njega. Kad su ga isterali s jednog mesta, otišao je u drugo, dok konačno nije našao mir i onda je rekao: „Gospod nam je sada dao dovoljno prostora“. U ovome je pokazao pravi Hristov duh kojim „kada su ga vredali, nije uzvraćao uvredom. Kada je patio, nije pretio, nego se prepustio onome koji pravedno sudi.“ (1. Petrova 2:23)

U ovome imamo primer. Ako smo Hristovi, onda smo potomstvo Abramovo i po obećanju naslednici. Zato treba da sledimo Hristove propise. Evo jednog od njih: „A ja vam kažem: ne suprotstavlajte se zlu. Nego, ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi. I ako neko hoće da se sudi s tobom i da ti oduzme košulju, daj mu i ogrtač.“ (Matej 5:39,40). Mnogi koji sebe smatraju hrišćanima misle da je tako nešto maštarija i potpuno nepraktično. Ali ovakvi propisi su namenjeni svakodnevnoj upotrebi. Hristos ih je primenjivao, a mi i u Isakovom slučaju imamo primer.

Međutim, čujemo kako drugi govore: „Ako postupimo kao što

ovaj tekst kaže, izgubićemo sve što imamo na ovom svetu“. Pa ni onda ne bismo bili u goroj situaciji nego što je bio Gospod Hristos ovde na zemlji. Treba da zapamtimo da „Zna vaš nebeski Otac da vam je sve to potrebno.“ (Matej 6:32). Onaj ko se stara za vrapce u stanju je da se stara za one koji su svoj slučaj poverili Njemu. Mi vidimo da je Isak napredovao iako se nije „borio za svoja prava“. Obećanje koje je dao očevima, isti Bog dao je i nama. „Bilo je to kad ih je malo bilo, da, veoma malo, i kad su stranci u njoj bili.

Išli su od naroda do naroda, od jednog kraljevstva do drugog naroda. Nikome nije dao da ih prevari, nego je zbog njih kraljeve ukoravao, govoreći: ‘Ne dirajte pomazanike moje, prorocima mojim ne.’“ (Psalam 105:12-15). Isti Bog se još uvek stara za one koji se uzdaju u Njega.

Nasledstvo koje je Gospod obećao svome narodu, potomstvu Abramovom, ne stiče se borbom, osim duhovnim oružjem – Hristovom vojnog opremom – protiv sotonine vojske. Oni koji traže zemlju koju je Bog obećao, izjavljaju da su gosti i došljaci na ovoj zemlji. Oni ne mogu da se služe mačem, čak ni u samoodbrani, a još manje za osvajanje. Gospod je njihov branilac. On kaže: „Ovako kaže Gospod: „Proklet da je čovek koji se uzda u zemaljskog čoveka i svoje nade polaže u ljudsku mišicu, a srce mu se odvraća od Gospoda. On će biti kao osamljeno drvo u pustoj zemlji i neće videti dobra kad ono dođe, nego će prebivati u sasušenim mestima u pustinji, u slanoj i nenastanjenoj zemlji. Neka je blagosloven čovek koji se uzda u Gospoda, kome je Gospod uzdanica. On će biti kao drvo posađeno pored voda, koje svoje korenje pušta pored vodenog toka. Neće osetiti žegu kada dođe, nego će njegovo lišće ostati zeleno. U sušnoj godini neće se brinuti i neće prestati rod da donosi.“ (Jeremija 17:5-8). On nije obećao da će na licu mesta, pa čak ni u ovom životu ispraviti sve nepravde kojima smo izloženi; ali On ne zaboravlja vapaj siromaha i zato je rekao: „Moja je osveta, ja ću uzvratiti.“ (Rimljanima 12:19)

„Zato neka i oni koji stradaju u skladu s Božjom voljom, dok čine dobro, poveravaju svoje duše vernom Stvoritelju.“ (1. Petrova 4:19). Ovo možemo učiniti sa potpunim poverenjem da će „Gospod dati pravo nevoljniku i pravdu siromahu.“ (Psalam 140:12)

Isavovo neverstvo

Događaj sa Isavom daje još jedan dokaz da nasledstvo obećano Abramu i njegovom potomstvu nije bilo samo za ovo vreme i da bude uživano samo u ovom životu; nego je bilo za večnost, da bude uživano i u budućem životu. Ovaj događaj iznesen je sledećim rečima:

„Jednom je Jakov kuvao neko jelo, kad je Isav došao iz polja umoran. Isav je rekao Jakovu: ‘Daj mi brzo da jedem malo tog crvenog jela, jer sam umoran! Daj mi malo od tog jela.’ Zato je dobio ime Edom. Tada mu Jakov odgovori: ‘Prvo mi prodaj svoje pravo koje imaš kao prvenac!’ A Isav reče: ‘Evo, samo što nisam umro, šta će mi onda prvenaštvo?’ Jakov mu zatim reče: ‘Prvo mi se zakuni!’ On se zakleo Jakovu i prodao mu svoje pravo koje je imao kao prvenac. Tada je Jakov dao Isavu hleb i kuvano sočivo, i on se najeo i napio. Onda je ustao i otišao. Tako je Isav prezreo svoje prvenaštvo.“ (1. Mojsijeva 25:29-34)

U Poslanici Jevrejima za Isava piše da je bio „opoganjen“ zato što je prodao svoje prvenaštvo. To pokazuje da se u ovoj trgovini radilo o nečemu drugom osim ludosti. Čovek bi rekao da je detinjasto prodati rođenjem stečeno pravo na prvenstvo za hranu, ali ovo je bilo više od detinjastog; bilo je zlo. To je pokazivalo da je bio nevernik, da o obećanju koje je Bog dao njegovom ocu nije osećao ništa osim prezira.

Zapazimo Isavove reči kad mu je Jakov tražio da proda svoje prvenaštvo: „Evo, samo što nisam umro, šta će mi onda prvenaštvo?“ On nije imao druge nade osim ovog sadašnjeg života i nije

gledao dalje. Nije se osećao sigurnim ni za šta što nije posedovao u sadašnjem trenutku. Nema sumnje da je bio vrlo gladan. Možda je verovao da će zaista umreti od gladi; ali ni mogućnost da umru nije delovala na Abrama i mnoge druge. U veri su pomrli a da nisu primili obećanja, nego su ih ona uverila i oni su ih prihvatali. Međutim Isav nije imao takve vere. Nije verovao u nasledstvo iza groba. Štagod je htio da ima, htio je sada. Zato je prodao svoje rođenjem stečeno pravo na prvenstvo (prvenaštvo).

Jakovljevo postupanje nije ni na koji način pohvalno. Ponašao se podmuklo, što je bila njegova prirodna sklonost. Njegov slučaj je primer neotesane, nerazumne vere. Verovao je da postoji nešto u Božjem obećanju i poštovao je očevu veru, iako je u suštini sam nije imao. Verovao je da će nasledstvo obećano očevima biti do-deljeno, ali je imao tako malo duhovne spoznaje da je pretpostavljaо da se Božji dar može kupiti novcem. Znamo da je čak i Abram u jednom trenutku mislio da on sam mora da ispunи Božje obećanje. Tako je Jakov nesumnjivo mislio, kao što mnogi misle, da „Bog pomaže onima koji sebi pomažu“. Kasnije je bolje shvatio, i stvarno se obratio i pokazao iskrenu veru kao Abram i Isak. Njegov slučaj treba da nam bude ohrabrenje, jer pokazuje šta Bog može da učini sa onim čija je čud veoma nezgodna, ukoliko se Njemu preda.

Isavov slučaj je zato stavljen pred nas kao upozorenje: „Težite za mirom sa svima, i za svetošću bez koje нико неće videti Gospoda, pazeći da нико не ostane bez Božje blagodati i da ne iznikne kakav otrovni koren koji bi načinio štetu i kojim bi se mnogi uprljali i da ne postane neko bludnik ili takav da ne ceni ono što je sveto, poput Isava, koji se za jedan obrok odrekao svojih prava koja je imao kao prvenac. A znate i da je posle, kad je htio da nasledi blagoslov, bio odbačen, jer nije našao način da se promeni očeva odluka, premda je to sa suzama tražio.“ (Jevrejima 12:14-17)

Isav nije bio jedina nerazumna i opoganjena ličnost na svetu.

Hiljade su učinili isto što i on, iako osuđuju njegovu ludost. Gospod nas je sve pozvao da objavimo slavno nasledstvo koje je obećao Abramu. Vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih On nas je pre-
prodio za živu nadu, „za nasledstvo koje je nepropadljivo, neupr-
ljano i koje ne vene. Ono se na nebesima čuva za vas“ (1. Petrova
1:3-5). Ovo nasledstvo pravednosti dobijamo kroz poslušnost
verom – poslušnost Božjem svetom zakonu, Deset zapovesti. Ali,
kada ljudi shvate da to zahteva svetkovanje sedmog dana, subote
koju su svetkovali Abram, Isak i Jakov, i ceo Izrael, onda odma-
huju glavom. „Ne“, kažu, „ne mogu to; voleo bih da mogu i vidim
da je to dužnost, ali ako svetkujem subotu ne mogu da zaradim za
život. Izbaciće me s posla i onda ću gladovati zajedno sa svojom
porodicom.“

Upravo je Isav tako rezonovao. Umirao je od gladi, ili je bar
tako mislio, pa je svesno zamenio svoje prvenaštvo za nešto što je
mogao da pojede. A većina ljudi čak i ne čeka da, naizgled, dođe
na ivicu smrti pre nego što prodaju svoje rođenjem stečeno pravo
na nasledstvo za nešto što će pojesti. Oni zamišljaju opasnosti koje
ne postoje. Ljudi ne umiru od gladi zato što služe Gospodu. Mi u
svim okolnostima našeg života u potpunosti zavisimo od Njega, i
ako nas On čuva dok gazimo Njegov zakon, svakako je u stanju da
nas sačuva kad Mu služimo. Spasitelj kaže da je briga oko buduć-
nosti, strah da bismo mogli umreti od gladi, karakteristika nezna-
boštva i daje nam ovo pozitivno uverenje. „Nego, prvo tražite Kra-
ljevstvo Božije i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“
(Matej 6:33). Psalmist kaže: „Mlad sam bio i ostareo sam, ali ni-
sam video pravednika ostavljenog, ni decu njegovu hleb da prose“
(Psalom 37:25). Čak i ako izgubimo život radi Božje istine, u
dobrom smo društvu. (Vidi Jevrejima 11:32-38). Čuvajmo se da
Božja bogata obećanja ne cenimo tako malo, da izgubimo večno
nasledstvo radi komada hleba i da prekasno ustanovimo da poka-
janje nije našlo mesta.

*Moj Otac je bogat zemljom i kućama,
On drži bogatstvo sveta u rukama;
Rubinima i dijamantima, srebrom i zlatom
Njegove su riznice pune – On ima nebrojena bogatstva.*

*Ja sam dete Kralja, dete Kralja:
Sa Isusom, mojim Spasiteljem, ja sam dete Kralja.*

*Sin moga Oca, Spasitelj ljudi,
Nekada je prolazio zemljom, siromašniji od svih;
Ali sada On zauvek vlada na visini
I daće mi u nebu dom.*

*Nekada bejah odbačen došljak na zemlji,
Grešnik po svom izboru, tuđin po rođenju;
Ali sam usvojen, moje je ime zapisano –
Naslednik sam kuća, odeće i krune.*

*Da se za šator ili kolibu brinem?
A tamo za mene grade palatu.
Iako izagnan iz doma, još uvek mogu da pevam:
Sva slava Bogu, ja sam dete Kralja.“*

13. Obećanja data Izraelu – Izrael, knez Božji

(Sadašnja istina, 30. juli 1896)

Jakov je od Isava kupio pravo prvorodstva (prvenaštva) za porciju čorbe; tako je prevarom stekao očeve blagoslove namenjene prvencu. Niko ne može takvim sredstvima da stekne nasleđstvo koje je Bog obećao Abramu i njegovom potomstvu. Ono je bilo osigurano za Abrama kroz veru (verom) i нико nije trebao da misli da može da bude nasleđeno silom ili prevarom. „Nikakva laž nije od istine“ (1. Jov. 2:21). Laž nikad ne može da podupre istinu. Nasledstvo obećano Abramu i njegovom potomstvu bilo je nasleđstvo pravednosti i zato se nije moglo steći ničim nepravednim. Zemaljski posed se često stiče i zadržava prevarom, za neko vreme, ali nije tako sa nebeskim nasleđstvom. Jedino što je Jakov stekao svojom lukavošću i prevarom bilo je da je svog brata učinio trajnim neprijateljem i da je postao prognanik iz očevog doma više od dvadeset godina, a svoju majku više nikad nije video.

Međutim, Bog je mnogo ranije rekao da će Jakov biti naslednik umesto svog starijeg brata. Problem sa Jakovom i njegovom majkom bio je u tome što su mislili da mogu da ostvare Božja obećanja na svoj način. Bila je to ista greška koju su učinili Abram i Sara. Nisu mogli da čekaju da Bog ostvari svoje planove na svoj način. Rebeka je znala šta je Bog rekao za Jakova. Čula je kako je Isak obećao da će blagosloviti Isava i mislila je, ako se ne umeša, propašće Gospodnji plan. Zaboravila je da je nasleđstvo bilo potpuno u Božjoj moći i da niko nije mogao sa njim da raspolaže, osim da ga lično odbaci. Iako bi Isav dobio blagoslov od svog oca, Bog bi svoj plan ostvario u svoje vreme.

Božji izbor

I tako je Jakov postao dvostruki prognanik. Ne samo što je bio došljak na zemlji već je bio i begunac. Ali, Bog ga nije zaboravio. Bez obzira što je bio grešan, za njega je bilo nade. Nekima može da izgleda čudno da je Bog više voleo Jakova nego Isava, jer Jakovljev karakter u to vreme nije izgledao ništa bolji od Isavovog. Setimo se da Bog nikoga ne bira zbog njegovog karaktera. „Jer i mi smo nekad bili bezumni, nepokorni, zavedeni, robovi raznih želja i užitaka, živeli smo u zlu i zavisti, bili smo mrski, mrzeli smo jedni druge. Ali kad je naš Spasitelj, Bog, pokazao svoju dobrotu i ljubav prema čoveku, spasao nas je – ne zbog pravednih dela koja smo mi učinili, nego po svom milosrđu – kupanjem preporođenja i obnovom Duha svetog. Taj Duh se obilno izlio na nas kroz Isusa Hrista, našeg Spasitelja, da bismo, opravdani njegovom blagodaću, postali naslednici večnog života koji očekujemo.“ (Titu 3:3-7)

Bog ne bira ljude prema onome što jesu, već prema onome što može da učini od njih. A nema granica onome što On može da učini i sa najgorima i najpokvarenijima, samo ako su voljni i poveruju u Njegovu Reč. Nikoga ne možete prisiliti da primi dar i zato oni koji budu primili Božju pravednost, i nasledstvo pravednosti, moraju biti spremni da ga prihvate. „Sve je moguće onome ko veruje“ (Marko 9:23). Bog „može učiniti neizmerno više od svega što molimo ili zamislimo“ (Efescima 3:20), samo ako verujemo u Njegovu Reč koja delotvorno radi u onima koji veruju. Fariseji su bili mnogo ugledniji od poreznika (carinika) i bludnica, pa ipak je Hristos rekao da će pre oni otići u nebesko kraljevstvo nego ovi; a razlog tome je bio što su se fariseji uzdali u sebe pa nisu verovali Bogu, dok su carinici i bludnice verovali Gospodu i predali se Njemu. Tako je bilo i sa Jakovom i Isavom. Isav je bio nevernik. On je prezirao Božju reč. Po prirodi ni Jakov nije bio bolji, ali je verovao u Božje obećanje koje vernika može da učini učesnikom božanske prirode.

Bog je izabrao Jakova kao što bi izabrao svakog drugog. „Bla-gosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je bla-goslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Hristu; jer nas je pre postanka sveta izabrao u njemu, da bismo bili sveti i bez mane pred njim u ljubavi“ (Efescima 1:3,4). Mi smo izabrani u Hristu. A pošto je sve stvoreno kroz Hrista, i u Njemu je sve što postoji, jasno je da se od nas ne zahteva da uđemo u Hrista već samo da Ga priznamo i verom nastavamo u Njemu. U izboru Jakova pre nego što se i rodio nije bilo više pristrasnosti nego u izboru drugih. Izbor nije samovoljan već kroz Hrista, i ako neko ne odbaci i ne prezre Hrista, neće propasti.

*„Kako je bogata blagodat! Kako je besplatan dar!
‘Traži’ samo – i dobićeš;
‘Kucaj’ samo i videćeš
Otvorena vrata što vode u nebo.
Ustani onda i uzmi to blago,
Tako celo i besplatno ponuđeno tebi;
Pamteći da je koštalo krvi
Onoga koji je umro na Golgoti.“*

Jakovljeva prva pouka

Dok je Jakov verovao da je Božje obećanje dovoljno da ga osposobi da sopstvenim naporima osigura njegovo ispunjenje, nije dovoljno razumeo njegovu prirodu da bi znao da ga samo Bog, kroz pravednost, može ispuniti. Zato ga je Gospod počeo poučavati. Jakov je bio usamljen na putu u Siriju, bežeći pred gnevom svog uvredenog brata. „Jakov je otišao iz Berševe i uputio se u Harran. Na putu je naišao na jedno mesto² i rešio da tu prenosič jer je

² Izvinjavam se razumnom čitaocu što sa tim u vezi spominjem kamen u prestolu u Vestminsterskoj opatiji, koji neki smatraju kamenom na kome je Jakov spa-vao, i koji svojim položajem u prestolu navodno poistovećuje Englesku sa

sunce već bilo zašlo. Tako je uzeo jedan kamen s onog mesta, stavio ga pod glavu i tu legao. Tada je usnio san: Na zemlji su stajale lestve čiji je vrh dopirao do nebesa, a Božji anđeli su se penjali i silazili po njima. I gle, iznad njih je stajao Gospod koji je rekao: ‘Ja sam Gospod, Bog tvog oca Abrama i Bog Isakov. Zemlju na kojoj ležiš daću tebi i tvom potomstvu. Tvog potomstva biće kao praha na zemlji, i ti ćeš se raširiti na zapad i na istok, na sever i na jug, i preko tebe i preko tvog potomstva blagoslovice se svi narodi na zemlji. Ja sam s tobom i čuvaću te celim putem kojim ideš i vratiku te u ovu zemlju, jer te neću ostaviti dok ne učinim šta sam ti rekao.’ Tada se Jakov probudi iz sna i reče: ‘Gospod je zaista na ovom mestu, a ja to nisam znao.’ On se uplaši i reče: ‘Kako je zastrašujuće ovo mesto! Ovo je sigurno Božji dom, a ovo su nebeska vrata.’“ (1. Mojsijeva 28:11-17)

Ovo je bila velika pouka za Jakova. Pre ovoga je njegovo shvatanje Boga bilo veoma površno. On je zamišljao da je Bog ograničen jednim mestom. Ali sada, kad mu se Bog javio, počeo je da shvata „Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini“ (Jovan 4:24). Počeo je da shvata ono što je Isus rekao Samarjanki mnogo kasnije, da klanjanje Bogu ne zavisi od bilo kakvog mesta, već samo od toga da se duša vine gde god bila i potraži Njega.

Štaviše, Jakov je počeo da uči da je nasledstvo koje je Bog obećao njegovim očevima, i za koje je mislio da će ga steći luka-vom trgovinom, bilo nešto što se sticalo na sasvim drugačiji način. Koliko je u to vreme shvatio ovu lekciju ne možemo da kažemo,

Izraelom, i tako anglosaksonsku rasu čini naslednicom obećanja datog Jakovu. Ne govoreći uopšte o neosnovanoj i nedokazanoj tvrdnji da je ovaj kamen jedan od onih na kojima je Jakov spavao, absurdnost ideje da bi posedovanje tog kamena moglo neki narod da učini naslednicima obećanja Izraelu, uporediva je jedino sa srednjovekovnim praznoverjem da čovek može naslediti razumnost pokojnog sveca nošenjem njegove stare košulje.

ali znamo da mu je Bog u njoj objavio Jevanđelje. Mi smo saznali da je Bog Abramu propovedao Jevanđelje rečima: „Preko tebe će se blagosloviti svi narodi na zemlji“ (1. Mojsijeva 12:3). Zato sigurno znamo da je Gospod Jakovu propovedao isto Jevanđelje kada mu je rekao: „Preko tvog potomstva blagosloviće se svi narodi na zemlji.“

Povezano sa ovom izjavom bilo je obećanje zemlje i bezbrojnog potomstva. Obećanje Jakovu bilo je jednako onome koje je dato Abramu. Blagoslov koji će doći kroz Jakova i njegovo potomstvo bio je jednak onome koji će doći kroz Abrama i njegovo potomstvo. Potomstvo je isto, naime, Hristos i oni koji pripadaju Njemu kroz Duha; a ovaj blagoslov dolazi kroz Hristov krst.

Sve je to bilo nagovešteno (pokazano) u onome što je Jakov video, kao i u onome što je čuo. Tu su bile lestve koje su sa zemlje sezale do neba povezujući Boga sa čovekom. Isus Hristos, Jedino-rođenii Sin Božji, je povezujuća karika između neba i zemlje, između Boga i čoveka. Lestve koje su povezivale nebo sa zemljom, po kojima su se anđeli peli i silazili, predstavljale su ono što je Hristos rekao Natanielu, pravom Izraelcu: „Zaista, zaista, kažem vam, videćete nebo otvoreno i Božje anđele kako uzlaze i silaze k Sinu čovečijem.“ (Jovan 1:51). Put za nebo je put krsta, i upravo to je ono što je te noći pokazano Jakovu. Nasledstvo i blagoslov ne stiče se isticanjem sebe već samoodricanjem. „Ko izgubi život svoj“ i sve što on sadrži, „sačuvaće ga“.

Primena pouke

O Jakovljevom boravku u Siriji ne moramo posebno govoriti. U dvadeset godina za vreme kojih je služio svojem ujaku Labanu imao je mnoštvo prilika da nauči kako prevara i lukavi postupci ne donose korist. Ono što je sam činio, sada mu se vratio, ali je Bog bio sa njim i vodio sve u napredak. Čini se da je Jakov naučio ove lekcije, jer u odnosima sa svojim ujakom baš ne vidimo mnogo

pokazatelja njegove prirodne sklonosti lukavstvu. Čini se da je svoj slučaj potpuno poverio Gospodu i to tako da je sve načine lošeg postupanja prihvatao bez uzvraćanja. U svom odgovoru na Labanovu optužbu da je ukrao, Jakov je rekao:

„Ovih dvadeset godina bio sam kod tebe. Tvoje ovce i koze nisu pobacivale, i nijednog ovna iz tvog stada nisam uzeo za hranu. Nikada ti nisam doneo rastrgnutu životinju već sam ja nadoknađivao štetu. Što god je bilo ukradeno, bilo danju bilo noću, tražio si iz moje ruke. Danju me je ubijala vrućina, a noću hladnoća, i san mi je bežao od očiju. U tvojoj sam kući proveo dvadeset godina. Četrnaest godina sam ti služio za tvoje dve kćeri i šest godina za tvoju stoku, a platu si mi menjao deset puta. Da Bog mog oca, Bog Abramov i Onaj koga se Isak bojao, nije bio sa mnom, ti bi me sada poslao praznih ruku. Bog je video moju nevolju i trud mojih ruku, pa te je sinoć ukorio.“ (1. Mojsijeva 31:38-42)

Ovo je bila smirena i dostojanstvena izjava kojom je pokazao da ga je vodio Božji duh. Propovedanje Jevanđelja u Jakovljevom slučaju nije bilo uzaludno; on je doživeo veliku promenu.

Naglasimo ovde da Jakov nije dobio ništa od rođenjem stečenog prava prvorodstva (prvenaštva), koje je na tako lukav način kupio od svoga brata. Njegov imetak bio je posledica direktnog Božjeg blagoslova. I sa time u vezi možemo se prisjetiti da je Isakov blagoslov bio u obećanju da će ga Bog blagosloviti. Nasledstvo nije bilo takvo da se moglo prenositi sa oca na sina, kao kod običnih nasledstava, već takvo da je svakome bilo upućeno neposredno, lično obećanje i Božji blagoslov. Da bismo bili „Abramovo potomstvo i naslednici po obećanju“, moramo biti Hristovi; a ako smo Hristovi, i sunaslednici sa Njim, onda smo „naslednici Božji“.

Konačni ispit

Međutim, Jakov je u svom ranijem životu učinio strašnu grešku pa je Bog, kao veran Učitelj, morao da ga ponovo dovede u

istu situaciju. On je mislio da se pobeđuje prevarom; zato je morao savršeno da nauči da „je pobeda koja je pobedila svet: naša vera.“ (1. Jov. 5:4)

Kad je Rebeka predložila da Jakova pošalje od kuće jer Isav želi da ga ubije, rekla je: „Zato, sine, poslušaj moj glas; ustani i beži kod mog brata Labana u Haran. Ostani kod njega neko vreme dok se gnev tvog brata ne stiša, dok se ne odvrati od tebe gnev tvog brata i dok ne zaboravi šta si mu učinio. A ja će poslati po tebe i vratiću te odande. Zašto da ostanem bez vas obojice u jedan dan?“ (1. Mojsijeva 27:43-45). Ali, ona nije poznavala Isavovu prirodu. On je bio ogorčen i nepopustljiv. „Ovako kaže Gospod: ‘Zbog tri pobune Edoma, i zbog četiri, odluku neću promeniti, jer je svog brata mačem progonio, ugušio je svoje milosrđe i u gnev svome plen svoj stalno razdirao. Njegova jarost besni bez prestanka.“ (Amos 1:11). (Edom je Isav. Vidi 1. Mojsijeva 25:30; 36:1). Ovde vidimo da je, bez obzira koliko je loša bila Jakovljeva narav, Isavov karakter bio stvarno dostojan prezira.

Iako je prošlo dvadeset godina, Isavov gnev se nije nimalo smanjio. Kada je Jakov pred sobom poslao Isavu glasnike da mu se miroljubivo obrate i da se pomiri sa njim, u povratku su doneli vest da Isav dolazi sa četiri stotine ljudi. Jakov se nije mogao nadati da se može odupreti ovim uvežbanim borcima, ali je naučio da se uzda u Gospoda; zato ga nalazimo kako se ovako poziva na obećanja:

„Posle toga Jakov je rekao: „Bože mog oca Abrama i Bože mog oca Isaka, Gospode, ti koji mi govorиш: ‘Vrati se u svoju zemlju i svom rodu, i ja će ti činiti dobro’, ja nisam vredan sve milosti i sve vernosti koju si pokazao prema svom sluzi, jer sam samo sa štapom prešao Jordan, a sada imam dva logora. Molim te, izbavi me iz ruke mog brata Isava, jer se bojam da ne dođe i ne napadne mene i majke s decom. A ti si mi rekao: ‘Zaista će ti činiti dobro i učiniću da tvog potomstva bude kao morskog peska, koga ima

toliko mnogo da ne može da se izbroji.”“ (1. Mojsijeva 32:9-12).

Jakov je nekada pokušao da prevarom nadmudri svoga brata. Mislio je da na taj način može postati naslednik Božjih obećanja. Sada je naučio da ih može steći samo verom pa je pribegao molitvi da se izbavi od gneva svog brata. Nakon što je na najbolji način rasporedio svoju porodicu i stada, ostao je sam da nastavi da se moli Bogu. Shvatio je da nije dostojan bilo čega i da će propasti ako bude prepušten sebi: razumeo je da se mora još više predati na milost Bogu.

„Kad je Jakov ostao sam, neki čovek rvao se s njim sve dok nije svanula zora. Kad je video da ga ne može savladati, dotakao mu je bedro tako da se Jakovu iščašio kuk dok se rvao s njim. Tada taj čovek reče: ‘Pusti me, jer sviće zora.’ A Jakov mu odgovori: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’ Ovaj, pak, upita: ‘Kako se zoveš?’, a on odgovori: ‘Jakov.’ Tada mu reče: ‘Više se nećeš zvati Jakov, već Izrael, jer si dosledan s Bogom i s ljudima i istrajao si.’ Jakov ga upita: ‘Molim te, reci mi kako se zoveš.’ A on mu na to odgovori: ‘Zašto me pitaš kako se zovem? ’ I tu ga je blagoslovio. Jakov je to mesto nazvao Fanuel jer je rekao: ‘Video sam Boga licem u lice, a moja se duša ipak izbavila.”“ (1. Mojsijeva 32:24-30)

Ljudi često tvrde da se u molitvi bore sa Bogom kao Jakov. Nema dokaza da je Jakov znao da se Gospod bori sa njim dok nije svanulo i dok mu dodir protivnika nije iščašio kuk. Vrlo dobro znamo da niko nema čvrstine kojom bi mogao da se meri sa Gospodnjom snagom. Andeo mu je izgledao kao čovek i Jakov je nesumnjivo mislio da ga napada razbojnik. Lako možemo zamisliti kako je Jakov te noći bio u velikoj nevolji. Brzo se približavalо vreme kad se mora suočiti sa svojim gnevnim bratom, a on se nije usuđivao da ga sretne bez potpunog uverenja da je između njega i Boga sve u redu. On mora znati da mu je oproštena njegova zla prošlost. Međutim, časovi koje je zamislio da proveđe u razgovoru

sa Bogom provedeni su u borbi sa navodnim neprijateljem. Zato možemo sa sigurnošću reći da je za vreme dok se svom snagom odupirao svom protivniku, svoje srce uzdizao Bogu u gorkoj muci. Strašna je morala da bude neizvesnost i zabrinutost u toj noći.

Jakov je bio čovek velike snage i izdržljivosti. To je proizazilo iz činjenice da je godinama noću i danju čuvao stada, a time je istovremeno ojačao svoje telo. Zato je nastavio da se bori i uspeo da se održi čitavu noć. Ali, nije tako stekao pobedu. Čitamo: „Borio se s anđelom i nadvladao ga. Plakao je da bi izmolio milost za sebe. Bog ga je u Bet-Elu našao, i tamo nam je govorio. To je Gospod, Bog nad vojskama. Gospod je ime po kome se pamti. A ti se vrati svom Bogu, postupajući po dobroti i po pravdi, i uvek se uzdaj u svog Boga.“ (Osija 12:4-6). Jakov se svom snagom borio sa Bogom, ali to nije bila njegova snaga i spremnost rvača. Njegova snaga je bila u njegovoј slabosti, kao što ćemo to videti. Zapazimo da je prvi nagoveštaj koji je Jakov imao da njegov protivnik nije običan čovek bio kad mu se božanskim dodirom iščašio kuk. To je istog trenutka pokazalo ko je njegov navodni neprijatelj. To nije bio ljudski dodir već Gospodnja ruka koju je osetio. Šta je onda učinio? Šta bi učinio čovek u njegovom stanju? Zamislite sebe da se rvate, kad toliko zavisi od snage vaših nogu, a odjednom je jedna od njih iščašena. Da je samo hodao ili jednostavno stajao, i jedna od njegovih nogu bila iznenada iščašena, on bi odmah pao. A još pre dok se rvao. Takva bi bila situacija sa Jakovom da se odmah nije uhvatio za Gospoda, čvrsto Ga držeći. Najprirodnije bi bilo da se uhvatio za najblizi predmet da se zadrži; ali svest da je ovde Onaj koga je tako silno želeo da sretne, učinila bi njegov stisk i više od nemamernog postupka. Sada mu se pružila prilika i on je neće propustiti.

Da se Jakov istog trenutka prestao rvati i uhvatio za Gospoda, ne samo da je jasno iz činjenice da nije mogao da učini ništa drugo, nego i iz Gospodnjih reči: „Pusti me.“ „Ne“, rekao je Jakov, „neću

te pustiti dokle me ne blagosloviš.“ Ovde se radilo o životu i smrti. Njegov život i spasenje zavisili su od držanja Gospoda. Reči: „Pusti me“ bile su samo proba (njegove vere), jer Gospod nije spremjan da pusti nijednog čoveka. Međutim, Jakov je bio odlučan da dobije blagoslov i u tome je uspeo. Svojom snagom je nadvladao, ali je to bila snaga vere. „Kad sam slab, onda sam jak.“ (2. Kor. 12:10). U tom času je Jakov naučio pouku da blagoslov i nasledstvo ne dolaze silom ni snagom već Duhom Gospodnjim.

Novo ime

Jakovu je novo ime bilo garant da je prihvaćen. Njime nije ništa dobio, ali je ono bilo zalog onoga što je već stekao. **Oslanjući se na Boga prestao je da se oslanja na svoja dela;** više nije bio varalica koji nastoji da ostvari svoje ciljeve, već Božji knez koji se borio dobrom borbom vere i čvrsto se uhvatio večnog života. On će odsad biti poznat kao Izrael.

Sada će otići u susret svom bratu. On koji je video Boga licem u lice više se nije bojao čovekovog lica. On koji se borio sa Bogom, svakako će nadvladati ljude. To je tajna sile. Neka Božji sluga zna da se sa ljudima može boriti samo ako je prvo nadvladao s Bogom. On mora poznavati Boga i razgovarati sa Njim licem u lice. Takvima Gospod kaže: „Jer ћu vam ja dati reči i mudrost kojima se svi vaši protivnici zajedno neće moći suprotstaviti niti će ih moći osporiti“ (Luka 21:15). Stefan je poznavao Gospoda i održavao vezu sa Njim i oni koji su mrzeli istinu „nisu mogli da se suprotstave mudrosti i duhu kojim je govorio“ (Dela 6:10). Kakva je onda morala biti njegova sila kod onih čija su srca bila otvorena da privivate istinu?

U ovom izveštaju o Jakovu ponovo učimo kako se stiče nasledstvo koje je Bog obećao Abramu i njegovom semenu. Ono se stiče samo verom. Pokajanje i vera su jedina sredstva izbavljenja. Nikakvim drugim sredstvima nije mogao da se nada da ima

učešća u tom nasledstvu. Celo njegovo spasenje je zavisilo od oslanjanja na Božje obećanje. Samo tako je mogao da postane učesnik božanske prirode.

Ko su Izraelci?

Takođe saznajemo ko je Izrael. Jakov je dobio to ime kao zalog pobeđe koju je verom izvojevao. Ono mu nije dalo nikakvu blagodat, nego je bilo zalog blagodati koju je već posedovao. Ono će tako biti dato svima koji verom pobeđe, ali ne i drugima. Nazvati se Izraelcem nikome ništa ne dodaje. Ime ne donosi blagoslov, već blagoslov donosi ime. Kao što Jakov to ime nije imao po prirodi, tako ne može ni bilo ko drugi da ga ima. Pravi Izraelac je onaj u kome nema lukavstva. Samo takav može da ugodi Bogu, jer „bez vere nije moguće ugrediti Bogu“ (Jev. 11:6). Prema tome, Izraelac je samo onaj koji ima ličnu veru u Gospoda. „Nisu Izrael svi koji potiču od Izraela“, „nego se deca obećanja računaju u potomstvo.“ (Rimljanima 9:6,8)

Neka svako, ko rado želi da bude poznat kao Izraelac, uzme u obzir kako je Jakov dobio to ime, i shvati da samo tako može da bude dostojan tog imena. Hristos, taj obećani Potomak, morao je da prođe kroz tu istu borbu. On se borio i pobedio uzdajući se u Očevu reč i zato je On sa pravom Kralj Izraelov. Kraljevstvo sa Njim deliće samo Izraelci jer su oni pobednici, a obećanje glasi: „Onome ko pobedi daću da sedne sa mnom na moj presto, kao što sam i ja pobedio i seo sa svojim Ocem na njegov presto.“ (Otkrivenje 3:21)

14. Obećanja data Izraelu – Izrael u Egiptu

(Sadašnja istina, 6. avgust 1896)

Setimo se, da kada je Bog učinio savez sa Abramom rekao mu je da će umreti bez primanja obećanog nasledstva, te da će njegovi potomci biti ugnjetavani i mučeni u tuđoj zemlji, a da će posle toga, u četvrtom naraštaju, doći u obećanu zemlju.

„Dao mu je i savez obrezanja. Tako mu se rodio Isak, koga je obrezao osmog dana, a Isaku Jakov, a Jakovu dvanaest naših praočeva. A praočevi su iz ljubomore prodali Josifa u Egipat. Ali Bog je bio s njim, i izbavio ga iz svih njegovih nevolja i dao mu da stekne naklonost faraona, egipatskog kralja, i da se pred njim počaže mudrim. A on ga je postavio da upravlja Egiptom i celim njegovim dvorom. Ali ceo Egipat i Hanan zahvatila je glad, velika nevolja, pa naši praočevi nisu mogli da nađu hranu. Ali Jakov je čuo da u Egiptu ima hrane i poslao je tamo naše praočeve prvi put. A kad su otišli drugi put, Josif se otkrio svojoj braći, pa je faraon saznao Josifovo poreklo. Tada je Josif poslao po svog oca Jakova, i pozvao odande njega i svu rodbinu, ukupno sedamdeset i pet duša. Tako je Jakov otišao u Egipat. I umrli su i on i naši praočevi, i bili su preneseni u Šekem i položeni u grob koji je Abram srebrom kupio od Emorovih sinova u Šekemu. Kako se približavalо vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Abramu, narod u Egiptu je rastao i množio se. Tada je Egiptom zavladao drugi kralj, koji nije poznavao Josifa. Lukavo je koristio svoju moć protiv našeg roda i prisiljavao naše očeve da svoju novorođenu decu predaju da budu pogubljena.“ (Dela 7:8-19)

Kralj „koji nije poznavao Josifa“ pripadao je drugoj dinastiji, narodu sa Istoka koji je osvojio Egipat. „Jer ovako kaže Gospod:

‘Zabadava ste bili prodani, pa ćete bez novca biti i otkupljeni.’ Jer ovako kaže Gospod Jehova: ‘Moj narod je najpre otišao u Egipat da se tamo privremeno nastani. Asirci su ih bez razloga tlačili. A sad, šta da učinim?’ govori Gospod. ‘Jer je moj narod odveden zabadava. Kliču oni koji vladaju nad njim’, govori Gospod, ‘i stalno, po čitav dan, preziru moje ime. Zato će moj narod poznati moje ime, zato će ga tog dana poznati, jer sam ja onaj koji to govori. Evo, ja sam taj.’“ (Isaija 52:3-6).

Šta se podrazumeva pod Egiptom (Misirom)?

Iz ovog poslednjeg citata saznajemo da je ugnjetavanje Izraela u Egiptu bilo protivljenje i huljenje na Boga; da je preziranje izraelskog Boga i Njegove religije bilo i te kako povezano sa njihovom okrutnošću. Takođe saznajemo da je njihovo oslobođenje iz Egipta bilo identično izbavljenju koje doživljavaju svi koji su „prodat u ropstvo grehu“ (Rim. 7:14). „Zabadava ste bili prodani, pa ćete bez novca biti i otkupljeni.“ „Jer znate da niste nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, izbavljeni od svog ispraznog načina života koji ste nasledili od svojih praočeva nego dragocenom Hristovom krvlju, koja je poput krvi nevinog i čistog jagnjeta“ (1. Petrova 1:18,19). Zato će nam kratka studija o tome šta Egipat predstavlja u Svetom pismu, kao i stvarno stanje Izraelaca dok su bili u njemu, pomoći da razumemo šta je bilo uključeno u njihovo oslobođenje.

Egipatsko idolopoklonstvo

Od svega idolopoklonstva u ona drevna vremena ono u Egiptu je nesumnjivo bilo najveće i najpotpunije. Broj bogova u Misiru gotovo da se nije mogao izračunati. „Svaki grad u Egiptu imao je svoju svetu životinju, fetiš, i svaki grad je imao svoja mesna božanstva“ (*Encycl. Britanica*). Ali, „Sunce je bilo suština državne religije. U različitim oblicima ono se nalazilo na čelu svake hijerarhije“ („Sun Images and Sun of Righteousness“, u *O.T. Studies*,

januar 1885). „Ra, Sunce, obično je predstavljeno čovekom sa jastrebovom glavom, ponekad u obličju čoveka, a u oba slučaja uglavnom noseći na glavi disk sunca.“

Ujedinjenje crkve i države u Egiptu je bilo savršeno; zapravo, bilo je to jedno te isto. Tako je predstavljeno i u knjizi Religije drevnog sveta (Rawlinson), str. 20:

„Ra je bio egipatski bog Sunca koji se posebno poštovao u Heliopolisu. Prema nekim, obelisci predstavljajući njegove zrake, bili su uvek, ili obično, podignuti u njegovu čast. ... Većina kraljeva smatrala je boga Ra svojim posebnim patronom i zaštitnikom; neki su išli tako daleko da su se poistovetili sa njim; služili su se njegovom titulom i usvajali njegovo ime kao dodatak svojim imenima i titulama. Mnogi su uvereni da je to poreklo i reči faraon, za koju misle da je jevrejski izgovor F' Ra – Sunce.“

Osim Sunca i Meseca, koje su nazivali Oziris i Izis, „Egipćani su poštivali veliki broj životinja kao što su vo, pas, vuk, jastreb, krokodil, ibis, mačka i druge“. „Od svih tih životinja najpoznatija je bila bik Apis, Grci su ga zvali Epapris. Za života bi mu podizali veličanstvene hramove, a još veće kada bi uginuo. Tada bi Egipćani proglašili opštu žalost. Njegove sahrane sprovođene su sa takvom pompom da je to teško poverovati. Za vladanja Ptolemeja Lagusa, kad je bik Apis uginuo od starosti, troškovi pompeznne sahrane osim redovnih troškova, popeli su se na pedeset hiljada francuskih kruna. Nakon što su pokojniku odane poslednje počasti, trebalo mu je naći naslednika pa je ceo Egipat bio uključen u potragu. Njega su po određenim znacima razlikovali od ostalih životinja te vrste: na čelu je trebao da ima belu pegu u obliku polumeseca, sliku orla na leđima, a sliku bube na jeziku. Čim bi ga našli, tugovanje bi se pretvorilo u radost i u svim delovima Egipta samo bi se praznovalo i radovalo. Novog boga doveli bi u Memfis da zauzme svoje uzvišeno mesto i tu bi bio ustoličen u velikom nizu ceremonija.“ (Rollin, Ancient History, sv. 1, deo 2, gl. 2,

odsek 1)

Ove ceremonije, nema potrebe da to naglašavamo, bile su opscenog karaktera, jer obožavanje Sunca, sprovedeno u potpunosti, nije bilo ništa drugo do praktikovanje poroka kao religiozne dužnosti. Praznoverje je bilo toliko duboko ukorenjeno da su Egipćani obožavali čak praziluk i beli luk. Ovo nam govori da praznoverje i odvratno idolopoklonstvo ne mora da bude vezano za zaoštalošću (neinteligentnost), jer su drevni Egipćani i te kako negovali umetnost i nauke. Međutim, praktikovanje idolopoklonstva učinilo je da su se srozali sa svog nekadašnjeg visokog položaja.

Samo ime Egipat sinonim je za pokvarenost i protivljenje religiji Isusa Hrista, i povezano je sa Sodomom. Za Gospodnja „dva svedoka“ rečeno je da će „njihova tela ležati na glavnoj ulici velikog grada koji se u duhovnom smislu zove Sodom i Egipat, gde je i naš Gospod bio razapet“ (Otkrivenje 11:8). Da su Izraelci u Egiptu učestvovali u njegovoj pokvarenosti i idolopoklonstvu i da su bili silom sprečavani da služe Gospodu, očigledno je iz nekoliko biblijskih tekstova.

Na prvom mestu, kad je Mojsije poslan da osloboди Izrael, poruka koju je trebalo da objavi faraonu bila je: „Ovako kaže Gospod: ‘Izrael je moj sin, moj prvenac. Zato ti kažem: Pusti mog sina neka ide da mi služi. Ali ako ne budeš htio da ga pustiš, ja ћu ubiti tvog sina, tvog prvenca.’“ (2. Mojsijeva 4:22,23). Cilj izbavljenja iz Egipta bio je da Izrael može služiti Gospodu, što pokazuje da mu u Egiptu nisu služili.

Zato opet čitamo: „Jer se setio svete reči svoje koju je dao Abramu, sluzi svome. I izveo je narod svoj u veselju, izabranike svoje uz radosno klicanje. Dao im je zemlju drugih naroda. Plodove rada drugih naroda oni su uzeli, da bi se držali propisa njegovih i zakona njegovih.“ (Psalam 105:42-45)

Ali, najsnažniji od svih dokaza da se Izrael u Egiptu priklonio idolopoklonstvu nalazimo u prekoru što ga nisu odbacili. „Reci im:

‘Ovako kaže Gospod: ‘Onog dana kad sam izabrao Izrael, podig-nute ruke zakleo sam se potomstvu Jakovljevog doma i objavio sam im se u egipatskoj zemlji...’ Rekao sam im: ‘Neka svako od vas odbaci gadosti ispred svojih očiju i ne skrnavite se egipatskim odvratnim idolima. Ja sam Gospod, Bog vaš. Ali oni su se pobunili protiv mene i nisu hteli da me slušaju. Nijedan od njih nije odbacio gadne bogove ispred svojih očiju i nije ostavio odvatne egipatske idole. Zato sam obećao da će izliti na njih svoju jarost, kako bih na njima iskalio svoj gnev usred egipatske zemlje.’“ (Ezek. 20:5-8).

I dalje u egipatskom ropstvu

Ni do današnjih dana ove egipatske gadosti još nisu odbačene. Tama koja se proširila nad Egiptom u vreme izlivanja zala nije bila gušća od tame u koju je Egipt zavio celu Zemlju. Ova fizička tama bila je samo vidljivi prikaz moralne tame u koju je narod pao i tame koja je od tada došla iz te pokvarene zemlje. Izveštaj o otpadu u hrišćanskoj crkvi je izveštaj o zabludama koje su donesene iz Egipta.

Pri kraju drugog veka hrišćanske ere u Egiptu se pojавio novi filozofski sistem. „Ovu filozofiju su prihvatali učeni ljudi u Aleksandriji koji su želeli da budu smatrani hrišćanima, ali da i dalje mogu da zadrže ime, plašt i rang filozofa. Posebno je rečeno da su svi oni koji su predvodili hrišćanske škole u Aleksandriji – Atenagora, Panatej i Kliment Aleksandrijski – prihvatali tu filozofiju. Ovi ljudi su navedeni na zaključak da se prava filozofija (nauka o mudrosti), veliki i najspasonosniji Božji dar, nalazi u delićima raspršenim među svim filozofskim sektama i da je zato dužnost svakog mudrog čoveka, a posebno hrišćanskog učitelja, da ove delice prikupi sa svih strana i da ih koristi u odbrani religije i pobijanja bezbožnosti.“

„Ovaj način filozofiranja zadobio je neke promene kada je Amonije Sakas, krajem tog veka, otvorio školu u Aleksandriji i

položio temelj takozvane neoplatonske sekte. Ovaj čovek se rodio i obrazovao kao hrišćanin, a možda se celog života pretvarao da je hrišćanin. Pošto je posedovao veliku intelektualnu genijalnost kao i rečitost, odlučio je da uskladi sve filozofske i religijske sisteme, ili je pokušao da stvori filozofiju prema kojoj se svi filozofi, kao i ljudi svih religija (pa i hrišćanstva), mogu ujediniti i negovati zajedništvo. I u tome se posebno nalazi razlika između nove sekte i eklektičke filozofije, koja je pre toga cvetala u Egiptu. Naime eklektici su smatrali da u svim sistemima postoji mešavina dobra i lošeg, istinitog i lažnog; zato su iz svega izabrali ono što im se činilo da se slaže sa razumom, a ostalo su odbacili. Ali, Amonije je smatrao da sve sekte ispovedaju jedan te isti sistem istine, samo sa nekim razlikama u načinu izražavanja i nekim sitnim razlikama u svojim shvatanjima; i tako se sve one pomoći prikladnih objašnjenja mogu bez neke veće teškoće ujediniti u jedno telo. Štaviše, smatrao je da se prema ovom novom i posebnom principu, ova popularna religija, kao i hrišćanska, mora razumeti i objasniti u skladu sa uobičajenom filozofijom.“ (Mosheim, *Eccl. Hist.*, Cent. 2, deo, glava 1, odseci 6 i 7)

Kliment Aleksandrijski se spominje kao jedan od hrišćanskih učitelja, koji se opredelio za ovu filozofiju. Mosheim kaže da „Kliment spada među prve i glavne branioce hrišćanstva i učitelja filozofske nauke; zapravo bi mogao biti stavljen na čelo onih koji su se sa revnošću bez premca posvetili negovanju filozofije, i koji su bili toliko slepi i zavedeni da su se posvetili beznadežnom pokušaju da pomire prinike filozofije sa principima hrišćanske religije.“ (Mosheim, *Commentaries*, Cent. 2, odsek 25, beleška 2)

Ne zaboravimo da je jedina filozofija bila paganska, pa je vrlo lako zamisliti neizbežne rezultate takve posvećenosti koju su joj ukazivali oni koji su bili učitelji u hrišćanskoj crkvi. Mosheim kaže da su „zahvaljujući Amonijevim učenicima, a posebno Origenu, koji je u sledećem (trećem) veku neverovatno snažno isticao da,

doktrine koje su proistekle od njihovog učitelja bile podmuklo unesene u umove mladih, čije im je obrazovanje povereno, pa se trudom ovih učenika, koji su uglavnom bili pozvani u propovedničku službu, ljubav prema filozofiji dosta uopšteno rasprostranila u prilično velikom delu crkve“. Origen je bio na čelu „Katehetske škole“ ili teološkog seminara u Aleksandriji, koja je bila sedište nauke. On se u tom veku nalazio na čelu tumača Svetog pisma, pa su se mladi koji su hrili na taj seminar vrlo trudili da ga oponašaju. „Pola propovedi onog vremena“, kaže Farrar, „bilo je pozajmljeno, svesno ili nesvesno, neposredno ili posredno, od Origenovih misli i metoda.“ (Lives of the Fathers, glava 16, odsek 8)

Origen je svoju spremnost kao „tumača“ Biblije zahvaljivao svojoj spremnosti kao filozofa, a koja se sastojala u tome da se očiglednim učini ono što ne postoji. On i njegovi saradnici koristili su Bibliju kao da predstavlja filozofske spise, kao predmet na kome pokazuju svoju mentalnu sposobnost. Pročitati jednostavan iskaz i verovati u njega kao što piše, pa onda jasnu istinu staviti pred umove studenata, vodeći (na taj način) umove ljudi Božjoj Reči, bilo je smatrano previše detinjastim (naivnim) i uopšte ispod dostojanstva velikog učitelja. To može svako da učini, mislili su. Njihov posao je bio da iz Svetе Reči izvuku nešto što obični ljudi nikad ne bi tamo našli, pošto toga tamo i nije ni bilo, jer je to bila izmišljotina njihovih sopstvenih umova.

Da bi sačuvali svoj ugled kao velikih stručnjaka i učitelja, učili su narod da Sveti pismo ne misli ono što kaže i da će svako ko sledi jasne reči Pisma nesumnjivo biti zaveden; i da je mogu tumačiti samo oni koji su svoje sposobnosti izvezbali studiranjem filozofije. Tako su zapravo uzeli Bibliji iz ruku običnog naroda. Pošto Biblija praktično nije bila u rukama naroda, nije bilo načina da on vidi razliku između hrišćanstva i paganstva. Posledica je bila da su ne samo oni koji su već ispovedali hrišćanstvo bili u velikoj meri izopačeni, već da su neznabоšci dolazili u crkvу bez promene

svojih principa i postupaka. „Tako se dogodilo da je veliki deo ovih platonovaca, nakon što su uporedili hrišćansku religiju sa Amonijevim sistemom, zaključilo da nema ništa lakše nego prelaziti sa jednog na drugi sistem i, na veliku štetu hrišćanstva, ljudi su naveđeni da prihvate hrišćanstvo bez osećanja potrebe da napuste i jedan od svojih ranijih principa.“

Na taj način se dogodilo „da su gotovo sva ova izopačenja u drugom i narednim vekovima, u kojima je hrišćanstvo bilo izobličeno, a njegova prvobitna jednostavnost i nedužnost gotovo potpuno izbrisani, imali svoje poreklo u Egiptu, te su od tog doba prenesena i na druge crkve.“ „Pridržavajući se toga u Egiptu, kao i u drugim zemljama, neznabogački poštovatelji su, uz svoje javne religiozne obrede kojima je mogao da pristupi svako bez razlike, imali određene tajne i posebno tajne obrede koje su nazvali tajnama, kojima nije mogao da prisustvuje niko osim onih koji su se dokazali u veri i diskretnosti. Hrišćani u Aleksandriji prvo, a posle njih i drugi, bili su obmanuti idejom da je najbolji način na koji mogu da pokažu svoje hrišćanstvo tako što će se prilagoditi ovom modelu. Mnoštvo onih koji su ispovedali hrišćanstvo bilo je zato podeljeno u *profane* ili one koji još nisu smeli da prisustvuju tajnama, i *inicirane* ili verne i savršene. ... Iz ovakvog stanja stvari došlo je do toga da su ne samo mnogi izrazi i fraze korišteni u neznabogačkim tajnama preneseni i primjenjeni u različitim delovima hrišćanskog bogosluženja, posebno kod sakramenta krsta i Gospodnje Vče, već su u ne malom broju slučajeva sveti obredi crkve bili uprljani uvođenjem različitih paganskih formi i obreda.“

Poziv za izlazak iz Egipta

Nije potrebno nabrajati različite lažne doktrine i postupke koji su na taj način uvedeni u crkvu. Dovoljno je da kažemo da nije bilo ni jedne stvari koja nije izopačena, a teško da je bilo ijedne neznabogačke dogme ili obreda koji nisu bili ili usvojeni ili u manjoj ili

većom meri kopirani. Pošto je svetlo Božje Reči, na taj način zamračeno, moralo je doći do „mračnog srednjeg veka“, sve dok u vreme Reformacije Biblija nije ponovno stavljena u ruke naroda, da je sami čitaju.

Međutim, Reformacija nije dovršila delo. Prava reformacija nikad se ne završava; kad je ispravila izopačenje zbog koga je i došlo do nje, ona je morala da nastavi dobro delo. Međutim, oni koji su došli posle reformatora nisu bili ispunjeni istim duhom; zadovoljili su se time da ne veruju više nego što su verovali reformatori. Tako se cela priča ponovila. Ljudska reč prihvaćena je kao reč Božja, pa su zablude i dalje ostale u crkvi. Danas tok snažno vuče prema dole i posledica je široko rasprostranjeno prihvatanje doktrine o evoluciji, pa i uticaj takozvanog „višeg kriticizma“. Pre nekoliko godina istoričar Merivale je rekao: „Paganizam je bio assimilovan, a ne izbačen, i od tada hrišćanstvo od njega trpi posledice u većoj ili manjoj meri.“ (Epochs of Church History, str. 169).

Lako je videti iz ovog kratkog pregleda da je tama uvek pokrivala zemlju i da je velika tama koja obuhvata ljude, zapravo egiptска tama. Bog nije pošao da izbavi (oslobodi) svoj narod samo od fizičkog ropstva, nego i od duhovne tame koja je bila mnogo gora. A pošto ova tama i dalje ostaje u velikoj meri, to delo oslobođanja i dalje traje. Drevni Izrael se okrenuo „srcem svojim Egiptu“ (Dela 7:39). U toku cele svoje istorije upozoravani su protiv Egipta, što pokazuje da nikada nisu duže vremena bili potpuno oslobođeni njegovog pokvarenog uticaja. Hristos je došao na zemlju da osloboди ljude od svake vrste ropstva i zato se potpuno stavio u čovekov položaj. Zbog svega toga je postojalo duboko značenje zašto je On otišao dole u Egipat, da bi se ispunilo ono što je Gospod rekao preko proroka: „Iz Egipta pozvah svoga sina“ (Matej 2:15). Pošto je Hristos pozvan iz Egipta, svi koji su Hristovi, odnosno sve Abramovo potomstvo mora da isto tako bude pozvano iz Egipta. To je delo Jevanđelja.

15. Obećanja data Izraelu – Obećano vreme

(Sadašnja istina, 13. avgust 1896)

Imamo Izrael u Egiptu i znamo nešto od onoga šta to znači. Ropstvo, kao i oslobođenje, prorečeno je Abramu kada je Bog sa njim učinio savez, a taj savez Bog je potvrdio svojom zakletvom.

Razmotrimo sada ponovo neke reči koje je izgovorio Stefan, ispunjen Svetim Duhom, dok je stajao pred jevrejskim saborom. Svoj govor počeo je dokazivanjem da je za ispunjenje obećanja datog Abramu bilo potrebno vaskrsenje, jer nakon što je ponovio obećanje, izjavio je da Abram nije dobio ni stope od zemlje koja mu je bila obećana, iako je Bog rekao da će je posedovati on i njegovo potomstvo.

Pošto je Abram umro, a nije je nasledio, kao što nije ni mnoštvo onih koji su, kao i on, imali veru, neminovan je zaključak da se ispunjenje moglo očekivati samo kroz vaskrsenje. Jedini razlog što je toliko Jevreja odbacilo Jevandelje bio je što su uporno ignorisali najjasnije dokaze iz Pisma, da obećanje Abramu nije bilo ovozemaljsko već večno. I do danas je verovanje, da se obećanja Izraelu odnose na zemaljsko i prolazno nasledstvo, nespojivo sa potpunim verovanjem u Hrista.

Stefan je zatim podsetio na Gospodnje reči Abramu da će njegovo potomstvo živeti u tuđoj zemlji, da će patiti i nakon toga biti oslobođeno. A onda je rekao: „Kako se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Abramu, narod u Egiptu je rastao i množio se.“ (Dela 7:17). Potom je sledilo ugnjetavanje i Mojsijev rođenje. Šta znači približavanje vremena obećanja za koje se Bog zakleo Abramu? Kratak pregled nekih biblijskih tekstova koje smo već proučavali vrlo jasno će pokazati odgovor na ovo pitanje.

U izveštaju o sklapanju saveza sa Abramom čitamo reči koje mu je Gospod uputio: „Ja sam Gospod koji te je izveo iz Ura Haldejskog da ti dam ovu zemlju da je zauzmeš“ (1. Mojsijeva 15:7). Zatim slede pojedinosti o sklapanju saveza, a onda dolaze reči: „Tada Bog reče Abramu: „Znaj da će tvoji potomci sigurno biti stranci u tuđoj zemlji, i moraće da služe drugima, a oni će ih tlačiti četiristo godina. A ja ću suditi narodu kome će oni služiti, a zatim će izaći s velikim blagom. A ti ćeš u miru otići k svojim praočevima, i bićeš sahranjen u dubokoj starosti. A oni će se u četvrtom naraštaju vratiti ovamo, jer prestupi Amoreja još nisu prevršili meru.“ (1. Mojsijeva 15:13-16).

Ovaj savez je već bio zapečaćen obrezanjem, a zatim, kad je Abram pokazao svoju veru i žrtvovanjem Isaka, Gospod je obećanju dodaо svoju zakletvu rečima: „‘Zaklinjem se samim sobom’, govori Gospod, ‘zato što si ovo učinio i nisi odbio da mi daš svog sina jedinca, zaista ću te blagosloviti i zaista ću umnožiti tvoje potomstvo da ga bude kao zvezda na nebesima i kao peska na obali mora. Tvoje će potomstvo preuzeti kapiju svojih neprijatelja.’“ (1. Mojsijeva 22:16,17)

To je jedino obećanje za koje se Bog zakleo Abramu. Bila je to potvrda prvobitnog obećanja. Međutim, kao što smo već videli, u njemu je bilo uključeno ništa manje od vaskrsenja mrtvih kroz Hrista, koji je taj Potomak. „Kao poslednji neprijatelj biće uništena smrt.“ (1. Korinćanima 15:26), da bi mogle da se ispune Božje reči koje je izneo prorok: „Ja ću ih otkupiti iz ruku groba, izbaviću ih od smrti. Smrti, gde su tvoje žaoke? Grobe, gde je tvoja razorna moć?“ (Osija 13:14). Tek tada ispuniće se obećanje za koje se Bog zakleo Abramu, jer će tek tada sve njegovo potomstvo osvojiti vrata svojih neprijatelja.

Majkama koje su plakale zbog gubitka svoje dece pobijene na Herodovu zapovest, Gospod je rekao: „Ovako kaže Gospod: „Ne placi više i nemoj suze liti, jer postoji nagrada za tvoja dela”, govori

Gospod. ‘Oni će se vratiti iz neprijateljske zemlje.’ ‘Ima nade za tvoju budućnost’, govori Gospod, ‘tvoji sinovi će se vratiti u svoju postojbinu.’“ (Jeremija 31:16,17). Seme Abramovo, Isakovo i Jakovljevo može se ponovo vratiti na svoje međe samo kroz vaskrsenje. To je pokazano Abramu kad mu je rečeno da njegovo potomstvo, pre nego što zaposedne zemlju, mora patiti u tuđoj zemlji i da će on umreti, „a oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo“.

Zato nema sumnje da je Bog odredio da povratak Izraela iz egipatskog ropstva bude u vreme vaskrsenja i obnove svega. Vreme obećanja se približilo. Koliko će vremena proći od izlaska iz Egipta, pre nego što dođe do potpune obnove, nema načina da saznamo. Naravno, puno toga trebalo je da se učini u vezi sa upozoravanjem naroda na zemlji; a to vreme zavisilo je i od vernosti sinova Izraelovih. Ne moramo da nagađamo kako bi se sve to ispunilo, pošto Izrael nije bio veran. Sve što se nas danas tiče je činjenica da je oslobođenje iz Egipta zapravo značilo izbavljenje celokupnog Božjeg naroda od ropstva grehu i smrti, i obnovu svega kao što je bilo u početku.

16. Obećanja data Izraelu – Hristova sramota

(Sadašnja istina, 20. avgust 1896)

„Verom je Mojsije, kad je odrastao, odbio da se zove sinom faraonove kćeri. Radije je izabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da privremeno uživa u grehu. To je učinio zato što je sramotu Hristovu smatrao bogatstvom većim od egipatskog blaga, jer je usmerio pogled na nagradu koju će dobiti.“ (Jevrejima 11:24-26)

Nama je jasno rečeno da su egipatska blaga bila zadovoljstvo (ili slast) greha; da je odbiti egipatska blaga značilo odbiti živeti u grehu; da je deliti sudbinu sa Izraelcima značilo trpeti Hristovu sramotu. To pokazuje da je Hristos bio istinski vođa tog naroda i da su ono što im je bilo obećano da dele, ono zbog čega su bili oslobođeni iz Egipta, bilo njihovo samo kroz Njega i to kroz Njegovu sramotu. Hristova sramota je krst. Tako se opet suočavamo sa činjenicom da su Abramovo potomstvo – pravi Izrael – oni koji, verom u Hristovu krv, pripadaju Njemu. Takođe smo shvatili i činjenicu, da to što je Mojsije pretrpeo Hristovu sramotu pokazuje da je Hristov krst i u ono vreme, kada je Mojsije bio egipatski princ, isto tako bio stvaran i prisutan kao i u današnje vreme. Ovo nije mala stvar i trebalo bi je upamtitи.

Malo je onih koji zastaju da razmisle čega se to Mojsije odrekao radi Hrista. Njega je usvojila faraonova čerka i on je bio naslednik egipatskog prestola. Zato su mu na raspolaganju bila sva egipatska blaga. On je bio naučen „svoj egipatskoj mudrosti. Bio je silan u rečima i delima“ (Dela 7:22). Princ, naučnik, general i govornik, sa vrlo laskavom svetovnom budućnošću pred sobom – sve je to odbacio zbog Hrista, da bi delio sudbinu sa prezrenom

klasom ljudi.

On „odbi da se nazove sinom faraonove kćeri“. To podrazumeva da se od njega tražilo da zadrži svoj položaj. On se uprkos protivljenju odrekao svetovnih mogućnosti i izabrao da strada sa Božjim narodom. Ne možemo dovoljno da naglasimo prezir sa kojim se gledalo na njegov postupak, niti porugu i nazive kojim su ga obasipali; između ostalih, „budala“ je još bila najblaži opis. Kad su ljudi danas pozvani da prihvate nepopularne istine i tako stave na kocku svoj ugled, biće dobro da se sete Mojsijeve situacije.

Šta ga je navelo da podnese takvu „žrtvu“? „Jer je usmerio pogled na nagradu“. Nije samo žrtvovao svoj trenutni položaj zbog nade u nešto bolje u budućnosti. Ne, dobio je više toga u zamenu dok je vreme prolazilo. On je držao sramotu Hristovu, koju je dobio u punoj meri, za veće bogatstvo od svega blaga u Egiptu. To pokazuje da je poznavao Gospoda. Razumeo je Hristovu žrtvu za čoveka i jednostavno odlučio da je prihvati. On to ne bi mogao da nije dobro poznavao Gospodnju radost. U ovom slučaju samo to je moglo da ga osnaži. Verovatno нико од ljudi nije toliko žrtvovao svetovni uspeh zbog Hrista, i zato možemo da budemo sigurni da je Mojsije tako dobro poznavao Hrista i Njegovo delo, kao što je to malo njih ikad poznавало. Korak koji je učinio bio je dokaz da je već mnogo znao o Gospodu; učestvovanje u preziru i Hristovoj patnji mora da je stvorilo prisnu vezu saosećanja između njih dvojice.

Kako je čudesno svedočanstvo Mojsijev život, na radost Gospoda, i na silu i slavu Njegovog Krsta. Mojsije, koji je imao sve što je ovaj svet imao da ponudi, a što su ljudi zvali dobrim stvarima, ostavio je sve to, radi uzvišenijih prednosti sramote – Hristovog krsta; i tokom 40 godina, u kojima je iskusio tu sramotu do punoće, nikada se nije pokajao zbog svog izbora. Nijednom se nije osvrnuo ka Egiptu, niti uzdahnuo zbog stvari koje je ostavio za sobom. Ne; radost Hristove sramote beskrajno je prevagnula

nad uživanjima u grehu i odagnala ih iz njegovog sećanja. Ako Hristova sramota i poniženje mogu da donesu toliko mnogo sreće i zadovoljstva, kakva mora da je radost Njegove otkrivenе, večne slave?

Kad je Mojsije odbio da se nazove sin faraonove kćerke, to je učinio zbog Hrista i Jevanđelja. Ali njegov slučaj, kao i slučaj mnogih drugih, pokazuje da i najiskreniji vernici često moraju mnogo toga da nauče. Bog poziva ljude u svoje delo, ne zato što su savršeni, već zato da bi ih posebno uvežbao za njega. U početku je Mojsije morao da nauči ono što hiljade hrišćana još nije naučilo u današnje vreme. Trebalo je da nauči da „čovekova ljutnja ne donosi pravednost Božju.“ (Jakov 1:20).

Trebao je da nauči da Božje delo nikad ne napreduje ljudskim metodama, da „oružje našeg ratovanja nije telesno, nego silno od Boga za rušenje onoga što je snažno utvrđeno, namenjeno rušenju [ljudskih] rasuđivanja i svake oholosti koja se podiže protiv poznavanja Boga, obuzdavanju svake misli na pokornost Hristu.“ (2. Korinćanima 10:4,5)

„Kad je navršio četrdeset godina, došlo mu je u srce da obiđe svoju braću, Izraelove sinove. Kad je video kako se čini nepravda jednom Izraelcu, on je skočio u odbranu i osvetio zlostavljanog, ubivši Egipćanina. Mislio je da će njegova braća shvatiti da im Bog daje spasenje njegovom rukom, ali oni to nisu shvatili. A sutradan se pojavio pred njima dok su se dvojica tukla. On je pokušao da ih pomiri, govoreći: ‘Ljudi, braća ste. Zašto zlostavljate jedan drugog?’ Ali ga je onaj koji je zlostavljaо svog bližnjeg odbio rečima: ‘Ko je tebe postavio za vladara i sudiju nad nama? Hoćeš li i mene da ubiješ isto kao što si juče ubio onog Egipćanina?’ Kad je to Mojsije čuo, pobegao je i naselio se u madijanskoj zemlji, gde su mu se rodila dva sina.“ (Dela 7:23-29)

Istina je da je Gospod nameravaо da Mojsijevom rukom osloбodi izraelski narod. Mojsije je to dobro znao i pretpostavljaо je da

će to razumeti i njegova braća. Ali nisu. Njegov pokušaj da ih izbavi pokazao se žalosnim promašajem, a razlog za ovaj promašaj bio je podjednako i u njemu kao i u njima. Oni nisu razumeli da će ih Bog izbaviti svojom rukom; on je to razumeo, ali još nije naučio kojom metodom će to učiniti. Prepostavio je da oslobođenje treba da se ostvari silom; tako da su pod njegovim vođstvom sinovi Izraelovi trebali da podignu ustanak i pobede svoje ugnjetavače. Međutim, to nije bio Gospodnji način. Izbavljenje koje je Bog planirao za svoj narod bilo je takve prirode da se nije moglo ostvariti ljudskim naporima.

Ovim Mojsijevim promašajem mnogo saznajemo o prirodi dela koje je Bog nameravao da učini za Izraelce i za nasleđe u koje je nameravao da ih uvede. Da se radilo samo o oslobođenju od fizičkog ropstva koje je isplanirao za njih, i da su bili odvedeni samo u zemaljsko, prolazno nasledstvo, onda bi se ono verovatno moglo ostvariti na način na koji ga je Mojsije počeo ostvarivati. Izraelci su bili mnogobrojni i pod Mojsijevim vođstvom mogli su da pobede. To je način na koji se stiču zemaljski posedi. Istorija beleži mnoge slučajeve u kojima su mali ljudi zbacili jaram velikana. Ali, Bog je Abramu i njegovom potomstvu obećao nebesko, a ne zemaljsko nasledstvo, i zato se ono moglo steći samo kroz nebeska oruđa.

Nevolje radništva i njihovo rešavanje

Danas nailazimo na dosta sličnih prilika koje su vladale i u slučaju sinova Izraelovih. Nema sumnje da je „sistem kulučenja“, koji je prevladavao u ono vreme, i od tada uvek bio isti. Dugi časovi rada, težak posao, a mala ili nikakva plata, bila je pravilo. Kapital nikad nije ugnjetavao radništvo više nego u ono vreme, i prirodni zaključak ugnjetavanih u ono vreme kao i danas, bio je da je jedini način za osiguranje svojih prava primena sile. Međutim, ljudski putevi nisu Božji; a Božji put je jedini ispravan. Niko ne

može da negira da su siromašni vrlo zlostavljeni i gaženi, ali malo njih je spremno da prihvati Božju metodu oslobođenja. Niko ne može da snažnije osuđuje ugnjetavanje siromašnih od strane bogatih nego što to čini Sveti pismo, jer Bog je prijatelj siromašnih.

Gospod vodi brigu o siromasima i nevolnjima. On se sa njima toliko poistovetio da ko god daje siromahu, to nebo smatra kao pozajmljivanje Gospodu. Isus Hristos je na ovoj zemlji bio siromah, pa onaj „ko obmanjuje nevoljnika, sramoti Tvorca“ (Izreke 14:31). „Gospod sluša sirote“ (Psalam 69:33). „Jer siromah neće zauvek zaboravljen biti“ (Psalam 9:18). „Dobro znam da će Gospod dati pravo nevoljniku i pravdu siromahu“ (Psalam 140:12). „Zbog pustošenja poniznih, zbog jecaja onih u oskudici, sada ću ustati“, kaže Gospod. ‘Izbaviću ih od onih koji ih preziru’“ (Psalam 12:5). „O Gospode, ko je kao ti, koji izbavljaš nevoljnika od onog ko je od njega jači, nevoljnika i siromaha od onog ko ga pljačka?“ (Psalam 35:10)

S obzirom da je Svemogući Bog tako zainteresovan za njihov slučaj, kako je žalosno što siromašni pogrešno misle da oni treba da nastoje da isprave zlo koje im se nanosi.

Gospod kaže: „Slušajte sad, vi bogati, plačite, ridajte zbog nevolja koje dolaze na vas. Vaše bogatstvo je istrunulo i haljine su vam izjeli moljci. Vaše je zlato i srebro zardalo i njihova će rđa biti svedočanstvo protiv vas i izješće vaša tela. Poput vatre je ono što ste zgrnuli u poslednje dane. Evo viće plata koju ste uskratili radnicima koji su požnjeli vaša polja. Vapaji žetelaca doprli su do ušiju Gospoda nad vojskama. Živeli ste u raskoši na zemlji i predali ste se zadovoljstvima. Utovili ste srce svoje za dan klanja. Osudili ste pravednika i ubili ga – on vam se ne suprotstavlja.“ (Jakov 5:1-6).

Ovo je strašna optužba protiv onih koji ugnjetavaju siromaše i onih koji su ih prevarili za plate koje im sa pravom pripadaju. Ona je i obećanje da ih čeka siguran sud. Gospod čuje viku siromašnih

i On ne zaboravlja. Svaki čin tlačenja On smatra usmerenim prema sebi samom. Ali, kada siromasi uzmu stvar u svoje ruke, kada na monopol odgovaraju monopolom, na silu silom, onda se stavljaju u isti rang sa svojim tlačiteljima i tako se lišavaju Božje pomoći sebi u korist.

Bogatim tlačiteljima Bog kaže. „Osudili ste i ubili pravednika; on vam se ne protivi.“ Zapovest: „A ja vam kažem da se ne suprotstavljate zlu“ znači upravo to i ništa drugo: ona nije zastarela. Ona je i danas primenjiva kao pre hiljadu osamsto godina. Svet se u svom karakteru nije promenio; ljudska pohlepa je ista kao i u ono vreme; a i Bog je isti. One koji poštuju ovu zapovest Bog naziva „pravednima“. Oni se jednostavno ne odupiru kada su nepravedno osuđeni i prevareni, pa čak i ubijeni.

„Ali, kako može da dođe do ispravljanja svih ovih nepravdi, ako jadnik pretrpi čak i smrt?“ Poslušajte šta Gospod dalje kaže siromasima. On se ne stidi nazvati ih braćom i kaže: „Zato, braćo, budite strpljivi do Gospodnjeg dolaska. Gle! Ratar strpljivo čeka dragoceni plod sa zemlje, dok ne dobije kišu ranu i kišu poznu. I vi budite strpljivi i neka vaše srce bude čvrsto, jer se približilo vreme Gospodovog dolaska.“ (Jakov 5:7,8).

Gospodnji dolazak je vreme kad će prestati svako ugnjetavanje. Problem je, što kao Isav, ljudi nemaju vere ni strpljenja da čekaju. Zato je pouka uzeta od zemljoradnika. On seje svoje seme i nije nestrpljiv što istog dana ne može da žanje. On mora dugo da čeka da zemlja da svoj rod. „Žetva je kraj doba“ (Matej 13:39). Tada će oni koji su svoju stvar predali Gospodu primiti obilnu nagradu za svoje poverenje i strpljenje. Onda će biti objavljena sloboda po svoj zemlji i za sve stanovnike.

Jevangelje Isusa Hrista je ono što objavljuje ovo oslobođenje i što već sada pruža radost zbog njega, iako smo izloženi teškim iskušenjima ugnjetavanja. Ono je sila Božja na spasenje svakom koji veruje. Mudraci ovoga sveta se rugaju propovedanju

Jevandelja kao leka za današnje nevolje radništva. Međutim, problemi radništva nisu danas veći od onih koji su bili u Mojsijevo vreme; a objava Jevandelja bila je jedino sredstvo koje je Bog o-dobrio i koristio za njihovo poboljšanje. Kad je Hristos došao, naj-snažniji dokaz božanstvenosti Njegove misije bio je da se Jevan-delje propovedalo siromasima (Matej 11:5). On je bolje od ikoga poznavao potrebe siromašnih i Njegov lek je bio Jevandelje. U Je-vandelju postoje mogućnosti o kojima se dosad nije ni sanjalo. Jedino pravo razumevanje nasledstva koje Jevandelje obećava, može čoveka da učini strpljivim kad je izložen ovozemaljskom ugnjetavanju.

17. Obećanja data Izraelu – Davanje naloga

(Sadašnja istina, 27. avgust 1896)

Prošlo je četrdeset godina od prvog pogrešnog pokušaja, kad je poginuo Egipćanin, pre nego što je Gospod bio spreman da izbavi svoj narod Mojsijevom rukom. Trebalo je toliko vremena da se Mojsije osposobi za ovo važno delo. O Mojsiju, u kasnijem razdoblju njegovog života, čitamo da je bio krotak mimo svih ljudi na zemlji; ali, to nije bila njegova prirodna osobina. Vaspitanje na dvoru nije zamišljeno da razvije osobinu krotosti. Iz načina na koji je Mojsije prvo krenuo da rešava probleme svog naroda, vidimo da je bio nagao i neobuzdan. Posle reči, odmah bi sledio udarac. Ali, čovek koji treba da vodi sinove Abramove u obećano nasledstvo, mora da ima sasvim drugačije osobine.

Nasledstvo koje je bilo obećano Abramu bila je zemlja. Nju je trebalo steći kroz pravednost verom. A pravednost verom nerazdvojno je povezana sa krotkim duhom. „Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od vere svoje živ biti“ (Havakuk 2:4). Zato je Spasitelj rekao: „Blago krotkima, jer oni će naslediti zemlju“ (Matej 5:5). „Slušajte, braćo moja voljena. Zar nije Bog izabrao one koji su siromašni u svetu da budu bogati u veri i naslednici kraljevstva, koje je obećao onima koji ga vole?“ (Jakov 2:5). Obećano nasledstvo, u koje je trebalo da dođu Izraelci, mogli su da zaposednu samo krotki, i zato je onaj koji treba da ih vodi svakako morao da poseduje ovu vrlinu. Četrdeset godina boravka u pustinji u svojstvu pastira, proizvelo je u Mojsiju željenu promenu.

„Posle mnogo vremena egipatski kralj je umro. Ali Izraelovi sinovi su još uvek uzdisali zbog ropstva i jadikovali su, i njihov

vapaj za izbavljenjem iz ropstva uzdizao se k Bogu. I Bog je čuo njihove jecaje i setio se svog saveza s Abramom, Isakom i Jakovom..“ (2. Mojsijeva 2:23,24).

Ovaj savez, kao što smo videli, bio je potvrđen u Hristu. Bio je to savez koji je Bog učinio sa ocima, govoreći Abramu: „U tvom potomstvu blagosloviće se svi narodi na zemlji“ (Dela 3:25). Ovaj blagoslov sastojao se od toga da ih odvrati od njihovog bezakonja. Bio je to savez koga se Bog setio kad je poslao Jovana Krstitelja, Hristovog preteču, da izbavi Njegov narod iz ruku njihovih neprijatelja, da bi mogli da mu služe „bez straha u vernosti i pravednosti pred njim“ dokle god su živi (Luka 1:74,75). Bio je to savez koji je Abramu i njegovu semenu garantovao da će zauzeti zemlju zahvaljujući ličnoj veri u Hrista.

Ali, vera u Hrista nikome ne osigurava zemaljski posed. Božji naslednici su siromasi ovog sveta, ali bogati verom. Sam Hristos na ovoj zemlji nije imao mesta gde bi mogao da skloni glavu; neka zato niko ne misli da će mu, ako Njega sledi u istini, to osigurati zemaljske posede. Najverovatnije će biti obrnuto.

Ovo mora da imamo na umu kad razmatramo izbavljenje Izraela iz Egipta i njihovo putovanje u Hanan. Treba da to imamo na umu kad proučavamo čitavu istoriju Izraela; u protivnom, činimo stalno istu grešku, koju su činili oni Njegovi, a koji nisu hteli da Ga prime, jer nije došao da zadovolji njihove svetovne interese.

„Mojsije je pasao stado madijanskog sveštenika Jotora, svog tasta. Terajući stado iza pustinje, na kraju je stigao do gore Božje, do Horeva. Tada mu se pojavio Gospodnji anđeo u ognjenom plamenu iz grma. On se zagledao, a grm je goreo ali nikako nije sagorevao. Mojsije je rekao: ‘Idem da pogledam ovo veliko čudo, zašto grm ne sagoreva.’ Kad je Gospod Bog video kako prilazi da bolje pogleda, pozvao ga je iz grma: ‘Mojsije! Mojsije!’ A on je odgovorio: ‘Evo me.’ Tada mu reče: ‘Ne prilazi ovamo. Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mesto na kome stojiš sveta zemlja.’

Zatim reče: ‘Ja sam Bog tvog oca, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev.’ Tada je Mojsije zaklonio svoje lice, jer se bojao da gleda u Boga. Gospod je još rekao: ‘Video sam nevolju svog naroda u Egiptu, čuo sam njihov vapaj zbog onih koji ih teraju na rad i dobro znam muke koje podnose. Zato sam sišao da ih izbavim iz ruku Egipćana i da ih izvedem iz te zemlje i da ih dovedem u dobru i prostranu zemlju, u zemlju u kojoj teče med i mleko, tamo gde žive Hananci, Heteji, Amoreji, Ferezeji, Hiveji i Jevuseji. I evo, vapaj Izraelovih sinova dopro je do mene i video sam kako ih Egipćani tlače. A sada idи, jer ју te poslati kod faraona da izvedeš moj narod, Izraelove sinove, iz Egipta.’” (2. Mojsijeva 3:1-10)

Ne moramo ići u pojedinosti oko Mojsijevog odbijanja i njegovog konačnog prihvatanja božanskog zadatka. Sada, kad je bio osposobljen za ovaj zadatak, ustuknuo je pred njim. Dovoljno je da kažemo da je u tom zadatku bilo jasno rečeno kojom silom će se ostvariti izbavljenje. Bilo je to izbavljenje koje je moglo da se ostvari samo Gospodnjom silom. Mojsije je jednostavno bio oruđe u Njegovim rukama.

Ovo je tema preko koje čitalac ne bi trebalo olako da pređe; pošto se Božjim slugama još uvek poručuje da izvedu Njegov narod iz Egipta, neophodno je da se oni sete sile kojom treba da govore. Kada je Mojsije rekao da nije rečit, doslovno da nije čovek koji ume sa recima, već je čovek „sporih usta i sporog jezika“ (2. Mojsijeva 4:10), Gospod je rekao: „Ko je dao usta čoveku, ko ga čini nemim ili gluvim, ko mu daje da vidi ili da je slep? Zar nisam to ja, Gospod?“ (2. Mojsijeva 4:11)

Duh daje objavu

Čemu nas ovo uči? Jednostavno tome, da kada Bog pošalje čoveka sa porukom, nije važno da li on može da govori ili ne. On može da bude gluv ili nem, a ipak, ako ide napred uzdajući se u Gospoda, on će moći, kada dođe pravo vreme, da govori tako da

će ga svi čuti i razumeti. „Nećete, naime, govoriti vi, nego će u vama govoriti Duh vašega Oca“ (Matej 10:20). Gospodnje obećanje je: „Jer ћu vam ja dati reči i mudrost“ (Luka 21:15). „Staviću svoje reči u tvoja usta“ (Isajja 51:16). Božji Duh može nemog čoveka da učini rečitim; bez Duha, sva rečitost najveštijeg govornika ne vredi ništa.

Ovo ne znači, kao što mnogi na brzinu pomisle, da bi neko trebalo mirno da čeka da bude poslat i da prezire prethodno istraživanje. Mojsije je proveo mnogo godina učeći o Bogu iz Božjeg sopstvenog otkrivenja o Njemu. Znanje o istini dolazi napornim i neprestanim proučavanjem, vođeno, naravno, Duhom. Znanje dolazi vremenom; sila objavljuvanja dolazi s povodom. (pogledaj Izreke 2:1-9 i Dela 2-1,2)

Zapazimo potvrdu koju je Mojsije dobio: „Ali Mojsije reče Bogu: ‘Ako dođem kod Izraelovih sinova i kažem im: Bog vaših praočeva poslao me je k vama, a oni me upitaju: ‘Kako mu je ime?’ Šta da im kažem?’“ Tada Bog reče Mojsiju: ‘Ja sam Onaj koji Jeste.’ I još reče: ‘Ovako kaži Izraelovim sinovima: Onaj koji Jeste poslao me je k vama.’“ (2. Mojsijeva 3:13,14).

To je „slavno i strašno ime Gospoda Boga“, koje niko od ljudi ne može da shvati, jer iskazuje Njegovu beskonačnost i večnost. U nekim Biblijama na marginama se nalazi tumačenje tog imena: „JA sam zato što jesam“ ili „JA jesam koji jesam“ ili „Biću onaj koji bude“. Nijedan od ovih iskaza nije sam po sebi potpun, već su nefophodni svi zajedno da bi dali neku ideju o toj tituli. Zajedno predstavljaju Gospoda „koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni“ (Otkrivenje 1:8)

Kako je prikladno kada je Gospod trebao da izbavi narod, to što je nameravao da ih oslobödi ne samo od telesnog, nego i od duhovnog ropstva, i da im to nasledstvo koje se moglo zaposesti samo Gospodnjim dolaskom i vaskrsenjem, i to što se On objavio ne samo kao samopostojeći Stvoritelj, već i kao Onaj koji dolazi –

istom tom titulom kojom se objavljuje u poslednjoj knjizi Svetog pisma, a koja je čitava posvećena Gospodnjem dolasku i konačnom oslobođenju Njegovog naroda od velikog neprijatelja, smrti.

Božija izjava „Tada Bog još jednom reče Mojsiju: ‘Ovako kaži Izraelovim sinovima: ‘Gospod, Bog vaših praočeva, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev, poslao me je k vama.’ To je moje ime doveka i to je moj spomen iz naraštaja u naraštaj’“ (2. Mojsijeva 3:15), stalno nas podseća da je sve to izbavljenje ispunjenje Njegovog obećanja datog Abramu, Isaku i Jakovu preko Hrista. Zapazimo i značenje činjenice da neke od najsnažnijih jevanđeoskih propovedi zapisanih u Novom savezu govore o Bogu kao Bogu Abrama, Isaka i Jakova, što je dokaz da treba da Ga prepoznamo po toj istoj tituli, i da obećanja koja su data očevima, važe i za nas, ako ih budemo prihvatiли istom verom. „To je ime moje doveka, i to je moj spomen iz naraštaja u naraštaj.“

Sa ovim imenom kao podrškom, sa Božjim uveravanjem da će biti sa njim i da će ga podučiti šta da kaže, naoružan silom da čini čuda, i utešen uveravanjem da će mu se u ovom delu pridružiti i njegov brat Aron, Mojsije je krenuo u Egipat.

18. Obećanja data Izraelu – Propovedanje Jevanđelja u Egiptu

(Sadašnja istina, 3. septembar 1896)

„Zatim su Mojsije i Aron otišli i sakupili sve starešine Izraelovih sinova. Tada im je Aron preneo sve reči koje je Gospod rekao Mojsiju, a Mojsije je učinio čuda pred narodom. I narod je poverovao. Kad su čuli da je Gospod obratio pažnju na Izraelove sinove i da je video njihovu nevolju, poklonili su se i pali ničice.“ (2. Mojsijeva 4:29-31).

Međutim, Izraelci još nisu bili spremni da napuste Egipat. Još uvek su bili slušaoci Reči nalik kamenitom tlu. U početku su je primili s radošću, ali kad se pojавilo progonstvo, razljutili su se. Da su mogli da napuste Egipat bez ikakvih prepreka i da su mogli lako ući u Obećanu zemlju, svakako ne bi gundjali, ali „kroz mnoge nevolje ući ćemo u Božje kraljevstvo“ (Dela 14:22) i oni koji će ući moraju da nauče da se raduju i u nevolji. Ovu lekciju su Izraelci tek trebali da nauče.

Poruka faraonu: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Bog: ‘Pusti moj narod da ide i da u pustinji održi svečanost meni u čast’“ (2. Mojsijeva 5:1), o kojoj ćemo kasnije više govoriti, izazvala je još veće ugnjetavanje Izraelaca. A ono im je zaista i bilo potrebno da bi bili spremniji da odu, i da kasnije imaju manje želje da se vrate, pa i to da mogu da vide Božju silu. Zla koja su došla na egipatsku zemlju bila su potrebna da pouče Izraelce o Božjoj sili, da bi bili spremniji za odlazak, kao i Egipćanima, da bi bili spremniji da ih puste. Izraelci su trebali da nauče da ih nije izbavila nikakva ljudska sila, već da je sve bilo Gospodnje delo. Trebalо je da nauče da se potpuno pouzdaju u Njegovu brigu i vođstvo. I pošto „sve što je nekada napisano, napisano je nama za pouku, da svojom

istrajnošću i utehom iz Pisama imamo nadu“ (Rimljanima 15:4), i mi treba da naučimo istu lekciju dok čitamo ovaj izveštaj.

Ne treba uopšte da se čudimo što se narod žalio kada se progonstvo pojačalo kao posledica poruke koju je Mojsije doneo. Sam Mojsije bio je zburnjen, pa se zbog toga obratio Gospodu. „Gospod reče Mojsiju: ‘Sada ćeš videti šta će učiniti faraonu. Snažna ruka nateraće ga da ih pusti i snažna ruka nateraće ga da ih istera iz svoje zemlje.’ Bog zatim reče Mojsiju: ‘Ja sam Gospod. Ja sam se pojavio Abramu, Isaku i Jakovu kao Bog Svemoćni, ali svojim imenom Gospod nisam im se objavio. I sklopio sam svoj savez s njima da će im dati hanansku zemlju, zemlju u kojoj su živeli kao stranci. I ja sam čuo jecaje Izraelovih sinova, koje Egipćani drže u ropstvu, i setio sam se svog saveza. Zato reci Izraelovim sinovima: ‘Ja sam Gospod i ja ćeš vas osloboditi bremena koje su vam nametnuli Egipćani i izbavićeš vas iz ropstva u kom vas drže. Oslobodićeš vas podignutom mišicom i strogim presudama. Uzećeš vas za svoj narod i bićeš vam Bog. I znaćeš da sam ja Gospod, vaš Bog, koji vas oslobađa egipatskog bremena. Dovešćeš vas u zemlju za koju sam podigao ruku zaklinjući se da ćeš je dati Abramu, Isaku i Jakovu, i daću vam je. Ja sam Gospod.’“ (2. Mojsijeva 6:1-8).

Jevanđelje izbavljenja

Naučili smo da je Bog, kada je dao obećanje Abramu, time njemu propovedao Jevanđelje; iz toga sledi, da kada dođe vreme za ispunjenje tog obećanja, potomstvo na kome ono treba da se ispuni mora znati o Jevanđelju najmanje onoliko koliko je bilo otkriveno Abramu; i treba da očekujemo da i njima bude propovedano to isto Jevanđelje. Tako je i bilo. Iz poslanice Jevrejima saznajemo da je Jevanđelje koje se nama danas propoveda, isto ono koje se propovedalo njima, i to nalazimo u poslednjem citiranom biblijskom tekstu. Zapazite sledeće tačke:

1. Bog je rekao Abramu, Isaku i Jakovu: „I sklopio sam svoj

savez s njima da će im dati hanansku zemlju, zemlju u kojoj su živeli kao stranci“.

2. Zatim je dodao: „I ja sam čuo jecaje Izraelovih sinova, koje Egipćani drže u ropstvu, i setio sam se svog saveza“.
3. Kad Gospod kaže da se nečega setio (opomenuo), time ne želi reći da je na to ikada zaboravio, jer je to nemoguće. Bog nikad ništa ne zaboravlja. Ali, kao što vidimo u raznim slučajevima, On time pokazuje da je došao trenutak da to ostvari. O konačnom суду nad Vavilonom rečeno je: „i Bog se setio njenih nepravednih dela“ (Otkrivenje 18:5). „I setio se Bog Vavilona Velikog, da ga napoji čašom vina svog žestokog gneva“ (Otkrivenje 16:19). „Zatim se Bog setio Noja“ i učini da potop prestane, ali znamo da Noja, koji je bio u kovčegu, nije zaboravio ni jednog trenutka, jer ne zaboravlja ni vrapca. (Vidi takođe 1. Mojsijeva 19:29; 30:22 i 1. Samuelova 1:19 za upotrebu reči „seti [opomenu]“ u smislu da je obećano na pragu ispunjenja).
4. Zato je iz šestog poglavља 2. knjige Mojsijeve očigledno da je došao trenutak da Bog ispuni obećanje dato Abramu i njegovom potomstvu. Međutim, pošto je Abram bio mrtav, ono je moglo da se ostvari samo vaskrsenjem. Vreme ispunjenja obećanja, koje je Bog zakletvom obećao Abramu, približilo se. Pošto samo Jevanđelje o kraljevstvu priprema za kraj, ovo dokazuje da je Jevanđelje bilo propovedano.
5. Bog se objavljuje narodu. A On se objavljuje samo u Jevanđelju. Njegovo Božanstvo se objavljuje tako što se otkriva Božja sila.
6. Bog je rekao: „Uzeću vas za svoj narod i biću vam Bog. I znaćete da sam ja Gospod, vaš Bog...“ (2. Mojsijeva 6:7). Uporedimo ove reči s obećanjem novog saveza: „Biću njihov Bog, i oni će biti moj narod. Neće više prijatelj prijatelja učiti niti brat brata, govoreći: ‘Upoznajte Gospoda!‘ Jer

će me svi poznavati, od najmanjeg do najvećeg, govori Gospod.“ (Jeremija 31:33,34). Niko ne sumnja da je ovo bilo objavljanje Jevanđelja; ali to je isto ono Jevanđelje koje je bilo objavljeno Izraelcima u Egiptu.

7. Činjenica da se oslobođenje sinova Izraelovih moglo ostvariti samo kroz propovedanje Jevanđelja, pokazuje da se nije radilo o običnom oslobođenju od telesnog ropstva i dobijanju prolaznog nasledstva. Pred sinovima Izraelovim otvorila se čudesna budućnost, samo da su spoznali dan svoga pohodenja i nastavili da budu verni.

Propovedanje faraonu

Činjenica je „da Bog nije pristrasan, nego iz svakog naroda prihvata onog ko ga se boji i čini što je pravedno“ (Dela 10:34,35). Ovo nije bila neka nova istina u Petrovo vreme; to je oduvek bila istina, jer je Bog uvek isti. A to što su ljudi obično spori da to shvate, ne menja ovu činjenicu. Ljudi mogu da propuste da prepoznaju Božju silu, ali to Njega ni u čemu ne čini manje moćnim. Zato činjenica da veliko mnoštvo onih koji tvrde da su Božji sledbenici obično propušta da vidi kako je On savršeno nepristrasan, pretpostavljajući da njih voli više od drugih naroda, nimalo ne umanjuje Njegov karakter.

Obećanje je dato Abramu i njegovom potomstvu. Ali, to obećanje i blagoslove Abram je primio pre nego što se obrezao, „da bude otac svima koji kao neobrezani veruju, da se i njima uraćuna pravednost“ (Rimljanima 4:11). „Nema više ni Judejca ni Grka, nema ni roba ni slobodnjaka, nema ni muškog ni ženskog, jer vi ste svi jedno u Hristu Isusu. A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju“ (Galatima 3:28,29). Zato je ovo obećanje obuhvatalo čak i Egipćane, kao i Izraelce, uz uslov da su verovali. Ono nije obuhvatalo Izraelce koji nisu verovali, baš kao ni Egipćane koji nisu verovali. Abram je otac obrezanih, ali

„ne samo onima koji se drže obrezanja nego i onima koji kao neobrezani idu stopama te vere koju je imao naš otac Abram“ (Rimljanima 4:12). Ako neobrezani drže pravednost zakona, njihovo im se neobrezanje računa kao obrezanje. (Vidi Rimljanima 2:25-29).

Ne smemo da zaboravimo da Bog nije odmah počeo da šalje zla na faraona i njegov narod. On nije nameravao da osloboди Izraelce ubijanjem njihovih tlačitelja, već je želeo da ih obrati, ako je moguće. Bog „ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja“ (2. Petrova 3:9). On „želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine“ (1. Timoteju 2:4). „Tako ja bio živ“, govori Gospod Jehova, ‘meni nije drago da onaj ko je zao umre, nego da se odvratи od svog puta i da živi.’“ (Ezekijel 33:11). Svi ljudi su Božja stvorenja i Njegova deca, i Njegovo veliko srce ljubavi ih sve prima u zagrljaj, bez obzira na rasu i nacionalnost.

Prema tome, u početku je Bog od faraona jednostavno zahtevao da pusti Njegov narod. Ali, on je drsko i oholo odgovorio: „Ko je Gospod da poslušam njegov glas i da pustum Izrael? Ja ne pozajjem tog Gospoda i neću pustiti Izrael“ (2. Mojsijeva 5:2). A onda su pred njim učinjena čuda. Ona u početku nisu bila kazne, već jednostavno ispoljavanje Božje moći. Međutim faraonovi враčari, sotonine sluge, falsifikovali su ova čuda i faraonovo srce je još više otvrdnulo. Pažljivi čitalac primetiće da se čak i u čudima koja su враčari krivotvorili ispoljavala nadmoć Gospodnje sile.

U sledećem poglavlju ovog nizu proučavanja o Večnom Jevanđelju pozabavićemo se sa često postavljanim pitanjem o tome kako je to faraonovo srce otvrdnulo.

19. Obećanja data Izraelu – Kako je faraonovo srce otvrdnulo

(Sadašnja istina, 10. septembar 1896)

Kad blage mere nisu uspele da navedu faraona da prizna Božju moć, poslani su sudovi. Bog koji od početka zna kraj rekao je da će faraonovo srce otvrdnuti i čak da će ga On sam otvrdnuti; tako je i bilo. Međutim, ne smemo prepostaviti da je Bog namerno otvrdnuo faraonovo srce protiv njegove volje, kao da nije ni mogao da popusti čak i da je to želeo. Bog šalje snažne obmane da bi ljudi verovali laž, samo onima koji odbacuju istinu. Ako neko želi da vrši Božju volju, onda treba da sazna šta On uči; ali, za onoga koji odbaci istinu ne ostaje ništa osim tame i prevare.

Zanimljivo je zapaziti da se i u tome što je otvrdnuo faraonovo srce ispoljila Božja milost. Jednostavan Gospodnji zahtev faraon je prezriivo odbacio. Onda su došla zla, ali ne odmah, već sa dovoljno razmaka da faraon ima vremena za razmišljanje. No, dokle god se činilo da je moć vračara bila veća od one koju su pokazali Mojsije i Aron, faraon nije htio da popusti. A onda je postalo očigledno da postoji veća sila od one koju su posedovali vračari. I oni su učinili da su se žabe proširile po zemlji, ali ih nisu mogli ukloniti. „Tada je Faraon pozvao Mojsija i Arona i rekao im je: „Molite Gospoda da ukloni žabe od mene i od mog naroda, pa će pustiti vaš narod da ide da prinese žrtvu Gospodu.“ (2. Mojsijeva 8:8). Faraon je već dovoljno naučio o Gospodu da Ga je mogao nazvati imenom.

„Onda su Mojsije i Aron otišli od faraona, a Mojsije je zavapio Gospodu zbog žaba koje je poslao na faraona. Gospod je učinio po Mojsijevoj reči i žabe su uginule po kućama, dvorištima i poljima. I oni su ih zgrtali na gomile, a zemlja je zaudarala. Kad je faraon

video da je nastupilo olakšanje u zemlji, srce mu je otvrdlo i nije ih poslušao, kao što je Gospod i rekao.“ (2. Mojsijeva 8:12-15)

„Ako se onome ko je zao pokaže milost, on se neće naučiti pravednosti. U zemlji pravednosti činiće nepravdu i neće videti Gospodnju uzvišenost.“ (Isajja 26:10). Tako je bilo i sa faraonom. Božji sud je učinio da se njegova oholost smanji, ali „kada je Faraon video da je nastupilo olakšanje, srce mu je otvrđnulo“.

„A faraon reče: ‘Pustiću vas da idete u pustinju i da prinесете žrtvu Gospodu, svom Bogu. Samo ne idite predaleko. I molite se za mene.’ Tada Mojsije reče: ‘Evo, odlazim od tebe, i moliću se Gospodu, i sutra će obadi otići od faraona, od njegovih slуга i od njegovog naroda. Ali neka faraon više ne vara narod, ne puštajući ga da ide da prinese žrtve Gospodu.’ Mojsije je posle toga otisao od faraona i pomolio se Gospodu. I Gospod je učinio po Mojsijevoj reči, i obadi su otisli od faraona, od njegovih slуга i od njegovog naroda. Nije ostao nijedan. Ali faraonu je i ovog puta srce otvrdlo i nije pustio narod da ide.“ (2. Mojsijeva 8:28-32)

I to se ponavljalo tokom svih zala. Sve pojedinosti svakog slučaja nisu zapisane, ali vidimo da su upravo Božje dugo strpljenje i milost otvrđnuli faraonovo srce. Isto propovedanje koje je utešilo srca mnogih u Isusovo vreme, kod drugih je izazvalo još veće ogorčenje prema Njemu. Lazarovo vaskrsenje iz mrtvih utvrdilo je u srcima neverujućih Jevreja odlučnost da ubiju Isusa. Poslednji sud otkriće činjenicu da je svako, ko je otvrđnulog srca odbacio Gospoda, to učinio uprkos otkrivenju Njegove milosti.

Božja namera sa faraonom

„Gospod zatim reče Mojsiju: „Ustani rano ujutru, stani pred faraona i reci mu: ‘Ovako kaže Gospod, Bog Jevreja: ‘Pusti moj narod da ide da mi služi. Jer ovog puta šaljem sve svoje udarce na tebe, na tvoje sluge i na tvoj narod, da bi znao da na celoj zemlji niko nije kao ja. Jer sam do sada već mogao da ispružim svoju ruku

i da tebe i tvoj narod udarim pomorom, tako da te nestane sa zemlje. Ali sam te ostavio da živiš da ti pokažem svoju moć i da se moje ime objavi po celoj zemlji.“ (2. Mojsijeva 9:13-16)

Još doslovniji prevod sa jevrejskog glasi: „Jer mogao sam da pružim ruku svoju, mogao sam tebe i narod tvoj udariti pomorom, pa te ne bi više bilo na zemlji. Ali te ostavih da živiš, da ti pokažem silu svoju, i da se ime moje objavi po svoj zemlji.“ (Prevod dr. Kalisch)

Kod pažljivog upoređivanja vidljivo je da je ova misao izražena u već citiranom tekstu, iako ne tako jasno.

Nije tako kao što se često olako prepostavlja, da je Bog stvorio faraona sa izrazitim ciljem da bi na njemu iskalio svoj gnev. Takva ideja sramoti Gospodnji karakter. Ali, činjenica je da je Bog mogao da uništi faraona na samom početku, i da je bez odlaganja mogao da osloboди svoj narod. Međutim to ne bi bilo u skladu sa Gospodnjim nepokolebivim načinom da svakom čoveku da dovoljno prilika da se pokaje. Bog je dugo trpeo faraonovu tvrdoglavost, i sada je odlučio da pošalje teže sudove. Pa ipak ga upozorava da bi i sada mogao da se odvratи od svog zla.

Bog je održao faraona u životu i odlagao svoje najoštire sudove da bi mu pokazao svoju silu. Ali u to vreme Bog je ispoljavao svoju silu radi spasenja svog naroda, a sila Božja na spasenje je Jevandelje. Zato je Bog održavao faraona u životu uprkos njegovoј tvrdoglavosti, da bi mu dao dovoljno vremena da upozna Jevandelje. To Jevandelje je bilo dovoljno moćno da spase faraona, kao što je bilo moćno da spase Izraelce.

Revidirano izdanje (na engleskom) upotrebljeno je zbog toga što je jasnije od uobičajenog prevoda, a ne zato što se u svakom od njih ne nalazi ista istina. Uzmimo uobičajeni prevod: „Ali te ostavih da pokažem na tebi silu svoju, i da se prioveda ime moje po svoj zemlji“; ovde je očigledno da je Bog doveo faraona na presto. I u ovom slučaju se nikako ne govori da ga je Bog stvorio sa ciljem

da ga muči i ubije. Tekst jasno kaže da je razlog tome bio da bi pokazao Božju silu i da bi se tako objavilo Njegovo ime po svoj zemlji. Zaključiti da Bog može da pokaže svoju silu i objavi svoje ime samo uništavanjem ljudi, znači sramotiti Ga i suprotno je Jevandelju. Milost Njegova traje doveka.

Božji cilj je bio da se Njegovo ime hvali po svoj zemlji. To se i dogodilo, jer čitamo da su se četrdeset godina kasnije hananski narodi uplašili od dolaska Izraelaca, jer su se setili šta je Bog učinio da ih oslobođi iz Egipta. Međutim, Božja namera bi se ostvarila i da se faraon pokorio Gospodnjim željama. Prepostavimo da je faraon priznao Gospoda i prihvatio Jevandelje koje mu se propovedalo. Kakav bi bio rezultat? On bi učinio ono šta je učinio Mojsije: zamenio bi egipatski presto Hristovom sramotom i imao mesto u večnom nasledstvu. Tako bi bio najmoćnije oruđe koje objavljuje Gospodnje ime po svoj zemlji. Sama činjenica da je neki moćni kralj prihvatio Jevandelje objavila bi Gospodnju silu isto tako delotvorno kao što su to učinila zla. A sam faraon, umesto da bude progonitelj Božjeg naroda, mogao je da postane, kao Pavle, propovednik vere. Na žalost, nije prepoznao vreme svog pohodenja.

Posebno zapazimo činjenicu da je Božji cilj bio da se Njegovo ime objavi po svoj zemlji. Sve ovo nije trebalo da se odigrava negde u nekom zabačenom uglu. Izbavljenje iz Egipta nije bilo nešto što je trebalo da se tiče samo nekolicine ljudi u nekom delu zemlje. Trebalo je da se objavi „svim narodima“. U skladu sa obećanjem datim Abramu, Bog je oslobođao sinove Izraelove iz rostva, ali to izbavljenje nije bilo samo zbog njih. Kroz njihovo oslobođenje Njegovo ime i sila trebalo je da se pronese u najudaljenije delove sveta. Vreme za ispunjenje obećanja koje je zakletvom dato Abramu, približilo se; ali pošto je u to obećanje bila uključena cela zemlja, bilo je potrebno da se Jevandelje naširoko propoveda. Da bi obavio ovaj posao, Bog je izabrao sinove Izraelove. Oko njih kao jezgra, trebalo je da se osnuje Božje kraljevstvo. To što nisu

bili verni poverenom zadatku, samo je odložilo, ali ne i promenilo Božji plan. Iako nisu objavili Gospodnje ime, pa su ga se čak i odrekli, Bog je rekao: „Ali, tako ja bio živ, sva će zemlja biti puna Gospodnje slave.“ (4. Mojsijeva 14:21).

20. Obećanja data Izraelu – Spaseni Životom

(Sadašnja istina, 17. septembar 1896)

O Mojsiju čitamo: „Verom je napustio Egipat, ne bojeći se kraljevog gneva, jer je ustrajao, kao da vidi nevidljivo. Verom je proslavio Pashu i dovratke poškropio krvlju, da zatirač ne bi dota- kao njihove prvence.“ (Jevrejima 11:27,28)

Mojsije se nije verom odrekao Egipta, kada je prvi put pobe- gao u strahu, nego tek onda kada je izišao nakon održavanja pashe. Onda mu kraljev gnev nije ništa značio, jer se „držao nevidljivoga kao da ga gleda“. Tada se nalazio pod zaštitom Kralja nad kralje- vima.

Iako ovaj tekst govori samo o Mojsiju, ne smemo da prepo- stavimo da je on jedini od sinova Izraelovih imao veru, jer u slede- čem stihu čitamo za ceo narod da „verom su prošli kroz Crveno More“. Čak i da je istina da je samo Mojsije od svega naroda napu- stio Egipat verom, i ta bi činjenica bila dovoljna da pokaže da su svi trebali da ga napuste na isti način i da je čitavo to oslobođenje bilo delo vere.

„Jer je ustrajao kao da vidi nevidljivo.“ Mojsije je živeo na isti način na koji danas žive pravi hrišćani. Evo i paralele: „za nasle- stvo koje je nepropadljivo, neuprljano i koje ne vene. Ono se na nebesima čuva za vas, koje Božja sila verom čuva za spasenje, spremno da se objavi u poslednje vreme. Tome se veoma radujete, iako sada možda morate nakratko biti ožalošćeni zbog raznih kuš- nji, da bi vam vaša prokušana vera, koja je dragocenija od zlata koje propada, iako se proverava vatrom, donela hvalu, slavu i čast kad se pojavi Isus Hristos; kog ne videvši volite, u kojega, iako ga ne vidite, verujete, i radujete se radošću neiskazanom i proslavlje-

nom, primajući zauzvrat ispunjenje vere vaše – spasenje duša.“ (1. Petrova 1:4-9)

Mojsije i sinovi Izraelovi bili su pozvani u isto nasledstvo koje je sačuvano za nas. Obećanje im je dato u Hristu, isto kao i nama. To nasledstvo se moglo dobiti samo verom u Hrista, a ta vera je bila takva da je Hrista činila stvarnim, lično prisutnim, iako nevidljivim. Štaviše, osnova te vere i nade bila je vakrsenje Isusa Hrista iz mrtvih. Hristos je u ono vreme, kao i sada bio glava crkve. Prava crkva nikada nije imala nikog drugoga osim nevidljive glave. „Svetac Izraelov“ bio im je dat „za vođu i podučavaoca“ vekovima pre nego što se rodio kako beba u Betlehemu.

Tako vidimo da je lična vera u Hrista bila osnova za oslobođenje Izraela iz Egipta. To je prikazano ustanovljanjem pashe. Situacija se približila krizi. Faraon je uporno istrajavao u tvrdoglavom otporu tako dugo dok Gospodnja milosti više nije delovala na njega. Njegova izjava pokazuje da je postupao samovoljno i da je posle skakavaca sagrešio protiv svetlosti. Pozvao je Mojsija i Aarona i rekao: „Zgrešio sam Gospodu, vašem Bogu, i vama. Molim vas, oprostite mi moj greh još samo ovaj put i molite se Gospodu, svom Bogu, da ukloni od mene samo još ovaj smrtonosni pomor.“ (2. Mojsijeva 10:16,17). Došao je trenutak da mora da prizna Gospoda; znao je da je pobuna protiv Njega bila greh, ali čim je došlo do odlaganja kazne bio je tvrdoglav kao i ranije. On je odlučno i potpuno odbacio sva Gospodnja nastojanja, pa sada nije preostalo ništa drugo osim da se nad njim izvrši sud koji bi ga prisilio da odustane od ugnjetavanja, te da pusti Izrael da ide.

Prva pasha

Bila je to poslednja noć koju će Izraelci provesti u Egiptu. Gospod je bio spreman da uništenjem prvenaca pusti poslednje veliko zlo na kralja i narod. Sinovima Izraelovim upućen je poziv da uzmu jagnje, zdravo, i da ga „zakolju predveče“ i jedu njegovo

meso. „Jagnje neka bude bez mane, muško, od godinu dana. Možete uzeti jagnje ili jare. Čuvajte ga do četrnaestog dana ovog meseca, a onda neka ga sav izraelski zbor zakolje predveče. Neka uzmu malo krvi i njome poškrope oba dovratka i nadvratak ulaznih vrata na kućama u kojima će se jesti... to je pasha Gospodnja. A ja ću proći egipatskom zemljom te noći i pobiću sve prvence u egipatskoj zemlji, od čoveka do životinje. I sudiću svim egipatskim bogovima. Ja sam Gospod. Krv neka služi kao znak na kućama u kojima ćete biti. Kad vidim krv, proći ću pored vas, i pošast neće doći da vas uništi kad udarim egipatsku zemlju.“ (2. Mojsijeva 12:5-13).

Oni su dobro znali da ih ne spasava krv jagnjeta. Gospod im je rekao da je to samo znak. To je jednostavno bio znak vere u ono što je ona predstavljala, naime „dragocenom Hristovom krvlju, koja je poput krvi nevinog i čistog jagnjeta“ (1. Petrova 1:19), jer „se Hrist, naša Pasha, žrtvovao za nas“ (1. Korinćanima 5:7). Prema tome, krv jagnjeta bila je samo simbol Jagnjeta Božjeg, a onaj [Mojsije] koji se „koji ustrajao kao da vidi nevidljivo“, to je i razumeo.

„Jer duša tela je u krvi“ (3. Mojsijeva 17:11). U Hristovoj krvi, odnosno u Njegovom životu, imamo otkupljenje i oproštenje greha, jer je Bog Njega postavio da bude „žrtva pomirenja kroz veru u njegovu krv, da pokaže pravdu svoju oproštenjem pređasnijih greha“ (Rimljanima 3:25). Bog prelazi preko greha, ne stvaranjem kompromisa sa njima, već zato što „krv Isusa Hrista, Sina Njegovog, čisti nas od svakog greha“ (1. Jovanova 1:7). Hristov život je Božja pravednost, jer iz srca izlazi život, a Božji zakon je bio u Njegovom srcu kao savršena pravednost. Prema tome, primena krvi ili Hristovog života je primena Božjeg života u Hristu; a on uklanja grehe.

Prskanje krvi po dovratnicima označavalo je ono što je kasnije rečeno: „Gospod Bog naš, Gospod je jedini. Voli Gospoda, svog

Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom i svom svojom snagom. I neka ove reči kojima te danas podučavam budu u tvom srcu... I napiši ih na dovracima svoje kuće i na svojim vratima“ (5. Mojsijeva 6:4-9). **Pravednost Božjeg zakona se nalazi jedino u Hristovom životu. ona može biti u srcu samo kad se Božji život u Hristu nalazi u srcu, da bi se očistilo od svakog greha.** Stavljanje krvi na dovratnike kuće bilo je isto kao zapisivanje Božjeg zakona na dovratnicima kuće i na vratima; a to nije ukazivalo ni na šta drugo osim na prebivanje (verom) u Hristu tj. okruženost Njegovim životom.

Hristos je Sin Božji koji je uživao da vrši volju svoga Oca. Kao što je On bio pasha sinova Izraelovih u Egiptu, tako je i naša, jer je Njegov život večan i neuništiv, i oni koji verom prebivaju u Njemu imaju istu tu zaštitu. Ni čovek ni đavo ne mogu da Mu oduzmu Njegov život; a Otac ga je voleo i nije želeo da Mu uzme život. On ga je položio dobrovoljno i ponovno ga uzeo. Položio ga je da bismo ga mi mogli uzeti, a onda ga je opet uzeo da bi sa Njim uzeo i nas. Zato je prebivanje u Njemu, označeno kropljenjem krvi na dovratnicima, sredstvo oslobođenja od greha; a na taj način se i spasavamo od Božjeg gneva koji dolazi na sinove neposlušnosti.

Isus Hristos „je juče i danas isti i u svim dobima“ (Jevrejima 13:8). Vera u Njegovu krv, koja je pokazana kropljenjem krvi jagnjeta na vratima kuća, ostvaruje danas isti rezultat kao nekada. Kad slavimo Gospodnju večeru koja je uspostavljena u vreme pashe, nakon koje je Hristos bio izdan i raspet, mi slavimo isto ono što su Izraelci slavili u Egiptu. Bili su još u Egiptu kad su slavili prvu pashu. To je bio čin vere kojim su pokazali da se uzdaju u Hristu kao svog Oslobodioca (Izbavitelja). Tako i mi, kroz krv saveza, pokazujemo svoju veru u silu Njegovog života da nas sačuva od greha i uništenja koje dolazi na zemlju zbog greha. U taj dan Gospod će poštovati one čiji je život sakriven sa Hristom u Bogu, „kao što je čovek milostiv svom sinu koji mu služi“ (Malahija

3:17). Iz istog razloga su u Njemu pošteđeni ljudi, jer Bog nije poštdeo svoga Sina.

Poslednja pashu

Kad je slavio poslednju pashu sa svojim učenicima, Hristos je rekao: „Veoma sam želeo da jedem ovu Pashu s vama pre svojih patnji. Jer kažem vam, neću je ponovo jesti dok se u Božjem kraljevstvu ne ispuní sve što ona predstavlja.“ (Luka 22:15,16). Iz ovih reči saznajemo da uspostavljanje pashe ima direktnu vezu sa Gospodnjim dolaskom da kazni zle i osloboди svoj narod. Zato nam je rečeno: „Jer kad god jedete ovaj hleb i pijete ovu čašu, obznamujete Gospodovu smrt, dok on ne dođe“ (1. Korinćanima 11:26). Hristova smrt nema svrhe bez vaskrsenja; a Hristovo vaskrsenje jednostavno znači vaskrsenje svih onih čiji je život sakriven u Njegovom životu. On nas svojim vaskrsenjem preporiča za živu nadu nepropadljivog nasledstva koje neće istrunuti ni uvenuti; a istu ovu živu veru i nadu u to isto nasledstvo pokazao je pravi Izrael u Egiptu. Nasledstvo koje očekujemo je sačuvano na nebesima. I nasledstvo koje je bilo obećano Abramu, Isaku i Jakovu, nasledstvo kome je Bog bio spremam da vodi sinove Izraelove, bila je „bolja zemlja, nebeska“ (Jevrejima 11:16).

„Kropljenje krvi“ (uporedi sa 2. Mojsijeva 12:5-14; Jevrejima 11:27,28; 12:24 i 1. Petrova 1:2-10) velika je karika koja nas u našem hrišćanskom životu povezuje sa drevnim Izraelem. Ono pokazuje da je izbavljenje kojim ih je Bog osloboudio, bilo isto ono kojim nas Bog danas oslobađa. Ono njih ujedinjuje sa nama u jednom Gospodu i jednoj veri. Hristos je uvek bio uz njih kao što je uz nas. Oni su mogli da istraju gledajući Njega nevidljivog; a ni mi ne možemo više od toga. On je bio Jagnje „zaklano od postanka sveta“ (Otkrivenje 13:8) i zbog toga je podignut od postanka sveta, da bi oni mogli da shvate sve blagoslove Njegove smrti i vaskrsenja, baš kao što možemo i mi. A oslobođenje kojim ih je izbavio bilo je i te

kako stvarno. Njihova nada je bila u tome da će prilikom Gospodnjeg dolaska vaskrsnuti iz mrtvih i tako upotpuniti oslobođenje; a i mi imamo istu tu blaženu nadu. Prihvatimo opomenu iz njihovih stalnih promašaja i nastojmo „pouzdanje koje smo imali u početku sačuvamo do kraja.“ (Jevrejima 3:14).

21. Obećanja data Izraelu – Konačno izbavljenje

(Sadašnja istina, 24. septembar 1896)

*„Nek' odzvanja bubanj nad egipatskim morem mračnim;
Jehova je pobedio; Njegov je narod slobodan.“*

Pročitajmo ukratko izveštaj o oslobođenju Izraela, kao što je zapisan od strane nadahnuća.

„U ponoć je Gospod pobio sve prvence u egipatskoj zemlji, od prvenca faraona koji sedi na prestolu do prvenca zatvorenika u zatvoru, a i sve prvorodenog od životinja. Tada je faraon ustao usred noći, on i sve njegove sluge i svi Egipćani, i među Egipćanima se razlegao veliki jauk jer nije bilo kuće u kojoj nije bilo mrtvaca. Još iste noći pozvao je Mojsija i Arona i rekao im: ‘Ustajte, odlazite od mog naroda, i vi i svi Izraelovi sinovi. Idite, služite Gospodu kao što ste tražili. Uzmite i svoje ovce i svoja goveda, kao što ste tražili, i idite. A i mene blagoslovite.’ Egipćani su navaljivali na narod da što pre ode iz zemlje, jer su govorili: ‘Svi ćemo izginuti!’ Tako je narod poneo svoje testo pre nego što je uskislo, a posude umotane u haljine poneli su na ramenima. Izraelovi sinovi su učinili kao što im je Mojsije rekao i zatražili su od Egipćana srebrne i zlatne predmete i odeću. Gospod je dao da narod nađe milost u očima Egipćana, tako da su im oni dali šta su tražili. Tako su oplenili Egipćane.

Izraelovi sinovi su otišli iz Ramese prema Sokotu. Pešaka je bilo šesto hiljada muškaraca, osim dece. A s njima su pošli i mnogi drugi ljudi, kao i stada ovaca i goveda, veoma mnogo stoke.“ (2. Mojsijeva 12:29-38).

„Kad je faraon pustio narod, Bog ga nije vodio putem kroz

filistejsku zemlju, iako je to bio kraći put, jer je Bog rekao: ‘Kad vidi rat, narod bi mogao da zažali i da se vrati u Egipat.’ Zato je Bog poveo narod zaobilaznim putem, kroz pustinju pored Crvenog mora. Izraelovi sinovi su izašli iz egipatske zemlje u bojnim redovima.” (2. Mojsijeva 13:17,18)

„Oni su otišli iz Sokota i ulogorili se u Etamu, na kraju pustinje. Gospod je išao pred njima danju u stubu od oblaka da ih vodi putem, a noću u stubu od vatre da im svetli, kako bi mogli da putuju i danju i noću. Stub od oblaka nije se udaljavao od naroda danju, ni stub od vatre noću.“ (Stihovi 20-22)

„Gospod reče Mojsiju: ‘Kaži Izraelovim sinovima da se vrate i ulogore pred Pi-Airotom, između Migdola i mora, prema Bal-Sefonu. Ulogorite se prema tom mestu, pored mora.’ Tada će faraon reći za Izraelove sinove: ‘Zašli su u zemlju. Pustinja ih je zatvorila.’ Ja ću dopustiti da faraonu otvrđne srce, tako da će poći u poteru za njima. A ja ću se proslaviti na faraonu i na svoj njegovoj vojsci. Tako će Egipćani znati da sam ja Gospod. I oni su učinili upravo tako.

Posle nekog vremena javili su egipatskom kralju da je narod pobegao. Faraonovo srce i srce njegovih slugu odmah se okrenulo protiv naroda, tako da su rekli: ‘Šta smo to učinili pustivši Izrael da nam više ne robuje?’ Zato je on pripremio svoja bojna kola i poveo sa sobom svoj narod. Uzeo je šesto izabranih kola i sva ostala kola u Egiptu, a u svima su bili ratnici. Tako je Gospod pustio da faraonu, egipatskom kralju, otvrđne srce, i on je pošao u poteru za Izraelovim sinovima, dok su Izraelovi sinovi odlazili uzdignutih ruku. I Egipćani su pošli za njima, sva faraonova bojna kola, njegovi konjanici i njegova vojska, i stigli su ih dok su bili ulogoreni pored mora, kod Pi-Airota, prema Bal-Sefonu.“ (2. Mojsijeva 14:1-9).

„Kad se faraon približio, Izraelovi sinovi su podigli oči i videli da Egipćani idu za njima. I Izraelovi sinovi su se mnogo uplašili i

zavapili Gospodu. I rekli su Mojsiju: ‘Zar nije bilo grobova u Egiptu, nego si nas doveo ovamo da pomremo u pustinji? Šta si nam to učinio izvezvi nas iz Egipta? Zar ti nismo u Egiptu rekli: ‘Ostavi nas na miru, da služimo Egipćanima?’ Jer nam je bolje da služimo Egipćanima nego da pomremo u pustinji.’

Tada Mojsije reče narodu: ‘Ne bojte se. Stojte čvrsto i gledajte spasenje koje će vam Gospod danas doneti. Jer Egipćane koje danas vidite, nikada više nećete videti. Gospod će se boriti za vas, a vi ćete mirno stajati.’“ (Stihovi 10-14)

Nacin njihovog oslobođenja svima je poznat: kako je Gospod zapovedio moru da se povuče i ostavi put po svojoj sredini tako da su sinovi Izraelovi mogli da pređu suvim; i kako se more, kad su Egipćani pokušali da ih slede, vratio i progutalo ih. „Verom su prošli kroz Crveno more kao po suvoj zemlji, ali kad su Egipćani to pokušali, utopili su se“ (Jevrejima 11:29). Pogledajmo nekoliko lekcija koje treba da naučimo iz ovog izveštaja.

1. Bog je vodio svoj narod: „Kad je faraon pustio narod, Bog ga nije vodio putem kroz filistejsku zemlju“. Mojsije nije znao ništa više od naroda šta da radi ili kuda da ide, samo kao što mu je Gospod govorio, jer je bio veran „u celom njegovom domu.“ (Jevrejima 3:2).
2. Kad je narod gundao, gundao je protiv Boga, a ne Mojsija. Kad su govorili Mojsiju: „Šta učini, te nas izvede iz Misira?“ zapravo nisu hteli da priznaju da je u svemu ovome Bog, iako su dobro znali da im je On poslao Mojsija.
3. Na prvi znak opasnosti vera naroda počela je da nestaje. Zaboravili su šta je Bog već učinio za njih i kako je silno delovao da ih izbavi. Poslednji sud nad Egipćanima trebalo je da sam po sebi bude dovoljan da ih nauči da se uzdaju u Gospoda i da On može da ih oslobodi od Egipćana koji su još ostali živi.
4. Božja namera nije bila da narod treba da se bori. On ih je

poveo kroz pustinju da ne bi videli rat. Znao je da bi ih Egipćani svakako progonili da su krenuli putem koji su pošli. Sinovi Izraelovi nisu nikad imali veću potrebu za borbom nego onda kad su ih Egipćani opkolili kod Crvenog mora, ali im je Bog poručio: „Gospod će se biti za vas, a vi ćete čutati“. Možemo reći da je razlog zašto Gospod nije želeo da vide rat bio to što još nisu bili pripremljeni za borbu; ali moramo se setiti drugih prilika kada su imali mnogo obučenih boraca, pa ih je Bog izbavio a da sami nisu zadali nijedan udarac. Kad razmatramo okolnosti njihovog izbavljenja iz Egipta – kako je ono ostvareno direktnom Božjom silom, bez ikakve ljudske snage, pri čemu je njihovo bilo samo da slede i poslušaju Njegovu reč – onda moramo shvatiti da Božji plan uopšte nije bio da se bore, čak ni u samoodbrani.

5. Takođe treba da naučimo da najkraći i naizgled najlakši put nije uvek i najbolji. Put kroz filistejsku zemlju je bio najkraći, ali ne i najbolji za Izraelce. Činjenica da se nalazimo u teškim situacijama u kojima ne možemo da vidimo izlaz, nije dokaz da nas Bog ne vodi. Bog je vodio sinove Izraelove na to opasno mesto u pustinji, između planina i mora, tako sigurno kao što ih je vodio iz Egipta. On je znao da u takvoj klopci (zamki) ne mogu da pomognu sebi, pa ih je namerno vodio tamo da bi kao nikad pre toga videli da je sam Bog odgovoran za njihovu bezbednost i da je u stanju da izvrši ono što je naumio. Njihov problem je bio smislen da bi im pružio neizbrisivu pouku o poverenju u Boga.
6. Na kraju moramo da naučimo da ih ne smemo osuđivati zbog njihovog neverstva. „Zato nemaš izgovora, čoveče koji sudiš, ko god da si. Jer u onome u čemu sudiš drugome, osuđuješ samog sebe, budući da ti koji sudiš činiš to isto“ (Rimljanima 2:1). Kada ih osuđujemo zbog toga što se nisu

uzdali u Gospoda, onda pokazujemo da nemamo izgovor za naše gundanje i strah. Imamo sve dokaze o Božjoj sili koje su oni imali, i još mnogo više od toga. Ako možemo jasno da vidimo koliko je neosnovan bio njihov strah i kakvo je zlo bilo njihovo gundanje, onda gledajmo da se mi sami ne pokažemo još bezumniji i gori.

„Drugi put“

Ima još jedna lekcija koju treba da naučimo s tim u vezi, i ona je toliko važna da joj moramo posvetiti posebnu pažnju, jer uključuje sve druge. Učimo je iz Isajije jedanaestog poglavlja. U tom poglavlju nalazimo u nekoliko reči čitav izveštaj Jevangelja, od Hristova rođenja do konačnog oslobođenja svetih u Božjem kraljevstvu, i uništenju zlih.

„Mladica će izniknuti iz Jesejevog panja, izdanak iz njegovog korena donosiće plod. Na njemu će počivati Gospodnji Duh, Duh mudrosti i razboritosti, Duh saveta i sile, Duh znanja i straha od Gospoda. On će živeti u strahu od Gospoda. Neće suditi po onome što vidi, niti će ukoravati po onome što čuje. Po pravdi će suditi siromašnima, pravedno će ukoravati braneći krotke na zemlji. Udarice zemlju prutom svojih usta, duhom svojih usana pogubiće zle. Svoja bedra opasaće pravednošću, a svoje bokove vernošću.“ (Isajija 11:1-5).

Uporedimo prvi deo gornjeg teksta sa Luka 4:16-18, a poslednji deo sa Otkrivenjem 19:11,21 i videćemo koliko toga pokriva. On nas dovodi do uništenja zlih. On pokriva čitav dan spasenja. „I u to će vreme za koren Jesejev, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i počivalište Njegovo biće slavno. Tog dana Gospod će još jednom pružiti ruku da iz Asirije, iz Egipta, iz Patrosa, iz Huša, iz Elama, iz Senara, iz Emata i s morskih ostrva skupi ostatak svog naroda koji bude preostao. Podići će zastavu narodima i sabraće rasejane Izraelove sinove i s četiri strane zemlje skupiće

rasute Judine sinove.“ (Isajja 11:10-12).

I ovde ponovo vidimo izbavljenje Božjeg naroda. To je drugi put da Bog uzima stvar u svoje ruke i u tome će biti uspešan. Uzeo je stvar u svoje ruke prvi put u Mojsijevo vreme, ali narod nije ušao zbog neverstva. Drugi put ostvariće se večno spasenje Njegovog naroda. Zapazite da se konačno skupljanje Njegovog naroda ostvaruje kroz Hrista koji je znak za narode, jer Bog pohodi neznabوšće da iz njih izvede narod koji nosi Njegovo ime. Oni treba da budu skupljeni „s četiri kraja zemlje“. „On će poslati svoje anđele sa gromoglasnom trubom i oni će skupiti njegove izabrane sa sve četiri strane sveta, s jednog kraja neba do drugog.“ (Matej 24:31)

Da je ovo oslobođenje određeno za poslednje vreme, zapravo za završetak vremena, očigledno je iz činjenice da on sabira (skuplja) „ostatak“ svog naroda, znači one poslednje. A sada zapazimo ovo obećanje i podsetnik: „A za ostatak njegovog naroda koji bude preostao, biće pripremljen širok put iz Asirije, kao što je bio pripremljen Izraelu onog dana kad je izašao iz egipatske zemlje.“ (Isajja 11:16).

Imajmo na umu da je delo oslobođenja iz Egipta počelo davno pre onog dana kada su napustili tu zemlju. Počelo je onog dana kad je Mojsije došao u Egipat i počeo da narodu govori o Božjoj nameri da ispuni obećanje dato Abramu. Ceo prikaz Božje sile u Egiptu, koji je bio samo objavlјivanje Jevandelja, bio je deo oslobođenja. Tako će biti i onog dana kad Gospod po drugi put podigne svoju ruku da oslobodi ostatak svog naroda. Taj dan je sada jer „evo, sada je vreme milosti! Evo, sada je dan spasenja“ (2. Korinćanima 6:2). Sav će se Izrael spasti, jer „Izbavitelj će doći sa Ciona i odvratiće bezbožnost od Jakova“ (Rimljanim 11:26). Oslobođenje Božjeg naroda od ropstva greha isto je što i konačno izbavljenje. Kad Gospod dođe po drugi put, onda će „naše poniženo telo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tela, silom kojom može sve da pokori sebi“ (Filpljanim 3:21). Sila kojom će preobraziti naša

tela – sila vaskrsenja – sila je kojom su naši gresi pobeđeni, i mi ćemo biti izbavljeni od njihove vlasti. Dogodiće se to istom silom koja se ispoljila u oslobođenju Izraela iz Egipta.

„Naime, ne stidim se dobre vesti Hristove, jer ona je sila Božja na spasenje svakome ko veruje, najpre Judejcu, a onda i Grku“ (Rimljanima 1:16). Ko god želi da sazna koliko je ogromna ta sila, treba samo da pogleda izbavljenje Izraela iz Egipta, razdvajanje Crvenog mora, i videće praktičan primer njenog delovanja. To je sila koje će pratiti propovedanje celog Jevanđelja do dolaska Gospoda Isusa.

22. Obećanja data Izraelu – Pesma izbavljenja

(Sadašnja istina, 1. oktobar 1896)

„Tada su Mojsije i Izraelovi sinovi zapevali ovu pesmu Gospodu i ovako su rekli: ‘Zapevaču Gospodu, jer se silno proslavio. Konja i konjanika u more je bacio. Gospod je snaga moja i sila moja, jer on je spasenje moje. On je Bog moj, njega ču hvaliti, on je Bog oca moga, njega ču uzvisivati. Gospod je hrabar ratnik. Gospod je ime njegovo. Kola faraonova i vojsku njegovu u more je bacio. Izabrani ratnici njegovi potonuli su u Crvenom moru. Uzburkane su ih vode prekrile, kao kamen u dubine su potonuli. Desnica tvoja, Gospode, ima silnu moć, desnica tvoja, o Gospode, može satrti neprijatelja. Silnim veličanstvom svojim obaraš one koji ustaju na tebe. Puštaš gnev svoj žestoki da ih kao strnjiku proždire. Vetrom nozdrva tvojih vode su se sabrale, poput bedema talasi su stajali, u srcu mora uzburkane su se vode stvrdnule. Neprijatelj je rekao: ‘Teraću ih! Stići ču ih! Plen ču deliti! Nasitiće ga se duša moja! Mač ču svoj izvući! Ruka će ih moja terati!’ Duhom svojim dunuo si, more ih je pokrilo, kao olovo potonuli su u vodama silnim. Ko je među bogovima kao ti, o Gospode? Ko je kao ti, slavan u svetosti, strašan u hvalama, koji čuda čini. Desnicu si svoju podigao i zemlja ih je progutala. Milošcu svojom vodio si narod koji si izbavio, snagom svojom vodićeš ga u sveto prebivalište svoje. Narodi će cuti i uznemiriće se, porođajni bolovi obuzeće stanovnike Filisteje. Tada će se uplašiti knezovi edomski, i zadrhtaće tirani moabski. Svi stanovnici Hanana klonuće duhom. Strah i trepet obuzeće ih. Skameniće se od silne mišice tvoje, dok ne prođe narod tvoj, Gospode, dok ne prođe narod koji si ti stvorio. Ti ćeš ga dovesti i zasaditi na gori nasledstva svog, na utvrđenom

mestu koje si sebi pripremio za prebivanje, Gospode, u svetilištu, Gospode, koje su ruke tvoje utvrdile. Gospod će vladati doveka, u svu večnost.“ (2. Mojsijeva 15:1-18)

Pogledajmo sada koja uputstva i ohrabrenja nalazimo u ovom izveštaju za nas.

1. Sila kojom je razdeljeno Crveno more i narod bezbedno prošao kroz njega, bila je ista ona sila kojom je Bog zadržao neprijatelje da ih ne napadnu. Uporedi 2. Mojsijevu 15:14-16 i Jošuu Nunova 2:9-11. Da su nastavili da napreduju u veri koju su imali u trenutku oslobođenja, uopšte ne bi bilo potrebe da se bore. Niko od neprijatelja ne bi se usudio da ih napadne. Sada vidimo zašto ih je Bog vodio ovim putem. Poslednjim činom izbavljenja želeo je da ih pouči da nikada ne trebaju da se boje čoveka.
2. U toj istoj sili trebalo je da objave Gospodnje ime – da propovedaju Jevanđelje o kraljevstvu – po svoj zemlji, kao pripremu za kraj. To je bilo delo koje je trebalo da obave pre nego što je obećanje moglo da se potpuno ispunji. Da su sačuvali ovu veru, ne bi trebalo dugo da delo bude dovršeno.
3. Cilj (svrha) njihovog izbavljenja je bio da ih Bog dovede i posadi na goru Gospodnjeg nasledstva – u njihovoj zemlji, u kojoj bi zauvek mogli da žive bezbedno. Ovo se nije ispunilo ni u vreme kralja Davida, iako je njegovo kraljevstvo bilo na vrhuncu slave; bilo je to vreme kada je imao mir sa svim svojim neprijateljima i kad je naumio da sagradi hram Gospodu. Tada mu je Gospod rekao: „Odrediće mesto svom narodu Izraelu, zasadiću ga da živi na svom mestu i niko ga više neće uznemiravati. Nepravednici ga neće više tlačiti kao ranije.“ (2. Samuelova 7:10). (Uporedi ovo i sa Luka 1:67-75).
4. Božji plan o oslobođenju Izraela iz Egipta bio je iznesen u

pesmi koja je bila rezultat nadahnuća: „Odvešće ih i posadiće ih na gori nasledstva svojega, na mestu koje si sebi za stan spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su tvoje ruke utvrdile.“ Niko od ljudi ne može da sagradi prebivalište za Gospoda, jer „Svevišnji ne prebiva u građevinama koje su sagrađene rukama“ (Dela 7:48). „Presto je Gospodnji na nebesima“ (Psalam 11:4). Pravi Šator (Svetilište) – pravo Božje prebivalište – „koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8:1,2), nalazi se na nebu na gori Cion. To je u skladu sa obećanjem datim Abramu, Isaku i Jakovu, a koje ih je navelo da se smatraju gostima (došljacima) na ovoj zemlji, te da traže nebesku zemlju, „jer je očekivao grad koji ima prave temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog“ (Jevrejima 11:10). Ova dugo odlagana nada sada je trebalo da se ostvari i ona bi se brzo ispunila da su sinovi Izraelovi sačuvali veru iz svoje pesme.

5. Izbavljenje Izraela iz Egipta i razdvajanje Crvenog mora je ohrabrenje za Božji narod u poslednje dane Jevanđelja, kada će se ostvariti Gospodnje spasenje. Evo reči koje Gospod uči svoj narod da ih govore: „Probudi se, probudi se, obuci se u snagu, mišice Gospodnja! Probudi se, kao u davne dane, kao u vreme drevnih naraštaja. Zar nisi ti isekla Ravu, probola morsku neman? Zar nisi ti isušila more, vode velikog bezdana, i od morskih dubina načinila put da prođu oni koji su otkupljeni? Vratiće se oni koje je Gospod otkupio i doći će na Cion radosno kličući, i na glavi će im biti večna radost. Veselje i radost naći će, a tuga i uzdisanje po-beći će od njih.“ (Isajija 51:9-11).
6. Da su stari Izraelci nastavili sa pevanjem, i da nisu nijednom počeli da gundaju, oni bi vrlo brzo stigli do Ciona, do grada čiji je graditelj i tvorac Bog.
7. Kada Gospodnji otkupljeni konačno stanu na goru Cion i u

rukama budu imali Božje harfe, zapevaće „pesmu Mojsija, Božjeg sluge, i Jagnjetovu pesmu: ‘Velika su i čudesna dela tvoja, Gospode Bože, Svemoćni. Pravedni su i istiniti putevi tvoji, Kralju svetih. Ko da te se ne boji, Gospode, ko da ne slavi ime tvoje, jer si jedino ti dobar! Jer će svi narodi doći i pokloniti se pred tobom, jer su se pokazali sudovi tvoji.’“ (Otkrivenje 15:3,4). To je pesma izbavljenja (oslobodenja), pesma pobede.

8. Kao što su sinovi Izraelovi ovu pesmu pobede pevali na obali Crvenog mora pre nego što su ušli u Obećanu zemlju, tako će Božja deca u posljednje dane pevati istu pesmu pobede pre nego što uđu u nebeski Hanan. Evo te pesme i dok je čitamo, uporedite je sa uvodom u Mojsijevu pesmu kod Crvenog mora. Već smo čitali da, kada Gospod pruži svoju ruku po drugi put da izbavi ostatak svog naroda, „biće pripremljen širok put iz Asirije, kao što je bio pripremljen Izraelu onog dana kad je izašao iz egipatske zemlje.“ (Isajija 11:16)
9. „Tog dana ćeš reći: ‘Hvala ti Gospode jer iako si se razgnevio na mene, tvoj gnev se odvratio i ti si me utešio. Gle, Bog je spasenje moje. Uzdaću se u njega i neću se bojati, jer je Gospod snaga moja i sila moja, on je spasenje moje.’ S radošću ćete zahvatati vodu na izvorima spasenja. Tog dana reći ćete: ‘Zahvaljujte Gospodu! Prizivajte ime njegovo! Objavljujte narodima dela njegova! Obznanjujte da je uzvišeno ime njegovo! Pesmom hvalite Gospoda, jer je nenadmašna dela učinio. Neka se to objavljuje po svoj zemlji. Kličite i radujte se, stanovnici Ciona, jer je velik među vama Sveti Bog Izraelov.“ (Isajija 12. poglavje)

Ovom pesmom će Gospodnji otkupljeni doći na Cion. To je pesma pobede, ali već sada mogu da je pevaju, jer „ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera“ (1 Jovanova 5:4). „Gle, Bog je

spasenje moje. Uzdaću se u njega i neću se bojati, jer je Gospod snaga moja i sila moja, on je spasenje moje.“ (Isaija 12:2). No, ako čovek ne objavljuje Gospodnje spasenje, on ga i nema. Jer deca nebeskog Kralja prosto moraju da javno izražavaju svoju radost. I dok ih Gospod vodi na Cion, oni uče pesmu koju će zapevati kad stignu na njega.

*I zato „Kad u prizorima slave
Zapevam NOVU, NOVU PESMU,
Biće to STARA, STARA PRIČA
Koju sam tako dugo voleo.“*

23. Obećanja data Izraelu – Hleb sa neba

(Sadašnja istina, 8. oktobar 1896)

Gospodnji otkupljeni vratiće se sa pesmom i doći na Cion. Pesma pobede je dokaz vere, kojom će pravednik živeti. Poziv glasi: „Ne odbacujte svoju slobodu, koja donosi veliku nagradu.“ (Jevrejima 10:35). „Jer ideo u Hristu imaćemo samo ako pouzdanje koje smo imali u početku sačuvamo do kraja.“ (Jevrejima 3:14). Izraelci su dobro počeli. „Verom su, kao po suvoj zemlji, prešli Crveno more“ (Jevrejima 11:29). Na drugoj obali pevali su pesmu pobjede. Istina, još uvek su bili u pustinji, ali „ovo je pobjeda koja je pobjedila svet: naša vera“ (1 Jovanova 5:4) i oni su upravo primili najveći dokaz Božje sile da ih sigurno vodi. Da su nastavili da pevaju ovu pesmu pobjede, brzo bi stigli na Cion.

Ali, oni još nisu savršeno naučili ovu lekciju. *Mogli su da se uzdaju u Gospoda dokle god su mogli da Ga vide, ali ne i dalje od toga.* Oni „su se pobunili kod mora, kod Crvenoga mora. A on ih je spasao radi imena svoga, da bi obznanio moć svoju. Zapretio je moru, i ono je presahnulo; tada ih je proveo kroz bezdan vodenih kroz pustinju, tako ih je spasao iz ruku onoga ko ih je mrzeo, izbavio ih je iz neprijateljskih ruku. Vode su prekrile protivnike njihove, nijedan od njih ostao nije. Tada su poverovali reči njegova, hvalu su mu zapevali. Ali brzo su zaboravili dela njegova, nisu čekali savete njegove (Psalam 106:7-13)

Samo tri dana putovanja pustinjom bez vode bilo je dovoljno da zaborave sve što je Gospod za njih učinio. Kada su naišli na vodu, ona je bila tako gorka da nisu mogli da je piju, pa su počeli da gundaju. Ovu teškoću je Gospod lako otklonio pokazavši Mojsiju drvo, koje je bačeno u vodu učinivši da postane pitka. „Tu im je Bog dao pouku i zakon i tu ih je iskušao.“ (2. Mojsijeva 15:25)

Kad su se ulogorili kod palmi i izvora u Elimu nije bilo ničega što bi ih uznemiravalо, pa je prošlo skoro mesec dana kada su opet počeli da gundaju. Za to vreme su se bez sumnje osećali vrlo zadovoljni sobom kao i svojom okolinom. Ali su se sada svakako uzdali u Gospoda. Tako nam je lako da zamišljamo da napredujemo dok se nalazimo u luci i voda protiče pored nas; tako prirodno da mislimo da smo naučili da se uzdamo u Gospoda sve dok nema iskušenja koja će ispitati našu veru.

Nije prošlo dugo pa je narod ne samo zaboravio na Božju silu, nego je bio spremjan da tvrdi da On nikada nije imao bilo šta sa njima. Samo mesec i po dana od napuštanja Egipta stigli su u pustinju Sin, „koja je između Elima i Sinaja“, „ceo zbor Izraelovih sinova gundao je u pustinji protiv Mojsija i Arona. Izraelovi sinovi su im govorili: ‘Što nismo pomrli od Gospodnje ruke u egipatskoj zemlji dok smo sedeli kod lonaca s mesom, dok smo jeli hleb koliko smo hteli, a vi ste nas doveli u ovu pustinju da ceo ovaj zbor pomorite glađu.’“

„Tada je Gospod rekao Mojsiju: ‘Evo, učiniču da vam s nebesa pada hleb. Neka narod izlazi i neka svako sebi skupi koliko mu treba za svaki dan, da ih iskušam i da vidim hoće li živeti po mom zakonu ili neće. A šestog dana neka pripreme ono što budu doneli, i biće dvaput više od onog što skupe svaki dan.’ Tako su Mojsije i Aron rekli svim Izraelovim sinovima: ‘Večeras čete spoznati da je Gospod taj koji vas je izveo iz egipatske zemlje. A ujutru čete videti Gospodnju slavu, jer je Gospod čuo kako gundate protiv njega. Šta smo mi da gundate protiv nas?’“ (2. Mojsijeva 16:2-7)

Sutradan kad se digla rosa „po pustinji je ležalo nešto fino poput pahuljica, fino kao inje po zemlji. Kad su Izraelovi sinovi to videli, pitali su jedan drugog: ‘Šta je ovo?’ Jer nisu znali šta je. A Mojsije im je rekao: ‘To je hleb koji vam Gospod daje za hranu. Ovo je uput koji vam daje Gospod: Nakupite toga koliko kome treba za jelo. Uzmite omer po osobi, svaki prema broju duša koje

ima u svom šatoru.' Izraelovi sinovi su uradili tako. Neki su naku-pili mnogo, a neki malo. Kad su to izmerili na omer, onaj ko je nakupio mnogo nije imao previše, a onaj ko je nakupio malo nije imao premalo. Svako je nakupio koliko mu je trebalo za jelo." (Stihovi 14-18)

„Tada im je Mojsije rekao: 'Niko da ne ostavlja ništa od toga do jutra.' Ali oni nisu poslušali Mojsija. Neki su ostavili nešto od toga do jutra, i to se ucrvljalo i usmrdeло. Zato se Mojsije razgnevio na njih. Tako su to sakupljali svakog jutra, koliko je kome trebalo za jelo. Kad bi sunce ogrejalo, to bi se rastopilo." (Stihovi 19-21)

„A šestog dana nakupili su dvaput više hleba, dva omera po osobi. Svi poglavari zbora došli su i javili to Mojsiju. Tada im je on rekao: 'Ovako je kazao Gospod. Sutra će biti praznik, sveta Subota posvećena Gospodu. Šta želite da pečete, ispecite, i šta želite da skuvate, skuvajte, a sav višak ostavite kod sebe i čuvajte za u-jutru.' Tako su to ostavili za ujutru, kao što ih je Mojsije uputio. I nije se usmrdeло niti su se u tome pojavili crvi. Tada je Mojsije rekao: 'Jedite to danas, jer je danas Subota posvećena Gospodu. Danas toga nećete naći u polju. Šest dana ćete to skupljati, a sedmi dan je Subota. Tada toga neće biti.'" (Stihovi 22-26)

„Ali sedmog dana neki iz naroda izašli su da kupe, ali ništa nisu našli. Zato je Gospod rekao Mojsiju: 'Dokle ćete odbijati da držite moja uputstva i moje zakone? Ne zaboravite da vam je Gospod dao subote. Zato vam šestog dana daje hleba za dva dana. Neka svako ostane na svom mestu. Sedmog dana niko da ne odlazi sa svog mesta.' I narod je počivao sedmog dana.." (Stihovi 27-30)

Sada imamo ceo događaj pred sobom pa možemo da ga detaljno proučimo. Setite se da to nije napisano zbog onih koji su u njemu učestvovali, već za nas. „Jer sve što je nekada napisano, napisano je nama za pouku, da svojom istrajanosti i utehom iz Pisama imamo nadu.“ (Rimljanima 15:4). Ako su oni propustili da nauče lekciju koju je Bog želeo da izvuku iz ovog događaja, onda postoji

još veći razlog da je iz ovog izveštaja mi naučimo.

Ispit

Gospod je rekao da će okušati svoj narod hoće li živeti po Njegovom zakonu ili neće. A posebna zapovest kojom ih je iskušao bila je subota. Prema tome, subota je bila presudan ispit Božjeg zakona. Ona je to i sada, kao što će to pokazati sledeće tačke koje smo već upoznali:

1. Narod je bio oslobođen (izbavljen) u skladu sa ispunjenjem saveza koji je Bog učinio sa Abramom (Vidi 2. Mojsijeva 6:3,4). Ovaj savez je potvrđen zakletvom i vreme ispunjenja obećanja, za koje se Bog zakleo Abramu, se približilo. Abram je držao Božji zakon i zbog toga je obećanje važilo za njegove potomke (1. Mojsijeva 26:3-5). Gospod je rekao Isaku da će izvršiti sve za šta se zakleo njegovom ocu Abramu: „Zato što je Abram slušao moj glas i izvršavao obaveze prema meni, moja uputstva, moje odredbe i moje zakone.“ Sada, kad je Bog, kao ispunjenje te zakletve, izvodio Abramovu decu iz Egipta, odlučio je da ih iskuša da vidi da li će živeti po Njegovom zakonu, a predmet na kojem ih je iskušao bila je subota. To bez ikakve sumnje dokazuje da je Abram svetkovao subotu i da se ona nalazila u savezu koji je sa njim sklopio. Ona je bila deo pravednosti verom koju je Abram imao pre svog obrezanja.
2. „A ako ste Hristovi, onda ste Abramovo potomstvo, naslednici po obećanju.“ (Galatima 3:29). Pošto je subota – ona ista koju su Izraelci svetkovali u pustinji, i koju su držali Jakovljevi potomci, ili tvrdili da je drže do današnjeg dana – bila u savezu učinjenim sa Abramom, iz toga sledi da i hrišćani treba da je svetkuju.
3. Već smo saznali da je naša nada ista ona koja je bila stavljena pred Abrama, Isaka i Jakova, i sve sinove Izraelove.

Nada u „obećanje, koje je Bog dao našim očevima“ (Dela 26:6) bila je ono zbog čega se sudilo apostolu Pavlu; i prema obećanju verni će sesti zajedno sa Abramom, Isakom i Jakovom u kraljevstvu Božjem. Bog je po drugi put podigao svoju ruku da izbavi ostatak svog naroda i zato je ispit poslušnosti u ovo vreme isti kao i u početku. Subota je spomenik Božje sile kao Stvoritelja i Posvetitelja; a poruka koja najavljuje da je došao čas Božjeg suda, večno Jevanđelje koje je priprema za kraj, propoveda se sledećim rečima: „Poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda.“ (Otkrivenje 14:6,7)

Ovaj ispit je učinjen pre nego što je zakon izgovoren sa Sinaja, i pre nego što je narod došao do Sinaja. *Međutim mi nalazimo da su svi elementi zakona već bili poznati. Davanje zakona sa Sinaja je bilo tako daleko od njegove prve objave, da su sinovi Izraelovi u njemu bili iskušani više od mesec dana pre tog događaja; reči: „Dokle ćete se protiviti uputima mojim i zakonima mojim?“ pokazuju da su ga poznavali dugo vremena i da su ga često kršili svojom neverom.*

Kada budemo došli do događaja koji su povezani sa davanjem zakona, videćemo jasnije nego sada, da na subotu, koju je Bog očekivao da će je Jevreji svetkovati, nikako nije mogla da deluje Hristova smrt, jer je oduvek bila povezana sa Jevanđeljem, vekovima pre raspeća. Međutim sa tim u vezi moramo da zapazimo jednu činjenicu u pogledu obaveznosti subotnjeg dana.

Narodu je bilo rečeno: „Šest ćete dana kupiti, a sedmi je dan subota, tada ga neće biti“. Ovo je potpuno isti izraz koji je upotrebljen u četvrtoj zapovesti: „Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao.“ Mnoge su ljude ubedili da ova zapovest nije određena u svojim zahtevima i da subotu ne treba vezivati za neki poseban dan sedmice, već da to može biti bilo koji dan sedmice, uz

uslov da mu prethodi šest dana rada. Izveštaj o davanju mane pokazuje da je takva misao pogrešna, i da ova zapovest ne govori o nekom neodređenom sedmom delu vremena, nego da je to sedmi dan sedmice.

Davanje mane na najbolji način pokazuje da je subota bila određeni dan i da čoveku nije prepusteno da odluči koji će to dan biti. Štaviše, ono je pokazalo da „sedmi dan“ ne znači sedmi deo vremena, već određeni dan. Kad bi „sedmi dan“ označavao sedmi deo vremena, onda bi i „šesti dan“ imao značenje šestog dela vremena. Da su sinovi Izraelovi prihvatali ovu pretpostavku, našli bi se u problemima.

Postoji samo jedno razdoblje od sedam dana, a to je sedmica poznata još od stvaranja. Bog je delovao šest dana, a u tih šest dana završio je stvaranje; zatim „sedmog dana je počinuo od svih dela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer je tog dana počinuo od svih svojih dela koja je Bog stvorio i načinio.“ (1. Mojsijeva 2:2,3). Zato, kad Bog kaže da je sedmi dan subota, onda smatra da je subota sedmi dan sedmice, dan koji poznajemo kao odmor. Šesti dan, kada su sinovi Izraelovi trebali da se pripremaju za subotu, je šesti dan sedmice, poznat kao petak.

Bez ikakve sumnje sve je to rešeno izveštajem o Hristovom razapeću i sahrani, u kome je rečeno da su žene došle do groba „po večeri od šabata, u osvitu prvog od šabata [u množini; odnosi se na šabate koji su brojani do Pedesetnice]“ (Matej 28:1), a drugi pisac kaže „kad je prošla Subota“ (Marko 16:1). Spominjemo ove tekstove da bismo pokazali da prvi dan sedmice sledi subotu i da ne postoji vreme između završetka subote i posete žena grobu. A sada, čitajući izveštaj u Jevanđelju po Luki, saznajemo da je dan Hristove sahrane „bio dan pripreme i bližilo se veče, početak Subote.“ Žene su došle i videle gde je položen; „Zatim su se vratile da pripreme mirisna ulja i druge mirise. A u Subotu su mirovale, prema propisu.“ „A na prvi od šabata, vrlo rano, otišle su na grob.“ (Luka

23:54-56; 24:1)

Subota je sledila posle petka („dana pripreme“), a njoj je sleđio „prvi od šabata“, tj. prvi dan sedmice. Prema tome, zapovest o suboti odnosi se na *sedmi dan sedmice*. To je bio dan koji je Bog posebno označio kao subotu, te je četrdeset godina činio čudo u njenu čast. Dobro zapamtimo ovu činjenicu. Setimo se da kad god se u Bibliji spominje subota, onda se misli samo na sedmi dan sedmice. Da je davno pre Mojsijevog vremena ova subota iz četvrte zapovesti, zajedno sa celim zakonom, bila nerazdvojno povezana sa Jevanđeljem Isusa Hrista, biće potpuno jasno kada budemo nastavili sa našim proučavanjem.

24. Obećanja data Izraelu – Život od Boga

(Sadašnja istina, 15. oktobar 1896)

Slušaj i živi

Na kraju lutanja pustinjom Mojsije je rekao narodu: „Držite sav nauk koje vam danas dajem, da biste živeli i namnožili se i da biste ušli u zemlju za koju se Gospod zakleo vašim praočevima, i da biste je zauzeli. Sećaj se celog puta kojim te Gospod, tvoj Bog, vodio po pustinji ovih četrdeset godina, da bi te naučio poniznosti, da bi te iskušao i tako saznao šta ti je u srcu, da li ćeš držati njegova uputstva ili nećeš. Učio te je poniznosti, mučio te glađu i hranio manom za koju nisi znao ni ti ni tvoji očevi, da bi ti pokazao da čovek ne živi samo od hleba, već o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih.“ (5. Mojsijeva 8:1-3)

„Jer je reč Božija živa, i delotvorna“ (Jevrejima 4:12). Hristos je rekao: „Reči koje vam ja rekoh duh su i život su“ (Jovan 6:63). Preko proroka On kaže: „Prignite uho svoje i dođite k meni; Slušajte i duša će vaša živeti.“ (Isajia 55:3). „Zaista, zaista, kažem vam, dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjeg, i koji čuju, živeće.“ (Jovan 5:25). To vreme je došlo kad su se sinovi Izraelovi nalazili u pustinji. Davanjem mane Bog ih je učio da čovek može da živi „od svake reči koja izlazi iz usta Božjih.“ (Matej 4:4)

Zapazimo to dobro. Bog im je obezbedio manu bez obzira hoće li oni poštovati Njegov zakon ili ne. Ali, istovremeno ih je učio da je zakon život. Isus je rekao: „I svestan sam da je njegov nauk život večni“ (Jovan 12:50). Trebalo je da drže zapovesti da bi živeli, međutim oni su mogli da ih drže samo ako ih čuju. Život se nalazi u samim zapovestima, a ne u pojedincu koji ih pokušava držati. On ne može dobiti život svojim naporima, već ga dobija

kroz zapovesti. Blagodat vlada kroz pravednost za večni život kroz Gospoda našeg Isusa Hrista. Razlog tome je što je reč sama po sebi život, i ako je pažljivo slušamo, živećemo njom (pomoću nje). „O, da si pazio na moja uputstva! Mir bi tvoj kao reka bio, i pravednost tvoja kao morski talasi.“ (Isajia 48:18)

Isus je rekao: „Ako hoćeš da uđeš u život, drži uputstva.“ (Matej 19:17). Ali, mi ne dobijamo pravednost i život svojim nastojanjem da se uskladimo sa nekim merilom, niti tako što ćemo precenjivati sebe da bi videli kako napredujemo. Abram je držao sve zapovesti, a nijedna od njih nije bila zapisana. Kako je to uspeo? Slušajući Božji glas i uzdajući se u Njega. Bog je posvedočio da je imao pravednost verom. A pravednost je došla od živog zakona, „zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8:2). I kao što ćemo kasnije videti, ovo se ni u kom slučaju ne razlikuje od zakona napisanog na kamenim pločama, osim što je ovde napisano na Živoj Steni.

Na isti način na koji je vodio Abrama, Bog je vodio i sinove Izraelove. Govorio im je preko svojih proroka, kao i čudima koja je učinio da bi ih oslobođio iz Egipta; pokazao im je svoju силу kojom bi ih ON učinio pravednima. **Da su slušali Njegov glas i verovali mu, ne bi imali nikakvog problema u vezi sa svojom pravednošću. Da su se uzdali samo u Boga, a ne u sebe, on bi bio odgovoran za njihovu pravednost i život.** „Slušaj, narode moj, svedočiću među vama, Izraele, kad bi ste samo slušali, kod tebe ne bi bilo tuđeg boga, i ne bi se klanjao stranom bogu. Ja, Gospod, ja sam tvoj Bog, onaj koji te je izveo iz zemlje egipatske. Otvori širom usta svoja, i ja će ih hranom napuniti.“ (Psalam 81:8-10). „Blago gladnjima i žednjima pravednosti, jer oni će se nasititi“ (Matej 5:6). Dajući im manu, Bog je pokušavao da ih pouči o ovoj činjenici i u izveštaju o tome On očekuje da ćemo to naučiti. Pročitimo to onda malo detaljnije.

Živi hleb

Apostol Pavle nam kaže da su sinovi Izraelovi u pustinji „svi jeli istu duhovnu hranu“ (1. Korinćanima 10:3). Već smo čitali Gospodnje reči kada je obećao da će im dati hranu: „Evo, učinićeš da vam s nebesa pada hleb.“ (2. Mojsijeva 16:4). „Pustio je da mana kao kiša pada njima za jelo, dao im je žito nebesko. Ljudi su jeli hleb onih što su silniji od ljudi, hrane im je do sitosti slao.“ (Psalam 78:24,25)

Hrana koju su dobili nije bila proizvod zemlje kroz koju su prolazili. Da je bila, imali bi je od samog početka. A Pismo kaže da je padala sa neba, da je došla direktno od Boga. Bila je „duhovna hrana“. Kakva je bila njena namera, da su samo poverovali, saznaćemo iz Hristovih reči kada je jednom drugom prilikom nahranio mnoštvo ljudi u pustom kraju.

U šestom poglavlju Jevanđelja po Jovanu imamo izveštaj o jednom drugom čudesnom obezbeđivanju hrane za mnoštvo u pustinji. Bilo je „oko pet hiljada ljudi, osim žena i dece“, a sva hrana koju su imali bila je pet hlebova i dve ribe. Jedan od učenika je rekao da ni hleb u vrednosti od dvesta groša ne bi bio dovoljan da svakom od njih po malo sleduje. Sa njihovih „dvesta denara“ moglo je da se kupi mnogo više nego danas. Pa ipak, i to bi bio samo mršavi obrok. Nije čudo da je Petar rekao: „Ali šta je to za toliki narod?“

Međutim, Isus je znao šta će učiniti. On je uzeo one hlebove i zahvalio Bogu, a onda ih dao učenicima, koji su ih delili mnoštvu. Isto je učinio sa ribama. Rezultat je bio da su se svi nasitili, i to od te beznačajne količine od koje, u uobičajenim okolnostima, ne bi mogli ni svi da makar malo okuse, a uz to je skupljeno i dvanaest kotarica komada koji su preostali. Kad su završili bilo je više hrane nego onda kada su počeli.

Odakle je došao ovaj hleb? Postoji samo jedan mogući odgovor; naime, došao je od samog Gospoda. Božanski život koji je bio

u Njemu, a koji je izvor sveg života, učinio je da se hleb umnoži, baš kao da je učinio da raste ječam od koga se sastojao. Prema tome, mnoštvo je jelo samog Hrista. Njegov sopstveni život je tog dana nahranio njihova tela. Čudo je učinio da bi zadovoljio njihove neposredne telesne potrebe; ali, ono je trebalo i da ih pouči najvažnijoj duhovnoj pouci koju im je Isus izneo sledeći dan.

Kad je narod sutradan našao Isusa, On ih je ukorio zato što im je više stalo do hlebova i riba nego do bolje hrane koju je imao za njih. Rekao je: „Nemojte raditi za hranu koja propada, nego za hranu koja ostaje za večni život, koju će vam dati Sin čovečiji, jer je njega Otac, Bog, za to ovlastio“. Na to su mu oni odgovorili: „Šta treba da radimo da bismo činili dela Božja?“ A Isus je odgovorio: „Ovo je delo Božije da verujete onog koga on posla.“ (Jovan 6:27-29). Zatim su od Njega, bez obzira na sve što su videli i doživeli, tražili znak: „Kakav čudesan znak pokazuješ ljudima, da ga vidimo i poverujemo ti? Kakvo delo ti obavljaš?“ A onda su, nesvesni da su upravo doživeli ponavljanje istog čuda, spomenuli davanje mane, i rekli: „Naši praočevi su jeli manu u pustinji, kao što je napisano: ‘Hleb s neba dao im je da jedu.’“ (Stihovi 30,31)

Isus ih je podsetio da im nije Mojsije dao taj hleb u pustinji, već da samo Bog daje pravi hleb sa neba. Rekao je: „Jer Božiji hleb je onaj što silazi sa neba i daje život svetu“. Pošto i dalje nisu shvatali o čemu Isus govori, tražili su da zauvek dobiju taj hleb života. Tada im je Isus jasno rekao da je taj živi hleb On sam: „Ja sam hleb života: koji meni dolazi neće ogladneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti“. Nešto kasnije Isus je kazao: „Zaista, zaista, kažem vam, onaj ko veruje u mene ima večni život. Ja sam hleb života. Vaši su praočevi jeli manu u pustinji, a ipak su umrli. Ovo je hleb koji silazi s neba, da čovek jede od njega i da ne umre. Ja sam živi hleb koji je sišao s neba. Ako neko jede od ovog hleba, živeće uvek. A hleb koji će ja dati moje je telo koje će dati za život sveta.“ (Stihovi 47-51)

Kao što je narod jeo taj hleb koji je došao od Gospoda Isusa, i njime se osnažio, tako su mogli, da su poverovali, od Njega da prime i duhovni život. Njegov život je pravednost i svi koji se verom hrane Njim svakako dobijaju pravednost. Oni su jeli hleb sa neba kao i drevni Izrael, i baš kao i oni nisu ga cenili, da bi od njega mogli da imaju svaku korist.

25. Obećanja data Izraelu – Život iz Reči

(Sadašnja istina, 22. oktobar 1896)

Jevreji nisu mogli da poveruju Hristovim rečima da će im dati sebe za jelo. Rekli su: „Kako nam ovaj može dati da jedemo njegovo telo?“ (Jovan 6:52). Isus je još naglašenije ponovio svoju izjavu i onda dodao: „Duh je taj koji daje život, telo ne koristi ništa. Reči koje sam vam govorio Duh su i život su.“ (Stih 63)

Da je bilo ko od njih mogao da jede Hristovo fizičko telo dok je stajao pred njima, i da je meso koje bi pojeli bilo nadomešteno tako da bi mogli da nastave da ga jedu, uzimajući ga u svoj stomak da ga svare, od toga ne bi imali neke trajne koristi. A ne bi imali ni bilo kakvog duhovnog dobra. To se u stvari i dogodilo kad su jeli hleb koji je došao od života koji je bio u Njegovom telu; ali od toga nisu imali koristi. Prema tome, čak i kad bi rimokatoličko tvrđenje bilo tačno da sveštenici imaju moć da pretvore hleb u stvarno Hristovo telo, od toga ne bi bilo koristi. Ljudi bi mogli da ga jedu i ostanu zli kao što su bili. „Telo ne koristi ništa. Reči koje sam vam govorio Duh su i život su.“

„Rečju Gospodnjom nebesa su stvorena, i duhom usta njegovih sva vojska njihova“ (Psalam 33:6). On je progovorio i rekao: „Neka iz zemlje nikne trava, bilje koje nosi seme, plodno drveće koje po svojim vrstama na zemlji rađa plod u kome je njegovo seme. I bilo je tako.“ (1. Mojsijeva 1:11). Sav biljni život je samo ispoljavanje života Gospodnje reči. Život koji je bio u Njegovoj reči učinio je da u početku raste žito, a taj isti život pobrinuo se da ono od tada i dalje raste. Prema tome, sva hrana koju ljudi imaju na raspolaganju dolazi od Božje reči. Mi ne možemo da vidimo život u zrnu pšenice, ali kad jedemo hleb od tog zrna, mi smo toga svesni. Međutim telesna snaga koju primamo od hrane je delovanje

Gospodnje reči. Ako u njoj ne prepoznajemo i ne priznajemo Boga, onda ne dobijamo ništa osim telesne snage; ali ako u svemu vidimo i priznajemo Boga, mi primamo Njegov pravedni život. On kaže: „Na svim putevima svojim imaj ga na umu, i on će upravljati staze tvoje.“ (Izreke Solomonove 3:6)

Kad Bog upravlja našim stazama, ove staze će biti prave jer „savršen je put Božji“ (Psalam 18:30). Ljudi koji su jeli od hlebova u pustinji nisu verovali Gospodu i nisu prepoznali Njegov život; zbog toga od Njega nisu ni primili duhovni život. Tako je bilo i kod sinova Izraelovih u pustinji. „Jer nisu verovali Bogu, i nisu se uzdali da će ih spasti. On je postavio nebesa odozgo, i otvorio je vrata nebeska. Pustio je da mana kao kiša pada njima za jelo, dao im je žito nebesko.“ (Psalam 78:22-24). Iako su se hranili Hristovim životom, zbog svog slepog neverstva nisu primili nikakav duhovni život. Kad im je dao manu, Bog im je dao istu pouku koju je Hristos dao mnoštvu u pustinji, naime da je Njegova reč život i da „čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake reči koja izlazi iz Božijih usta.“ (Matej 4:4)

Mana je bila ispit njihove odanosti Božjem zakonu, a posebno suboti kao pečatu tog zakona. Ali manom su uzimali (primali) Hrista, da su to shvatili. Zbog toga mi treba da naučimo, ako budemo dopustili Hristu da prebiva u našem srcu verom u Njegovu reč – ne samo verom u deo, nego u celosti – da će On u naš život uneti volju da držimo ceo zakon, uključujući i subotu. Svaka reč koja izlazi i Božijih usta potrebna je u našem životu.

Među hrišćanima je običaj da zahvale za sve što jedu. Isto tako ima razloga da zahvalimo za ono šta pijemo, ili kad primimo bilo koji drugi Božji blagoslov. „Za sve zahvaljujte. Jer je to za vas Božja volja u Hristu Isusu.“ (1. Solunjanima 5:18).

Problem je u tome što je zahvaljivanje često samo forma. Ono se čini zato što je postalo običaj, a ne zato što dolazi od srca. Šta ono zapravo znači? Evo šta: Da naša hrana i piće, i sve što je

potrebno za naš život dolazi od Boga. Sve je to ispoljavanje Njegove ljubavi prema nama. A pošto je Bog ljubav, ispoljavanje Njegove ljubavi je ispoljavanje Njegovog života. Učestvovanjem u izobilju Njegove ljubavi mi zapravo uzimamo učešće u Njemu. Ako nastavimo da to shvatamo i to priznamo, bilo da jedemo, pijemo ili šta drugo činimo, sve će biti učinjeno na slavu Božju. *Živećemo u Njegovoј neposrednoј prisutnosti.* Svesni da je Njegov život pravednost i da je Njegova reč Njegov život, naše zahvaljivanje za hranu biće zahvaljivanje za Njegovu reč.

Ko ne može da vidi da takav život mora da bude pravedan život? Uzimanjem naše svakodnevne hrane hranićemo se Hristom i to Njegovom pravednošću. Upravo to Bog želi da naučimo iz izveštaja o davanju mane. Ona je bila njihov život, i da su u njoj prepoznali Hrista, njihov bi život bio pravednost zakona. Ali naša svakodnevna hrana dolazi od Boga isto tako kao što je to bilo sa njihovom hranom. Naučimo pouku koju su oni zanemarili da nauče.

Pouka o jednakosti

U izveštaju o davanju mane nalazimo često ponavljano tvrdjenje „svaki nakupi koliko mu je trebalo da jede“. Bilo im je rečeno da je skupljaju za one koji su bili u šatorima. „Neki su nakupili mnogo, a neki malo. Kad su to izmerili na omer, onaj ko je nakupio mnogo nije imao previše, a onaj ko je nakupio malo nije imao pre-malo.“ (2. Mojsijeva 16:17,18).

U ovome nalazimo predivnu misao. Čini se kao da je u tome bilo čudo, i bilo je u određenom smislu; međutim, čudo se nije sastojalo u tome da se nečija veća količina iznenada smanjila, a kod drugoga upola prazna posuda tajanstveno napunila. Apostol Pavle nam pomaže da to razumemo. Kad piše braći u Korintu o davanju, on kaže: „Ali ne želim da drugima bude lako, a vama teško, nego da u svrhu izjednačavanja, vaš višak sada pokrije

njihovu oskudicu, kako bi jednom i njihov višak pokrio vašu oskudicu – da bude jednakost. Kao što je napisano: ‘Ko je imao mnogo, nije imao previše, a ko je imao malo, nije imao premalo.’“ (2. Korinćanima 8:13-15).

Ovo čudo je bilo čudo Božje blagodati u davanju. Onom ko je mnogo nakupio ništa nije preteklo jer je delio sa nekim ko je imao malo ili nije uspeo ništa da skupi; a onome ko je malo skupio nije nedostajalo. Tako vidimo da je u pustinji vladalo isto načelo kao i u crkvi na Pedesetnicu. „A mnoštvo onih koji su primili veru bilo je jednog srca i jedne duše, i niko nije govorio da je nešto od onoga što poseduje njegovo, nego im je sve bilo zajedničko. Isto tako, apostoli su s velikom sposobnošću svedočili o uskrsenju Gospoda Isusa, i blagodat je u velikoj meri bila na svima njima. U stvari, niko među njima nije bio u oskudici, jer svi koji su posedovali njive ili kuće prodavali su ih i dobijeni novac donosili.“ (Dela 4:32-34).

Mi mnogo govorimo o nedostacima drevnih Izraelaca; dobro je ponekad razmotriti i drugu stranu. Sa svim njihovim nedostacima, oni nisu imali nijedan koji ne bi imali i obični ljudi. Nisu bili gori od ljudi uopšteno, i ponekad su se podizali u visine vere i poverenja koje retko viđamo. Ne moramo da prepostavljamo da su uvek uspevali da sačuvaju ovu ljubaznost i da među njima nije bilo i pohlepnih. Tako je bilo i u crkvi čiju istoriju imamo u Delima apostolskim. Međutim, dovoljno je da znamo da su bar deo vremena bili takvi i da znamo da je Bog to odobravao. Bog im je dao hleba u izobilju. Njihov posao je jednostavno bio da ga skupljaju. Zato i nije bilo razloga zašto ga ne bi podelili sa svojom siromašnom braćom. Kad to gledamo sa ove vremenske udaljenosti, čini se da je takvo postupanje najprirodnije na svetu.

Ali naša situacija nije ista kao njihova. Mi nemamo ništa osim onoga što dolazi od Boga. On to daje i najviše što možemo da učinimo je da skupljamo Njegovo obilje. Zato ne bi trebalo da smatramo da je ono što posedujemo naše, nego da jednostavno

smatramo da nam je On to poverio. Međutim, zapazite da se to potpuno razlikuje od svih modernih shema komunizma. Ne radi se o podeli imovine putem zakona, nego o tome da silni (jaki) sva-kodnevno daju slabima. Niko ne sprema ništa za budućnost ostavljajući druge bez sada potrebnih sredstava, već imajući poverenja (uzdajući se) u Boga za svakodnevne potrebe.

Takva vrsta komunizma ne može da se ostvari nikakvim ljudskim planovima. Ona je rezultat Božje ljubavi u srcu. „Ali ko god ima dobra ovoga sveta i gleda kako mu je brat u oskudici, a ipak zatvori svoje srce pred njim, kako ljubav Božja prebiva u njemu?“ (1. Jovanova 3:17). „Jer poznajete blagodat našeg Gospoda Isusa Hrista: premda je bio bogat, radi vas je postao siromašan, da se vi obogatite njegovim siromaštvom.“ (2. Korinćanima 8:9). Ova blagodat i ova ljubav obeležje su pravog Izraela.

26. Obećanja data Izraelu – Živa voda iz stene

(Sadašnja istina, 29. oktobar 1896)

„Steno spasa, Bože moj, primi me u zaklon svoj.“

„Ceo zbor Izraelovih sinova krenuo je iz pustinje Sin prelazeći deo po deo puta, kako im je Gospod naredio, i ulogorili su se u Rafidinu. Ali tu nije bilo vode da narod piće. I narod se prepirao s Mojsijem: ‘Daj nam vode da pijemo.’ A Mojsije im je rekao: ‘Zašto se prepirete sa mnom? Zašto iskušavate Gospoda?’ Narod je i dalje bio žedan, pa je gundao protiv Mojsija i govorio: ‘Zašto si nas izveo iz Egipta da nas i naše sinove i našu stoku pomoriš žeđu?’ Na kraju je Mojsije zavatio Gospodu: ‘Šta da radim s ovim narodom? Još malo pa će me kamenovati!’ Tada Gospod reče Mojsiju: ‘Izađi pred narod i uzmi sa sobom nekoliko izraelskih starešina i svoj štap kojim si udario po Nilu. Uzmi ga u ruku i idi. Ja ћu stajati pred tobom na steni na Horevu. Udari u stenu i iz nje će poteći voda, pa neka narod piće.’ Mojsije je učinio tako pred izraelskim starešinama. To mesto je nazvao Masa i Meriva, zato što su se Izraelovi sinovi prepirali i zato što su iskušavali Gospoda, govorеći: ‘Je li Gospod među nama ili nije?’“ (2. Mojsijeva 17:1-7).

Videli smo da je Bog u mani dao narodu duhovnu hranu. Na sličan način čitamo u vezi sa upravo iznesenim događajem, da „svi su pili isto duhovno piće. Jer su pili iz duhovne stene koja ih je pratila, a ta stena je bila Hristos.“ (1. Korinćanima 10:4).

Voda je jedan od najbitnijih elemenata za život; ona jeste život. Ona čini dve trećine ljudskog tela. Bez odgovarajuće zalihe vode sav životinjski i biljni svet ubrzo bi nestao. Da mu nije osigurana voda, ovaj narod bi u pustinji uskoro propao. Zato im je voda bila život. Svako ko je iskusio žeđ dobro zna da se podigao

duh sinovima Izraelovim, da ih je prožeo novi život kad su pili od te sveže, bistre žive vode koja je izvirala iz udarene stene.

„A ta stena je bila Hristos.“ Mnogo puta je Gospod prikazan Stenom. „Gospod je stena moja, tvrđava moja i izbavitelj moj.“ (Psalam 18:2). „... da bi govorili kako je pravedan Gospod. On je Stena moja, u njemu nema nepravde.“ (Psalam 92:15). „Jer ću objaviti ime Gospodnje. Veličajte Boga našeg! On je Stena, delo je njegovo savršeno, jer su svi putevi njegovi pravda. On je veran Bog, nema u njemu nepravde, Pravedan je i istinit.“ (5. Mojsijeva 32:3,4). Isus Hristos je stena na kojoj je sagrađena crkva – na „živom kamenu, koji su, doduše, ljudi odbacili, ali je u Božjim očima izabran i dragocen,“ na kome se, ako Mu dođemo, i mi zidamo „u duhovni hram“ (1. Petrova 2:4,5). I proroci i apostoli su zidali samo na Njemu koji ne samo što je „ugaoni temelj [je sam] Hristos“ (Efescima 20:20), nego je čitav temelj, jedini koji može da se položi (1. Korinćanima 3:11). Ko god ne gradi na Njemu, gradi na pesku.

Stena koju je narod video u pustinji bila je slika Stene, Isusa Hrista, koji je stajao na njoj, ali Ga oni nisu mogli videti. Ta tvrda stena nije sama mogla dati vodu. U njoj nije bila uskladištena neiscrpna zaliha vode, koja bi, da je potekla, nastavila da uvek teče sveža i slatka. Ona nije bila živa. Ali Hristos, „Začetnik života“, stajao je na njoj i od Njega je potekla voda. Nije potrebno da teoretišemo, jer Pismo jasno kaže da je narod pio od Hrista.

To je moralo da bude očigledno za svakoga ko bi uzeo da na trenutak razmišlja o tome. Uostalom, vodu su dobili kao direktni odgovor na pitanje neverstva: „Je li Gospod među nama ili nije?“ Time što im je osigurao vodu iz tvrde stene u suvoj i goloj pustinji, Gospod je narodu pokazao da je stvarno među njima, jer нико osim Njega to nije mogao da uradi.

Međutim, On nije bio kao gost među njima. Bio je njihov život i tim čudom trebalo je da ih pouči o toj činjenici. Znali su da je

voda njihova jedina životna nada i nisu mogli a da ne vide da je voda koja ih je osvežila, došla neposredno od Gospoda. Zato su oni koji su zastali da razmisle morali da vide da je On njihov život i potpora. Bilo da su toga bili svesni ili ne, pili su direktno od Hrista, odnosno primali su Njegov život. U Njemu je bio „izvor životu“ (Psalam 36:9).

Od najveće važnosti za svet bilo je da li će narod da prizna Hrista kao izvor svog života ili ne. Kad su Ga prepoznali, kad su verom pili, *primali su duhovni život iz Stene*. Ako u Njegovom sku-pocenom daru nisu prepoznavali Gospoda, onda je voda za njih bila ista kao i za njihovu stoku. „Čovek zemaljski, ako razuma nema, makar i ugledan bio, zaista je poput životinja koje ginu.“ (Psalam 49:20). Međutim, kad narod sa svojim nadmoćnijim sposobnostima nije prepoznao Boga u Njegovom daru kao što to nije ni njihova stoka, onda su pokazali da sami imaju manje rasuđivanja od stoke. „Bik poznaje svog vlasnika i magarac jasle svog gospodara, a Izrael mene ne poznaje, moj narod postupa nerazumno.“ (Isajija 1:3).

S obzirom na čudo da je voda potekla iz Stene, iz samog Gospoda – mi možemo bolje da razumemo snagu Njegovih reči kad je kasnije ukazao na veličinu njihovog greha što su Ga napustili:

„‘Čudite se tome, nebesa, i naježite se od velike strahote’, govori Gospod, ‘jer je moj narod dva zla učinio: ostavili su mene, izvor žive vode, i iskopali su bunare, provaljene bunare koji ne mogu da drže vodu.“ (Jeremija 2:12,13).

Psalmist je za Gospoda rekao: „On je Stena moja, u njemu nema nepravde.“ (Psalam 92:15). **Njegov je život pravednost.** Zato oni koji žive verom u Njega, žive pravednim životom. *Voda koja je u pustinji potekla iz Stene, bila je za život narodu. Ona je bila Hristov sopstveni život. Da su, dok su pili, priznali izvor iz koga je došla, oni bi se napojili pravednošću i bili bi blagosloveni*

pravednošću, jer je pisano: „Blago gladnima i žednima pravednosti, jer oni će se nasititi.“ (Matej 5:6). Ako smo žedni za pravednošću, i budemo ugasili žeđ, biće to samo zato što ćemo piti pravednost koje smo žedni.

Isus Hristos je izvor žive vode. Kad je Samarjanka izrazila iznenađenje što On od nje traži da piye, kad je došla na Jakovljev bunar, Isus joj je rekao: „Isus joj odgovori: ‘Kad bi poznavala Božji dar i ko je onaj koji ti kaže: Daj mi da pijem, ti bi ga zamolila i on bi ti dao živu vodu.’“ A ona mu reče: ‘Gospodine, nemaš ni vedro da bi zahvatio vodu, a bunar je dubok. Odakle ti onda ta živa voda? Zar si ti veći od našeg praoca Jakova, koji nam je dao ovaj bunar i koji je i sam zajedno sa svojim sinovima i svojom stokom pio iz njega?’“ Na to joj Isus reče: ‘Svako ko piye od ove vode opet će ožedneti. A ko bude pio od vode koju ču mu ja dati, nikada neće ožedneti, nego će voda koju ču mu ja dati postati u njemu izvor vode koji teče u večni život.’“ (Jovan 4:10-14).

Ovu živu vodu sada može da piye „ko hoće“, jer „Duh i nevesta govore: ‘Dođi!‘ I ko god čuje, neka kaže: ‘Dođi!‘ I ko je god žedan, neka dođe! Ko god želi, neka uzme vodu života besplatno!“ (Otkrivenje 22:17).

Ova voda života, koju su svi pozvani da besplatno piju, je „reka vode života, bistra kao kristal, koja teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola“ (Otkrivenje 22:1). Ona teče iz Hrista jer kad je Jovan video presto iz koga dolazi voda života, video je da „uz presto i usred četiri bića i usred starešina stoji Jagnje koje kao da je bilo zaklano. Ono je imalo sedam rogova i sedam očiju, koje predstavljaju sedam Božjih duhova poslatih po celoj zemlji“ (Otkrivenje 5:6).

Ako pogledamo na Golgotu, to će nam biti još jasnije. Dok je Isus visio na krstu „jedan od vojnika mu je zario kopljje u bok, i odmah je izašla krv i voda.“ (Jovan 19:34). Sada „Duh, voda i krv, i to troje je jedno“ (1. Jovanova 5:8). Poznato nam je da je „duša

svakoga tela krv njegova“ (3. Mojsijeva 17:11,14) i da „Duh donosi život zbog pravednosti“ (Rimljanima 8:10). Pošto se Duh i voda i krv slažu, i voda mora biti život. Na krstu je Hristos prolio svoj život za ljudski rod. Njegovo telo bilo je hram Božji i u Njegovom srcu bio je ustoličen Bog; zato je voda života, koja je potekla iz Njegovih probodenih slabina, bila ista voda života koja teče sa Božjeg prestola, od koje svi možemo da pijemo i živimo. Njegovo srce je izvor otvoren „za greh i za nečistotu“ (Zaharija 13:1).

Božji Duh nama donosi ovu vodu života; ili, bolje rečeno, primanjem Svetoga Duha mi primamo vodu života, a to činimo verom u Hrista koga predstavlja Sveti Duh. Poslednjeg dana praznika senica „Isus je ustao i povikao: ‘Ako je neko žedan, neka dođe k meni i pije! Ko bude verovao u mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tela poteći će reke žive vode.’“ A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji veruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen.“ (Jovan 7:37-39).

Sveti Duh, primljen u srce, donosi nam sam Hristov život, „život večni, koji je bio kod Oca, i javio se nama“ (1. Jovanova 1:2). Ko god dobrovoltno prima Svetoga Duha, prima vodu života koja je isto što i Hristova krv koja čisti od svakoga greha. To bi Izraelci imali u pustinji da su pili verom. U steni koju je Mojsije udario, imali su, kao što su to imali i Galati u Pavlovo vreme, Isusa Hrista razapetog među sobom (Galatima 3:1). Oni su se nalazili u podnožju Hristovog krsta kao i Jevreji koji su iz Jerusalima požurili na Golgotu. Mnogi od njih nisu znali dan svoga pohodenja pa su propali u pustinji, kao i Jevreji kasnijih generacija koji nisu poznavali raspetog Hrista i tako su prilikom razorenja Jerusalima propali u svojim gresima. „A onima koji su ga primili dao je pravo da postanu deca Božja, jer veruju u njegovo ime.“ (Jovan 1:12).

U Mojsijevu vreme Izraelci nisu imali izgovor da ne poznaju Gospoda, jer se On sam objavio među njima mnogim silnim čudima. Nije bilo izgovora što u Njemu nisu prepoznali „jagnje Božje

koje uze na sebe grehe sveta“, jer su imali svakodnevni dokaz da je On bio njihov život; udarena stena stalno im je govorila o Steni njihovog spasenja iz koje je za njih potekao život iz Njegove probodene slabine.

Otkupljeni Gospodnji doći će na Cion sa pesmama, ali to nisu pesme koje se pevaju prisilno. Oni će pevati zato što su srećni; zato što ništa osim pesme neće izraziti njihovu radost. Ta je radost Gospodnja radost. On će ih hraniti nebeskim hlebom i daće im da piju iz reke zadovoljstva. Odnosno, On im daje sebe. A kad Gospod daje sebe, onda više nema šta da se da.

Bog „koji zacelo nije poštедeo vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako da nam zajedno s njim sve milostivo ne daruje?“ (Rimljanima 8:32). Bog nam svima daje Sebe time što nam daje Svoj život u Hristu; a to je Izraelcima prikazano davanjem vode života koja je potekla iz Hrista. Zato znamo da je sve što Hristovo Jevangelje sadrži za ljude, bilo i tamo za sinove Izraelove u pustinja.

Već znamo da je obećanje dato Abramu bilo Jevangelje. Zakletva kojom je potvrđeno to obećanje je zakletva koja nam pruža snažnu utehu kad potražimo zaštitu u Hristu, u Božjoj svetinji. Ona je trebalo da osigura Izraelcima besplatnu Božju blagodat i mogućnost da piju Hristov život, ako poveruju da je voda došla iz Stene. Trebalo je da ih uveri da je Abramov blagoslov, koji predstavlja oproštenje greha kroz Božju pravednost u Hristu, namenjen njima. Ovo se vidi iz reči:

„Otvorio je stenu i vode su potekle, kao reka potekle su krajevima bezvodnim. Jer se setio svete reči svoje koju je dao Abramu, sluzi svome.“ (Psalam 105:41,42).

Isus Hristos je jagnje „koje je zaklano od postanja sveta“ (Otkrivenje 13:8), „koji je određen još pre postanja sveta“ (1. Petrova 1:20). Hristov krst nije nešto prolazno, već stoji od samog pada u greh dokle god ima grešnika da budu spaseni. On je uvek

prisutan tako da vernici zajedno sa Pavlom mogu stalno da govore: „*S Hristom se razapeh*. A ja više ne živim“ (Galatima 2:19,20). Mi ne moramo da se osvrćemo da bismo videli krst, kao što ni ljudi u stara vremena nisu morali da gledaju unapred da bi ga videli. On stoji sa svojim raširenim rukama, povezujući vekove od izgubljenog Edena do obnovljenog Edena; i uvek i gde god bili, ljudi samo trebaju da podignu pogled da vide Hrista „podignutog sa zemlje“, kako ih privlači sebi svojom večnom ljubavlju koja za njih teče kao živa reka.

Stvarna prisutnost

U gundjanju zbog vode narod je govorio: „Je li Gospod među nama ili nije?“ Gospod je na to pitanje odgovorio na praktičan način. Stao je na stenu u Horevu i dao im vodu da mogu da piju i žive. On je lično bio тамо. Bila je то Njegova stvarna Prisutnost. Iako nisu mogli da Ga vide, bio je тамо. *I kao što im je dao dokaz da nije daleko ni od jednoga njih, tako bi Ga, da su za njim čeznuli verom, našli i primili, i Njegova stvarna prisutnost bila bi sa njima onako kao što je bila voda koju su pili, baš kao i hrana koju su jeli.*

U mani, nebeskom hlebu, koji su Izraelci jeli svakog dana, i u vodi iz Stene Isusa Hrista, mi imamo prave simbole Gospodnje večere. Hleb i voda nisu bili Hristos, kao što ni hleb ni vino nikakvim načinom ne mogu da budu promenjeni u Hristovo telo i krv. Ne bi bilo nikakve koristi od toga da su mogli da tako budu promenjeni, jer „telo ne pomaže ništa“. Ali, oni su pokazali stvarnu prisutnost svima koji su imali oči vere da razaberu Gospodnje telo. Oni su pokazali da Hristos prebiva u srcu verom isto onako kao što telo prima simbole; i kao što su ovi simboli bili stopljeni (spojeni) i postali telo, tako i Hristos, Reč, postaje telo u svima koji ga prihvataju verom. Hristos se u njima oblikuje silom Duha.

Bog nije mit. Sveti Duh nije mit. Njegova prisutnost je isto tako stvarna kao i On sam. Kad Hristos kaže: „Evo stojim na

vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući će k njemu i večeraću s njim i on sa mnom.“ (Okrivenje 3:20), On govorи o stvarnoј činjenici; a kad kaže: „Ko ima moja uputstva i držи ih, taj me voli. A ko voli mene, njega će voleti moј Otac, i ja ћу ga voleti i objaviću mu se“ (Jovan 14:21), On nas ne želi prevariti utvarom. On dolazi u telu danas kao što je to stvarno učinio u Judeji. Svojom pojavom jednostavno je svim ljudima pokazao ovu mogućnost i njeno savršenstvo. I kao što danas dolazi u telu svima koji Ga primaju, tako je On dolazio u one dane dok je Izrael bio u pustinji; zapravo i u Abramove i Abelove dane. Mi možemo da se iscrpimo spekulisanjem kako je to moguće, i pri tom da umremo od duhovne gladi, ili možemo da kažemo: „Ispitajte i vidite da je Gospod dobar (Psalam 34:8) i u Njegovoj prisutnosti nađemo zadovoljenje i „punoću radosti“.

27. Obećanja data Izraelu – Očigledno poučavanje

(Sadašnja istina, 5. novembar 1896)

Bog sa nama postupa kao sa decom i uči nas pomoću očiglednih pouka. Pomoću onoga što možemo da vidimo uči nas onome što smrtno oko ne može da vidi. Tako u vodi koja je potekla iz stene, i u vodi i krvi koja je potekla iz Hristovih slabina, mi učimo o stvarnosti života kog Hristos daje onima koji veruju u Njega. Ono što je duhovno nije plod mašte već stvarnost. Narod je u pustinji mogao znati da je voda koja je osvežila njihova tela došla direktno od Hrista, i po tome su mogli da znaju da On stvarno daje život. Oni nisu mogli znati kako se to dešava, ali to i nije bilo potrebno. Bilo je dovoljno da znaju činjenicu.

Ako verujemo Reči, onda možemo da znamo da pijemo neposredno od Hrista kao Izraelci u pustinji. On je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda. „I sve je u njemu.“ Voda koju pijemo, koja izvire iz zemlje, dolazi od Njega isto onako kao kad je potekla iz kamena na Horevu. „Sakuplja vode morske kao da je branu postavio, uzburkane vode u skladište stavljaju.“ (Psalam 33:7).

Ljudi govore o vodi na zemlji kao o „prirodnom proizvodu“, gotovo sa mišljem da postoji sama od sebe. Padanje kiše i tekuće izvore smatraju „prirodnim uzrocima“. To su prikladni izrazi da se njima izbegne davanje slave Bogu. Stanite pored neke bistre, iskričave vode, dok juri svojim putem iz mesta svog rođenja u planinama. Ona se stalno menja, a istovremeno je uvek ista. Pošto neprekidno teče, zašto se njena zaliha ne iscrpi? Postoji li u srcu zemlje neki rezervoar koji omogućuje potoku da neprekidno teče (Isajia 58:11), a da ne smanji svoju količinu? Zar nije nešto neobično u stalnom toku? „O, ne“, kaže čovek koji sve zna, „to je sve

vrlo jednostavno; voda sa zemljine površine prelazi u oblake, a oni daju kišu koja stalno dopunjava zalihu“. Ali, ko daje kišu? „Ali, Gospod je zaista Bog. On je živi Bog i večni Kralj... Od njegovog glasa huče vode na nebesima, on s kraja zemlje oblake podiže. Kiši je brane načinio i vetar izvodi iz svojih riznica.“ (Jeremija 10:10-14). On je „Bog živi“ i ono što se dešava u „prirodi“ samo je ispoljavanje Njegove neumorne aktivnosti.

Ne čudi što su Izraelci u pustinji ubrzo prestali da gledaju na tok vode iz stene kao čudo. Nema sumnje da mnogi od njih nikad, pa ni na početku, nisu uopšte na to ni pomislili, osim da je to zadovoljilo njihovu žed. Ali, kako je tekla godina za godinom, postala je nešto uobičajeno, čuđenje se polako umanjivalo, da bi na kraju potpuno prestalo. Rodila su se deca za koju je ona bila kao da je uvek postojala; za njih je ona izgledala samo proizvod „prirodnih uzroka“ kao izvori koje možemo da vidimo da izbjiju iz zemlje. I tako je zaboravljen Veliki Izvor, kao što je On to i danas.

Budite uvereni da bi oni koji sve pripisuju „prirodi“, a ne priznaju i ne proslavljaju Boga kao istinski izvor svih zemaljskih darova, to isto činili na nebu kad bi bili primljeni na to mesto. Za njih bi reka života koja večno teče iz Božjeg prestola bila samo „jedna od prirodnih pojava“. Oni ne bi videli odakle izvire i smatrali bi je prirodnom stvari i za nju ne bi slavili Boga. Onaj ko ne prepoznaće i ne priznaje Boga u Njegovim delima na ovome svetu, ne bi ni u budućem uopšte razmišljao o Njemu. Slavljenje Boga koje će poći sa usana otkupljenih u večnosti biće samo zajedničko pevanje pesme čije su prve taktove vežbali na zemlji.

Priznati Boga

„Na svim putevima svojim imaj ga na umu, i on će upravljati staze twoje.“ (Izreke 3:6). Kad Bog upravlja čovekovim stazama, one su sve savršene, jer su to Božji sopstveni putevi. „Koji se čovek Gospoda boji? Njega će On poučiti putu koji će odabrat.“

(Psalam 25:12). Onaj koji vidi i priznaje Boga u svim Njegovim delima, i koji za sve zahvaljuje, živeće pravednim životom.

Uzmimo dar vode koji stalno koristimo. **Kad god se, kad nam je potrebna voda, setimo Boga koji nam je osigurava, i kad god se, kad je vidimo ili koristimo, setimo Hrista kao davaoca vode života, i imamo na umu da u toj vodi primamo Njegov sopstveni život, šta će biti posledica?** Jednostavno to da će naš život biti stalno pod Njegovom kontrolom. Kad priznamo da naš život potiče od Njega, onda treba da shvatimo da jedino On ima pravo da ga uređuje; a mi treba da Mu dozvolimo da On u nama živi svoj život. **I tako ćemo se napajati pravednošću.** Za nas će istina niknuti iz zemlje, a pravda sa neba gledati (Psalam 85:11). Čak će i nebesa kaptati pravednošću (Isajja 45:8).

Ovo priznavanje Boga na svim našim putevima sačuvaće nas od sebičnog ponosa i hvalisavog pouzdanja u svoje sopstvene „prirodne sposobnosti“. Mi treba da stalno postupamo prema rečima: „Jer ko tebi daje prednost u odnosu na nekog drugog? I šta imaš, a da nisi primio? A ako si primio, zašto se hvališ kao da nisi primio?“ (1. Korinćanima 4:7). To će nas sačuvati na pravom putu, jer obećanje glasi: „Krotke će uputiti da žive po zakonu njegovom, učiće krotke putu svome.“ (Psalam 25:9). Umesto naše slabe, nerazumne mudrosti, imaćemo Božju mudrost da nas vodi.

Istu istinu učimo posmatrajući to s druge strane. *Ljudi su postali izopačeni neznabušći samo zato što nisu priznali Boga kad im se otkrio u onom što je stvorio. Nema izgovora za strašnu tamu u kojoj su se našli,* „Jer premda su upoznali Boga, nisu mu kao Bogu iskazali slavu ni zahvalnost, nego im je razmišljanje postalo isprazno i nerazumno srce im se pomračilo. Tvrđili su da su mudri, ali su postali bezumni i zamenili su slavu neraspadljivog Boga likovima načinjenim po obličju raspadljivog čoveka i ptica i četvoronožaca i gmizavaca.“ „I pošto nisu želeti da znaju za Boga, Bog

ih je predao umnoj pokvarenosti, i da čine ono što je nedolično, ispunivši se svakom nepravdom, bludom, zloćom, lakovstvom, pokvarenošću,“ i tako dalje (Rimljanima 1:21-23,28,29).

Tako je bilo i sa Izraelcima kojima je na najčudesniji način bilo omogućeno da vide neka od Božjih čudesnih dela, ali Ga u njima nisu priznali. „Tako su tih dana napravili tele i prineli žrtvu tom idolu, pa su se veselili zbog dela svojih ruku.“ (Dela 7:41). „Zamenili su slavu moju za lik bika koji travu jede. Zaboravili su Boga, Spasitelja svoga, onoga koji je u Egiptu dela velika učinio, čudesna dela u zemlji Hamovoj, zastrašujuća dela na Crvenom moru.“ (Psalam 106:20-22).

Međutim, tako nije trebalo da bude, a ne treba ni danas. Bog je sinove Izraelove vodio da ih postavi na goru svog nasledstva, na mesto koje je sebi odredio za prebivalište, koje su ruke Njegove stvorile; a dok su putovali, On se pobrinuo da učestvuju u zadovoljstvima tog mesta. Zato im je dao vode iz samog sebe, da bi im pokazao da uvek mogu verom da pristupe Njegovom prestolu i piju od vode života koja teče iz njega.

Ista pouka je i nama namenjena. Bog ne želi da čekamo sve dok ne dobijemo besmrtnost, pa da tek onda učestvujemo u radoštima nebeskog grada. Zahvaljujući Hristovoj krvi imamo slobodu da pristupimo u Svetinju nad svetinjama Njegovog svetilišta. Pozvani smo da slobodno pristupimo prestolu blagodati i da nađemo milost. Njegova blagodat, ili (nezasluživa) naklonost, je život, i ona teče kao živa reka. Nema sumnje da, pošto smemo da dođemo pred Božji presto odakle teče reka života, nema ničega što bi nas sprečavalo da pijemo iz nje; posebno pošto nam je On besplatno nudi (Otkrivenje 12:17).

„Srećni su oni koji prebivaju u tvom domu! Oni te bez prestanka hvale.“ (Psalam 84:4). Ako u onome što vidimo naučimo da vidimo i ono što je nevidljivo, ako posmatramo i priznamo Boga u svim Njegovim delima i na svim svojim putevima, mi ćemo još na

ovojo zemlji prebivati u Božjoj neposrednoj prisutnosti i stalno Ga slaviti, kao što to čine i nebeski anđeli.

„Oni koji su posađeni u domu Gospodnjem, u dvorištima doma Boga našeg, oni će cvetati. Cvetaće i kad im kosa osedi, ostaće krepki i snažni, da bi govorili kako je pravedan Gospod. On je Stena moja, u njemu nema nepravde.“ (Psalam 92:13-15). „Kako je dragocena dobrota tvoja, Bože! U seni krila tvojih sinovi ljudski utočište nalaze. Naslađuju se izobiljem iz doma tvoga, napajaš ih bujicom lepih stvari. Jer je u tebi izvor života, tvojom svetlošću mi vidimo svetlost.“ (Psalam 36:7-9).

Eden već ovde na zemlji

Zapazimo ovu tvrdnju: „Napajaš ih bujicom lepih stvari“. Hebrejska reč za „sladosti“ je *Eden*. Eden znači zadovoljstvo ili uživanje. Edenski vrt je bio vrt uživanja. Zato ovaj tekst u stvari kaže da će oni koji prebivaju na tajnom mestu Božjem, koji ostaju pod senom Svetogućega, biti nahranjeni izobiljem Njegovog doma i piće iz Edenske reke koja je živa Božja reka.

Ovo je deo koji vernicima pripada već sada i mi možemo isto kao i Izraelci da pijemo vodu iz stene ili da dan za danom živimo od izobilja Njegove ruke. Već sada možemo verom da osvežimo svoje duše pijući vodu iz reke života i jedući „skrivenu manu“. Možemo da jedemo i pijemo pravednost, jedući i pijući telo i krv Sina Božjeg.

„*Reko života, pozdravljam te,
nisi daleko, blizu si;
Duša mi čezne za mirnim vodama
Da tamo ugasim žed.
Reko sveta,
Daj da uvek
Samo od tebe pijem.
Reke žive vode.*“

Međutim, Bog blagosilja ljude samo zato da zauzvrat budu blagoslov za druge. Bog je Abramu rekao: „Blagosloviću te i učiniću da tvoje ime bude veliko; i bićeš blagoslov za druge.“ (1. Mojsijeva 12:2) i tako treba da bude sa svim njegovim potomstvom. Zato ponovo čitamo Hristove reči, koje mogu da se ispune danas i svakog dana samo ako verujemo u njih:

„‘Ako je neko žedan, neka dođe k meni i pije! Ko bude verovao u mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tela poteći će reke žive vode.’ A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji veruju u njega.“ (Jovan 7:37-3).

Kao što je Hristos bio Božji hram, a Njegovo srce Božji presto, tako smo i mi hramovi Božji da bi On mogao da prebiva u nama. Ali, Bog se ne može ograničiti. Sveti Duh ne može biti hermetički zatvoren u srce. Ako je On u njemu, iz njega će sijati Božja slava. Ako je voda života u duši, ona će poteći ka drugima. Kao što je Bog u Hristu pomirio svet sa sobom, tako On ima svoje prebivalište u svojim iskrenim vernicima, stavljući u njih reč pomirenja pa oni postaju Njegovi predstavnici koji umesto Hrista mire ljude sa Njim. Svojim usvojenim sinovima data je predivna prednost da učestvuju u delu Njegovog jedinorođenog Sina. Kao On, i oni mogu da postanu služitelji Duha, ne samo propovednici koje Duh šalje, nego i oni koji pomažu Duhu. Tako kad postanemo Božje prebivalište da bismo prikazali Hrista svetu, i kad živa reka potekne od nas da osveži umorne i iscrpljene, na zemlji se otkriva nebo.

To je pouka koju je Bog želeo da nauče Izraelci kod Merivskih voda, i to je ono što On još uvek strpljivo nastoji da nas nauči, iako smo kao i oni gundali i bunili se. Zar ne bi trebalo da to već sada naučimo? „Srećan je narod kome je tako! Srećan je narod čiji je Bog Gospod!“ (Psalam 144:15).

28. Obećanja data Izraelu – Dolazak zakona (1. deo)

(Sadašnja istina, 12. novembar 1896)

„A uz to je došao Zakon kako bi se prestup još jasnije pokazao. Ali gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri. Da bi, kao što greh vlada u smrti, tako i blagodat vladala pravednošću za život večni kroz Isusa Hrista, Gospoda našega.“ (Rimljanima 5:20,21).

Cilj objavljivanja zakona na Sinaju bio je da „bi se prestup još jasnije pokazao“. Ne zato da bi bilo još više greha; pošto smo upozorenici da ne nastavljamo u grehu da bi se blagodat umnožila, jasno je da pravedni Bog neće namerno da umnožava greh da bi imao priliku da pokaže više blagodati. Zakon nije greh, ali donosi posledice tako što svojom pravednošću čini da se „pokaže prestup“, „kako bi greh preko propisa postao još mnogo grešniji“ (Rimljana 7:13). Prema tome, cilj objave zakona na Sinaju bio je da se greh, koji je već postojao, pokaže u svojoj pravoj prirodi i veličini, tako da se može ceniti prava vrednost izobilne Božje blagodati.

Objava zakona učinila je greh izobilnim. Ali greh, koga je zakon već učinio izobilnim, već je postojao, „jer do Zakona je greh bio u svetu“ (Rimljanima 5:13). Prema tome, zakon je postojao na svetu pre nego što je objavljen na Sinaju, kao što je i kasnije, „ali greh se ne uračunava ako nema zakona“. Bog je Isaku rekao: „Zato što je Abram slušao moj glas i izvršavao obaveze prema meni, moja uputstva, moje odredbe i moje zakone.“ (1. Mojsijeva 26:5). Abramov blagoslov je bio oproštenje greha i „primio je znak – obrezanje – kao pečat pravednosti vere koju je imao još dok je bio neobrezan, da bude otac svima koji kao neobrezani veruju, da se i njima uračuna pravednost“ (Rimljanima 4:11). Pre nego što su

sinovi Izraelovi stigli do Sinaja, gde je prvi put pala mana, Bog je rekao da će ih iskušati, „da vidim hoće li živeti po mom zakonu ili neće“ (2. Mojsijeva 16:4).

Zato je jasno da davanje zakona na Sinaju uopšte nije uticalo na već postojeći odnos između čoveka i Boga. Isti zakon je postojao pre tog vremena, sa istim ciljem, naime, da pokaže ljudima da su grešnici; i da su svu pravednost koju zakon zahteva, i sve što je moguće da bilo koji čovek ima, već imali ljudi vere, od kojih su Enoch i Abram bili samo istaknuti slučajevi. Jedini razlog davanja zakona na Sinaju bio je da ljudi još bolje shvate njegov ogroman značaj, kao i strašnu prirodu greha, a koji on zabranjuje, te da ih vodi da imaju poverenja (uzdaju se) u Boga umesto u sebe.

Okolnosti koje su pratile davanje zakona zamišljene su da proizvedu takve posledice. Nikad ranije čovek nije bio svedok takvog prikazivanja strahovitog veličanstva i sile. I od tada ga nikad više nije bilo. Događaj davanja zakona na Sinaju moći će da se uporedi i nadmaši samo Hristovim drugim dolaskom kad „izvrši osvetu nad onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju dobroj vesti o našem Gospodu Isusu Hristu“, da se kad dođe „kad on dođe da se proslavi u svojim svetima, i da mu se u taj dan dive svi koji su verovali.“ (2. Solunjanima 1:8-10).

Upoređenja

Prilikom davanja zakona, „gora Sinaj se sva dimila, jer je Gospod sišao na nju u ognju.“ (2. Mojsijeva 19:18). Prilikom drugog dolaska će „sam Gospod sići s neba“ „u ognju plamenome“ (1. Solunjanima 4:16; 2. Solunjanima 1:8).

Kad je Bog došao na Sinaj, držeći u svojoj desnici „zakon ognjeni“ za svoj narod, „s njim su bile nebrojene hiljade svetih anđela“ (5. Mojsijeva 33:1,2). Božji anđeli – nebeske vojske – bile su prisutne prilikom davanja zakona. Ali davno pre tog vremena Enoch, sedmi od Adama, prorekao je Hristov drugi dolazak rečima:

„Gle! Gospod je došao sa desetinama hiljada svojih svetih anđela.“ (Juda 14,15). Prilikom svog dolaska u slavi, biće „svi njegovi anđeli s njime“ (Matej 25:31).

Bog je sišao na Sinaj da svom narodu objavi svoj sveti zakon. „U desnici mu zakon ognjeni za njih.“ Ovaj zakon je bio verbalni opis Božje pravednosti. Ali kad On dođe po drugi put, „nebesa objavljuju pravednost njegovu, jer Bog je Sudija.“ (Psalam 50:6).

„Zvuk roga postajao je sve jači“ (2. Mojsijeva 19:19), najavljujući na kraljevski način Božju prisutnost na Sinaju. Tako će i Hristov drugi dolazak biti najavljen „s trubom Božjom“. „Jer truba će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti.“ „On će poslati svoje anđele sa gromoglasnom trubom i oni će skupiti njegove izabrane sa sve četiri strane sveta, s jednog kraja neba do drugog.“ (1. Korinćanima 15:52; Matej 24:31).

Dok je kod Sinaja truba dugo i glasno odjekivala: „Mojsije je govorio, a Bog mu je odgovarao silnim glasom“ (2. Mojsijeva 19:19). A onda je Bog izgovorio Deset zapovesti „izgovorio na gori jakim glasom iz ognja, oblaka i guste tame, i ništa nije dodao“ (5. Mojsijeva 5:22). Na sličan način „Bog naš dolazi i nipošto neće ćutati. Pred njim je vatra koja proždire, i svuda oko njega oluja besni. Nebesa na visini i zemlju on doziva, da izvrši presudu nad narodom svojim“ (Psalam 50:3,4). „jer će sam Gospod sići s neba sa zapovedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom.“ (1. Solunjanima 4:16).

Osim toga, kad Gospod dođe da sudi, to će biti veće od Njegovog dolaska kada je objavio svoj zakon, jer niko od naroda ga nije video. „Gospod vam je progovorio iz vatre. Čuli ste reči, ali niste videli nikakav lik – samo se čuo glas.“ (5. Mojsijeva 4:12). Međutim, kad On dođe po drugi put, „videće ga svako oko, čak i oni koji su ga proboli. I zbog njega će jadikovati sva zemaljska plemena.“ (Otkrivenje 1:7).

I na kraju, postoji poređenje u razlici između delovanja Božjeg

glasa: kad je Bog izgovorio svoj zakon na Sinaju, „iz nje se dizao dim“ (2. Mojsijeva 19:18). „Zemlja se tresla, nebesa su rosila pred Bogom, Sinaj se zatresao pred Bogom, Bogom Izraelovim.“ (Psalam 68:8). „Zemlja se uzdrmala i zatresla.“ (Psalam 77:18). Međutim, taj glas prilikom Drugog dolaska biće još jači: Sa Sinaja Njegov glas je „potresao zemlju, a sada on obećava: ‘Još jednom ću potresti ne samo zemlju, nego i nebo.’“ (2. Petrova 3:10), jer će se „i sile nebeske pokrenuti“ (Matej 24:29).

Između Gospodnje objave zakona na Sinaju i Njegovog suda na kraju sveta nalazimo predivne paralele, a mi ćemo prilikom proучavanja ustanoviti da one nisu slučajne.

Služba smrti

„Žalac smrti je greh, a sila greha je zakon“ (1. Korinćanima 15:56).

Zakon je došao da na najupečatljiviji način istakne grehe naroda. Kad se pojavi zakon tada greh koji spava, i čije smo sile nesvesni jer nikad nismo započeli smrtnu borbu sa njim, oživljava i počinje da deluje. „Jer bez Zakona greh je bio mrtav“ (Rimljanim 7:8). Zakon prikazuje greh u njegovom pravom karakteru i veličini i naoružava ga sa njegovom silom – silom smrti.

„Jer preko Zakona dolazi spoznaja o grehu“ (Rimljanim 3:20). Jedina dužnost zakona je da ukaže na greh i da pokaže njegovu podmuklu snagu.

A greh rađa smrt. „Zato, kao što je kroz jednog čoveka u svet ušao greh i preko greha smrt, i tako se smrt proširila na sve ljude jer su svi sagrešili.“ (Rimljanim 5:12). Gde ide greh tu ide i smrt. Greh ne samo da povlači smrt za sobom; on je nosi u svojim nedrima. Greh i smrt su nerazdvojivi; svaki je deo onog drugog. Nemoguće je odškrinuti vrata samo toliko da se greh uvuče, a onemogući da smrt uđe. Koliko god pukotina bila mala, ako je dovoljno velika da propusti greh, sa njim dolazi i smrt.

Pošto je greh postojao pre objavljivanja zakona na Sinaju, objavljivanje zakona je objavilo prokletstvo, jer je pisano: „Proklet da je svako ko ne ostane u svemu što je napisano u svitku Zakona da ga vrši.“ (Galatima 3:10). Prokletstvo je bila smrt, jer ona je prokletstvo koje je Hristos poneo za nas. Zato je davanje zakona na Sinaju očigledno bila služba smrti. „Jer, zakon donosi Božji gnev“ (Rimljanima 4:15). Sve prateće okolnosti objavljujale su ovu činjenicu. Gromovi i munje, proždirući organj, gora koja se dimila i tresenje zemlje, sve je to objavljivalo smrt. Gora Sinaj, sama simbol prekršenog Božanskog zakona, bila je smrt za svakog ko bi je dotakao. Nije bila potrebna neka ograda oko gore da bi držala narod po strani nakon što su čuli da strašan Božji glas objavljuje Njegov zakon, jer kada ga je narod čuo i video „zadrhtao je i držao se podalje“ pa su rekli: „Neka nam ne govori Bog da ne pomremo“ (2. Mojsijeva 20:18,19).

„Jer greh me je, našavši uporište u propisu, zaveo i ubio preko njega“ (Rimljanima 7:11); jer „žalac smrti je greh, a sila greha je zakon“ (1. Korinćanima 15:56). Bilo je nemoguće postojanje zakona koji bi mogao dati život. Ali, on je bio potreban i to ćemo jasno videti kad u svetlosti ranije datih otkrivenja Izraelu razmotrimo dublji razlog.

Zašto je dat zakon

Da li je Bog želeo da se naruga narodu kada im je dao zakon koji nije mogao da im donese ništa drugo do smrt? Daleko od toga. „On zaista voli narod svoj“ i nikad nije taj narod voleo više nego kad mu je „u desnici [bio] zakon ognjeni za njih“ (5. Mojsijeva 33:2,3).

Treba da znamo da, iako je „Zakon kako bi se prestup još jasnije pokazao“, jer „gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri“ (Rimljanima 5:20). Pošto zakon čini da se eksponira greh, gde bi njegova podmukla veličina mogla da se jasnije

odredi nego kod Sinaja? Ali, „gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri“, pa je očigledno da se na Sinaju najjasnije mogla videti veličina Božje blagodati. Bez obzira koliko se greh umnožio, upravo na njegovom mestu obiluje blagodat. Iako je gora „u ognju plamtela sve do neba“ (5. Mojsijeva 4:11), mi imamo uverenje: „Jer je do nebesa velika ljubav tvoja, i istina tvoja sve do oblaka.“ (Psalam 108:4). „Jer koliko su nebesa visoko iznad zemlje, tolika je i ljubav njegova prema onima koji ga se boje.“ (Psalam 103:11).

Isus je Utešitelj. „Ali, ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca – Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2:1). Kad su se učenici ožalostili na Njegovu izjavu da će ih napustiti, Isus je rekao: „I ja ču zamoliti Oca i on će vam dati drugog utešitelja* da bude s vama uvek, Duha istine“ (Jovan 14:16,17). Dok je bio na zemlji On je bio utelovljenje Duha, ali pošto nije hteo da Njegov rad bude ograničen, rekao je: „Govorim vam istinu: Za vaše je dobro što ja odlazim. Jer ako ne odem, utešitelj neće doći k vama, ali ako odem, poslaću ga k vama. A kad dođe, razotkriće svetu šta je greh, i pravednost, i sud.“ (Jovan 16:7,8).

Dobro zapazite činjenicu da je prvo delo Utešitelja da osvedoči o grehu. Mač Duha je Božja Reč koja „prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca“ (Jevrejima 4:12). Ali i onda kad šalje najoštije i najdublje osvedočenje, Duh je Utešitelj. On je, uprkos tome, Utešitelj koji osvedočava o grehu, a onda otkriva pravednost Božju za uklanjanje greha. U tom osvedočenju je uteha koju Bog šalje. Hirurg koji seče do same kosti, da bi uklonio otrovnu smrtonosnu materiju iz tela, čini to samo zato da bi mogao da primeni isceljujuće ulje.

Veliki greh sinova Izraelovih bio je neverstvo – poverenje u samog sebe umesto u Boga. Ono je prisutno kod celog čovečanstva. Potrebno je nešto što će da uništi ovo tašto samopouzdanje da bi vera mogla da se pojavi. Zakon se pojavio na način koji je bio

promišljen da to ostvari i da naglasi činjenicu da pravednost može doći samo verom, a nikako ljudskim delima. U samom objavljuvanju zakona pokazano je da čovek za pravednost i spasenje **zavisi samo od Boga**, jer ljudi nisu mogli ni da dotaknu goru na kojoj je objavljen zakon, a da ne poginu. Kako onda može biti pretpostavljeno da je Bog ikad zamislio da bi čovek i za trenutak mogao pomisliti da treba da dobije (ostvari) pravednost zakonom? Na Sinaju je raspeti Hristos bio objavljen zvucima koji su trebali da dopru do svih ljudi, kao što su potresli celu zemlju.

29. Obećanja data Izraelu – Dolazak zakona (2. deo)

(Sadašnja istina, 19. novembar 1896)

Posle onoga što smo već naučili iz istorije Izraela, ništa preciznije i jednostavnije ne ističe Božju nameru u objavlјivanju zakona sa Sinaja od stihova iz **trećeg poglavlja poslanice Galatima** koju ćemo ukratko proučiti. To je objašnjeno jednostavno kao zbirka dečijih priča, ali duboko i sveobuhvatno kao Božja ljubav.

Šesti i sedmi stih prvog poglavlja otkriva činjenicu da su braća u Galatiji počela da napuštaju veru, prevareni lažnim učenjem navodnog Jevandelja. Na to apostol žestoko uzvikuje: „Ali čak i kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba objavio drugačiju dobru vest od one koju smo vam već objavili, neka bude proklet. Ono što smo već rekli, to i sada ponavljam: Ko god vam objavi drugačiju dobru vest od one koju ste već prihvatali, neka bude proklet!“ (Galatima 1:8,9).

Jedini deo Pisma koji je postojao u vreme kada je Pavle propovedao bio je onaj koji se sastojao od knjiga poznatih kao Stari savez. Kada je propovedao otvarao bi te knjige i razmatrao ih; oni između njegovih slušalaca koji su bili zainteresovani, istraživali bi ista Pisma da vide da li je ono što je propovedao bilo tako (Dela 17:3,11). Kad se nalazio na sudu pod optužnom za krivoverje i zavođenje, on je svečano izjavio da sve što je u svojoj službi govorio nije bilo „ništa drugo osim onoga što su Proroci i Mojsije rekli da će se dogoditi“ (Dela 26:22). Sada kada ponovo čitamo o njegovoj osudi onih koji se usuđuju da propovedaju drugačije Jevandelje od onog koje je on propovedao, znamo da svako ko propoveda bilo šta drugačije od onoga što se nalazi u Starom savezu, navlači na se Božje prokletstvo. Ovo je jak razlog zašto treba da verno

proučavamo Mojsija i proroke.

Znajući da je Pavle uvek i svuda propovedao samo „Isusa Hrista i to raspetoga“, ne iznenađuje što je uzviknuo: „O bezumni Galati, ko vas je to opčinio da se ne pokoravate istini – vi, kojima je pred očima bio napisan Isus Hristos, a sad se među vama razapeo?“ (Galatima 3:1). Iz Mojsijevih spisa i proroka oni su videli Hrista, ne kao onog koji *treba da bude* razapet, niti kao onog koji je bio razapet pre nekoliko godina, već kao Onog koji je jasno i vidljivo razapet među njima. I baš iz tih drevnih spisa je nastavio da oživjava njihovu veru i revnost.

Oni su doživeli temeljno obraćenje, jer su primili Duha i trpeli progonstvo zbog Hrista. Zato apostol pita: „Da li ste Duh primili kroz dela zakona ili kroz slušanje verom?“ (Stih 2). Oni su čuli reči zakona i primili ih verom i tako je Duh u njima izgradio pravednost zakona.

„Ovo je delo Božije da verujete onog koga on posla.“ (Jovan 6:29). Apostol nije umanjivao značaj zakona, već ih je korio zato što su prema njemu promenili svoj odnos. Kad su ga čuli u veri, primili su Duha i sve je bilo u redu; ali kada su se počeli uzdati u telo da steknu pravednost zakona, prestali su da budu poslušni istini.

I ponovo apostol pita: „Onaj, dakle, po kome dobijate Duh i koji među vama čini moćna dela, da li to čini zbog dela zakona ili zbog slušanja vere?“ (Galatima 3:5). Bilo je to retoričko pitanje, ali je očigledni odgovor trebalo da bude kroz slušanje propovedi o veri, „tako je i Abram ‘verovao Bogu, i to mu se uračunalo u pravednost’“ (Stih 6). Oni su se, kao i Abram, opravdali verom – postali su pravedni – verom, a ne delima. Pre nego što nastavimo dalje, pogledajmo nekoliko definicija. „Greh je prestup zakona“ (1. Jovanova 3:4); i „svaka nepravednost je greh“ (1. Jovanova 5:17). Iz ovoga proizilazi da je svaka *ne-pravednost* prestup (neposlušnost) zakona, kao i da je svaka pravednost poslušnost zakonu. **Pa**

kad čitamo da je Abram poverovao Bogu i to mu se uračunalo u pravednost, onda znamo da mu je njegova vera uračunata kao poslušnost zakonu.

Ovo uračunavanje vere u pravednost za Abrama nije bila prazna forma, pa nije ni za nas. Setimo se da uračunavanje vrši Bog koji ne laže, ali i koji naziva ono što nije kao da jeste, silom kojom oživljava mrtve. Abram je stvarno posedovao pravednost. Vera dela (dela kao glagol tj. vera radi, čini). „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6:29). „Jer se srcem veruje za pravednost, a ustima se priznaje za spasenje“ (Rimljanim 10:10).

Ova mala digresija pomoći će nam da imamo na umu da u prethodnom poglavlju nema potcenjivanja zakona, već je pravednost, koja je plod vere, uvek poslušnost Božjem zakonu.

Abram je otac svih koji veruju. „A znajte da su oni Abramovi sinovi koji su od vere. A Pismo je, predvidevši da će Bog ljude iz drugih naroda opravdati verom, unapred objavilo dobru vest Abramu: ‘U tebi će se blagosloviti svi narodi.’“ (Galatima 3:7,8). Jevangelje propovedano Abramu je isto; ono je namenjeno „svim narodima“ i biće propovedano „za svedočanstvo svim narodima“. Ono treba da se propoveda „svakom stvorenju“ i ko u njega povezuje i krsti se, biće spasen. Ali, u Jevangelju se „otkriva pravda Božija iz vere u veru“ (Rimljanima 1:17). Jevangelje se propoveda „za poslušnost verom“ (Rimljanima 16:26). Poslušnost povlači za sobom blagoslove, jer stoji zapisano: „Srećni su oni koji tvore uputstva Njegova“ (Otkrivenje 22:14). „Zato oni koji su od vere blagosiljaju sa vernim Abramom.“ (Galatima 3:9).

Prokletstvo zakona

„Jer koji su god od dela zakona pod prokletstvom su, jer je napisano: ‘Proklet da je svako ko ne ostane u svemu što je napisano u svitku Zakona da ga vrši.’“ (Galatima 3:10).

Nemarno čitanje ovog stiha, ili možda samo prvog dela, navelo je neke da poveruju da su sam zakon, i poslušnost njemu, prokletstvo. Međutim, pažljivo čitanje poslednjeg dela stiha pokazuje da je takva misao velika greška. „Proklet da je svako ko ne ostane u svemu što je napisano u svitku Zakona da ga vrši.“ Prokletstvo nije izrečeno zbog poslušnosti već zbog neposlušnosti. Proklet nije onaj koji čini sve što je napisano u zakonu, već onaj koji ne čini stalno (neprestano, uvek) sve što je u njemu napisano. Ne samo deo, već sve mora da se čini, ne samo jedno vreme, nego stalno. Onaj koji to ne čini je proklet, dok će onaj koji to čini biti blagosloven.

U devetom i desetom stihu ovog poglavlja imamo istu suprotstavljenost blagosiljanja i proklinjanja koju nalazimo u 5. Mojsijevoj 11:26-28: „Evo, danas stavljam pred vas blagoslov i prokletstvo: blagoslov ako budete slušali uputstva Gospoda, svog Boga, koja vam danas dajem, a prokletstvo ako ne budete slušali uputstva Gospoda, svog Boga, nego skrenete s puta koji vam ja danas određujem i pođete za drugim bogovima koje ne poznajete.“ Na jednoj strani imamo grupisanu veru, poslušnost, pravednost, blagoslov i život, a na drugoj su u jednom zavežljaju neverstvo, neposlušnost, greh, prokletstvo i smrt. Na ovo grupisanje ni najmanje ne utiče vreme u kome neko živi.

„A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: ‘jer pravednik od vere živeće.’ A Zakon nije od vere, nego onaj ko ga vrši živeće u tome.“ (Galatima 3:11,12).

„Ko ga vrši živeće u tome“; ali niko ih nije izvršio, jer „svi su sagrešili i lišeni su Božje slave“ (Rim. 3:23). Zato u zakonu niko ne može da nađe život. Zbog toga je Pavle „ustanovio da propis koji je trebalo da vodi u život vodi u smrt“ (Rimljanima 7:10). I zato je svako ko pokušava da drži zakon svojim sopstvenim delima, pod prokletstvom; a izneti zakon pred ljude koji ga ne primaju verom nije za njih ništa drugo do služba smrti. Prokletstvo

zakona je smrt koja očekuje prestupnika.

Međutim, „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: ‘Proklet je svako ko je obešen na drvo.’“ (Galatima 3:13). Ovde imamo novi dokaz da je smrt prokletstvo zakona, pošto je Hristos na drvetu pretrpeo smrt. „Plata za greh je smrt“ (Rimljanima 6:23), a Hristos je „nas radi učinjen grehom“ (2. Korinćanima 5:21). „Gospod je položio na njega bezakonje svih nas“ i „ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isajija 53:5,6). Hristos nas nije otkupio od poslušnosti zakonu već od neposlušnosti zakonu tj. njegovog prestupanja, a i od smrti koja je posledica greha. On je sebe prineo na žrtvu, „da bi se pravedni zahtevi Zakona ispunili na nama koji ne hodimo po telu, nego po Duhu“ (Rimljanima 8:4).

Ova istina da nas je Hristos „otkupio od prokletstva Zakona tako što je radi nas postao prokletstvo“ bila je istina u vreme Izraela isto kao što je i danas. Više od sedam stotina godina pre nego što je na Golgoti podignut krst, Isaija, čiji su gresi očišćeni živim uglevljem sa Božjeg oltara, i koji je znao o čemu govori, rekao je: „A On bolesti naše nosi i patnje naše uze na se“; „ali on je bio ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; ukor za izopačenost bio je na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.“ To je isto ono što nalazimo u Galatima 3:13.

Isajija je pisao, sa posebnim osvrtom na sinove Izraelove dok su lutali pustinjom: „U svim nevoljama njihovim i on je bio žalostan. Njegov ih je glasnik spasao. U svojoj ljubavi i svojoj samlosti on ih je otkupio, podizao ih je i nosio sve davne dane.“ (Isajija 63:9). A Davidu, koji je pisao davno pre Isajije, dugujemo ove ohra-brujuće reči: „Ne postupa s nama po gresima našim, niti nam po prestupima našim vraća ono što zaslужujemo“. „Koliko je istok daleko od zapada, toliko on prestupe naše od nas udaljuje.“ (Psalm 103:10,12). Ove reči opisuju ostvarenu činjenicu. Spasenje je bilo isto tako potpuno u te dane kao što je i danas.

Hristos je „Jagnje zaklano od postanja sveta“ i od Abelovog vremena do danas On je od prokletstva zakona otkupio (izbavio) sve koji su poverovali u Njega. Abram je primio blagoslov pravednosti i svi „oni koji su od vere blagosiljaju sa vernim Abramom.“ (Gal. 3:9).

Ovo je još očiglednije u tvrdnji da je Hristos učinjen prokletstvom za nas, „da bi blagoslov Abramov mogao doći na druge narode u Isusu Hristu, da obećanje Duha primimo kroz veru“ (Galatima 3:14). Abramu i svima onima koji su verom njegova deca, bez obzira na narodnost ili jezik, pripadaju blagoslovi koji dolaze posredstvom Hristovog krsta; a svi blagoslovi Hristovog krsta su isključivo oni koje je Abram imao. Ne čudi što se radovao i bio srećan da vidi Hristov dan. Hristova smrt na krstu donosi nam samo Abramov blagoslov. Ništa više ne može ni da se traži ni da se zamisli.

Nepromenjivi savez

„Braćo, daću vam primer iz života: kad ljudi sklope pravosnažan savez, niko ga ne poništava niti mu nešto dodaje. A obećanja su bila data Abramu i njegovom potomstvu. Nije rečeno: ‘I potomstvima’, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: ‘I tvom potomstvu’, koje je Hristos. Hoću ovo da kažem: Zakon koji je nastao četiristo trideset godina kasnije ne može poništiti savez koji je od Boga ratifikovan u Hristu, niti može ukinuti obećanje.“ (Galatima 3:15-17).

Prva rečenica je veoma jednostavna: niko ne može da anulira, da nešto uzme ili doda čak ni ljudskom savezu kad je jednom potvrđen. Zaključak je isto tako jednostavan: Bog je sklopio savez sa Abramom i potvrdio ga zakletvom. „Jer ljudi se zaklinju onim ko je veći i zakletva im je, kao garancija, kraj svake rasprave. Zato je i Bog, želeći da naslednicima obećanja jasnije pokaže nepromenljivost svoje namere, potvrdio to zakletvom, da bismo –

pomoću dve nepromenljive stvari u kojima nije moguće Bogu slagnati – imali snažnu utehu koji smo pribegli utočištu da se držimo očekivanja koje je postavljeno pred nas.“ (Jevrejima 6:16-18). Zbog toga se ovaj savez, koji je Bog potvrdio u Hristu, zaklinjući se sobom da će ga ispuniti, nikad posle toga nije mogao promeniti ni za jednu jotu. Dokle god Bog živi nije mogla da mu bude oduzeta ili dodata ni jedna jota ili titla.

Zapazimo tvrdnju da su Abramu su izrečena obećanja i potomku njegovu. A potomak je Hristos. Sva obećanja data Abrama potvrđena su u Hristu. „Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu postala su ‘da’. Zato kroz njega i kažemo ‘amin’, da bismo proslavili Boga.“ (2. Korinćanima 1:20).

I naša nada

Zapazimo ponovo, da nam savez učinjen sa Abramom, a potvrđen u Hristu Božjom zakletvom, daje nadu u Hrista. On je potvrđen zakletvom da bismo imali jaku utehu mi koji smo pribegli da se uhvatimo za nadu koja nam je data. Sažetak saveza bila je pravednost verom u raspetog Isusa, kao što se to i vidi iz Petrovih reči: „Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio s vašim praočećvima kad je rekao Abramu: ‘U tvom potomstvu blagosloviće se svi narodi na zemlji.’ Podigavši svog dečaka Isusa, Bog ga je najpre poslao k vama da svakoga od vas blagoslovi odvraćajući ga od zla.“ (Dela 3:25,26).

Hristov krst i blagoslov oproštenih greha stoga su postojali ne samo od Sinaja nego i u Abramovo vreme. Spasenje nije bilo ništa sigurnije od dana kad je Isus izašao iz groba nego što je bilo onoga dana kad je Isak poneo drva za svoju sopstvenu žrtvu na brdu Moriiji, jer Božje obećanje i zakletva su dve nepokolebive stvari. „Niko ne poništava ni ljudski punopravni testament, niti mu što dodaje“ (Galatima 3:15). Koliko je to onda tačnije kada je reč o Božjem sopstvenom savezu koga je potvrdio zaklinjanjem samim

sobom! Taj savez je obuhvatio spasenje celog čovečanstva. Zato je činjenica da se, ne govoreći ništa o prošlom vremenu, nakon Božjeg obećanja i zakletve Abramu, ni jedan jedini novi element nije mogao dodati planu spasenja. Nijedna dužnost manje ili više nije se mogla očekivati ili zahtevati, niti je mogla da postoji mogućnost neke varijacije u uslovima spasenja.

Zbog toga objavlјivanje zakona na Sinaju nije moglo doprineti nikakvom novom elementu u savezu koji je učinjen sa Abramom i potvrđen u Hristu, niti je moglo da se na bilo koji način umeša u obećanje. Zakon, koji je izgovoren četiristo trideset godina kasnije, ne može ni na koji način da ukine savez koji je Bog ranije potvrđio u Hristu. U protivnom, obećanja bi propala.

Međutim, zakon je trebalo da se izvršava, a ako se nije vršio, smrt je bila sigurna. Ni jedna jota ili titla ni na koji način nije mogla da se ispusti iz zakona. „Neka je proklet svako ko ne istraje u izvršavanju svega što je zapisano u Knjizi zakona.“ *Pošto davanje zakona na Sinaju nije ništa dodalo savezu sa Abramom, a taj zakon se mora savršeno držati, iz toga sledi da je taj zakon bio u savezu koji je sklopljen sa Abramom.* Pravednost koja je ovim savezom potvrđena Abramu – pravednost koju je Abram imao verom – bila je pravednost zakona objavljenog na Sinaju. *I to je vidljivo iz činjenice da je Abram primio obrezanje kao pečat pravednosti koju je imao verom, a obrezanje je jednostavno predstavljalo držanje zakona* (Rimljanima 2:25-29).

Bog se zakletvom obavezao Abramu da će Božju pravednost, koja je u potpunosti prikazana u Deset zapovesti, dati svakom koji veruje. Pošto je savez potvrđen u Hristu, a zakon postoji u savezu, iz toga jasno sledi da se Božji zahtevi za hrišćane ni danas ni u čemu ne razlikuju od onih u Abramovo vreme. Objavlјivanje zakona nije uvelo nijedan novi element.

„Čemu onda Zakon?“ (Gal. 3:19). Dobro pitanje na koje postoji odgovor. Ako zakon nije izvršio nikakvu promenu što se tiče

*uslova saveza učinjenog sa Abramom, kakva je onda korist od njegovog davanja? Odgovor glasi: „Bio je dodat radi prestupa.“ (Galatima 3:19). „Zakon je došao kako bi se prestup još jasnije pokazao.“ (Rimljanima 5:20). On nije bio „protiv Božjih obećanja“ (Galatima 3:21) već naprotiv, u skladu s njima, jer sva Božja obećanja zavise od pravednosti, a zakon je merilo pravednosti. Bilo je potrebno da se još više umnoži greh, „da bi, kao što greh vlada u smrti, tako i blagodat vladala pravednošću za život večni kroz Isusa Hrista, Gospoda našega“ (Rimljanima 5:21). **Neophodno je potrebno da osuda prethodi obraćenju.** Nasleđe se može zadobiti samo kroz pravednost, iako je ono u potpunosti bilo od obećanja; jer pravednost je „dar blagodati“. **Ali, da bi ljudi mogli da cene Božja obećanja, oni treba da osete potrebu za njima. Zakon, koji je dat na tako zastrašujući način, trebalo je da ih uveri da je nemoguće svojom sopstvenom snagom steći tu pravednost, te da im tako da do znanja sa čime je Bog želeo da ih snabde.***

Hristos posrednik

Ovo je naglašeno činjenicom da je savez bio postavljen „rukom posrednika“. Ko je bio taj posrednik? „Ali posrednik nije posrednik jednog, a Bog je jedan.“ (Galatima 3:20). „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5). Prema tome, Isus Hristos je bio taj koji je dao zakon na Sinaju i On ga je dao kao Posrednik između Boga i čoveka. I zato, iako je bilo nemoguće da bude dat zakon koji će dati život, sam zakon koji je bio smrt za grešnike koji nisu verovali, je u rukama Posrednika koji daje svoj život, bio zakon u svom životu savršenstvu. U Njemu je progutana smrt i na njeno mesto dolazi život; On nosi prokletstvo (kletvu) zakona, a mi primamo Njegov blagoslov. *To nas vodi do činjenice da na Sinaju nalazimo Golgotu;* za dalje razmatranje ovog moramo da sačekamo do sledećeg nastavka.

30. Obećanja data Izraelu – Sinaj i Golgota

(Sadašnja istina, 26. novembar 1896)

„Pamtite zakon Mojsija, sluge moga, koji sam mu dao na Horevu za ceo Izrael, uredbe i sudove. Evo, ja vam šaljem proroka Iliju pre nego što dođe veliki i zastrašujući Gospodnji dan. On će obratiti srce očeva ka sinovima i srce sinova obratiće ka očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem.“ (Malahija 4:4-6).

Zapazite kako je nežno, obraćajuće delovanje Božjeg Duha tesno povezano sa zakonom objavljenim sa Horeva. Jer Sinaj je Horev, kako to saznajemo iz 5. Mojsijeve 4:10-14 gde čitamo reči Mojsija, sluge Božjega:

„Onog dana kad si stajao pred Gospodom, svojim Bogom, na Horevu, kad mi je Gospod rekao: ‘Skupi mi narod da im kažem svoje reči... Tada ste pristupili i stali u podnožje gore, a ona je u ognju plamtela sve do neba. I bio je mrak, oblak i gusta tama. Gospod vam je progovorio iz vatre.... I objavio vam je svoj savez koji vas je uputio da držite – Deset reči, koje je zatim napisao na dve kamene ploče. A meni je tada Gospod dao uput da vas poučim propisima i zakonima, da postupate po njima u zemlji u koju idete da je zauzmete.’“

Kad nam Gospod kaže da pamtimos zakon koji je dao na Horevu, ili Sinaju, to je zato da bismo shvatili silu kojom će On da obrati srca otaca ka deci, da bi se pripremili za strašni dan Njegovog dolaska. „Nauk je Gospodnji savršen, dušu krepi.“ (Psalam 19:7).

Rascepljena stena

Kad je Bog objavio zakon sa Sinaja, živa voda koja je potekla

iz udarene stene na Horevu, još uvek je tekla. Da je prestala da teče, Izraelci bi se našli u lošoj situaciji kao i pre, jer im je to bila jedina voda, njihova jedina nada za život. Bog je sa Horeva, odakle je dolazila voda koja je obnavljala život, objavio zakon. Zakon je došao iz iste stene odakle je već tekla voda, „a ta stena je bio Hristos“ (1. Korinćanima 10:4).

Sinaj se sa pravom smatra sinonimom za zakon, ali nije ništa više od Hrista, naime u Njemu je život. Isus je rekao: „Bože moj, ja uživam u vršenju volje tvoje, i zakon je tvoj duboko u meni.“ (Psalom 40:8). Dakle, zakon je bio Hristov život, jer iz srca izlazi život (Izreke 4:23).

„Ali on je bio ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja“ i „ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isajja 53:5). *Kad je bio bijen i ranjen na Golgoti, životodavna krv potekla je iz Njegovog srca, i ta reka još uvek teče za nas. Međutim, u Njegovom srcu je zakon i zato kad pijemo iz ove životodavne reke, mi pijemo pravednost Božjeg zakona. Zakon nam dolazi kao reka blagodati, reka života. „Blagodat i istina došle su kroz Isusa Hrista“ (Jovan 1:17). Kad verujemo u Njega, zakon za nas nije samo „glas reči“, već izvor života.*

Sve je to bilo na Sinaju. Hristos, davalac zakona, bio je Stena udarena na Horevu, odnosno Sinaju. Taj tok je bio život za one koji su pili iz njega, i niko od onih koji su ga primili sa poniznom zahvalnošću nije mogao da zanemari misao da je potekao direktno od njihovog Gospoda – Gospodara sve zemlje. Mogli su da budu uvereni u Njegovu nežnu ljubav prema njima i u činjenicu da je On bio njihov život, pa stoga i njihova pravednost. Iako nisu smeli da se približe gori da ne bi poginuli – dokaz da je zakon smrt za ljudе bez Hrista – mogli su da piju iz toka koji je tekao od nje i tako da u Hristovom životu piju pravednost zakona.

Reči izgovorene sa Sinaja, a koje su dolazile od iste Stene iz koje je dolazila voda koja je bila život za narod, pokazale su

prirodu pravednosti koju će im Hristos dati. Istovremeno, dok je bio „zakon ognjeni“, bio je i tok života koji je blago tekao. Pošto je prorok Isaija znao da je Hristos bio Stena udarena kod Sinaja, i da je On i tada bio jedini Posrednik, „čovek, Hristos Isus, koji je sebe dao kao odgovarajuću otkupninu za sve, za svedočanstvo u svoje vreme“ (1. Timoteju 2:5,6), mogao je da kaže: „On je bio ranjen za naše prestupe“, „i ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isajija 53:5).

Za drevne Izraelce time je bila naglašena pouka da zakon dolazi kao život ljudima samo zahvaljujući Hristovom krstu. Za nas je to ista lekcija, zajedno s njenom drugom stranom, naime, da je pravednost koju dobijamo kroz život koji je za nas dat na krstu, upravo ono što zahtevaju Deset zapovesti, i ništa više. Pročitajmo ih onda:

Šta je Bog rekao

1. „Ja sam Gospod, tvoj Bog, koji te je izveo iz egiptanske zemlje, iz doma robovanja. Nemoj imati drugih bogova ispred mene.
2. Ne pravi sebi rezani lik niti bilo kakvu sliku od onoga što je gore na nebesima ili dole na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi, jer sam ja, Gospod, tvoj Bog, revnosni Bog, koji pohodim prestupe očeva na sinovima, do trećeg i do četvrtog pokolenja, onih koji me mrze, a milost pokazujem hiljadama onih koji me vole i drže moja Uputstva.
3. Ne spominji ime Gospoda svog Boga na nedostojan način, jer Gospod neće smatrati nevinim onoga ko bez svrhe spominje njegovo ime.
4. Sećaj se subotnog dana i smatraj ga svetim. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti,

ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni twoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinuo. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.

5. Poštuj svog oca i svoju majku da ti se produže dani na zemlji koju ti daje Gospod, tvoj Bog.
6. Ne počini zločin ubistva.
7. Ne učini preljubu.
8. Ne ukradi.
9. Ne svedoči lažno protiv svog bližnjeg.
10. Ne poželi kuću svog bližnjeg. Ne poželi ženu svog bližnjeg, ni njegovog roba, ni njegovu robinju, ni njegovog bika, ni njegovog magarca, niti išta što pripada tvom bližnjem.“

Ovo je bio zakon koji je objavljen usred užasa Sinaja ustima Onog koji je bio i koji jeste život, i od koga je potekla voda koja je tekla od tog trenutka – Njegov život koji je dao za narod. Krst – sa svojim ozdravljajućim, životodavnim tokom na Sinaju, zbog toga – ne može da učini nikakve promene u zakonu. *Život koji proističe od Hrista na Sinaju kao i na Golgoti pokazuje da pravednost koja je otkrivena u Jevangelju, nije ništa drugo do Deset zapovesti.* Ni jedna jota ili titla nije mogla da bude ukinuta. Strahota Sinaja bila je prisutna na Golgoti u mrkloj tami, zemljotresu i jakim glasom Božjeg Sina. Udarena stena i reka koja je potekla na Sinaju predstavljali su Golgotu; tamo je bila Golgota tako da je stvarna činjenica da su sa Golgotom Deset zapovesti objavljene istim rečima koje su se čule sa Sinaja. Golgota, ništa manje od Sinaja, otkriva strašnu i nepromenjivu svetost Božjeg zakona, tako strašnu i nepromenjivu da nije poštovana ni Božjeg Sina koji je „bio ubrojan među bezakonike“ (Luka 22:37). Ali, koliko god da je veliki užas koji je izazvao zakon, nada zahvaljujući blagodati je još veća, „gde se

pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri“ (Rimljanima 5:20). Iza svega se nalazi zakletva Božjeg saveza blagodati, osiguravajući savršenu pravednost i život zakona u Hristu tako da, iako je zakon izričao smrt, on je samo pokazao kakve je velike stvari Bog obećao da će učiniti onima koji veruju. On nas uči da se ne uzdamo u telo, već da se poklonimo Bogu u Duhu i da se radujemo u Isusu Hristu. Tako je Bog uveravao svoj narod da bi znali da „čovek ne živi samo od hleba, već o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih“ (5. Mojsijeva 8:3).

Zato zakon nije protivan Božjim obećanjima, iako ne može dati život. Naprotiv, on podupire obećanja zvucima grmljavine, jer sa Božjom zakletvom koja ostaje trajna, najveći zahtev zakona je za uho vere obećanje njegovog ispunjenja. I tako, poučeni od Gospoda Isusa, možemo znati „da je njegov nauk život večni.“ (Jovan 12:50).

31. Obećanja data Izraelu – Gora Sinaj i gora Cion

(Sadašnja istina, 3. decembar 1896)

„Velik je Gospod i dostojan velike hvale, u gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj. Lepa zbog uzvišenosti svoje, radost celoj zemlji, gora je Cion na krajnjem severu, grad Velikoga Kralja. U njegovim utvrđenim dvorima Bog se pokazao kao visoko utorište.“ (Psalam 48:1-3).

Ove reči pevane su u čast Božjeg prebivališta na nebu, jer „Gospod je u svetom hramu svome. Na nebesima je presto Gospodnji.“ (Psalam 11:4), a o Hristu da je „seo s desne strane prestola Veličanstva na nebesima.“ (Jevrejima 8:1). Gospod kaže: „Ja sam od njega postavljen na Cionu, na svetoj gori njegovoj.“ (Psalam 2:6).

Isus Hrist, pomazani Kralj u Cionu, je i Prvosveštenik, jer „ti si sveštenik doveka po redu Melhisedekovom“ (Jevrejima 5:6). Gospod je za „čoveka, kojemu je ime Izdanak“ rekao: „I sagradiće Gospodnji hram. On će sagraditi Gospodnji hram i krasice ga slava. Sedeće i vladaće na svom prestolu i biće sveštenik na svom prestolu, i savet mira biće između obojice“ (Zaharija 6:12,13). I dok sedi na Očevom prestolu na nebesima, On je „služi za ljude na svetom mestu i u pravom hramu koji je podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8:2).

Tom mestu – gori Cionskoj, svetoj gori svojoj i svetinji na njoj, svom prebivalištu – Bog je vodio svoj narod Izrael kad ga je oslobođio iz Egipta. Kad su bezbedno prošli kroz Crveno more, Mojsije je pevao sledeće nadahnute reči: „Ti ćeš ga dovesti i zasadići na gori nasledstva svog, na utvrđenom mestu koje si sebi pri-premio za prebivanje, Gospode, u svetilištu, Gospode, koje su ruke

tvoje utvrdile.“ (2. Mojsijeva 15:17). Međutim, oni nisu došli na goru Cionsku, jer nisu „smelost i slavu iščekivanja koje imamo“ do kraja održali (Jevrejima 3:6). „Vidimo, dakle, da nisu mogli ući zbog neverstva.“ (Stih 19). Ali Bog ih nije odbacio, jer čak i „ako budemo neverni, on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samog sebe“ (2. Timoteju 2:13). Zato je dao uputstva Mojsiju da pozove narod da dobrovoljno doneše zlata i srebra i dragog kamenja, zajedno sa drugim materijalom, i dodao: „Neka mi načine svetilište jer će prebivati među njima. Sveti šator i svu njegovu opremu načinite po uzoru na ono što će ti pokazati.“ (2. Mojsijeva 25:8,9).

To nije bila prava svetinja „koju je podigao Gospod“ (Jevrejima 8:2), već svetinja koju je podigao čovek. Svetinja i njen nameštaj bili su samo obliče nebeskog, a ne samo nebesko (Jevrejima 9:23). Svetinja je bila samo senka, a ne stvarnost. Uzrok za sen razmatraćemo kasnije. Međutim, vernici onog vremena su dobro znali, kao i Stefan godinama kasnije, da Najviši „ne prebiva u hramovima sagrađenima rukom“ (Dela 17:24), kao što je to prorok i rekao: „Nebo je moj presto, a zemlja je podnožje mojim nogama. Kakav cete mi dom sagraditi?“ govori Gospod. ‘Gde je mesto mog počinka?’“ (Dela 7:48,49). Pri posvećenju svog veličanstvenog hrama Solomon je rekao: „Ali da li će Bog zaista prebivati s ljudima na zemlji? Gle, ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom koji sam sagradio!“ (2. Dnevnika 6:18).

Sva verna Božja deca znala su da zemaljska svetinja ili hram nisu bili pravo Božje prebivalište, već samo njegova slika (senka). A tako je i sa nameštajem koji se nalazio u svetinji.

Kao što se Božji presto nalazi u Njegovom svetom hramu na nebu, tako je i slika toga hrama na zemlji bila prikaz Njegovog prestola. Veoma bleda slika, istina, daleko slabija od stvarnosti kao što su ljudska dela slabija od Božjih, ali ipak slika. Slika Božjeg prestola bio je kovčeg u kome su se nalazile ploče zakona. To

pokazuje nekoliko biblijskih tekstova.

2. Mojsijeva 5:10-22 sadrži potpun opis kovčega. Bio je to drveni sanduk, ali potpuno prekriven zlatom spolja i unutra. Gospod je rekao Mojsiju da u taj kovčeg stavi Svedočanstvo koje mu je dao. Mojsije je to učinio, jer kasnije, kad je podsećao Izrael na okolnosti davanja zakona, zajedno sa njihovim idolopoklonstvom koje je dovelo do razbijanja prvih ploča, rekao je:

„Tada mi je Gospod rekao: ‘Iskleši sebi dve kamene ploče kao što su bile one prve i popni se k meni na goru. Napravi sebi i kovčeg od drveta. Na tim pločama napisaću reči koje su bile na prvim pločama, koje si razbio, a ti ih stavi u kovčeg.’ Tako sam napravio kovčeg od akacijinog drveta i isklesao dve kamene ploče kao što su bile one prve, pa sam se popeo na goru noseći te dve ploče u rukama. On je na ploče napisao iste reči kao i pre, Deset reči, koje vam je Gospod iz ognja izrekao na gori na dan okupljanja vašeg zbora. Zatim ih je Gospod dao meni. Ja sam se okrenuo i sišao s gore i stavio ploče u kovčeg koji sam napravio, da tamo i ostanu, kao što me je Gospod uputio.” (5. Mojsijeva 10:1-5).

Poklopac ovog kovčega nazivao se „presto milosti“. Bio je nacinjen od čistog zlata i na svakom njegovom kraju bio je po jedan heruvim raširenih krila izrađen u jednom komadu. „Lica heruvima neka gledaju prema poklopцу.“ Nakon svih ovih uputstava Gospod je rekao: „Postavi poklopac odozgo na kovčeg, a u kovčeg stavi svedočanstvo koje će ti dati“, što je Mojsije i učinio. „Tu će se sastajati s tobom i odozgo iznad poklopca, između dva heruvima koja su na kovčegu svedočanstva, govoriće ti sve upute za Izraelove sinove.“ (2. Mojsijeva 25:7-22).

Bog je rekao da će im se javljati između heruvima. Zato čitamo: „Gospod kraljuje! Neka narodi drhte! On sedi nad heruvimima. Neka se zemlja trese. Velik je Gospod na Cionu, uzvišen je on iznad svih naroda.“ (Psalom 99:1,2). Heruvimi su zasenjivali presto milosti sa koga je Bog govorio narodu. Sada milost zapravo

znači blagodat, pa je presto milosti u zemaljskoj svetinji bio slika „prestola blagodati“ kome smo pozvani da slobodno pristupimo „kako bi stekli milosrđe u nalaženju blagodati kad nam zatreba pomoći“ (Jevrejima 4:16).

Temelj Božje vladavine

Deset zapovesti, napisane na dve kamene ploče, nalazile su se u kovčegu ispod prestola milosti. Time je pokazano da je Božji zakon temelj Njegovog prestola i vladavine. Zato čitamo: „Gospod kraljuje, neka se veseli zemlja! Neka se raduju mnoga ostrva! Obavijaju ga oblaci i gusta tama. Pravednost i pravda temelj su prestola njegovog.“ „Pravednost i pravda temelj su prestola tvoga, ljubav i istina hode pred licem tvojim.“ (Psalam 97:1,2; 89:14).

Pošto su šator od sastanka i sve što je sadržavao bili napravljeni tačno po skici koju je Mojsije dobio, i pošto je to bilo po uzoru na nebesko, iz toga proizlazi da su kamene ploče sa Deset zapovesti bile tačne kopije zakona koji je temelj Božjeg pravog prestola na nebu. Ovo omogućuje da bolje razumemo da je „lakše nebesima i zemlji da prođu nego da ijedan delić slova Zakona ostane neispunjeno“ (Luka 16:17). Dokle god стоји Božji presto, dotle Božji zakon objavljen sa Sinaja ostaje nepromenljiv. „Kad se temelji pravde ruše, šta da učini pravednik?“ (Psalam 11:3). Kad bi Deset zapovesti – temeljne ploče Božjeg prestola – bile uništene, sam presto bi pao i nada pravednih bi propala. Ali, niko ne treba da se plaši takve katastrofe. „Gospod je u svetom hramu svome. Na nebesima je presto Gospodnji“ (stih 4), jer Njegova reč ostaje zauvek na nebu. To je „kraljevstvo nepokolebivo“ (Jevrejima 12:27).

Mi sada možemo videti da je gora Sinaj, koja je sinonim za zakon, i koja je u vreme davanja zakona bila stvarno utelovljenje strahovitog veličanstva zakona, takođe i slika Božjeg prestola. U stvari Sinaj je od pamтивека bio Božji presto. Bog je tu bio prisutan sa svim svojim svetim anđelima.

Štaviš, užasan strah Sinaja je samo strah Božjeg prestola na nebesima. Jovan je dobio viziju Božjeg hrama na nebu i prestola na kome je Bog sedeo, a „iz prestola su izlazile munje, glasovi i gromovi“ (Otkrivenje 4:5). „I Božji hram se otvorio na nebu i pokazao se kovčeg njegovog saveza u njegovom hramu. I nastale su munje i glasovi i gromovi i zemljotres i veliki grād.“ (Otkrivenje 11:19). „Pred njim vatra ide“ (Psalam 97:3).

Strahota Božjeg prestola ista je ona koja je bila kod Sinaja – strahota zakona. Ali, isti taj presto je „presto milosti“ kome smo pozvani da priđemo sa slobodom (pouzdanjem). Osim toga „Mojsije je prišao gustom tamnom oblaku gde je bio Bog“ na Sinaju (2. Mojsijeva 20:21). Ne samo Mojsije, već i „Aron, Nadav i Abihu, i sedamdeset starešina Izraelovih“ izašli su na goru „i videli su Izraelovog Boga. Pod njegovim nogama bilo je nešto kao podnožje od safira, po čistoći nalik samim nebesima. I on nije digao svoju ruku protiv tih uglednih ljudi od Izraelovih sinova, nego su oni imali viziju Boga i jeli su i pili.“ (2. Mojsijeva 24:9-11). Da nije bilo tako, onda ne bismo imali jasan prikaz činjenice da i mi možemo slobodno pristupiti prestolu milosti – tom strašnom prestolu iz koga izlaze munje, gromovi i glasovi – i tamo naći blagodat. Zakon čini da se greh umnoži, a „gde se pokazao greh, blagodat se pokazala u još većoj meri“ (Rimljanima 5:20). Na Sinaju se nalazio krst, tako da je i tamo stajao Božji presto.

Ne smemo da zaboravimo da jedino „krvlu Isusa Hrista“ imamo slobodu „ući u sveto mesto“ (Jevrejima 10:19). Da nema te krvi, čekala bi nas sigurna smrt kada bismo pristupili Božjem prestolu i uzeli u usta Njegovo ime, kao što bi se desilo svakome koji bi se lakoumno približio Sinaju. Međutim, Mojsije i drugi su se približili Bogu na Sinaju, iako je vladao gusti mrak, i nisu umrli, što je siguran dokaz da ih je spasila Isusova krv. Živa voda koja je kod Sinaja potekla iz Hrista, bila je isto ono što je Jovan video kao „reku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz Božjeg i

Jagnjetovog prestola“ (Otkrivenje 22:1).

Ova voda dolazi iz Hristovog srca, u kome se nalazi i čuva zakon. Hristos je bio Božji hram, a Njegovo je srce bilo Božje prebivalište. Mi znamo da je voda – živa voda za narod – kod Sinaja došla iz Hrista, i da su krv i voda, koje se slažu, potekle na Golgoti iz Njegove slabine – živa voda života za svet. Iako je krst na Golgoti najveće moguće ispoljavanje Božje nežne milosti i ljubavi za čoveka, tamo je u stvari bila i strahota Sinaja – strahota Božjeg prestola. Tamo je bio mrkli mrak i zemljotres i narod je obuzeo veliki strah, jer je Bog prikazao strašne posledice kršenja svog zakona. Zakon sa svojim užasom za one koji čine зло bio je i na Golgoti kao na Sinaju i nasred Božjeg prestola.

Kad je video nebeski hram i Božji zastrašujući presto, Jovan je video „kako uz presto i usred četiri bića i usred starešina stoji Jagnje koje kao da je bilo zaklano“ (Otkrivenje 5:6). Prema tome, voda života iz Božjeg prestola teče iz Hrista, kao što je tekla sa Sinaja i sa Golgote. Sinaj, Golgota i Cion su tri svete Božje gore i sve su jedno za one koji im prilaze sa verom. Kod svih vidimo Božji strašan, smrtonosni zakon kako nam teče kao slatka, osvežavajuća reka života, tako da možemo pevati:

„Široka je milost Božja,
Široka kao more.“

*Ljubav je u Njegovoj pravdi,
Koja je više od slobode.“*

32. Obećanja data Izraelu – Savezi obećanja

(Sadašnja istina, 10. decembar 1896)

„Zato imajte na umu da ste ranije po telu bili neznabоšci – nazivali su vas ‘neobrezanima’ oni koji sebe nazivaju ‘obrezanima’, koji su obrezani rukom na telu – da ste u to vreme bili bez Hrista, otuđeni od izraelske zajednice i stranci za koje nisu važili savezi obećanja, bili ste bez nade i bez Boga u svetu.“ (Efescima 2:11,12).

Danas preovlađuje misao da je Bog imao jedan savez za Jevreje, a drugi za neznabоšce; da je postojalo vreme kad je savez sa Jevrejima potpuno isključivao neznabоšce, ali da je sada sklopljen Novi savez, koji se uglavnom ali ne potpuno, odnosi na neznabоšce; ukratko da su Jevreji bili ili jesu pod starim savezom, a neznabоšci pod novim. Da je ova ideja velika zabluda vidljivo je iz upravo citiranog odlomka.

U stvari činjenica je da neznabоšci, kao neznabоšci, nemaju nikakvog dela u Božjim savezima obećanja. U Hristu su da. „Jer koliko god ima Božjih obećanja, u njemu postala su ‘da’. Zato kroz njega i kažemo ‘amin’, da bismo proslavili Boga.“ (2. Korinćanima 1:20). Neznabоšci su oni koji su bez Hrista i zato su „bez dela u savezima obećanja.“ Nijedan neznabоžac nema nikakvog dela ni u kom od obećanja. Ali, ko god želi može da dođe Hristu i da ima udela u tim obećanjima, jer Hristos kaže: „onoga ko dođe k meni neću isterati napolje“ (Jovan 6:37). I kada to učini neznabоžac, bez obzira na svoju nacionalnost, on prestaje da bude neznabоžac i postaje član „društva Izraelovog“.

Međutim, zapazimo da ni Jevrejin, u opštem smislu tog imena, kao pripadnik jevrejskog naroda, koji odbaci Hrista, više nema dela

u Božjim obećanjima ili savezima obećanja, isto kao i neznabozac. Ko god je „bez Hrista“, bilo da se naziva Jevrejin ili neznabozac, bezbožan je na svetu i nema dela u savezima obećanja i odvojen je od društva Izraelovog. Tome nas uči navedeni tekst. Čovek mora biti u Hristu da bi mogao uživati blagoslove „saveza obećanja“ i pripadati društvu Izraelskom. Zato biti Izraelac, u stvari znači biti hrišćanin. Ovo je važilo kako za one koji su živeli u Mojsijevo vreme, tako i za one koji su živeli u Pavlovo vreme, kao i za one koji žive danas.

Neko će se verovatno pitati: „Šta je onda sa savezom sklopljenim kod Sinaja? Misliš li reći da je to onaj isti pod kojim hrišćani žive, ili da je bio isto tako dobar? Zar nam nije rečeno da je bio pogrešan? Pa ako je bio pogrešan, kako su kroz njega mogli da dođu život i spasenje?“

Vrlo važna pitanja na koja je lako odgovoriti. Neoboriva je činjenica da je kod Sinaja obilovala blagodat – „blagodat Božja koja spasava“ – jer je Hristos bio тамо u svoj punoći blagodati i istine. Milost i istina su se sreli, a pravednost i mir tekli su kao reka. Ali, milost i mir nisu bili тамо zahvaljujući savezu sklopljenom на Sinaju. Taj savez nije narodu doneo ništa, iako je тамо bilo sve u čemu su mogli da uživaju.

Upoređenje vrednosti ova dva saveza koji se nalaze jedan prema drugom kao „prvi“ i „drugi“, ili „stari“ i „novi“, izneseno je у poslanici Jevrejima koja prikazuje Hrista као Prvosveštenika, и Njegovo sveštenstvo nasuprot ljudskom sveštenstvu. Evo nekoliko tačaka nadmoćnosti našeg Prvosveštenika над земаљским првосвеštenicima:

„Pošto se то nije dogodilo bez zakletve – jer они су, додуše, без zakletve постали sveštenici, ali он је постао уз zakletvu онога који му је рекао: ‘Gospod se zakleo, и неће зајалити: Ti si doveka sveštenik.’“ (Jevrejima 7:20,21).

Oni су били sveštenici неко kratko vreme „jer је смрт

sprečavala da trajno ostanu u toj službi“ (23. stih). Zbog toga je bilo stalnih promena i nasleđivanja. Ali, Hristos „živi doveka“ i zato „ima nezamenljivo sveštenstvo“ (24. stih). Zemaljski sveštenici su bili sveštenici dokle god su živeli, a to nije bilo dugo. Hristos je pak sveštenik dokle god živi, a to znači večno.

Levitski sveštenici postali su sveštenici „postao po zakonu telesnog propisa“ (stih 16). Njihovo sveštenstvo je bilo sam spoljašnje, po telu. Oni su mogli da se bave problemom greha samo u njegovim spoljašnjim manifestacijama (pojavnim oblicima), što u stvari nije ništa (čime u stvari ništa ne postižu). Međutim, Hristos je poglavar sveštenički „po sili neuništivog života“ – koji spasava. On služi zakonu u Duhu.

Oni su bili služitelji samo u zemaljskoj svetinji koju je čovek načinio. Hristos „je seo s desne strane prestola Veličanstva na nebesima. On je sluga koji služi za ljude na svetom mestu i u pravom hramu koji je podigao Gospod, a ne čovek.“ (Jevrejima 8:1,2).

Oni su bili samo grešnici što je pokazala njihova smrtnost. Hristos je „objavljen u sili po Duhu Svetome za Sina Božijega uskršnjem iz mrtvih“ (Rimljanima 1:4) i zato je „veran, bezazlen, čist, odvojen od grešnika i uzvišeniji od nebesa“ (Jevrejima 7:26).

Zato je „postao garancija boljeg saveza“ (Jevrejima 7:22). Savez čiji je Hristos služitelj mnogo je bolji od onog kome su služili levitski sveštenici, čije sveštenstvo je postojalo samo od saveza sklopljenog na Sinaju, dok su Hristos i Njegovo sveštenstvo bolji od njih i njihovog sveštenstva. Drugim rečima, savez u kome Hristos služi kao poglavar sveštenički je mnogo bolji od saveza koji potiče sa Sinaja, toliko koliko je Hristos bolji od čoveka; kao što je nebo više od zemlje; kao što je nebeska svetinja veća od zemaljske; kao što su Božja dela bolja od telesnih dela; kao što je „zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8:2) bolji od „zakona telesnog propisa“ (Jevrejima 7:16); kao što je večni život bolji od života koji je samo „izmaglica koja se nakratko pojavi, a zatim

nestaje“ (Jakov 4:14); kao što je Božja zakletva bolja od čovekove reči.

Razlika

Sada možemo da čitamo u čemu se sastoje ova velika razlika: „A sada je on [Iisus] dobio službu koja je uzvišenija od one prethodne, pa je postao posrednik saveza koji je isto tako bolji od onog prethodnog, saveza koji je zakonski utemeljen na boljim obećanjima. Jer da je onaj prvi savez bio bez mane, ne bi bio potreban drugi. Jer prekorevajući ih, On kaže: ‘Evo, dolaze dani’, govori Gospod, ‘kad će s Izraelovim domom i s Judinim domom zaključiti novi savez, koji nije kao onaj savez koji sam sklopio s njihovim praočevima onog dana kad sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz egipatske zemlje, jer oni nisu ostali u mom savezu, pa više nisam mario za njih’, kaže Gospod. ‘Jer ovo je savez koji će sklopiti s Izraelovim domom posle tih dana’, kaže Gospod. ‘Svoje zakone staviću u njihov um i upisaću ih u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni će biti moj narod. I niko više neće učiti svog bližnjeg i svog brata, govoreći: ‘Upoznaj Gospoda!’ Jer će me svi oni poznavati, od najmanjeg do najvećeg. Jer će im oprostiti njihova bezakonja i više se neću sećati njihovih greha.“ (Jevrejima 8:6-12)

Pažljivi čitalac će u ovom tekstu naći posebno istaknute sledeće činjenice:

1. Oba saveza sklopljena su samo sa Izraelom. Neznabošci su bili, kao što smo to već videli, „bez dela u savezima obećanja“. Uvek se priznavalo, pa čak i tvrdilo, da nisu imali ništa sa starim savezom, a još manje veze sa novim.
2. Oba saveza su bili sklopljeni sa „*domom Izraelovim*“, ne s nekolicinom pojedinaca, niti sa podeljenim narodom, već „sa domom Izraelovim i sa domom Judinim“, odnosno sa celim izraelskim narodom. Prvi savez je bio sklopljen sa celim domom Izraelovim, pre nego što su se podelili; drugi savez biće

sklopljen kad Bog izvede sinove Izraelove iz neznabožaca i učini ih da budu jedan narod, kad više ne budu „dva naroda, niti će više biti razdeljeni u dva kraljevstva“ (Ezekijel 37:22,26). Ali, u vezi s ovim imaćemo još toga.

3. Oba saveza sadrže obećanja i utemeljena su na njima.
4. „Novi savez“ je bolji od onog sklopljenog na Sinaju.
5. Bolji je zato što su bolja obećanja na kojima je osnovan (zasnovan).
6. Međutim, iz upoređivanja uslova za novi savez sa onima za stari vidimo da je cilj svakom od njih bio isti. Stari je rekao: „Ako dobro uzaslušate glas moj“, a novi kaže: „staviću svoje zakone u njihove misli i napisaću ih na njihovim srcima“. I jedan i drugi spominju Božji zakon. Oba za cilj imaju svetost i sve blagoslove svetosti. U savezu sa Sinaja Izraelu je bilo rečeno: „I bićete mi kraljevsko sveštenstvo i sveti narod“ (2. Mojsijeva 19:6). To je upravo ono što je Božji narod u stvarnosti: „Kraljevsko sveštenstvo, svet narod, narod koji je Božje vlasništvo“ (1. Petrova 2:5,9).

Međutim, obećanja ovog saveza sa Sinaja se nikad nisu ostvarila, i to zato što su imala nedostatke. Obećanja tog saveza zavisila su od naroda. Oni su rekli: „Sve što je Gospod rekao spremni smo da činimo“ (2. Mojsijeva 19:8; 24:7). **Oni su obećali da će držati Njegove zapovesti, iako su već pokazali da su nesposobni da bilo šta sami učine. Njihova obećanja da će držati zakon, bila su kao i sam zakon, koji je „zbog tela bio nemoćan“ (Rimljanima 8:3).** Zato je snaga tog saveza bila samo snaga zakona, a ona je smrt.

Zašto je sklopljen savez na Sinaju?

Zašto je onda sklopljen taj savez? Iz istog razloga zbog koga je zakon objavljen sa Sinaja: „zbog greha“. Gospod kaže: „Jer, oni nisu ostali u mom savezu“ (Jevrejima 8:9). Oni su se nemarno

odnosili prema „večnom savezu“ koji je Bog sklopio sa Abramom, i zato je On ovaj učinio sa njima da svedoči protiv njih.

Taj „večni savez“ s Abramom bio je savez vere. Bio je večan i zato ga davanje zakona nije moglo ukinuti. Bio je potvrđen Božjom zakletvom i zbog toga zakon nije mogao ništa da mu doda. Pošto zakon nije ništa dodao tom savezu, a nije se protivio njegovim obećanjima, iz toga sledi da je taj zakon sadržavao njegova obećanja. Savez koji je Bog sklopio s Abramom garantovao je njemu i njegovom potomstvu pravednost zakona verom (kroz veru, na osnovu vere). Ne delima već verom.

Savez sa Abramom je bio toliko izobilan svojom širinom da je obuhvatio sve narode, „sva plemena na zemlji“. To je savez, potvrđen Božjom zakletvom, na osnovu koga sada imamo pouzdanje i nadu u dolazak Isusu, u kome je bio i potvrđen. Zahvaljujući tom savezu, i jedino njemu, svako prima Božji blagoslov, jer nam Hristov krst jednostavno pruža Abramov blagoslov.

Savez je bio potpuno zasnovan na veri i zato osigurava spasenje. „Tom blagodaću spaseni ste kroz veru. I to nije od vas, dar je Božji. Ne od dela, da se niko ne bi hvalio.“ (Efescima 2:8,9). Izveštaj o Abramu posebno naglašava činjenicu da se spasenje dobija isključivo od Boga, a ne ljudskim naporom. „Krepost [je] u Boga“ (Psalam 62:11). *A Jevanđelje „je sila Božja na spasenje svakome koji veruje“* (Rimljana 1:16). Iz izveštaja o Abramu, a isto tako i o Isaku i Jakovu, znamo da samo Bog može da ispuni svoja obećanja. Oni nisu ništa dobili svojom mudrošću ili sposobnošću ili snagom; sve je bilo dar (poklon) od Boga. On ih je vodio i On ih je štitio.

Ova istina je bila posebno istaknuta prilikom oslobođenja (izbavljenja) Izraela iz Egipta. Bog im se predstavio kao „Gospod Bog otaca vaših, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev“ (2. Mojsijeva 3:15) i zapovedio Mojsiju da ih obavesti da je spreman da ih oslobodi kao ispunjenje svoga saveza sa Abramom. Bog je

progovorio Mojsiju i rekao mu:

„Ja sam Gospod. Ja sam se pojavio Abramu, Isaku i Jakovu kao Bog Svemoćni, ali svojim imenom Gospod nisam im se objavio. I sklopio sam svoj savez s njima da će im dati hanansku zemlju, zemlju u kojoj su živeli kao stranci. I ja sam čuo jecaje Izraelovih sinova, koje Egipćani drže u ropstvu, i setio sam se svog saveza. Zato reci Izraelovim sinovima: ‘Ja sam Gospod i ja će vas osloboditi bremena koje su vam nametnuli Egipćani i izbaviću vas iz ropstva u kom vas drže. Oslobođiću vas podignutom mišicom i strogim presudama. Uzeću vas za svoj narod i biću vam Bog. I znaćete da sam ja Gospod, vaš Bog, koji vas oslobađa egipatskog bremena. Dovešću vas u zemlju za koju sam podigao ruku zaklinjući se da će je dati Abramu, Isaku i Jakovu, i daću vam je. Ja sam Gospod.“ (2. Mojsijeva 6:2-8).

Pročitajmo sada ponovo Božje reči koje je izgovorio neposredno pre sklapanja saveza na Sinaju:

„Ovako kaži Jakovljevom domu i reci Izraelovim sinovima: ‘Videli ste šta sam učinio Egipćanima, kako sam vas nosio na orlovim krilima i doveo vas k sebi. A sada, ako budete dobro slušali moj glas i držali se mog saveza, bićete moje blago između svih drugih naroda, jer je sva zemlja moja. I bićete mi kraljevsko sveštenstvo i sveti narod.’ To su reči koje treba da kažeš Izraelovim sinovima.“ (2. Mojsijeva 19:3- 6).

Zapazite da se Bog zadržao na činjenici da je On sam učinio sve što je bilo učinjeno za njih. Oslobođio ih je od Egipćana i doveo ih sebi. To je bilo ono što su stalno zaboravljali, a pokazivali svojim gundjanjem. Išli su čak tako daleko da su se pitali da li je Gospod među njima ili nije; a svojim gundjanjem su stalno pokazivali da bi sami upravljali stvarima bolje od Boga. *Bog ih je preveo preko planinskog prevoja do Crvenog mora i u pustinju gde nije bilo hrane ni pića i svaki put se čudom pobrinuo za njihove potrebe ne bi li razumeli da mogu živeti samo zahvaljujući Njegovoj reči*

(5. Mojsijeva 8:3).

Savez koji je Bog sklopio sa Abramom bio je utemeljen na veri i pouzdanju. „Abram je verovao Gospodu, i to mu je uračunato za pravednost.“ Prema tome, kada je Bog, ispunjavajući svoj savez, oslobođio Izrael iz ropstva, sve što je činio imalo je za cilj da ih pouči da mogu imati poverenja (uzdati se) u Njega kako bi stvarno bili deca saveza.

Pouka poverenja (pouzdanja)

A reakcija Izraela je bilo samopouzdanje. Čitajmo u Psalmu 106 izveštaj o njihovom nepoverenju u Boga. On ih je iskušao kod Crvenog mora, u davanju mane i kod voda merivskih. Na svakom od ovih mesta propustili su da se savršeno pouzdaju (imaju poverenje) u Njega. Sada ih je još jednom iskušao prilikom davanja zakona. Kao što smo već shvatili, Bog nikad nije nameravao da ljudi pokušaju da steknu pravednost pomoću zakona ili da pomisle da je tako nešto moguće. Prilikom davanja zakona, kao što su pokazale sve okolnosti koje su pratile njegovo objavlјivanje, nameravao je da sinovi Izraelovi, a i mi danas, **naučimo da je zakon beskonačno izvan dometa svih ljudskih napora, i da jasno pokaže, pošto je držanje zapovesti bitno za spasenje koje je obećao, da će on sam ispuniti zakon u nama**. Ovo su Božje reči: „Slušaj, narode moj, svedočiću među vama, Izraele, kad bi ste samo slušali, kod tebe ne bi bilo tuđeg boga, i ne bi se klanjao stranom bogu.“ (Psalm 81:8,9). „Prignite uho i dođite k meni. Slušajte i duša će vaša živeti.“ (Isajija 55:3). *Njegova reč preobražava dušu od smrti zbog greha u život pravednosti, baš kao što je izveo i Lazara iz groba.*

Pažljivo čitanje 2. Mojsijeve 19:1-6 pokazaće da nema nagoveštaja da je trebalo da dođe do nekog drugog saveza. Naprotiv, sve ukazuje suprotno. Gospod je pomenuo svoj savez – savez koji je davno pre toga dao Abramu – i pozvao ih da ga drže, i rekao šta

će biti posledica ako ga budu održali. Kao što smo videli, savez sa Abramom je bio savez vere i oni su ga mogli održati jednostavno održavajući (negujući, gajeći) veru. Bog nije zahtevao da sa Njim sklope neki drugi savez, već da prihvate Njegov savez mira koji je davno pre toga učinio sa njihovim očevima.

Zato bi pravilna reakcija naroda bila: „Amin, Gospode, neka nam bude po Tvojoj volji“. Umesto toga oni su rekli: „Što je god kazao Gospod činićemo“ i to svoje obećanje su ponovili, sa dodatnim naglašavanjem, čak i nakon što su čuli da im je zakon izgovoren. Bilo je to isto ono samopouzdanje koje je njihove potomke navelo da kažu Hristu: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božja?“ (Jovan 6:28). Zamislimo smrte ljudi koji smatraju da mogu činiti Božja dela! Hristos je odgovorio: „Ovo je delo Božje da verujete onoga koga je on poslao“ (Stih 29). Tako je bilo i u sinajskoj pustinja kada je dat zakon i kad je učinjen savez.

Preuzimanjem odgovornosti na sebe da čine Božja dela, pokazali su nedostatak shvatanja velike Božje svetosti. Kad god nisu svesni Božje pravednosti, ljudi nastoje da uspostave svoju sopstvenu pravednost i odbijaju da se potčine Božjoj pravednosti (Rimljanima 10:3). Njihova obećanja su bila beskorisna jer nisu imali sile da ih ispune. Zato je taj savez, koji je bio zasnovan na ovim obećanjima, bio potpuno bezvredan što se tiče davanja života. Sve što su mogli da dobiju od tog saveza bio je ono što su mogli da dobiju od sebe, a to je bila smrt. Uzdati se u njega bilo je učiniti savez sa smrću i biti u sporazumu sa grobom. Time što su učinili ovakav savez obavestili su Gospoda da mogu sasvim dobro živeti bez Njega, i da će biti u stanju da ispune svako obećanje koje bi On mogao dati.

Ali, Bog nije digao ruke od njih, „Zaista, oni su moj narod, sinovi koji ne postupaju neverno. I tako im je on postao Spasitelj.“ (Isajija 63:8). *Znao je da su ih na to pokrenula osećanja i da nisu bili svesni šta to znači.* Revnovali su za Boga, ali ne po razumu.

On ih je izveo iz Egipta da bi ih poučio o Sebi, i nije se razgnevio na njih što su tako spori da nauče ovu lekciju. On je bio strpljiv sa Abramom kad je ovaj mislio da može da ostvari Božji plan, i bio je veoma strpljiv sa Jakovom kad je ovaj bio toliko zabludeo da je bio uveren da se nasledstvo koje je Bog obećao može steći cenkanjem i prevarom. Zato je bio strpljiv i sa njihovim dečjim neznanjem i nedostatkom vere, da bi ih kasnije mogao privesti veri.

Božansko sažaljenje

Bog susreće ljude tamo gde se nalaze. „On može da saoseća s onima koji greše u neznanju jer je i sam podložan sopstvenoj slabosti“ (Jevrejima 5:2). On uvek i svuda nastoji da sve ljude privuče sebi, bez obzira koliko su pokvareni. I zato, kad otkrije najslabiju iskru volje ili želje da Mu služe, On je odmah hrani, trudeći se da je iskoristi koliko god može, da bi doveo dušu većoj ljubavi i savršenijoj spoznaji. I tako, iako su sinovi Izraelovi pali na ovom velikom ispitnu svoga poverenja (pouzdanja) u Njega, On je iskoristio njihovu spremnost kojom su izrazili želju da Mu služe, iako je to bilo samo na njihov sopstveni slabašni način. Zbog svog neverstva nisu mogli da imaju sve što je On želeo da imaju, ali ono što su dobili nedostatkom svoje vere bio je stalni podsetnik na ono šta su mogli da imaju da su verovali. Zbog svog nepoznavanja veličine Njegove svetosti, koje su izrazili svojim obećanjem da će držati zakon, Bog je nastavio, proglašenjem zakona, da bi im pokazao veličinu svoje pravednosti, ali i njihovu potpunu nesposobnost da je sami postignu.

33. Obećanja data Izraelu – Veo i sen

(Sadašnja istina, 17. decembar 1896)

„A ako je i pokrivena dobra vest koju objavljujemo, pokrivena je onima koji odlaze u propast, onima kojima je bog ovog doba zaslepio nevernički um, da do njih ne prodre svetlost slavne dobre vesti o Hristu, koji je obliče Boga nevidljivog.“ (2. Korinćanima 4:3,4).

„Zatim je Mojsije sišao sa gore Sinaj, držeći u ruci dve ploče Svedočanstva. Mojsije nije znao da mu koža na licu zrači svetlošću zbog toga što je razgovarao s Bogom.“ (2. Mojsijeva 34:29). Zato što je Mojsije razgovarao sa Bogom, njegovo je lice svetlelo i nakon što je otisao od Boga. „Kad su Aron i svi Izraelovi sinovi ugledali Mojsija i videli da mu koža na licu zrači svetlošću, plašili su se da mu pridu. Zato ih je Mojsije pozvao. Tada su Aron i svi poglavari zbora došli k njemu i Mojsije je razgovarao s njima. Posle toga su mu pristupili svi Izraelovi sinovi, i on ih je uputio u sve što je Gospod govorio s njim na gori Sinaj. Kad bi Mojsije završio razgovor s njima, preko lica bi stavio platno. A kad bi Mojsije ulazio pred Gospoda da s njim razgovara, skinuo bi platno dok opet ne bi izašao. I on je izlazio i govorio Izraelovim sinovima ono u šta je bio upućen. Izraelovi sinovi su videli kako koža na Mojsijevom licu zrači svetlošću. Mojsije je tada opet stavljaо platno na lice, dok ne bi ušao da razgovara s Bogom.“ (Stihovi 30-35).

Neverstvo zaslepljuje um. Ono deluje kao veo i isključuje svetlo. Samo verom možemo da razumemo. Mojsije je imao snažnu i trajnu veru, zato „jer je ustrajao kao da vidi nevidljivo“ (Jevrejima 11:27). Njemu nije bio potreban veo za lice kad bi se našao u prisutnosti Božje slave. Veo kojim je pokrivaо svoje lice kad je sišao da govori sa sinovima Izraelovim, bilo je samo zbog njih, zato što

je njegovo lice svetlelo tako da nisu mogli da gledaju u njega. Ali, kad se vraćao da razgovara sa Gospodom, skidao bi veo.

Veo na Mojsijevom licu bilo je ustupak (zbog) slabosti naroda. Da ga nije stavljaо, svako od njih bio bi prisiljen da velom pokrije svoje lice da bi mogao da dođe bliže i sluša Mojsija. Svako od njih je u suštini imao svoje lice pokriveno, dok je Mojsijevo ostalo ne-pokriveno.

Veo na licima sinova Izraelovih predstavljalo je neverstvo u njihovim srcima. Stoga je veo zapravo veo koji pokriva njihovo srce (um). „Ali njihovo shvatanje je otupelo,“ jer i „do današnjeg dana ta ista koprena stoji nepodignuta kad se čita stari savez“ (2. Korinćanima 3:14,15). Ali to ne važi samo za jevrejski narod, već i za sve koji ne vide Hrista u svim Mojsijevim spisima.

Veo između naroda i svetla ih ostavlja u senci. Zato, kad su sinovi Izraelovi podigli veo neverstva između sebe i „svetlost slavne dobre vesti o Hristu“ (2. Korinćanima 4:4), bilo je prirodno da su dobili samo njegovu senku. Oni su primili samo senku dobara koja su im obećana, umesto same stvarnosti. Pogledajmo neke od senki, dok ih poredimo sa stvarnošću.

Senke i stvarnost

Bog je rekao: „A sada, ako budete dobro slušali moj glas i držali se mog saveza,... bićete mi kraljevsko sveštenstvo“ (2. Mojsijeva 19:5,6). Ali, oni nikad nisu postali kraljevstvo sveštenika. Samo je jedno pleme, Levijево, moglo da obavlja sve što je trebalo u svetinji, i samo su iz jedne porodice iz tog plemena, Aronovog, mogli da budu sveštenici. Ko god ne bi pripadao Aronovoj porodici, a usudio bi se da služi kao sveštenik, čekala ga je sigurna smrt. A ipak su svi, koji su stvarno deca Božja verom u Isusa Hrista, „kraljevsko sveštenstvo“ (1. Petrova 2:9), „sveto sveštenstvo, koje prinosi duhovne žrtve ugodne Bogu kroz Isusa Hrista“ (1. Petrova 2:5). To je Bog obećao jevrejskom narodu na Sinaju, ali oni to

nikad nisu ostvarili jer nisu držali Njegov savez vere, već su se uzdali u svoju snagu.

Umosto da budu dovedeni nebeskoj svetinji koju su Božje ruke načinile, i da u njoj budu zasađeni, oni su imali zemaljsku svetinju koju je sagradio čovek, a u koju im čak nije bilo ni dopušteno da uđu.

U Božjoj svetinji na nebu nalazi se Božji presto, živi presto, koji se sam pokreće (samopokretan), a koji dolazi i odlazi kao bljesak munje, kao neposredna reakcija misli Duha (Ezekijel 1. poglavlje). Nasuprot tome, oni su imali zemaljsku svetinju koja je bila bledi prikaz tog prestola u obliku kovčega od drveta i zlata, koji su ljudi trebali da nose na ramenima.

Obećanje saveza sa Abramom, koji je Božji narod trebao da drži, bilo je stavljanje (upisivanje) zakona u srce (um). Sinovi Izraelovi su ga dobili na kamenim pločama. Umosto da verom prime „zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu“ (Rimljana 8:2), odnosno taj „kamen živi“ koji je nasred Božjeg prestola (vidi 1. Petrova 2:3,4; Otkrivenje 5:6), a koji bi im dao život tako da i oni postanu živo kamenje, oni su primili zakon na hladnim, beživotnim pločama, koji je mogao da im da samo smrt.

Ukratko, umesto službe Božje pravednosti u Hristu, dobili su samo službu smrti, jer upravo ono što je trebalo da im bude miris života da veruju, bilo im je miris smrti da ne veruju.

Ali, i u tome vidimo Božju ljubav i milost. Ponudio im je svetlost jevanđelja slave Hristove, a oni su stavili veo neverstva, tako da su mogli da prime samo sen. Međutim, i taj sen je bio stalno prisutan podsetnik na samu suštinu. Znamo da tamni oblak koji prolazi baca senku na zemlju, i ako nismo lenji u razmišljanju, svesni smo da ne bi bilo senke da nema sunca; *tako i oblak objavljuje prisutnost sunca*. Da ljudi danas, čak i oni koji tvrde da su hrišćani, nisu slepi kao što su bili sinovi Izraelovi, oni bi se uvek radovali u svetlosti Božjeg lica (prisustva), jer i oblak uvek dokazuje da je

prisutno svetlo, a vera uvek čini da oblak nestane, ili da je u njemu vidljiva duga obećanja.

Božje svedočenje u neverstvu

Za Jevreje je bilo bolje da imaju zakon koji je svedočio protiv njih, nego da ga uopšte nemaju. U svakom slučaju bila je velika prednost što su im bile poverene reči Božje (Rimljanima 3:2). Bolje je da imamo zakon koji nas ukorava za naše grehe i ističe put pravednosti, nego da budemo ostavljeni bez toga. Tako su Jevreji, čak i u svom neverstvu, imali prednost nad neznabobošcima, jer su „imali osnove znanja i istine u Zakonu“ (Rimljanima 2:20). Iako ih ta osnovna znanja o Zakonu nisu mogla spasiti i samo su njihovu osudu činili većom kada su odbacivali uputstva koju im je to donosilo, ipak je prednost bila u tome što im je to stalno svedočilo o Bogu. Bog neznabobošce nije ostavio bez svedočanstva, jer im je govorio o sebi preko onoga što je stvorio, propovedajući im Jevanđelje kroz tvorevinu (tj. njenim posredstvom); ali svedočanstvo koje je dao Jevrejima, između ostalog, bilo je slika Njegovih sopstvenih večnih stvarnosti.

I upravo ove stvarnosti bile su namenjene Njegovom narodu. Samo ih je veo neverstva na njihovim srcima sprečavao da dobiju suštinu onoga što su imali kao senku; ali ovaj veo „se uklanja samo u Hristu“ (2. Korinćanima 3:14), a Hristos je čak i onda bio sa njima. Kad god se srce obrati Gospodu, biće skinut veo. I najveći slepac je mogao da vidi da svetinja starog saveza i uredbe božanske službe koje su bile povezane sa njom, nisu bile stvarnosti za koje se Bog zakleo da će ih dati Abramu i njegovom potomstvu. Zato su se oni odmah mogli okrenuti Gospodu, kao što su to činili pojedinci u toku čitave izraelske istorije.

Mojsije je razgovarao sa Bogom otkrivenog lica. Dok su drugi „stajali izdaleka“, „Mojsije pristupi“. Samo zahvaljujući Hristovoj krvi čovek može da (slobodno, sa pouzdanjem – Jevrejima 4:16)

pristupi Bogu. Zahvaljujući Hristovoj krvi imamo slobodu (poverenje) da uđemo u svetinju nad svetnjama, u Božje tajno mesto. U stvari, to što je Mojsije učinio pokazuje njegovo poznavanje moći skupocene krvi i njegovo poverenje u nju. Međutim, krv koja je Mojsiju davala slobodu da pristupi, mogla je to da učini i za sve druge, da su verovali kao on.

Ne zaboravite da prisutnost senke dokazuje prisutnost sunčevog sjaja. Da slava Božje pravednosti nije bila prisutna u svojoj punoći, izraelski narod ne bi imao ni senke. Budući da je neverstvo prouzrokovalo senku, vera im je istog trenutka mogla doneti punu sunčevu svetlost i oni su mogli da budu „na hvalu njegove slavne blagodati“ (Efescima 1:6).

Mojsije je tu slavu video nepokrivenim licem i njome doživeo preobraženje. Zato, ako verujemo, „otkrivenih lica poput ogledala odražavamo Gospodnju slavu, svi se mi preobražavamo u isto oblike, iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha“ (2. Korinćanima 3:18). Tako je moglo da bude i sa sinovima Izraelovim da su verovali, jer Gospod nikad nije gledao ko je ko. U onome u čemu je Mojsije učestvovao, mogli su da učestvuju svi oni.

„Svršetak onoga što prolazi“

„Jer Hristos je ispunjenje Zakona, za pravednost svakom koji ga veruje“ (Rimljanima 10:4). On je „ukinuo smrt, a obasiao život i neraspadljivost posredstvom dobre vesti“ (2. Timoteju 1:10); i to Jevanđelje je bilo propovedano Abramu i Izraelu u Egiptu i u pustinja. Ali zbog neverstva naroda, nisu mogli „gledati Izraelovi sinovi dok ne vide svršetak prolaznoga“ (2. Korinćanima 3:13). Pošto se svojom verom nisu uhvatili za Hrista, dobili su samo „službu smrti“ umesto „zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8:2).

Ljudi govore o „jevanđeoskom dobu“ kao da je Jevanđelje bila neka naknadna misao od strane Boga, ili u najboljem slučaju nešto

što je Bog dugo odlagao da čovečanstvu dâ. Međutim, Pismo nas uči da „jevanđeosko doba“ postoji sve od izgubljenog, pa do obnovljenog Edena. Nama je poznato da „dobra vest o Kraljevstvu propovedaće se po celom svetu kao svedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24:14). To je njegov kraj, ali njegov početak je bio kad je čovek pao u greh. Apostol Pavle usmerava našu pažnju na čovekov početak, kad je bio krunisan slavom i čašću, i postavljen nad delima Božjih ruku. Pozivajući nas da svoj pogled usmerimo na čoveka u Edenu, koji je gospodario svim što je video, apostol nastavlja: „A sada još ne vidimo da mu je sve pokoren“ (Jevrejima 2:8). Zašto ne vidimo? Zato što je pao i izgubio kraljevstvo i slavu. *Međutim, mi još uvek gledamo na mesto где smo videli prvog čoveka u slavi i sili nevinosti, i где smo videli da je zgrešio i izgubio tu slavu, i (tamo) „vidimo Isusa“. Hristos je došao da traži čoveka i spase ono što je bilo izgubljeno; a где da traži nego tamo где je izgubljeno. Došao je da spase čoveka i zato je neminovno otišao (upravo) tamo где je čovek pao. Tamo где greh izobiluje, blagodat je još izobilnija. I zato „jevanđeosko doba“, sa Hristovim krstom koji svetlošću Božje slave svetli u tami greha, datira još od Adamovog pada u greh. Tamo где je prvi Adam pao, drugi Adam ustaje, jer je tamo podignut krst.*

„Jer pošto je smrt došla kroz čoveka, i uskrsenje mrtvih dolazi kroz čoveka“, zato što je drugi Adam u Duhu koji oživljava (1. Korinćanima 15:21,45), On je „vaskrsenje i život“ (Jovan 11:25). Zato je u Hristu ukinuta smrt, a život i besmrtnost su dovedeni svetlosti Jevanđelja onog dana kad je Adam sagrešio. Da nije bilo tako, Adam bi umro istog dana kad je zgrešio. Abram i Sara su dokazali u svojim sopstvenim telima da je Hristos ukinuo smrt, jer su oboje iskusili silu vaskrsenja, radujući se što vide Hristov dan. Davno pre njihovog vremena Enohovo vaznesenje, a da nije video smrti, dokazalo je da je sila smrti slomljena; i njegovo vaznesenje dogodilo se zahvaljujući njegovoj veri u Hrista. *Prema tome,*

„jevandeosko doba“ bilo je u punoj slavi u istoriji sveta kod Sina. O kakvom god drugom dobu osim jevandeoskom ljudi ikad govorili, to je bilo samo zbog tvrdoće i nepokajanosti njihovog srca koje prezire bogatstvo Božje dobrote i krotosti i trpljenja, a skuplja sebi gnev za dan gneva.

Stoga je na Sinaju u Hristu uklonjena služba smrti. Zakon je bio postavljen „rukom posrednika“ (Galatima 3:19), tako da je bio život svima koji su ga primili u Hristu. Smrt, koja dolazi zbog greha, u sili koju ima zakon, ukinuta je, i na njeni mesto stavljen je život za svakoga ko veruje, bez obzira koliko ih je mnogo ili malo bilo. Ali neka niko nikada ne zaboravi da, kao što je Jevangelje kod Sinaja bilo u punoj slavi, tako je i zakon dat na Sinaju uvek prisutan u Jevangelju. Iako je zakon na beživotnim pločama bio samo senka, ipak je bio pravi sen živog zakona na živom kamenu, Isusu Hristu. Bog je želeo da svi ljudi znaju, gde god se čuje Njegov glas, da je pravednost, koju Hristova poslušnost daje onom ko veruje, pravednost koja je opisana u zakonu objavljenom sa Sinaja. Nijedno se slovo ne može promeniti. On je tačna slika Božjeg karaktera u Hristu. I ta slika je samo senka, tačan prikaz; ali ako je svetlo jasno, onda je ona tačan prikaz same suštine. U ovom slučaju to svetlo bilo je „svetlost slavne dobre vesti o Hristu, koji je obliče Boga nevidljivog“ (2. Korinćanima 4:4), tako da znamo da su Deset zapovesti doslovan i tačan oblik Božje pravednosti. One opisuju ono što će Sveti Duh utisnuti živim slovima svetlosti u mesne ploče naših srca (umova), ako postanu osetljiva jednostavnom verom.

34. Obećanja data Izraelu – Dva zakona

(Sadašnja istina, 24. decembar 1896)

Iz onoga šta smo do sada videli, očigledno je da postoje dva zakona, kao što postoje i dva saveza, koji su u istom odnosu kao što su i dva saveza jedan prema drugom. Jedan je sen drugog, posledica stavljanja vela (pokrivala) neverstva ispred Svetlosti života.

„Jer nauk je svetiljka, i zakon je svetlost, a opomene i ukoranjanje vode u život.“ (Izreke 6:23). Međutim, Hristos je jedina Svetlost svetu, Svetlost života; zato se pravi i živi zakon nalazi samo u Njemu jer je u Njegovom srcu, a iz srca izlazi život. On je Živi kamen u kome nalazimo zakon u Osobi punoj blagodati i istine. Ploče zakona su bile samo sen, iako tačna i savršena senka. One nam savršeno tačno govore šta ćemo naći u Hristu.

Iako zakon na kamenim pločama opisuje savršenu Božju pravednost, on nema sile da se ispolji u nama bez obzira koliko to silno želeti. Radi se o „slabosti tela“ (Rimljanima 6:19). On je verni putokaz koji pokazuje put, ali nas ne vodi njime. Međutim, Hristos ima „vlast koju mu je Bog dao nad svim ljudima“ (Jovan 17:2) i u Njemu nalazimo zakon tako pun života da će se on, ako se složimo da je zakon dobar i priznamo da je Hristos došao u telu, ispoljiti u mislima, rečima i postupcima u našem životu, uprkos slabosti tela.

Za one koji poznaju zakon samo onako kao što стоји u knjizi (formalan), i koji zbog toga smatraju da samo od njih zavisi da ga izvršuju, on je zakon dela i kao takav ne čini ništa drugo osim što izriče prokletstvo (kletvu) nad njima. Ali onima koji poznaju zakon u Hristu, on je zakon vere koji objavljuje blagoslov oproštenja i mira.

Poznat samo kao zakon na pločama ili u knjizi, on je „zakon

greha i smrti“ (Rimljanima 8:2), jer „žalac smrti je greh, a sila je greha zakon“ (1. Korinćanima 15:56). Pošto je „slovima uklesana u kamenje“, zakon nikad ne može da bude ništa drugo osim „služba smrti“ (2. Korinćanima 3:7). *Onaj ko propoveda samo pisani zakon i govori ljudima o njihovoj dužnosti da ga drže, pa ih podstiče da u tom pogledu čine najbolje što mogu, vrši samo službu osude. Ali isti taj zakon, napisan na mesnim pločama srca „Duhom Boga živoga“ (2. Korinćanima 3:3) je „život i mir“. I onaj ko propoveda da je Hristos „došao u telu“ (1. Jovanova 4:2) i da je danas kad prebiva u čoveku On (Hristos) poslušan kao što je bio i pre hiljadu osamsto godina, taj je sluga pravednosti.*

Poznat samo kao zbirka pravila sa kojim moramo da uskladimo svoj život – „Zakona propisa sa [službenim] naredbama“ (Efesima 2:15) – nije ništa drugo do „jaram ropstva“ (Galatima 5:1), jer i najbolji napor da ga vršimo sami od sebe su greh, jer „Pismo je sve predalo u zatočeništvo pod vlast greha“ (Galatima 3:22) i sa svakim delom koje smo učinili u svojoj (sopstvenoj) pravednosti, zakon steže smrtonosni obruč oko nas i pojačava rešetke naše tamnice. Međutim, „Gospod je Duh, a gde je Gospodnji Duh, tamo je sloboda.“ (2. Korinćanima 3:17). Zato je zakon u Hristu „savršeni zakon slobode“ (Jakov 1:25).

Kada su Jevreji kod Sinaja odlučili da (u sopstvenoj sili) vrše Božja dela za Njega, oni su odlučili da sami grade svoje spasenje. Oni su zanemarili izveštaj o Abramu i Božji savez sa njim, na koji im je posebno skrenuta pažnja. Ali Bog dugo trpi i nije voljan da ko propadne nego da svi dođu u pokajanje. Zato u skladu sa svojim savezom sa Abramom, nije odbacio taj narod već se trudio da ga pouči o sebi i svom spasenju, uprkos njihovom neverstvu. *Dao im je sistem žrtava i prinosa, pa i svakodnevne i godišnje obrede, koji su bili povezani sa držanjem zakona, a kog su odlučili da drže, takozvani zakon dela.*

Naravno, ovaj sistem žrtava nije mogao da ih spasi, kao ni

razbijeni zakon dela, iz koga je proizašao. Svako ko imalo razume prirodu greha i potrebu za pomirenjem, ima dovoljno razuma da shvati da se oproštenje i pravednost nikad ne mogu ostvariti obredima povezanim sa šatorom od sastanka. Sâmo prinošenje žrtava pokazivalo je da su plata i plod greha smrt. Zbog toga nijedna od tih životinja, ili sve one zajedno, nisu mogle da osiguraju život ni za jednog jedinog čoveka. Hiljade ovnova ili čak i ljudska žrtva, nisu mogli da osiguraju pomirenje ni za jednog čoveka (Mihej 4:6,7).

Oni verni (verujući) iz tog naroda su to dobro razumeli. Nakon što je počinio veliki greh, David je rekao: „Da si žrtvu hteo, ja bih ti je prineo, ali za žrtve paljenice ti ne mariš.“ (Psalam 51:16). A Bog je preko proroka učio narod: „Šta će mi mnoštvo vaših žrtava?“ „Sit sam ovnujskih žrtava paljenica i sala od ugojenih životinja. Ne marim za krv junaca, jaganjaca i jaraca.“ (Isajja 1:11). „Vaše žrtve paljenice nisu mi mile, vaše žrtve nisu mi ugodne.“ (Jeremija 6:20). U žrtvama nije bilo dejstva jer zakon koji je „imao senku predstojećeg dobra, a ne i samo obličeje praktičnih učinaka, nikad ne može istim žrtvama koje se iz godine u godinu neprestano prinose usavršiti one koji pristupaju Bogu.“ (Jevrejima 10:1).

Naravno, bilo bi bolje ... ne, bilo bi najbolje da je izraelski narod sačuvao jednostavnu i snažnu Abramovu i Mojsijevu veru; u tom slučaju ne bi imali zemaljsku svetinju (svetilište) već onu koju je „podigao Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8:2); ne bi imali poglavara svešteničkog osim samog Hrista, koji je „sveštenik doveka po redu Melhisedekovom“ (Jev. 7:17); ne ograničenje sveštenstva, već bi svaki od njih bio sveštenik „kako biste prinosili duhovne žrtve ugodne Bogu kroz Isusa Hrista.“ (1. Petrova 2:5); niti zakon osim „zakon Duha koji daje život u Hristu Isusu“ (Rimljana 8:2); ukratko samu stvarnost a ne senku. Međutim, pošto narod nije verovao, bio je predivan prikaz Božje ljubavi i strpljivosti to što im je dao ono što će im služiti kao stalna i jasna pouka.

Upravo su „slaba i beskorisna“ (Jevrejima 7:18) dela zakona bila uvek jasna svakom ko je razmišljaо, a kad bi se duša probudila, ovaj zakon, čiji je jedini cilj bio osvedočavanje i čija je jedina sila bila smrt, usmeravaо ih je Hristu, u kome su nalazili slobodu i život. Njima je bilo jasno da u Hristu, i samo u Njemу, mogu da nađu spasenje. Istina kakva je u Isusu je istina koja posvećuje.

Kako dolazi do oproštenja

Potreбно je да још нешто poseбно запазимо, iako je već потпуно obraђено; a то je да нико никада nije primio spasenje ili oproštenje nijednog greha na osnovu dela zakona ili žrtava povezanih sa njim. Štaviše, Bog ljudima nikad nije dao na znanje da очekuje da zakon može da ih spasi, i нико које stvarno verovao u Njega nikad то nije ni pomislio. Samuel je rekao Saulu: „Zar су Гospоду žrtve paljenice i druge žrtve исто тако mile као и послушност Gospodnjem glasu? Znaj, послушност је bolja од жртве и покорност је bolja od ovnujskog sala.“ (1. Samuelova 15:22).

Prorok (i) kralj, iz srca koje se Božjom miloшću istopilo u pokajanju, pisao je: „Da si žrtvu hteo, ja bih ti je prineo, ali za žrtve paljenice ti ne mariš. Жrtva Bogu je duh ponizan. Srce slomljeno i skrhano, Bože, ti ne prezireš.“ (Psalam 51:16,17). Preko Osije Gospod je rekao: „Jer meni je dobrota mila, а ne žrtva, и poznавање Boga, а не жrtve paljenice.“ (Osija 6:6). Umesto prinošenja sala od žrtava, Gospod je жеleo da narod nastoji da „pravda poteče као voda i pravednost као поток који stalno teče“ (Amos 5:24). Prisetimo se poglavља у кome je reč о napajanju Božjom pravednoшћу.

„Verom je Abel prineo Bogu veću žrtvu nego Kain, kroz коју je добио сведочанство да је прavedан, jer је Бог посведочио да приhvата njegove darove. I kroz nju [веру], iako mrtav, још увек говори.“ (Jevrejima 11:4). On nije stekao pravednost žrtvovanjem prvenaca из svог стада, већ вером која га је подстакла да prinесе žrtvu. „Dakle, будуći opravdani verom, имамо mir s Богом kroz

našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanima 5:1). „Tom blagodaću spaseni ste kroz veru. I to nije od vas, dar je Božji.“ (Efescima 2:8). I tako je bilo od početka, jer „Abram je verovao Gospodu, i to mu je uračunato za pravednost.“ (Rimljanima 4:3), a isto je rečeno za Enoha i Noja kao i za sve patrijarhe.

Nakon podizanja svetilišta, žrtve se nisu mogle prinositi ni na jednom drugom mestu; međutim, mnogi od naroda su bili daleko od nje. Tri puta godišnje trebalo je da se okupe na bogosluženje. Ali, oni nisu trebali da čekaju na te sastanke da bi primili oproštenje greha koje su počinili u međuvremenu. Gde god neko bio, kad bi zgrešio i postao svestan muke u sopstvenom srcu, mogao je da prizna svoj greh Gospodu koji je uvek bio dostupan, i da doživi, kao što možemo i mi, da „Ako priznamo svoje grehe, veran je i pravedan da nam oprosti grehe i očisti nas od svake nepravednosti“ (1. Jovanova 1:9). To se vidi u Davidovom slučaju, nakon što ga je Božji prorok ukorio. David je rekao: „Sagreših Gospodu“; a odmah je došlo uveravanje: „Gospod je uklonio tvoj greh.“ (2. Samuelova 12:13).

Kada bi se to dogodilo, pokajana duša koja je dobila oproštenje, mogla je da prinese „žrtvu za pravednost“ (Psalam 4:5; 51:19) koju je Bog prihvatao. *Onda bi Gospodu bile ugodne žrtve paljenice i žrtveni prinos na Njegovom oltaru. Zašto? Zato što bi pokazivale zahvalnost srca i bile priznanje činjenice da sve pripada Bogu i da sve dolazi od Njega. U svakoj pravoj žrtvi nalazi se načelo da je Onaj koji spasava dušu u stanju da izobilno osigura sve telesne potrebe, čak i ako su sva svetovna dobra spaljena. Ne treba da mislimo da mi dajemo Bogu, već da Bog daje nama ono što čini pravu žrtvu, pošto je jedina prava žrtva Hristova žrtva. To se jasno moglo videti u svakoj prinesenoj žrtvi. Narod je mogao da vidi da ne obogaćuje Gospoda, jer je žrtva bila spaljena. Svako ko je razumom prinosio žrtvu – svako ko je služio u duhu i istini – jednostavno je pokazivao da zavisi (oslanja se) isključivo od Boga za*

svoj sadašnji, kao i budući život.

Vrednosti Starog saveza

Zbog svega toga stari savez, zajedno sa zakonom koji se odnosio na njega, ni jednog trenutka nije imao neku vrednost koja bi se odnosila na oproštenje i spasenje. Od samog početka bio je „zaneđaren“ (Vidi Psalm 89:39). To je vidljivo iz Mojsijeve molbe Gospodu, kad su se sinovi Izraelovi klanjali zlatnom teletu. Kad je Bog rekao: „Pusti me sada da gnev moj plane na njih i da ih istrebi“, Mojsije je zavapio Gospodu i rekao:

„Gospode, zašto da se žestoko razgneviš na svoj narod koji si izveo iz egipatske zemlje velikom silom i snažnom rukom? Zašto da Egipćani kažu: ‘Sa zlom namerom ih je izveo da ih pobije po gorama i da ih istrebi s lica zemlje?’ Odvratи se od svog žestokog gneva i neka ti bude žao da naneseš zlo svom narodu. Seti se Abrama, Isaka i Izraela, svojih slugu, kojima si se sobom zakleo kad si im rekao: ‘Umnožiću vaše potomstvo da ga bude poput zvezda na nebesima, i svu ovu zemlju za koju sam govorio daću vašem potomstvu kao trajan posed.’“ (2. Mojsijeva 32:10-13).

Bog ni jednom rečju nije pomenuo savez koji je upravo bio sklopljen, već samo savez sa Abramom. Uopšte nije pominjao obećanja koja je narod (Njemu) dao, već samo Njegovo obećanje i zakletvu. *Daje savez na Sinaju ikad imao bilo kakvu vrednost, svakako bi to bilo prvi put kada je sklopljen; ali kao što smo videli, čak i onda se potpuno izgubio iz vida. On nije imao sile da spase narod više nego pergament na kome je bio zapisan.*

Jeremija je kasnije molio: „Gospode, čak i ako naši prestupi svedoče protiv nas, učini nešto radi svog imena. Jer je mnogo naših nevernih dela. Tebi smo zgrešili.“ „Gospode, priznajemo svoju zloču, prestup svojih praočeva, jer tebi smo zgrešili. Nemoj nas prezreti, radi imena svoga, nemoj prezreti svoj slavni presto. Seti se svog saveza s nama, nemoj ga raskinuti. Ima li među ništavnim

idolima drugih naroda ikog ko bi kišu dao? Mogu li nebesa sama dati veliki pljusak? Zar nisi ti, Gospode, Bože naš, onaj koji to daje? U tebe nade svoje polažemo, jer ti činiš sve to.“ (Jeremija 14:7,20-22). To je bilo sve što je kao molbu Bog želeo da čuje u ono vreme kao i danas, jer je rekao: „‘Vrati se, odmetnice, Izraele, govori Gospod. ‘Moje se lice neće gneviti na vas, jer sam ja veran’, govori Gospod. ‘Neću se doveka gneviti. Samo spoznaj svoj pre-stup, jer si Gospodu, svom Bogu, zgrešila. Na sve strane trčala si k tuđincima pod svako zeleno drvo. A moj glas niste slušali’, govori Gospod.“ (Jeremija 3:12,13). U ono doba je kao i danas važilo: „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše“.

Božja stvaralačka i otkupiteljska sila i njegovo obećanje i zakletva bili su sve na šta se svaki stvarno pokajani Jevrejin mogao ikad osloniti za spasenje. niko od njih nije nikad mislio da se može osloniti na svoja sopstvena dela ili obećanja kao sredstva spasenja. Ukratko, od Abelovih dana do danas postojao je samo jedan put spasenja, samo jedan način pristupa Bogu, samo jedno Ime pod nebom dato ljudima da se spasu. Od dana kada je Adamu i Evi najavljeno spasenje kroz ženinog Potomka pre nego što su bili isterani iz vrta, nije bilo promene u planu spasenja, niti u Božjim zahtevima za spasenje, niti u broju onih kojima je spasenje bilo ponuđeno – ništa više nego što je bilo u samom Bogu i Njegovom prestolu na nebesima.

Ljudi su se menjali, ali se Bog nije menjao. Uvek je bilo ljudi koji su se uzdali u svoje sopstvene reči i obećanja, i u obrede, ali to nije dokaz da je Bog želeo da tako postupaju. U Mojsijevo i Hristovo vreme većina ljudi se uglavnom uzdala u forme i obrede, a tako je i danas. *Ljudi su uvek bili spremniji da prihvate senku ume sto stvarnost.* Ali to ne dokazuje da je u davna vremena Bog očekivao od ljudi da se spasu delima zakona, kao što ne dokazuje ni to da se u sadašnja vremena oni ne opravdavaju samo verom.

Vršenje više dela nego što se traži

Među ljudima je uvek postojala sklonost da umnožavaju obrede i ceremonije. To je neminovna posledica uzdanja u (sopstvena) dela za (svoje) spasenje. Tako je bilo u Hristovo vreme, a tako je i danas. Kad ljudi zaključe da ih njihova dela moraju spasiti ili da sami moraju vršiti Božja dela, onda oni prosto ne mogu biti zadovoljni ako ne pokušaju da čine i ništa više nego što to zahtevaju Božje zapovesti. *Zato uče „ljudskim zapovestima“, stalno ih proširujući (umnožavajući) sve dok čovek više i ne može da nabroji „dobra dela“ koja se od njega traže, a još manje može da ih (sve) izvrši. Jaram koji je u početku ponižavajući i nepodnošljiv, postaje sve teži i teži, dok na kraju ne postane trgovačka roba, i dok ljudi za novac ili nešto drugo ne otkupe sebe od potrebe da vrše dela koja su im nametnuta. A pošto je mogućnost da ljudi izvršavaju Božje zapovesti svojim naporima još manja nego mogućnost da izvršavaju ljudske zapovesti, Božji zakon ubrzo gubi na svojoj vrednosti, čak i više nego sami ti ljudski propisi.*

Sve je to prirodna i neizbežna posledica sklonosti propuštanja da se u Mojsijevim spisima vidi Hristos i razume da su sve ceremonije koje je Bog dao, bile date sa namerom da upravo njihova ispraznlost ukaže ljudima na potrebu potpunog oslanjanja samo na Hrista, u kome je jedino suština.

Upotreba senke (slike)

Još nekoliko reči o senu i stvarnosti. Kao što smo videli, zakon dat narodu u sinajskoj pustinji bio je samo sen(ka) stvarnog zakona koji je život Božji. To se posebno ističe pri potcenjivanju zakona; mnogi izgleda da misle da, pošto je zakon sen dobara koja će doći, mi treba da izaberemo ono što je, koliko god je to moguće, suprotno od njega (zakona). Međutim, ljudi tako ne rezonuju kad se radi o zemaljskim stvarima. Ako imamo fotografiju tj. sen

čoveka koga želimo da nađemo, mi ne tražimo čoveka čiji izgled nije kao onog sa fotografije, pa kažemo: „To je taj čovek“. Ne, mi tražimo čoveka koji je potpuno isti onom na fotografiji, i onda znamo da smo našli onog koga tražimo. Dakle, pravi zakon je Božji život, a zakon koji je dat sinovima Izraelovim – sen budućih dobara – je fotografija Božjeg karaktera.

Jedini na celom svetu ko u svim pojedinostima odgovara tehničkim podacima sa fotografije je „čovek Hristos Isus“, u čijem je srcu zakon. On je obličeđe nevidljivog Boga, živa slika – Živi kamen. Kad Njemu pristupamo verom, i mi postajemo živo kamenje, pošto je u nama napisan isti zakon kao u Njemu, jer nas Njegov Duh preobražava u isto živo obliće; a zakon na kamenim pločama sa Sinaja biće svedok da je sličnost savršena. Međutim, ako postoji bilo kakvo odstupanje od savršene fotografije, onda će nedostatak sličnosti pokazati da ne pripadamo pravoj Božjoj porodici.

35. Obećanja data Izraelu – Ulazak u Obećanu zemlju

(Sadašnja istina, 31. decembar 1896)

„I oko četrdeset godina podnosio ih je u pustinji.“ (Dela 13:18). U ovih nekoliko reči apostol Pavle u svom govoru u sinagogi u Antiohiji prelazi preko četrdeset godina lutanja Izraelaca po pustinji; i za naše današnje proučavanje i mi možemo skoro tako brzo preći preko njih. Njihovo ponašanje je bilo takvo da ih je Bog doslovno „trpeo“. Izveštaj o njima je ispunjen gundjanjem i buntovništvom. „Jer nisu verovali Bogu, i nisu se uzdali da će ih spasti.“ (Psalam 78:22). „Koliko su se puta protiv njega bunili u pustosi. Žalostili ga u pustinji! Uvek iznova iskušavali su Boga, i bol nanosili Svetom Bogu Izraelovom. Nisu se sećali ruke njegove, ni dana kad ih je od protivnika otkupio, kako je znakove svoje činio u Egiptu, i čuda svoja u polju soanskom.“ (Stihovi 40-43). Iako su četrdeset godina svakodnevno gledali Božja dela, nisu naučili da idu Njegovim putevima; i zbog toga Gospod kaže:

„Zato sam se na taj naraštaj rasrdio i rekao sam: ‘Uvek zastranjuju u srcima svojim i puteve moje nisu spoznali.’ Zato sam se zakleo u svom gnevnu: ‘Neće ući u moj počinak!’“ (Jevrejima 3:10,11).

Nasledstvo vere

„Vidimo, dakle, da nisu mogli ući zbog neverstva.“ (Jevrejima 3:19). Šta nas to uči o prirodi nasledstva u koje je Bog vodio svoj narod? Jednostavno da je to bilo nasledstvo koje su mogli da zaposednu (osvoje) samo oni koji su imali veru – jedino je vera mogla da ga zadobije. Ljudi koji ne veruju, i čak oni koji preziru Boga i hule na Njega, mogu da steknu i sačuvaju samo svetovan,

zemaljski imetak. Uostalom, ljudi koji ne veruju imaju najviše dobara ovog sveta. Mnogi su zajedno sa piscem sedamdeset trećeg psalma zavideli napretku zlih, ali takva osećanja se javljaju samo kada se posmatra ono što je prolazno, umesto onoga što je večno. „Bezumne će upropastiti bezbrižnost njihova“ (Izreke 1:32). Bog je „izabrao one koji su siromašni u svetu da budu bogati u veri i naslednici kraljevstva, koje je obećao onima koji ga vole“ (Jakov 2:5). To kraljevstvo „nije od ovog sveta“ (Jovan 18:36), već „boljim, to jest nebesko“ (Jevrejima 11:16), koju su patrijarsi čekali. U tu zemlju je Bog obećao da će dovesti svoj narod kad ga je oslobođio iz Egipta. Ali, samo „bogati verom“ mogu da je naslede.

Došlo je vreme kad je Bog mogao da ostvari svoju nameru sa svojim narodom. Nevernici koji su govorili da će njihova deca umreti u pustinji, izginuli su i sada su ta ista deca odrasla, i uzdajući se u Gospoda, bila spremna da uđu u Obećanu zemlju. Nakon Mojsijeve smrti Bog je rekao Jošui Nunovu: „Zato sada ustani i zajedno sa svim ovim narodom pređi preko ovog Jordana u zemlju koju dajem Izraelovim sinovima. Daću vam svako mesto na koje stupi vaša noga, kao što sam i rekao Mojsiju.“ (Jošua 1:2,3).

Prelaz preko Jordana

Ali između Izraelaca i zemlje u koju je trebalo da uđu sa svojim stadima i decom proticala je reka Jordan. Reka je bila u svom najvišem vodostaju, preplavila je obale, a mostova nije bilo. Međutim, isti Bog koji je preveo svoj narod kroz Crveno more, još uvek ih je vodio; i On je kao i uvek bio u stanju da čini čuda. Sav narod zauzeo je svoje mesto prema Gospodnjim uputstvima; sveštenici koji su nosili kovčeg hodali su oko hiljadu koraka ispred mnoštva. Kretali su se prema reci čije su vode i dalje tekle. *Stigli su do same ivice vode, ali voda se nije povukla ni centimetar. Međutim, ovaj narod je naučio da se uzda u Gospoda i pošto im je On rekao da idu, nisu ni trenutak oklevali. Ušli su u vodu, iako su znali*

da je tako duboka da je nikako ne mogu preći, a i da dovoljno brza da ih odnese. Nije bilo njihovo da se bave teškoćama, već da poslušaju Gospoda i krenu napred, a Njegovo je bilo da im otvori put.

„Čim su sveštenici koji su nosili kovčeg došli do Jordana i zاغazili u vodu na obali (jer se sve vreme žetve Jordan izliva preko svojih obala), voda koja je tekla odozgo zaustavila se. Zaustavila se poput nasipa na jednom mestu, na velikoj udaljenosti, kod grada Adama koji je pored Sartana. A voda koja je tekla prema moru u Arabi, to jest prema Slanom moru, sasvim je otekla. Voda je prestala da teče, a narod je prelazio reku naspram Jerihona. U međuvremenu, sveštenici koji su nosili kovčeg Gospodnjeg saveza stajali su mirno na suvom tlu usred Jordana dok je ceo Izrael išao po suvom, i tako su stajali dok ceo narod nije prešao Jordan.“ (Jošua 3:15-17).

Kakav prikaz vere i pouzdanja u Boga! Korito Jordana je bilo suvo tako da je narod mogao da pređe, ali sa njihove desne strane gomilala se voda sve više i više, bez vidljive brane. Zamislite sami tu silnu gomilu vode koja preti da se sruči na ljude, i možete više ceniti veru onih koji su mirno prelazili pored nje. Za sve to vreme prelaska sveštenici su mirno i nepokretno stajali usred rečnog korita, a narod je prelazio u određenim redovima. Nije bilo nedolične žurbe i otimanja da se pređe što brže pošto bi voda mogla da ih odnese, jer „ko veruje, neće se plašiti“ (Isajja 28:16).

Konačno slobodni

„Tada Gospod reče Jošui: ‘Napravi noževe od kremena i ponovo obreži Izraelove sinove, po drugi put.’ Jošua je napravio noževe od kremena i obrezao Izraelove sinove na brdu Aralota. A evo zašto ih je obrezao: Ceo narod koji je bio izašao iz Egipta, to jest svi muškarci, ratnici, pomrli su u pustinji dok su bili na putu posle izlaska iz Egipta. Svi oni koji su izašli bili su obrezani, ali nakon

što su izašli iz Egipta niko od onih što su se rodili u pustinji tokom putovanja nije bio obrezan. Izraelovi sinovi su išli po pustinji četrdeset godina dok nisu pomrli svi muškarci, ratnici, koji su izašli iz Egipta i koji nisu poslušali Gospodnji glas. Njima se Gospod zakleo da im neće dati da vide zemlju za koju se Gospod zakleo njihovim praočevima da će im je dati, zemlju u kojoj teče med i mleko. Na njihovo je mesto podigao njihove sinove. Njih je Jošua obrezao jer su bili neobrezani, zato što se tokom putovanja nisu obrezivali. Kad je ceo narod bio obrezan, ostali su na svom mestu u logoru dok se nisu oporavili. Tada Gospod reče Jošui: ‘Danas sam s vas skinuo egipatsku sramotu.’ Zato je to mesto nazvano Galgal i tako se zove sve do danas.“ (Jošua 5:2-9).

Da bismo shvatili punu snagu ovog obreda u to vreme, moramo da se podsetimo na značenje obrezanja i moramo da razumemo šta se podrazumeva pod „egipatskom sramotom“. Obrezaњe je označavalo pravednost verom (Rimljanima 4:11); pravo obrezanje, koje nema pohvalu od ljudi već od Boga, je poslušnost zakonu, kroz Duha (Rimljanima 2:25-29); ono je potpuno nepoverenje u sebe, a poverenje i radost u Hristu Isusu (Filpljanima 3:3). U ovom slučaju vidimo da je sam Bog zapovedio narodu da se obreže, što je bio jasan dokaz da ih je On sam prihvatio kao pravedne. Kao i Abramu, tako je i njima njihova vera uračunata u pravednost.

„Pravednost uzvisuje narod, a greh je narodima sramota“ (Izreke 14:34). Greh je bio „egipatska sramota“ i on je bio skinut sa sinova Izraelovih; jer se pravo obrezanje srca, koje Bog jedino uračunava kao obrezanje, vidi u „odbacivanju tela greha mesnim obrezanjem Hristovim“ (Kološanima 2:11). „Reci im: ‘Ovako kaže Gospod: Onog dana kad sam izabrao Izrael, podignute ruke zakleo sam se potomstvu Jakovljevog doma i objavio sam im se u egipatskoj zemlji. Da, podignute ruke zakleo sam im se: Ja sam Gospod, vaš Bog. Tog dana zakleo sam im se podignite ruke da će ih izvesti

iz egipatske zemlje i odvesti ih u zemlju koju sam za njih izvideo, u zemlju u kojoj teče med i mleko, zemlju koja je bila najlepša od svih zemalja. Rekao sam im: Neka svako od vas odbaci gadosti ispred svojih očiju i ne skrnavite se egipatskim odvratnim idolima. Ja sam Gospod, Bog vaš. Ali oni su se pobunili protiv mene i nisu hteli da me slušaju. Nijedan od njih nije odbacio gadne bogove ispred svojih očiju i nije ostavio odvratne egipatske idole. Zato sam obećao da će izliti na njih svoju jarost, kako bih na njima iskalio svoj gnev usred egipatske zemlje.“ (Ezekijel 20:5-8).

Upravo zato što nisu odbacili egipatske idole, ljudi koji su napustili tu zemlju sa Mojsijem, nisu ušli u Obećanu zemlju. Ljudi ne mogu da istovremeno budu slobodni i robovi. Egipatsko ropsstvo – „egipatska sramota“ – nije bila samo fizički rad na koji je narod bio prisiljen da obavlja bez nagrade, već gadno egipatsko idolopoklonstvo u koje su pali. Bog je od toga htio da osloboodi svoj narod kad je rekao faraonu: „Pusti narod moj, da mi posluži“

I tako je konačno zadobijena (izdejstvovana) sloboda za taj narod. Sam Bog je izjavio da je sa njih skinuo to ropsstvo, taj greh, tu sramotu egipatsku. Sada su mogli da zapevaju: „Otvorite vrata da uđe pravedan narod koji drži istinu.“ (Isajija 26:2).

Pobeda vere

„Verom su pale zidine Jerihona nakon što se sedam dana obilazilo oko njih.“ (Jevrejima 11:30).

„Vera je, dakle, pouzdanje u ono što se očekuje, otkrivanje onog što se ne vidi.“ (Jevrejima 11:1).

„Jer oružje našeg ratovanja nije telesno, nego silno od Boga za rušenje onoga što je snažno utvrđeno.“ (2. Korinćanima 10:4).

Sinovi Izraelovi su se nalazili u Obećanoj zemlji, ali je po svemu izgledalo da je ne poseduju ništa više nego ranije. Još uvek su živeli u šatorima, dok su se stanovnici zemlje ušančili u svojim gradovima koji su bili „ograđeni do neba“, jednako tvrdi kao i kada

je pre četrdeset godina samo izveštaj o njima doprineo da su sinovi Izraelovi izgubili hrabrost i vratili se. Međutim, bedemi i mnoštvo naoružanih ljudi nisu ništa kad je bitka Gospodnja.

„Jerihon je bio zatvoren i utvrđen zbog Izraelovih sinova, tako da niko nije ni izlazio ni ulazio.“ (Jošua 6:1). Jerihon je trebalo da bude prvi grad koji će osvojiti *i način ratovanja koji je Gospod vudio trebao je da okuša veru Izraelaca do krajnjih granica*. Ceo narod trebalo je da hoda oko grada u savršenoj tišini, osim sveštenika koji su, idući ispred kovčega, trebali da trube u svoje trube. „Jošua je dao uput narodu: ‘Ne vičite i neka vam se glas ne čuje; neka nijedna reč ne izade iz vaših usta sve do dana kad vam kažem: Vičite! Tada vičite.’“ (Stih 10). Čim su u tišini završili kruženje oko grada, vratili su se u logor. Isto se ponavljalo tokom šest dana, a sedmog dana trebalo je da sedam puta kruže oko grada.

Zamislite sebe u ovoj situaciji. Tup, tup, celo mnoštvo hoda oko grada, a onda se povlači u logor. To iznova ponavljaju, ali bez nekih rezultata. Zidovi stoje visoko i čvrsto kao ranije; nijedan kamien nije pao, nijedan komad maltera se nije odvojio. Međutim, od strane naroda se nije čula ni jedna reč prigovora.

Možemo zamisliti kako je prva dva dana pogled na veliko mnoštvo koje u tišini hoda oko grada morao njegove stanovnike da ispuni užasom, posebno zato što su ih već ranije uplašili izveštaji o tome šta je Bog učinio za taj narod. Ali, kako se kruženje oko grada ponavljalo dan za danom, naizgled bez cilja, bilo je potpuno prirodno za one koji su pod opsadom da se ohrabre i da celi događaj smatraju farsom. Mnogi su počeli da se rugaju i izazivaju Izraelce zbog njihovih besmislenih metoda. Istorija ratovanja ne pruža presedan za takav način pristupanja osvajanju nekog grada, i bilo bi suprotno ljudskoj prirodi da se neki u gradu nisu otvoreno rugali onima koji su bili pred gradom.

Međutim, nijedna reč odgovora nije došla iz njihovih redova. Izraelci su strpljivo podnosili sva ruganja kojima su bili izloženi.

Nije mogao da se čuje nijedan koji bi rekao: „Kakvog smisla sve to ima?“ „Kakav je general ovaj Jošua Nunov?“ „Zar misli da će našim odmerenim koračanjem izazvati vibraciju zidova tako da ovi padnu?“ „Kakva je korist od zamaranja naših nogu i trošenja naše obuće u ovoj dečijoj paradi?“ „Umorio sam se od ove gluposti; ostaću u svom šatoru dok ne budemo mogli da uradimo nešto vredno.“ Ko god imalo poznaje ljudsku prirodu zna da bi ove i slične primedbe većina ljudi u takvim okolnostima sasvim slobodno izrazila; a bilo bi čudo da ne dođe i do otvorene pobune protiv takvih postupaka. To bi bio slučaj sa sinovima Izraelovim četrdeset godina pre ovoga; *sama činjenica da su trinaest puta strpljivo i u tišini hodali oko grada, naizgled bez cilja, dokaz je da su imali neverovatnu veru kakvu svet nikad nije video. Pomislite da u celom narodu nije bilo ni jednog koji bi to smatrao besmislicom, ni jednog da izgovori reč nezadovoljstva zato što je izložen neudobnosti koju nije mogao da razume i koja je bila naizgled beskorisna.*

Sedmi dan samo što nije prošao i trinaesti obilazak oko grada je završen. Sve je ostalo onako kao što je bilo na početku njihovog marša. Sada je došao poslednji, krunski ispit vere. „Kad su sedmi put obišli oko grada, sveštenici su zatrubili u robove, a Jošua je narodu rekao: ‘Vičite, jer vam Gospod predaje ovaj grad!’“ (Jošua 6:16).

Zašto da viču? Jer im je Gospod predao grad; trebalo je da to bude poklič pobjede. Ali, kakav je dokaz postojao da je pobjeda izvojevana? Nisu mogli da ga vide. O, vera je „otkrivanje onoga što ne vidimo“ (Jevrejima 11:1). Pobjeda je bila njihova jer im je nju Bog garantovao, a njihova se vera uhvatila za Njegovu reč. Ni trenutak nisu oklevali; njihova je vera bila savršena i na zapovest od velikog mnoštva je odjeknuo triumfalni poklič. „Kada su sveštenici zatrubili u robove, narod je povikao. Čim je narod čuo zvuk roga i oglasio se snažnim ratnim pokličem, zidine su se srušile.“

(Stih 20).

Obećanje ovom narodu bilo je isto ono koje nama Bog sada upućuje; i sve je to zabeleženo za našu pouku. „Nisu svojim mačem zemlju zauzeli, niti im je mišica njihova spasenje donela.“ (Psalam 44:3) već ih je spasila Gospodnja desnica. Tako On i nama garantuje „da ćemo biti spaseni od svojih neprijatelja i od ruke svih koji nas mrze“, da bismo oslobođeni iz ruku naših neprijatelja mogli „da mu služimo bez straha u vernoći i pravednosti pred njim sve dane života svoga“ (Luka 1:68-75). Ovo oslobođenje dolazi kroz Hrista, koji je sada kao i u dane Jošue Nunova, „Vojvoda vojske Gospodnje“. On kaže: „U svetu imate nevolju, ali budite hrabri, ja sam pobedio svet.“ (Jovan 16:33). „I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:10). Zato je „ovo pobeda koja je pobedila svet: naša vera“ (1. Jovanova 5:4).

36. Obećanja data Izraelu – Umišljenost i poraz

(Sadašnja istina, 7. januar 1897)

„A ti stojiš u veri. Nemoj više visoko misliti o sebi, nego se boj.“ (Rimljanima 11:20).

„Dakle, ko misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ (1. Korinćanima 10:12).

Čovek nikad nije u većoj opasnosti nego onda kad ostvari neki veliki uspeh ili izvojuje veliku pobedu. Ako ne pazi na sebe, njegove radosne pesme zahvaljivanja preći će u pripevu na tašto samičestitanje. Iako počinje sa priznavanjem Božje sile i davanjem slave i hvale Bogu za nju, čovek se i ne znajući stavlja na mesto Boga i prepostavlja da su mu njegova sopstvena mudrost i snaga doneli uspeh i pobedu. Tako se izlaže napadu u kome će sigurno podleći, pošto se odvojio od izvora sile. Samo je u Gospodu Jehovi večna snaga.

„Jošua je poslao ljude iz Jerihona u Gaj, koji je blizu Bet-Avena, istočno od Bet-Ela, i rekao im je: ‘Idite i izvidite zemlju.’ I ljudi su otišli i izvideli Gaj. Zatim su se vratili kod Jošue i rekli mu: ‘Neka ne ide ceo narod. Neka idu dve do tri hiljade ljudi i neka napadnu Gaj. Ne muči ceo narod da ide tamo, jer je tamo malo ljudi.’ Tako je otišlo oko tri hiljade ljudi iz naroda, ali su morali da pobegnu pred ljudima iz Gaja. Ljudi iz Gaja su ubili trideset i šest ljudi, a ostale su gonili od gradskih vrata pa sve do Sivarima, i ubijali su ih i na nizbrdici. Zato se narodu srce stopilo od straha i izgubili su hrabrost kao da ju je voda odnela.“ (Jošua 7:2-5).

Niko nije imun od opasnosti

Izveštaj o Jerihonu i Gaju dovoljan je odgovor onima koji sa

čvrstim uverenjem, kao da to piše u Pismu, govore: „Jednom u blagodati, uvek u blagodati“, u smislu da ako je neko stvarno živeo u Božjem strahu, onda više nikad ne može da padne. Nema sumnje da su se sinovi Izraelovi stvarno potpuno uzdali u Gospoda kad su prelazili Jordan i hodali oko Jerihona. Sam Bog je posvedočio da su imali pravednost verom i Njegova Reč izjavljuje da su verom izvojevali slavnu pobedu. Pa ipak, nekoliko dana kasnije doživeli su ozbiljan poraz. To je bio početak otpada. Iako je Bog za njih i kasnije činio mnoga čuda, i pokazao im da je uvek spreman da učini sve što njihova vera može da dohvati, izraelski narod više nikad nije bio savršeno ujedinjen u „dobroj borbi vere“. Samo na kratko, nakon izlivanja Duha na Pedesetnicu, mnoštvo njih je poverovalo i bili su „jedno srce i jedna duša“. A da će se isto jedinstvo i snaga u savršenoj veri videti među Božjim narodom na zemlji, sigurno je kao Božje obećanje.

Uzrok poraza

Kad je Izrael krenuo protiv Gaja, u logoru je postojao greh i to je bio uzrok poraza. Čitav je narod patio ne samo zbog Ahanovog greha, već zato što su svi sagrešili. „*Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od vere svoje živ biti.*“ (Havakuk 2:4). Bilo da su bili zaslepljeni „prevarom greha“ i onda se u svojim mislima uzoholili (postali nadmeni), ili je njihovo samouzvišenje dovelo do greha, nije ni bitno; činjenica je da je narod dao mesta grehu, da se počeo uzdati u sebe, a to je samo po sebi greh. Zbog greha su doživeli poraz; dokle god je u njihovim srcima postojao greh, oni nisu mogli da idu u osvajanje zemlje, i ovo ponovo dokazuje da je obećano nasledstvo, u koje ih je Bog vodio, mogao da zaposedne (zauzme) samo pravedan narod – oni koji imaju pravednost verom.

Ljudi koji su otišli u izviđanje zemlje, uverili su narod da je dovoljno nekoliko ljudi da osvoje Gaj, pošto je to bio mali grad.

Međutim, oni nisu imali razloga za takvu pretpostavku. Istina, Gaj po veličini ni izbliza nije bio kao Jerihon, *ali broj nije imao nikakve veze sa osvajanjem tog grada.*

„Verom su pale zidine Jerihona“ (Jevrejima 11:30), i rezultat bi bio isti čak i da su Izraelci imali samo pola ili čak jednu desetinu od svoje tadašnje brojnosti. Za osvajanje Gaja bila je potrebna ista sila kao i za osvajanje Jerihona, naime sila Božja, prihvaćena verom. Kad su ljudi rekli da je samo mali broj ljudi potreban za osvajanje Gaja, oni su zaključili da će njihova vojna sposobnost da im osigura osvajanje zemlje. Međutim, to je bila teška zabluda. Bog je obećao da će im dati zemlju, ali nju nisu mogli da dobiju drugačije nego kao dar. Najmoćnija vojska koju je svet ikad video, naoružana najboljim oružjem, nije mogla da je zauzme, dok je nekoliko nenaoružanih ljudi, snažnom verom i davanjem slave Bogu, moglo da je zauzme sa lakoćom. Sila koja osvaja nebesko kraljevstvo nije sila oružja.

Poraz nije u Božjem planu

Još nešto što učimo iz izveštaja o Gaju jeste da Božja namera nikada nije bila da Njegov narod doživi poraz ili da u zauzimanju zemlje ma i jedan čovek izgubi život. U običnom ratu gubitak od trideset šest ljudi u napadu na dobro utvrđen grad ne bi se smatrao velikim, čak i kad bi napad bio uspešan, ali u osvajanju Hanana bio je to strašan neuspeh. Obećanje je glasilo: „Daću vam svako mesto na koje stupi vaša nogu, kao što sam i rekao Mojsiju“ i „Niko neće moći da se održi pred tobom svih dana tvog života“ (Jošua 1:3,5). A sada su bili prisiljeni da beže uz ljudske gubitke. *Uticaj koji je prelazak preko Jordana i osvajanje Jerihona trebao da među neznabožce unese divljenje i strah, sada je propao.* Uzdajući se u svoju snagu, Izraelci su izgubili prisutnost Božje sile i time pokazali svoju sopstvenu slabost.

Sredstva odbrane

Činjenica da je bilo potpuno suprotno Božjem planu da iko od Izraelaca izgubi život u osvajanju Obećane zemlje, vidi se i iz činjenice koju bi trebalo da zapazimo – u Njegovom planu nije bilo da se oni bore za osvajanje obećanog nasledstva. Već smo videli da broj i oružje nisu imali ništa sa osvajanjem Jerihona i da onda kada su se oslanjali na svoje oružje, na silu koja bi u običnom ratovanju bila potpuno dovoljna, ona tada nije imala nikakvu vrednost. Setimo se takođe čudesnog oslobođenja (izbavljenja) iz Egipta i uništenja čitave faraonove vojske bez upotrebe bilo kakvog oružja ili bilo kakve ljudske sile, i toga da je Bog vodio narod najdužim i najtežim putem da ne bi videli rata (2. Mojsijeva 13:18), a onda čitajmo sledeće obećanje:

„Ako bi u svom srcu rekao: ‘Ovi narodi su preveliki za mene. Kako će ih oterati?’ Ne boj ih se. Seti se šta je Gospod, tvoj Bog, učinio faraonu i celom Egiptu, seti se velikih kušnji koje si video svojim očima, znakova, čuda, snažne ruke i podignute mišice kojom te je izveo Gospod, tvoj Bog. Tako će Gospod, tvoj Bog, učiniti svim narodima kojih se bojiš. Osim toga, Gospod, tvoj Bog, poslaće na njih strah da ih savlada, dok ne izginu oni koji su ostali i skrivali se pred tobom. Ne plaši ih se, jer je Gospod, tvoj Bog, usred tebe, Bog veliki koji uliva strah.“ (5. Mojsijeva 7:17-21).

Isto kao što je Gospod postupio sa faraonom i celim Egiptom, tako je On obećao da će učiniti sa neprijateljima koji bi se suprotstavili napredovanju Izraelaca u Obećanu zemlju. Ali, sinovi Izraelovi nisu morali da zadaju ni jedan jedini udarac koji bi doveo do oslobođenja iz Egipta i uništenja cele njegove vojske. Kad je Mojsije, četrdeset godina ranije pokušao da oslobodi Izrael fizičkom silom, ne samo što je doživeo poraz, nego je morao da sramno pobegne. Tek kada je upoznao Jevanđelje kao silu Božju na spasenje, bio je u stanju da izvede narod bez ikakvog straha od kraljevog gneva. Ovo je neoborivi dokaz da Bog nije planirao da se oni bore

za osvajanje zemlje; i pošto oni nisu trebali da se bore, onda ne bi ni mogli da izgube nekog od svojih u bici. Čitajmo dalje o načinu na koji je Bog nameravao da im da zemlju:

„Pred tobom ћу poslati strah od mene, stvoriću pometnju u celom narodu u koji dođeš i sve ћу tvoje neprijatelje pred tobom u beg naterati. Pred tobom ћу širiti strah da otera Hiveje, Hanance i Heteje ispred tebe. Neћu ih oterati ispred tebe u jednoj godini, da zemlja ne opusti i da se poljske zveri ne namnože na tvoju štetu. Malo po malo oteraću ih ispred tebe, dok ne postaneš mnogobrojan i ne zauzmeš zemlju.“ (2. Mojsijeva 23:27-30).

Kad je Jakov, godinama ranije, živeo u toj zemlji sa svojom porodicom, „veliki strah od Boga obuzeo je gradove oko njih, tako da nisu pošli u poteru za Jakovljevim sinovima.“ (1. Mojsijeva 35:5).

„Bilo je to kad ih je malo bilo, da, veoma malo, i kad su stranci u njoj bili. Išli su od naroda do naroda, od jednog kraljevstva do drugog naroda. Nikome nije dao da ih prevari, nego je zbog njih kraljeve ukoravao, govoreći: ‘Ne dirajte pomazanike moje, prorocima mojim ne činite zla.’“ (Psalam 105:12-15). Ista sila je trebalo da ih uvede u zemlju i da im u njoj brzo da večno nasledstvo, jer je kasnije Gospod, žaleći se zbog njihovog neverstva, rekao:

„O, kad bi me narod moj slušao, kad bi Izrael putevima mojim hodio! Lako bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove okrenuo bih ruku svoju. Oni koji silno mrze Gospoda pužice pred njim u pokornosti. A njihovo vreme trajaće doveka.“ (Psalam 81:13-15).

Zašto su se borili

„Ali, sinovi Izraelovi morali su da se bore sve vreme svog prirodnog postojanja i to pod Božjim vođstvom“, reći će neko. To je istina, ali to ne dokazuje da je Božja namera bila da se oni bore. Ne smemo da zaboravimo da zbog neverstva „njihovo shvatanje je

otupelo“ (2. Korinćanima 3:14), tako da nisu mogli da raspoznaјu Božju nameru za njih. *Oni nisu shvatili duhovne stvarnosti Božjeg kraljevstva, već su se zadovoljili njegovim senkama; a isti Bog, koji se od početka borio sa njihovim okorelim srcem i trudio se da ih pouči senkama pošto nisu hteli stvarnost, ostao je i dalje sa njima, sažaljiv na njihove slabosti.* Sam Bog ih je trpeо, jer su zbog tvrdoće svojih srca imali i po nekoliko žena, čak je i postavio pravila koja uređuju mnogoženstvo ne bi li umanjo zlo koje iz toga može da proizađe; ali to ne dokazuje da je On za njih odredio mnogoženstvo. Mi dobro znamo da „u početku nije bilo tako“ (Matej 19:8). *Pa kad je Isus zabranio svojim sledbenicima da se bore za bilo šta, On nije uveo ništa novo,* ništa više nego kao kad je učio da čovek ima samo jednu ženu i da treba da se priljubi uz nju dokle god živi; On je jednostavno objavio prva načela – propovedajući temeljnu reformaciju.

Izvršenje napisanog suda

Međutim, nešto što nikad ne bi smeli da izgube iz vida oni koji su skloni da citiraju Božje zapovesti Izraelcima kao da se njima odobravaju ratovi, bilo odbrambeni ili osvajački, jeste činjenica da im Bog nikad nije rekao da unište ikoga čija se čaša bezakonja nije napunila do vrha i ko nije neopozivo odbacio put pravednosti. Na kraju ovog sveta, kada dođe vreme da sveci preuzmu kraljevstvo, sud će biti predan svecima Svevišnjega (Danilo 7:22) i sveci će suditi ne samo svetu već i anđelima (1. Korinćanima 6:2,5). Oni će, kao Hristovi sunaslednici, učestvovati u izvršenju suda, jer čitamo:

„Neka se verne sluge njegove raduju u slavi, neka kliču rado-sno na posteljama svojim! Neka im se iz grla čuju pesme koje Boga veličaju, a mač dvosekli neka bude u ruci njihovoј, da izvrše osvetu nad narodima, da plemena poprave, da u lance stave kraljeve njihove i u gvozdene okove slavne ljude njihove, da na njima izvrše

presudu zapisanu. Takva čast pripada svima koji su mu verni! Hvalite Gospoda!“ (Psalam 149:5-9).

Pošto je Hristos povezan sa svojim narodom u kraljevstvu, proglašavajući sve njih za kraljeve i sveštenike, nije ništa više neobično da Njegovi sveci, u zajednici sa Njim, i uz Njegovu direktnu vlast, izvrše sud nad nepopravljivo zlima, nego što je da On to učini. I zato, kad se setimo da je oslobođenje iz Egipta bio početak kraja, i da je Bog (još) onda nameravao da svom narodu da to isto kraljevstvo koje sada obećava nama, i u koje će Hristos pozvati blagoslovene kad dođe, mi ćemo dobro razumeti da pravednici mogu onda (u takvim okolnostima), kao i u budućnosti, da budu oruđa Božje pravde. Ali, to neće biti osvajački rat, čak ni prilikom zauzimanja Obećane zemlje, već izvršenje suda. *Ne smemo da zaboravimo da sam Bog lično daje uputstva kada treba da se izvrši sud, i da ne prepušta ljudima da u takvom slučaju nagađaju Njegovu volju. Štaviše, samo oni koji su sami bez greha, mogu da izvrše sud nad grešnicima.*

Rat nije uspeh

U vezi sa ovim pitanjem borbe i zaposedanja (zauzimanja) hananske zemlje, tog obećanog nasledstva, moramo da imamo na umu da sinovi Izraelovi nisu posle svega daleko odmakli sa svim svojim ratovanjem. Isto obećanje koje su oni dobili, važi i za nas; „Jer da im je Jošua [Nunov] dao počinak, On ne bi posle toga govorio o nekom drugom danu“, u kojem ga treba tražiti i naći (Jevrejima 4:1,8). *Razlog zašto ga nisu dobili bio je njihovo neverstvo i zato su se borili. Da su verovali Gospodu, dopustili bi Mu da On očisti zemlju od duboko izopačenih stanovnika na način koji je On zamislio.* U međuvremenu oni ne bi bili bez posla, već bi činili dela vere koja im je Bog pripremio, a koja moraju da zakupe našu pažnju u sledećem nastavku.

37. Obećanja data Izraelu – Izrael, narod misionara

(Sadašnja istina, 14. januar 1897)

Kad je Bog poslao Mojsija da izvede Izrael iz Egipta, Njegova poruka faraonu bila je: „Izrael je moj sin, moj prvenac. Zato ti kažem: Pusti mog sina neka ide da mi služi“ (2. Mojsijeva 4:22,23), i On ih je izveo i dao im zemlju neznabožaca „da bi se držali propisa njegovih i zakona njegovih“ (Psalmon 105:44,45). Velika prednost Jevreja nad drugim narodima bila je „što su im poverene Božje svete objave“ (Rimljana 3:1,2). Nažalost ove „žive reči“ nisu primili u svoj njihovoj sili, inače bi njihova prednost bila beskonačno veća, ali za to nije bio krv Bog, i zato sada ne razmatramo šta je Izrael zapravo imao i bio, već šta je mogao da ima i šta je mogao da bude.

Dve činjenice su uvek bile istinite, naime da „nijedan od nas ne živi sebi“ i „Bog ne gleda ko je ko“; a ove dve istine zajedno oblikuju treću, a ta je da kad god Bog bilo kome daje neki dar ili prednost, On to čini zato da bi bio upotrebljen na korist drugima. Bog nekoj osobi ili narodu ne daje blagoslove koje ne želi da svi imaju. Kad je Abramu obećao blagoslov, učinio je to zato da on bude blagoslov – da u njemu budu blagosloveni svi narodi na zemlji. Bog je oslobođio Izrael upravo u skladu sa obećanjem datim Abramu. Kad im je dao prednost posedovanja Njegovog zakona, bilo je to zato da drugi narodi upoznaju njegovu neprocenjivu vrednost, tako da bi i oni mogli da je proslede dalje.

Božja namera je bila da se Njegovo ime razglasiti po svoj zemlji (2. Mojsijeva 9:15). Njegova velika želja je bila da svi narodi upoznaju Njega kao što su Ga upoznali sinovi Izraelovi. Poznavati jedinog pravog Boga je život večni (Jovan 17:3); zato je, u

otkrivanju sebe Izraelu, Bog pokazao put večnom životu, ili Jevanđelju, da bi to Jevanđelje mogli da objave drugima. Razlog zašto se Bog na tako upečatljiv način predstavio Izraelu bio je taj što Mu je bio, takoreći, bliži od drugih naroda. Uspomena na Božje postupanje sa Abramom, Isakom, Jakovom i Josifom, i njihovom verom, sačuvala se među Jevrejima, tako da su bili prijemčiviji. Bog ih nije izabrao zato što ih je voleo više nego druge, već zato što je voleo sve ljude i htio da im se objavi pomoću oruđa koja su Mu bila pri ruci. Ideja da je Bog uvek gledao ko je ko i da je ograničio svoje milosrđe i istinu na jedan poseban narod, sramoti Njegov karakter. On nikad nije ostavio neznabušca bez svedoka o sebi, i kad god je mogao da nađe nekog čoveka ili narod koji bi pristao da bude upotrebljen, On bi ih odmah uvrstio u svoju službu da bi se mogao još potpunije otkriti.

Posledica objavlјivanja jevandelja u Egiptu

Jevanđelje je sila Božja na spasenje, i pošto se Božja velika sila ispoljavala u spasavanju Izraela iz Egipta, očigledno je da je u to vreme Jevanđelje bilo objavljeno kao nikada do tada. Delovanje ove objave vidljivo je iz reči neznabuškinje, bludnice Rahave. Kad su dvojica uhoda došli u njenu kuću u Jerihonu, ona ih je sakrila i rekla im:

„Znam da će vam Gospod sigurno dati ovu zemlju, jer nas je zbog vas obuzeo strah i svi stanovnici ove zemlje uplašili su se od vas. Čuli smo kako je Gospod pred vama isušio vode Crvenog mora kad ste izlazili iz Egipta, i šta ste učinili dvojici amorejskih kraljeva koji su bili s one strane Jordana, Sihonu i Ogu, koje ste pogubili. Kad smo to čuli, srce nam se istopilo od straha i klonuli smo duhom, jer je Gospod, vaš Bog, Bog gore na nebesima i dole na zemlji.“ (Jošua 2:9-11). A onda ih je molila da joj daju obećanje o izbavljenju, što je i dobila. „Verom bludnica Rahava nije poginula zajedno s nepokornima, jer je miroljubivo primila uhode.“

(Jevrejima 11:31). To što se desilo sa njom, moglo je da se desi i sa svakim drugim stanovnikom Jerihona, da su pokazali istu veru kao ona. Čuli su isto što je i ona čula, i znali su kao i ona da je „Gospod, Bog vaš, Bog gore na nebu i dole na zemlji“. Ali znanje nije vera. I đavoli znaju da postoji jedan Bog, ali nemaju vere. Vera je poverenje – pokornost. **Rahava je bila spremna da se potčini Božjim zahtevima i da živi kao jedna od njegovog naroda, dok to njeni zemljaci nisu hteli. U njenom slučaju vidimo dokaz da bog spasava ljude ne zato što su dobri, nego zato što su voljni da budu učinjeni dobrim.** Isus je poslan da nas blagoslovi i odvrti od naših bezakonja. *Ova sirota neznaboskinja nečasnog života, koja je mogla da izgovori lažne trepnuvši i bez osećaja krvica, imala je vrlo skučenu ideju o razlici između dobra i zla; međutim, Bog ju je priznao kao jednu od svog naroda, jer se nije odvratila od svetlosti, već je hodala u njoj kad se ona pojavila.* Verovala je i time je spasila svoju dušu. Njena vera uzdigla ju je iz njene grešne okoline i postavila je na put spoznaje; i nema jačeg dokaza da se Hristos ne stidi priznati čak i neznabosce svojom braćom, od činjenice da se ne stidi da jednoj od njih, kurvi, daruje da bude u rodoslovu svojih predaka po telu.

Božje zauzimanje za sve ljude

A posebna istina u slučaju Rahave bila je da se Bog nije opredelio samo za jevrejski narod. Gde god je u Hananu postojao neki neznabogački stanovnik koji je bio spremjan da prizna Boga, tog trenutka je bio uvršten (uračunat) u Božji narod. Ova pouka nije samo teorija, već je praktično utešna i ohrabrujuća, s obzirom da je obećanje dato Abramu uključivalo ceo svet, a ne samo Jakovljevo potomstvo. Ona nam pokazuje da je Gospod strpljiv, jer „ne želi da iko propadne, nego da se svi pokaju“ (2. Petrova 3:9). Ona pokazuje da Bog brzo prihvata i najmanju težnju da Ga neko traži, i koristi je kao sredstvo da zabludelu dušu još više privuče sebi. On

blago duva na najmanju iskru, da bi je ako je moguće razgoreo u plamen. Njegovo je uho stalno prignuto zemlji, spremno da uhvati i najslabiji šapat, tako da odmah čuje i najslabiji povik, taj prvi impuls poziva iz najveće dubine, da bi odgovorio na njega.

Božji sveštenici

Da je Božiji plan za Izrael bio da treba da objave Jevanđelje celom svetu vidi se iz činjenice da bi, da su ostali u Njegovom savez, bili kraljevstvo sveštenika. Trebalо je da svi budu Božji sveštenici. Delo sveštenika izneseno je u Malahiji 2:5-7 где Bog kaže Leviju:

„Moj savez je bio s njim, savez života i mira, što sam mu podario da bi me se bojao. I on me se bojao, zbog mog imena strah ga je obuzimao. Zakon istine bio je u ustima njegovim i nepravda se nije našla na usnama njegovim. U miru i čestitosti hodio je sa mnom i mnoge je od prestupa odvratio. Jer sveštenikove usne treba da čuvaju znanje, i zakon se traži iz usta njegovih, jer je on glasnik Gospoda nad vojskama.“

Odvratiti ljude od bezakonja je Hristovo delo kroz Njegovo vaskrsenje; zato je delo pravog sveštenika jednostavno da propoveda Jevanđelje; da objavi živog Spasitelja u kome je savršeni živi zakon koji obraća dušu. Pošto je trebalo da svi sinovi Izraelovi budu sveštenici, i pošto su svi poznavali zakon, očigledno je da je trebalo da budu sveštenici za druge, a ne samo da se ograniče na to da budu učitelji među sobom. Da su prihvatili Božji predlog, i zadovoljili se da ostanu u Njegovom savezu umesto što su insistirali na svom sopstvenom, ne bi bilo potrebe ni za kakvim sveštenstvom da bi se upoznao zakon istine i mira; svi oni bi poznavali istinu i zbog toga bi svi bili slobodni. A dužnost sveštenika je da poučava zakon; i zato je jasno da je Božji cilj u izvođenju Izraela iz Egipta bio da ih pošalje po celom svetu da propovedaju Jevanđelje.

Poduprti Božjom silom, kako bi to za njih bio lak i brzo

obavljen zadatak! Glas o tome šta je Bog učinio u Egiptu proneo se ispred njih, i da su krenuli sa istom silom, mogli su da propovedaju Jevanđelje u njegovoj punoći narodima, koji bi već bili pripremljeni da ga prihvate ili odbace. Ostavljajući svoje žene i malu decu na sigurnom u Hananu, i odlazeći dvojica po dvojica, kao što je Isus kasnije slao svoje učenike, oni bi za kratko vreme odneli Jevanđelje u najudaljenije delove zemlje. Pretpostavimo da bi neprijatelji pokušali da spreče njihovo napredovanje; jedan bi mogao naterati hiljadu, a dvojica deset hiljada u beg. *Sila Božje prisutnosti sa bilo kojom dvojicom učinila bi da u očima svojih neprijatelja izgledaju kao deset hiljada, i niko se ne bi usudio da ih napadne. Tako bi mogli da vrše posao propovedanja Jevanđelja koji im je dodeljen, bez straha od maltretiranja. Strah koji bi izazvala njihova prisutnost u onima koji se protive, pokazao bi silu poruke koju objavljuju u srcima onih koji bi bili spremni da prime istinu.* Dok bi tako išli obučeni u punu Božju silu, nikad ne bi morali da se još jednom vrate u isti kraj. Svi koji bi čuli poruku odmah bi zauzeli stav ili za ili protiv istine; i ova odluka bi bila konačna, pošto kad neko odbaci Jevanđelje objavljeno u njegovoj punoći, a to znači propraćeno velikom Božjom silom, za njega se više ništa ne može učiniti, jer nema veće sile od Božje. I tako bi nekoliko godina, ili možda meseci nakon prelaza preko Jordana, bilo dovoljno da se Jevanđelje o kraljevstvu propoveda celom svetu za svedočanstvo svim narodima.

Dokazi Božje nepristranosti

Ali Izrael nije bio veran svom visokom zvanju. Neverstvo i uzdanje u sebe lišilo ih je prestiža sa kojim su ušli u Obećanu zemlju. Nisu pustili da njihova svetlost svetli i zato su je vremenom sami izgubili. Zadovoljili su se naseljavanjem Hanana, umesto da osvoje celu Zemlju. Pretpostavljali su da im je Bog dao svetlost zahvaljuju činjenici da ih voli više od drugih, i zato su se uzoholili,

prezirući druge. Pa ipak Bog nije prestao da im ukazuje da treba da budu svetlost svetu. Istorija Jevreja, umesto da pokaže šta je Bog želeo da ostvari sa njima, pokazuje da je stalno pokušavao da ih upotrebi da drugima objave Njegovo ime. Setite se izveštaja o Ne-manu Sirijcu, koji je bio poslan izraelskom kralju da ga izleči od gube. Setite se slučaja udovice iz Sarepte kojoj je poslan prorok Ilija. Kraljica od Šabe došla je iz daleka da čuje Solomonovu mudrost. Jonu je Bog poslao protiv njegove volje, da upozori Ninvljane koji su se pokajali njegovim propovedanjem. Čitajte pro-ročanstva Isaije, Jeremije i Ezekijela i vidite koliko često se Bog direktno obraća različitim narodima. Sve to pokazuje da Bog ni tada nije bio, kao što nije ni danas, samo Bog Jevreja, već i nezna-božaca. Na kraju, kad je Izrael definitivno odbio da ispuni svoju misiju na koju ga je Bog pozvao, poslao ih je u zarobljeništvo da bi neznabotci tako dobili neko poznавanje Boga koje Izraelci nisu hteli dobrovoljno da prenesu. Bilo je nekoliko vernih duša koje su neznabotčkom kralju Nebuhadnezaru donele istinu, i on je posle nekog vremena priznao Boga i objavio priznanje svoje vere po čitavoj zemlji. Kralj Kir i drugi persijski kraljevi su kraljskim pro-glasima svetu objavili ime jedinog pravog Boga.

Skupljanje u jedno stado

Tako vidimo koliko je silno Bog želeo spasenje neznabotaca koji su bili u okruženju Jevreja, i to ne samo onih koji su bili blizu, već i onih najjudaljenijih, jer obećanje nije bilo namenjeno samo Jevrejima i njihovoj deci već svima koji su bili „daleko“ (Vidi Dela 2:39; Isajja 47:19). Da Bog nije pravio razliku između Jevreja i neznabotaca vidi se i iz činjenice da je sam Abram, praotac jevrejske nacije, bio neznabotac i da je primio uverenje da ga je Bog primio dok još nije bio obrezan, „da bude otac svima koji kao neobrezani veruju, da se i njima uraćuna pravednost.“ (Rimljanim 4:11,12). Bog je uvek bio spreman da prihvati ljude iz neznabotva,

kao onda kad je pozvao Abrama da izađe iz njih. Kad je Hristos došao, izjavio je da je poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelova, i dok je to govorio, pokazao je gde su izgubljene ovce doma Izraelova, tako što je izlečio neznaboškinju koja je pozverovala (Matej 15).

Ono što je Hristos učinio za ovu Hananejku, isto tako je bio spreman i željan da u doba Jošue Nunova učini za svakog stanovnika Hanana i za ceo svet onih koji bi poverovali. Svi koji se nisu tvrdoglavno držali svojih idola, trebalo je da budu skupljeni u Izraelovo stado, dok ne bude jedno stado pod jednim Pastirom. Spasenje je bilo za sve koji će ga prihvatići, ali moraju da postanu Izraelci.

Izrael treba da bude odvojen

Upravo zbog tog razloga Izraelcima je bilo zabranjeno da sklapaju saveze sa stanovnicima zemlje. Savez podrazumeva sličnost, jednakost, sjedinjenje dve slične sile. Ali Izrael, kad je bio veran svom pozivu, nije imao ništa zajedničko sa stanovnicima zemlje. Trebalo je da budu odvojen narod, odvojen samo zbog posvećujuće Gospodnje prisutnosti. Kad je Bog rekao Mojsiju: „Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“, Mojsije je odgovorio: „Ako tvoje lice neće ići napred, nemoj ni da nas vodiš odavde. Po čemu će se znati da sam našao milost u tvojim očima, ja i tvoj narod? Zar ne po tome da ti ideš s nama, da se ja i tvoj narod razlikujemo od svih drugih naroda koji su na licu zemlje?“ (2. Mojsijeva 33:14-16). Sklopiti savez sa okolnim narodima značilo je pridružiti im se, a to je značilo odvajanje od Božje prisutnosti. Upravo je Božja prisutnost bila ono što je Izraelce učinilo i održavalo različitim od (ostalih) naroda, a Njegova prisutnost je upravo to ostvarila. Božja prisutnost će i danas ostvariti isto, jer se On ne menja. Zbog toga, ako neko kaže da Božji narod ne treba da se odvoji od drugih naroda, onda zapravo govori da mu nije potrebna Božja prisutnost.

Isto načelo je vladalo i kad je narod htio kralja. Čitajte izveštaj u 1. Samuelovoj 8. Narod je rekao Samuelu: „Postavi nam kralja da nam sudi, kao što je u svih naroda“. To se Samuelu nije svidelo i nesumnjivo je povredilo njegova osećanja, ali narod je uporno zahtevao: „Postavi nam kralja da nam sudi“. Onda je Gospod rekao Samuelu: „Poslušaj glas naroda u svemu što ti govore, jer ne odbacuju oni tebe, nego odbacuju mene, jer ne žele da budem njihov kralj. Sve što su meni činili od dana kada sam ih izveo iz Egipta pa do danas, tako što su me ostavljali i služili drugim bogovima – to sada tebi čine.“ Onda je Samuel, na Gospodnju zapovest, nabrojao narodu neka od zala koja će proizaći iz njihove želje da imaju kralja, ali se oni nisu dali razuveriti govoreći: „Ne, nego kralj neka bude nad nama, da budemo i mi kao svi narodi“.

U Bibliji su „narodi“ neznabوšci. Hebrejska reč koja se često prevodi sa „narodi“ potpuno je ista reč od koje uvek dolazi reč „neznabоšci“. Možda Psalm 96:5 to najbolje pojašnjava čitaoćima: „Jer su svi bogovi u naroda ništa; a Gospod je nebesa stvorio.“ Ovde su „narodi“ očigledno neznabоšci.

U Psalmu 2 čitamo: „Zašto su se narodi uskomešali i plemena razmišljaju o ispraznim stvarima?“ Ideja „hrišćanskog naroda“ je isto toliko protivrečan izraz kao „hrišćanski neznabоžac“ ili „hrišćanski grešnik“.

„Narod“, izraz koji Bog koristi kad govori o zemaljskim narodima, je skup neznabоžaca. Prema tome, Jevreji su u stvari kazali: „Neka kralj bude nad nama, da budemo i mi kao svi neznabоšci“. To su zapravo žeeli, jer su svi drugi narodi priznavali druge bobove a ne Jehovu, i svi narodi na zemlji, uz izuzetak Izraela, imali su kraljeve nad sobom. Danska Biblija jasno prevodi 1. Samuelovu 8:20: „Želimo da i mi budemo kao svi neznabоšci.“

Božji plan za Izrael bio je da ne budu *nacija*. Skloni smo da gledamo ono šta je bilo kao da je tako i trebalo da bude, zaboravljajući da je narod od početka do kraja, u većoj ili manjoj meri,

odbio da ide Božjim putevima. Mi vidimo da je jevrejski narod imao sudije i vođe i sve što prati građansku vlast, ali moramo da imamo na umu da je Božji savez predviđao nešto sasvim drugo, što se zbog neverstva nikad nije ostvarilo.

Izrael Hristova crkva

Reč „crkva“ je inače veoma uobičajena, ali možda srazmerno malo onih koji je koriste shvataju da potiče iz grčke reči koja znači „pozvan iz“, a to se odnosi na Izrael više nego na ijedan drugi narod. Oni su predstavljali Božju crkvu; bili su pozvani iz Egipta. U Starom savezu za njih se kaže da su „zajednica“, odnosno oni koji su okupljeni ili sastavljeni, jer su oni predstavljali Gospodnje stado kome je On bio Pastir. Bog je poznat kao „Pastir Izraelov“ (Psalam 80:1; vidi i 23:1). Zato je crkva kasnije nazvana Božje stado (Dela 20:28). U svom govoru pred sanedrinom Stefan je govorio o Izraelu kao o „crkvi u pustinji“.

Postoji samo jedna crkva, jer je crkva Hristovo telo (Efescima 1:19-23), a postoji samo jedno telo (Efescima 4:4). Ta jedna crkva sastavljena je od onih koji čuju i slede Hristov glas, jer On kaže: „Ovce moje slušaju glas moj, ... i za mnom idu“ (Jovan 10:27). Ova crkva u pustinji je zato bila identična sa pravom Hristovom crkvom u svim vremenima. Ovo se najbolje vidi u Jevrejima 3:2-6. Dok čitate ovaj tekst, setite se da je „dom Božji“, „zajednica Boga živoga“ (1. Timoteju 3:15). Ovaj tekst kaže da je Hristos bio veran u svom domu kao i Mojsije. Mojsije je bio veran u Božjem domu kao sluga, a Hristos kao Sin nad istim domom; „Dom smo mi ako do kraja sačuvamo smelost i slavu iščekivanja koje imamo“ (Jevrejima 3:6). Isus je bio pozvan iz Egipta, jer je pisano: „Iz Egipta pozvah sina svoga“ (Matej 2:15). On je bio glava i Voda vojske koja je izašla iz Egipta (1. Korinćanima 10:1-10). Dakle Hristos i Mojsije su u istoj zajednici i zajedništvu i ko god je učesnik sa Hristom, mora da prizna Mojsija kao brata u Gospodu.

Ove činjenice su od najveće važnosti jer kad učimo kakav je bio Božji plan za Izrael, mi učimo o pravom modelu Božje crkve u svim vekovima, sve do kraja. Mi ne smemo bez prosuđivanja da tvrdimo da treba da činimo ono što je Izrael činio, pošto su često ustajali protiv Boga i njihova istorija češće izveštava o otpadu nego o veri; ali možemo i treba da proučavamo obećanja i ukore upućene njima, jer ono što je On imao za njih, On ima i za nas.

Crkva kao kraljevstvo

Izraelski narod je od početka predstavljao kraljevstvo (kraljevstvo), vekovima pre nego što je Saul bio postavljen nad njima, jer Božja crkva je Njegovo kraljevstvo i sva Njegova deca su Njegovi podanici.

„Domaći (ukućani) Božiji“ su „društvo Izraelovo“ (Efesima 2:19,12). Hristos, zajedno sa Ocem, sedi na „prestolu blagodati“ i prava crkva Ga priznaje, samo Njega, Gospodarem. Apostol Jovan, kad piše crkvi, opisuje sebe kao „vaš brat i drug u nevolji, i u kraljevstvu i strpljenju Isusa Hrista“ (Otkrivenje 1:9). Hristos se sam proglašio Kraljem i to kraljem jevrejskim (Matej 27:11) i primio priznanje kao „kralj Izraela“ (Jovan 1:49). Ali, iako je tvrdio da je kralj, Isus je izjavio: „Moje kraljevstvo nije od ovog sveta. Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovog sveta, moje sluge bi se borile da ne budem predat Judejcima. Ali moje kraljevstvo nije odavde“ (Jovan 18:36). Kao što Hristovo kraljevstvo nije od ovoga sveta, tako ni Njegova crkva, Njegovo telo, narod koji je izabrao i pozvao iz sveta, ne treba da se poveže sa svetom, iako je u njemu. On ne treba da sklapa nikakve saveze sa svetom, ni u kakvu svrhu. Njegova jedina svrha u svetu jeste da bude svetlost svetu, so kojom se što je moguće više sveta može sačuvati. On ne treba da bude od sveta kao što ni svetlost nije od tame koju obasjava. „Kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom?“ (2. Korinćanima 6:14). Na zemlji postoje dve različite kategorije – crkva i svet; međutim, kad crkva

ulazi u savez sa svetom, makar i formalno, ili prihvata svetovne metoda i principe, onda u suštini postoji samo jedna kategorija – svet. Međutim, zahvaljujući Božjoj milosti, uvek je bilo nekoliko vernih, čak i u vreme najvećeg otpada.

Nema teokratije

Uobičajeno je da se o Izraelu govori kao o teokratiji. Tako je Bog odredio da bude, ali ono što je trebalo da budu u pravom smislu nikad nisu bili. Izrael nikako nije mogao da bude teokratija kad je narod zahtevao da ima zemaljskog kralja, „da budemo i mi kao svi narodi (neznabوšći)“, jer time su odbacili Boga kao svog Kralja. Neobično je da ljudi, ono što je Izrael radio protiv izričite Božje volje, uzimaju kao opravdanje za slične postupke crkve danas, i da njihovo odbacivanje Boga uzimaju kao dokaz da su bili pod vladavinom Njegove sile.

Reč „teokratija“ je kombinacija dve grčke reči i doslovno znači „Božja vladavina“. Prema tome, prava teokratija je telo u kome je Bog isključivi i absolutni vladar. Takva vlast se retko kada mogla videti na ovoj zemlji, a nikad u nekoj većoj meri. Prava teokratija je postojala onda kada je Adam na početku bio načinjen i postavljen u Eden, i kad je „Bog pogledao sve što je načinio i bilo je veoma dobro.“ (1. Mojsijeva 1:31). Bog je načinio Adama od praha zemaljskog i postavio ga nad delima svojih ruku. Postavio ga je vladarem „nad morskim ribama, nad stvorenjima koja lete po nebu, nad stokom, nad svom zemljom i nad svim drugim životnjama što se miču po zemlji.“ (Stih 26). On mu je predao svu vlast. Međutim, i u svom najboljem stanju, krunisan slavom i čašću, Adam je bio samo prah, sa ništa više sile u sebi od praha po kome je hodao. Prema tome, ona velika sila koja se ispoljavala u Adamu uopšte nije bila njegova, već Božja sila koja je delovala u njemu. Bog je bio absolutni Vladar, ali bilo Mu je ugodno, što se tiče ove zemlje, da svoju moć otkrije preko čoveka. Zato je za vreme

Adamove vernosti Bogu na ovoj zemlji vladala savršena teokratija.

Takva teokratija od tada više nikad nije postojala, jer pad čoveka je bio priznavanje sotone kao boga ovoga sveta. Međutim, individualno je postojala u svom savršenstvu u Hristu, drugom Adamu, u čijem srcu je bio Božji zakon i u kome je živela svaka punoća božanstva telesno. Kad Hristos bude obnovio ovu zemlju da sve bude kao na početku, i kad bude postojalo samo jedno stado i jedan Pastir, jedan Kralj na svoj zemlji, tada će to biti savršena teokratija. Božja volja će tada biti na celoj zemlji kao što je sada na nebu. Hristos sada okuplja narod u kome će se odražavati Njegov karakter, u čijim će srcima On prebivati verom, tako da svako od njih, kao i On sam, može biti „ispunjen punoćom Božjom“ (Efescima 3:17-19). Ovi okupljeni predstavljaju Hristovu crkvu, koja je kao celina, „njegovo telo, punoća onoga koji ispunjava sve u svemu“ (Efescima 1:22,23). *I tako prava teokratija vlada pre svega u srcu pojedinaca, koji dan za danom iskreno govore svom nebeskom Ocu: „Jer Tvoje je kraljevstvo“*; mnoštvo onih koji veruju – crkva – kad se Svetim Duhom savršeno udruže u isti um, predstavljaju jedinu pravu teokratiju koja je ikad postojala na zemlji. Kad otpadne, crkva traži saveze sa svetom preuzimanjem kraljevske vlasti, da pokaže teokratski oblik vladavine, ali je to samo falsifikovan (krivotoren) oblik bez božanske sile, dok Božji verni sledbenici, mali po brojnosti, raštrkani po svetu i nepoznati među narodima, čine primer stvarne teokratije.

Preko proroka, koji je otvorio usta da prokune, ali je umesto toga blagosiljao, Bog je o svom narodu Izraelu rekao: „Tu kao narod žive odvojeno, i u druge se narode ne ubrajaju.“ (4. Mojsijeva 23:9). Božji narod je u svetu, ali nije od njega, sa ciljem da pokaže veličanstvenost (preuzvišenost) Onoga koji ih je dozvao iz tame. Međutim, to mogu da čine samo ako priznaju Božju vrhovnu vlast. Crkva je kraljevstvo u kome samo Bog vlada i njen jedini zakon je Božji zakon ljubavi. Ona čuje i sledi samo Božji glas i kroz nju

govori samo Božji glas.

Nema zemaljskog modela

Ništa među zemaljskim kraljevstvima, kraljevstvima ili udruženjima bilo koje vrste, ne može da posluži kao model za pravu teokratiju, Božju crkvu i kraljevstvo; niti se dela ljudskih organizacija mogu uzeti kao primer. Ona je jedinstvena u svemu; ne oslanja se ni na šta na šta se oslanjanju ljudske vlasti za održavanje jedinstva, a ipak je tako čudesan primer reda, sklada i sile, da se svi tome čude.

Iako pravi Božji narod treba da živi sam, da se ne meša sa narodima, i da zato ne učestvuje u usmeravanju ili upravljanju građanskih vlasti, to ne znači da je ravnodušan prema dobrobiti čovečanstva. Kao i njihovoj Božanskoj Glavi, i njima je zadatak da čine dobro. Kao što je Adam bio Božji sin (Luka 3:38), tako je i cela ljudska porodica, uprkos padu, Njegovo potomstvo (oni su Njegova deca) – izgubljeni sinovi – i zato će prava Božja deca smatrati sve ljude svojom braćom, za čiju dobrobit i spasenje će raditi. Njihov posao je da svetu otkriju Boga kao dragog Oca koji voli, a to mogu samo ako Mu dozvole da se i u njihovim životima odražava Njegova ljubav.

Jedini posao Hristovog kraljevstva na zemlji jeste da pokaže praktično nalikovanje Hristu, svoju odanost Njemu kao zakonitom Gospodaru svega, objavljajući time Njegove vrline, navodeći koliko je god moguće više ljudi da Ga prihvate kao Kralja, da bi mogli da se pripreme da Ga dočekaju kad dođe na prestolu svoje slave (Matej 25:31). Hristos, Kralj, nije došao na svet ni sa kakvim drugim ciljem nego da svedoči za istinu (Jovan 18:37), pa tako ni Njegovi odani podanici nemaju u životu drugi cilj. I sila kojom svedoče je sila Svetog Duha, koji prebiva u njima i živi u njima (Dela 1:8), a ne mešanjem u političke ili društvene sukobe. Neko vreme posle Hristovog vaznesenja crkva je bila zadovoljna ovom

silom i u delu propovedanja Jevanđelja o Kraljevstvu učinjen je čudesan napredak; ali, crkva je ubrzo počela da prihvata svetovne metode, a njeni članovi su se posvetili državnim poslovima umesto Hristovom kraljevstvu, i sila se izgubila. Međutim, ne zaboravimo da je u one dane, kad je crkva bila odana, bila prisutna ista sila koja je stotinama godina ranije bila data Izraelu sa istim ciljem. Osim toga, zapamtimo da je narod preko koga se Božja sila ispoljavala, u oba slučaja bio isti, „jer spasenje je od Judejaca“ (Jovan 4:22).

„Put je Gospodnji veran“ (Psalam 18:30), i mi znamo da „što Bog čini trajati zauvek. Tome se ništa ne može dodati niti se išta može oduzeti; a Bog to čini da bi ga se ljudi bojali.“ (Propovednik 3:14). Zbog toga, iako se Izrael u dane sudija i proroka pokazao neveran svom pozivu, a ista crkva od vremena apostola u velikoj meri nije bila svesna svojih prednosti i dužnosti, mora doći vreme kada će crkva – Božji Izrael – izaći iz sveta i odvojiti se, i tako, oslobođena od svih zemaljskih veza, zaviseći (oslanjajući se) samo od Hrista, zasjati „poput zore, lepa kao mesec pun, čista kao sunce što sja, strašna vojska pod zastavama“ (Pesma 6:9).

38. Obećanja data Izraelu – Obećani odmor (1. deo)

(Sadašnja istina, 21. januar 1897)

„Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33:14). Ovim rečima Bog je ohrabrio Mojsija da dalje vodi izraelski narod nakon što su teško zgrešili kada su načinili zlatno tele i klanjali mu se.

Hristov odmor

U našem proučavanju odmora koji je Bog obećao svom narodu biće dobro da se setimo da je ovde zapisano obećanje jednako onom u Mateju 11:28. Odmor je obećan, i mogao se dobiti samo u Božjoj prisutnosti, koja je trebala ići sa Njegovim narodom. I zato Hristos, koji je „sa nama Bog“ (Matej 1:23) i koji je sa nama „uvek sve do svršetka ovog doba“ (Matej 28:20), kaže: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“ Odmor koji je ponudio sinovima Izraelovim u pustinji je isti onaj odmor koji Hristos nudi celom čovečanstvu, odmor u Bogu, u Njegovim večnim rukama – jer je samo jedinorođeni sin „koji je Ocu u naručju“ (Jovan 1:18). „Kao što čoveka teši njegova majka, tako ću ja vas tešiti.“ (Isaija 66:13).

A Bog je uvek bio, i sada je, svuda prisutan; zašto onda svi ljudi nemaju odmor? Iz jednostavnog razloga što ljudi generalno nisu svesni Njegove prisutnosti pa čak ni Njegovog postojanja. Umesto da u svim poslovima života uzmu u obzir Boga, većina ljudi živi kao da On ne postoji. „A bez vere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj ko mu pristupa mora verovati da on postoji.“ (Jevrejima 11:6). Ovo pokazuje da opšta nesposobnost da se ugodi Bogu i tako nađe odmor, dolazi zbog neverovanja da On postoji.

Kako možemo znati da Bog postoji? Od stvaranja sveta, nevidljive Božje stvari, naime njegova večna sila i božanstvo, jasno su otkriveni u onome što je stvorio (vidi Rimljanima 1:20), tako da oni koji Ga ne poznaju nemaju izgovora. Bog se otkriva kao Stvoritelj, jer sama činjenica da stvara označava Ga kao samopostojeceg Boga i razlikuje Ga od svih lažnih bogova. „Jer je velik Gospod i dostojan najveće hvale. Strah uliva više od svih drugih bogova. Jer su svi bogovi drugih naroda bezvredni, a Gospod je nebesa načinio.“ (Psalam 96:4,5). „Ali, Gospod je zaista Bog. On je živi Bog i večni Kralj ... Bogovi koji nisu načinili nebesa i zemlju nestaće sa zemlje i ispod nebesa. On je svojom silom zemlju načinio, mudrošću svojom plodno tlo je učvrstio i razumom svojim nebesa razapeo.“ (Jeremija 10:10-12). „Pomoć je meni od Gospoda, koji je stvorio nebo i zemlju“ (Psalam 121:2). „Pomoć je naša u imenu Gospoda, Tvorca neba i zemlje.“ (Psalam 124:8). Pošto se odmor nalazi samo u Božjoj prisutnosti, a Njegova prisutnost je stvarno poznata i poštovana samo kroz Njegova dela, očigledno je da obećani odmor mora biti veoma tesno povezan sa stvaranjem.

Odmor i nasledstvo su nerazdvojni

Tako nalazimo da su u obećanju odmor i nasledstvo bili uvek povezani. Kad su sinovi Izraelovi dobijali uputstva u pustinji, bilo im je rečeno: „Ne postupajte ubuduće onako kako mi danas ovde postupamo, svako kako misli da je ispravno, jer još niste došli do mesta počinka i do nasledstva koje ti daje Gospod, tvoj Bog. Ali kad pređete preko Jordana i nastanite se u zemlji koju vam daje Gospod, vaš Bog, on će vam dati da počinete od svih neprijatelja svojih unaokolo i da živite spokojno. Na mesto koje Gospod, vaš Bog, izabere da tamo prebiva njegovo ime donosićete sve čemu vas upućujem: svoje žrtve paljenice i druge žrtve, svoje desetke, priloge svojih ruku i sve što odlučite da zavetujete Gospodu kao zavetne prinose.“ (5. Mojsijeva 12:8-11). Mojsije je i onim

plemenima, koja su svoje mesto dobila sa istočne strane Jordana, rekao: „Gospod, vaš Bog, dao vam je da zauzmete ovu zemlju. Svi vi, hrabri ljudi, podite naoružani ispred svoje braće, Izraelovih sinova. Neka u vašim gradovima, koje sam vam dao, ostanu samo vaše žene i deca... dok Gospod ne da vašoj braći da počinu kao i vi, tako da i oni zauzmu zemlju koju im Gospod, vaš Bog, daje s one strane Jordana. Posle toga vratite se svaki na svoj posed koji sam vam dao.“ (5. Mojsijeva 3:18-20). *Odmor i nasledstvo su stvarno jedno.* Naše nasledstvo je odmor od umora koji donosi greh. Mi nalazimo odmor u Hristu, koji je „s nama Bog“, „u kom je takođe naš ideo, unapred određen prema nameri onoga koji sve čini prema savetu volje njegove“ (Efescima 1:11). Sveti Duh je prvi plod ovog nasledstva, dok ne bude oslobođena i njegova tekovina (posed). „Gospod je moj deo nasledstva“ (Psalam 16:5). On je oboje, naš odmor i naše nasledstvo; kad imamo Njega, onda i-mamo sve.

Već smo videli sinove Izraelove u Obećanoj zemlji; njima je pripadala zemlja, pa stoga i odmor, jer čitamo sledeću tvrdnju koja se obistinila u dane Jošue Nunova:

„Tako je Gospod dao Izraelu svu zemlju za koju se zakleo njihovim praočevima da će im je dati, i oni su je zauzeli i naselili se u njoj. Gospod im je dao i mir na svim granicama njihovim, baš kao što se zakleo njihovim praočevima, tako da se nijedan njihov neprijatelj nije mogao održati pred njima. Gospod im je predao u ruke sve njihove neprijatelje. Od svih dobrih obećanja koja je Gospod dao Izraelovom domu nije ostalo neispunjeno nijedno obećanje; sva su se ispunila.“ (Jošua 21:43-45).

Jošua Nunov podseća na Božju vernost

Ali ako bismo ovde stali, počinili bismo tešku grešku. Kad preskočimo jedno poglavlje, dolazimo do izveštaja onoga što je Jošua Nunov rekao „svemu Izraelu“ i njihovim starešinama,

sudijama i ostalima, „posle mnogo vremena otkako je Gospod Izraelcima dao da počinu od svih neprijatelja unaokolo.“ (Jošua 23:1,2). Podsećajući ih na ono što je Gospod učinio za njih, rekao je:

„Evo, žrebom sam vašim plemenima razdelio u nasledstvo ove narode koji su preostali i sve one narode koje sam istrebio od Jordana do Velikog mora na zapadu. Gospod, vaš Bog, gonio ih je ispred vas i oterao ih je radi vas, i vi ste zauzeli njihovu zemlju, kao što vam je i kazao Gospod, vaš Bog. Zato budite veoma hrabri da držite i vršite sve što je napisano u knjizi Mojsijevog zakona, tako da ne odstupate od toga ni desno ni levo, i da se ne mešate s narodima koji su ostali među vama. Ne pominjite imena njihovih bogova i ne kunate se njima, ne služite im i ne klanjajte im se, nego se čvrsto držite Gospoda, svog Boga, kao što ste to činili sve do danas. I Gospod će pred vama oterati velike i moćne narode. (A do danas, nijedan se čovek nije održao pred vama.) Jedan od vas te raće hiljadu, jer će se Gospod, vaš Bog, boriti za vas, kao što vam je i obećao. Zato stalno pazite na svoje duše, tako što ćete voleti Gospoda, svog Boga. Ali ako se odvratite i prionete uz ostatak onih naroda koji su ostali među vama pa sklopite brakove s njima i pomene se s njima i oni se pomešaju s vama, dobro znajte da Gospod, vaš Bog, više neće terati te narode ispred vas, nego će vam oni postati klopka i zamka, bić na vašim bokovima i trnje u vašim očima dok vas ne nestane iz ove dobre zemlje koju vam je dao Gospod, vaš Bog. Evo, ja danas idem putem kojim idu svi na zemlji. Dobro znate svim svojim srcem i svom svojom dušom da od svih dobrih obećanja koja vam je dao Gospod, vaš Bog, nijedno obećanje nije ostalo neispunjeno; sva su se ispunila. Nijedna reč nije ostala neispunjena. Kao što su se na vama ispunile sve dobre reči koje vam je rekao Gospod, vaš Bog, tako će Gospod na vas pustiti i sve zle reči dok vas ne istrebi iz ove dobre zemlje koju vam je dao Gospod, vaš Bog.“ (Jošua 23:4-15).

Odmor uslovljen samo verom

U ovom delu Pisma nalazimo novi dokaz da je nasledstvo obećani odmor. Jasno nam je rečeno da je Bog Izraelu dao odmor i da je ovaj govor održan mnogo kasnije od tog vremena, ali u njemu su izneseni uslovi po kojima oni mogu sigurno da imaju odmor i po kojima će neprijatelji koji su ostali u zemlji biti isterani. Sve je zavisilo od Izraelove vernosti Bogu. Ako prestanu da služe Gospodu, i pođu za drugim bogovima, onda je trebalo da znaju da Bog više neće isterivati preostale narode pred njima, već će im oni neprekidno dosađivati, a njih same će Gospod potpuno zbrisati sa lica zemlje koju im je dao.

Međutim, kako je moglo da se kaže da je Izrael imao odmor od svih svojih neprijatelja, i da su zaposeli zemlju, kad su neprijatelji još uvek bili u zemlji i postojala je mogućnost da ti neprijatelji isteraju njih umesto da oni isteraju neprijatelje? Pismo daje odgovor. Na primer, kad su carevi amorejski zapretili Gibeonjanima koji su sklopili savez sa Izraelem, Gospod je rekao Jošui: „Ne boj ih se, jer ih dajem tebi u ruke. Nijedan od njih neće se održati pred tobom.“ (Jošua 10:8). I šta je Jošua Nunov onda uradio? Otišao je i pokorio ih. On nije sumnjičavo rekao: „Ne vidim nikakvog dokaza da će ih Gospod predati u moje ruke, jer oni još nisu u mojim rukama“. Niti je nerazumno rekao: „Pošto ih je Gospod predao u moje ruke, mogu otpustiti svoju vojsku i opustiti se“. U oba slučaja bio bi nadвладан, iako mu je Bog dao pobedu. Svojim delovanjem Jošua Nunov je pokazao da stvarno veruje u ono što je Gospod rekao. Vera radi (dela) i nastavlja da radi.

Na sličan način narodu je rečeno da će im Bog dati pobedu, dok su istovremeno stajali izvan visokih zidova i zatvorenih vrata Jerihona. Istina je da im je Bog dao pobedu, ali je sve zavisilo od njih. Da su odbili da poviču, nikad ne bi videli pobedu.

U Hristu imamo odmor i nasledstvo, ali da bismo mogli biti

zajedničari sa Hristom, moramo da „pouzdanje koje smo imali u početku sačuvamo do kraja“ (Jevrejima 3:14). Isus kaže: „U svetu imate nevolju, ali budite hrabri, ja sam pobedio svet.“ (Jovan 16:33). Pa ipak u istom govoru je rekao: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam.“ (Jovan 14:27). Šta? Mir usred nevolja? Da, jer zapazite šta On kaže: „Ja vam ga ne dajem onako kako ga svet daje. Neka se vaše srce ne uzinemiruje i neka se ne boji.“ Imati nevolju (problem), a ne biti uznemiren; biti izložen opasnosti, a ne bojati se; biti u središtu bitke, a uživati savršen mir – to je potpuno drugačije od onoga što svet daje.

Već dobijen rat

Poslušajmo poruku koju je prorok Isaija trebalo da prenese Izraelu kad su prolazili kroz velika iskušenja; poruku koja je više za nas danas, nego za ljude koji su živeli kad je bila objavljena: „Tešite, tešite moj narod“, govori vaš Bog. ‘Utešno govorite srcu Jerusalima i vičite mu da je prošlo vreme njegovog robovanja, da je platio cenu svog prestupa, jer je iz Gospodnje ruke primio punu meru za sve svoje grehe.“ (Isajija 40:1,2). Predivno ohrabrenje! Rat je završen, bitka završena, pobeda izvojevana. Treba li zbog toga da mirno odemo na spavanje? Nikako; moramo da budemo *budni i da koristimo ovu pobjedu koju je Gospod zadobio za nas*. Borba se vodi sa poglavarima i vlastima (Efescima 6:12), ali Isus je „svukao vladare“ i pobedio ih (Kološanima 2:15) i Bog ga je „postavio daleko iznad svake vladavine i vlasti i sile i uprave i svakog imena koje je dato, ne samo u ovom dobu nego i u onom koje treba da dođe. I sve mu je pokorio pod noge i učinio ga poglavarem nad svim za dobro pozvanih, koji su njegovo telo, punoča onoga koji ispunjava sve u svemu.“ (Efescima 1:20,21). A Bog je i nas vaskrsao sa Njim i posadio sa Njim na istim nebesima (Efescima 2:1-6), jednako visoko iznad svih poglavarstava, i vlasti, i sila, i gospodstva, i nad svakim imenom što se može nazvati, ne samo na

ovome svetu nego i na onom koji ide. Zato možemo sa sigurnošću da kažemo iz srca: „Ali hvala Bogu što nam daje pobedu kroz našeg Gospoda Isusa Hrista!“ (1. Korinćanima 15:57).

Pouke iz Psalama

David je razumeo ovu pobedu i radovao joj se dok su ga lovili kao prepelicu po gorama. Jednom prilikom se skrivao u jednoj pećini u pustinji Zif, kada su Zifeji došli Saulu i izdajnički otkrivši njegovo skrovište rekli: „A sada, kralju, po želji svoje duše ti dođi, a mi ćemo ga predati u kraljeve ruke.“ (1. Samuelova 23:15-20). Međutim, David koji je to saznao uzeo je harfu i sastavio psalam hvale govoreći: „Ja ću ti spremno prineti žrtvu. Hvaliću, Gospode, ime tvoje, jer je to dobro. Jer me je iz svake nevolje on izbavio, i oko je moje likovalo nad neprijateljima mojim.“ (Psalam 54:6,7). Pročitajte ceo psalam zajedno sa uvodom. On je mogao da peva: „Da se protiv mene i vojska ulogori, srce se moje bojati neće. Da se i rat protiv mene povede, i tada ću se u Boga pouzdati.“ (Psalam 27:3). Treći psalam, sa izražavanjem zahvalnog poverenja u Boga i sa njegovom notom pobeđe, sastavljen je dok je bio prognan od svog prestola, bežeći pred Abšalomom. Mi treba da naučimo dvadeset treći psalam tako da to više ne budu prazne reči kad kažemo: „Postavljaš trpezu pred mnom ispred neprijatelja mojih. Uljem mi glavu mažeš. Čaša se moja preliva.“

Jaki pobeđuje

Pobeda koja pobedi svet je naša vera. O, kad bismo shvatili i stalno imali na umu činjenicu da je pobeda već izvojevana, da je Hristos, Jaki Bog, napao jakoga, našeg protivnika i tlačitelja, i nadvladao ga i oduzeo mu sve njegovo oružje u koje se uzdao, tako da se moramo boriti samo sa pobedjenim i razoružanim neprijateljem. Razlog zašto smo nadvladani je što ne verujemo i ne pozajemamo ovu činjenicu. Kad bismo je poznavali i setili je se, nikad ne bismo

pali, jer ko bi bio tako nerazuman da dopusti neprijatelju bez oružja i snage da ga zarobi?

Koliko je blagoslova koje je Bog dao izgubljeno zbog toga što ih naša vera nije prigrabila? Koliko nam je blagoslova On dao? „Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Hristu.“ (Efescima 1:3). „Jer nam je njegova božanska snaga darovala sve što je potrebno za život i pobožnost kroz poznanje onoga koji nas je pozvao slavom i čestitošću.“ (2. Petrova 1:3). *Pa ipak, bez obzira na činjenicu što je sve naše (1. Korinćanima 3:21), često se ponašamo kao da nemamo ništa.* Jedan čovek, profesor religije i vođa u crkvi, jednom je rekao, kad su mu ovi tekstovi ponovljeni radi njegovog ohrabrenja: „*Ako mi je Bog sve to dao, zašto to nemam?*“ *Nema sumnje da će se mnogi naći u ovom primeru. Odgovor je lak: zato što nije verovao da mu je Bog to dao. Nije mogao da oseti da to ima i zbog toga nije verovao da to ima; vera je ta koja to mora da prigrabi, a niko ne može da se nada da može da oseti neku stvar ako je ne dotakne.* Pobeda nije sumnja, nije izgled, nije osećanje, već vera.

39. Obećanja data Izraelu – Obećani odmor (2. deo)

(Sadašnja istina, 28. januar 1897)

Izraelci su zauzeli zemlju; nijedna Božja reč nije izneverila; On im je sa samim sobom dao sve, ali oni nisu cenili ovaj čudesni dar i zato su uzalud primili Božju blagodat.

Oni su nominalno (formalno) bili verni Bogu za vreme života Jošue Nunova, ali posle njegove smrti „Izraelovi sinovi su činili ono što je zlo u Gospodnjim očima i da služe likovima Bala. Napustili su Gospoda, Boga svojih očeva, koji ih je izveo iz egipatske zemlje, i pošli su za drugim bogovima između bogova naroda koji su bili oko njih, pa su im se klanjali i tako vredali Gospoda. Ostavili su Gospoda i služili likovima Bala i Astarote. Tada se Gospod razgnevio na Izrael i predao ih u ruke pljačkašima koji su ih pljačkali. Predao ih je u ruke njihovim neprijateljima koji su živeli oko njih, tako da se više nisu mogli odupreti svojim neprijateljima. Kud god bi pošli, Gospodnja ruka je bila protiv njih da im nanosi zlo, kao što je Gospod rekao i kao što im se Gospod zakleo. Tako su bili u velikoj nevolji.“ (Sudije 2:11-15). Bog im je rekao da zbog njihovog neverstva neće isterati narode pred njima već će neprijatelji ostati i biti trnje u njihovim bokovima.

Tako vidimo da, iako im je Bog dao odmor, oni nisu ušli u njega. Na njima se obistinilo isto ono što se dogodilo sa onima koji su pali u pustinji, jer „nisu mogli ući zbog neverstva“ (Jevrejima 3:19).

Šta je sa našim položajem?

„Dakle, budući da ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, pazite da se za nekoga od vas ne utvrdi da u tome nije uspeo. Jer

nama je objavljena dobra vest kao i njima, ali reč koju su čuli njima nije koristila, jer nisu bili verom ujedinjeni s onima koji su poslušali.“ (Jevrejima 4:1,2). *Mi smo na svetu u potpuno istoj situaciji kao drevni Izrael, sa istim obećanjima, istim mogućnostima, istim neprijateljima i istim opasnostima.*

To nisu neprijatelji protiv kojih možemo da koristimo obično oružje, iako je Gospodnjim sledbenicima obećano da će trpeti progonstvo (2. Timoteju 3:12) i da će ih svet omrznuti mržnjom koja neće prezati ni da zada smrtni udarac (Jovan 15:18,19; 16:1-3); i-pak „oružje našeg ratovanja nije telesno“ (2. Korinćanima 10:4). U tome se, međutim, naš slučaj ni u čemu ne razlikuje od slučaja strogog Izraela.

Pobediti su mogli samo verom i kao što smo već videli, da su stvarno bili verni, ne bi bilo nikakve potrebe za korišćenjem mača da bi isterali Hananeje, kao što on nije korišten ni prilikom pobeđe nad faraonom i njegovom vojskom. Razlog zbog koga nisu u potpunosti zauzeli zemlju je bilo njihovo neverstvo koje je mač učinilo potrebnim; jer je potpuno nemoguće da nebesku zemlju, koju je Bog obećao Abramu, ljudi ikad mogu da steknu mačevima ili puškama u rukama. *Za Izrael nije bilo potrebe da se u one stare dane bori, kao ni za nas, jer „kad se putevi nekog čoveka dopadaju Gospodu, on i neprijatelje njegove miri s njim.“ (Izreke 16:7), a nama je potpuno zabranjeno da se borimo.*

Kad Hristos zapoveda svojim sledbenicima da se ne bore, i kad ih upozorava da će, ako to čine, propasti, On ne uvodi ništa novo, već jednostavno vodi svoj narod nazad prvim principima. Drevni Izrael predstavlja primer činjenice da će oni koji se late mača od mača i poginuti; i iako ih je Gospod dugo podnosio i učinio im mnoge ustupke zbog njihovih slabosti, i još duže trpeo nas, On želi da izbegnemo njihove greške. Sve u vezi sa njima „napisano je za upozorenje nama, koji živimo na kraju vekova“ (1. Korinćanima 10:11).

Obećani Hanan

Međutim, moramo da idemo malo dalje i vidimo da je naša situacija potpuno ista kao kod drevnog Izraela i da je isti odmor i nasledstvo koje je Bog njima dao, a koje su nerazumno pustili da im izmakne iz ruku, osigurano i nama, „ako do kraja sačuvamo smelost i slavu isčekivanja koje imamo.“ (Jevrejima 3:6). Na sreću, dokazi su vrlo jednostavni i jasni i mi smo ih dobrim delom već razmotrili. Osvežimo svoje misli sledećim činjenicama.

Hanan je zemlja koju je Bog dao Abramu i njegovom potomstvu „u trajan posed“ (1. Mojsijeva 17:7,8). Ali Abram kao svoj posed nije dobio ni stopu u toj zemlji (Dela 7:5), niti iko od njegova potomstva jer i pravednici među njima (a pravednici su samo Abramovo potomstvo) „u veri pomreše svi ovi ne primivši obećanja“ (Jevrejima 11:13,39).

Kao što smo ranije pokazali, zaposedanje zemlje uključivalo je i vaskrsenje mrtvih kad Hristos bude došao da sve obnovi. Vaskrsenjem Isusa Hrista Bog nas je „ponovo rodio za živu nadu, za nasledstvo koje je nepropadljivo, neuprljano i koje ne vene. Ono se na nebesima čuva za vas, koje Božja sila verom čuva za spasenje, spremno da se objavi u poslednje vreme.“ (1. Petrova 1:3-5).

Kraljevstvo koje obuhvata ceo svet

Međutim, upoređivanjem 1. Mojsijeve 17:7,8,11 sa Rimljanim 4:1-13 zaposedanje Hanana značilo je ništa manje nego zauzimanje celoga sveta. Prema tome, obrezanje je bilo pečat saveza kojim je Abramu i njegovom potomstvu data hananska zemlja u večno vlasništvo. Ali obrezanje je istovremeno bilo i znak ili pečat pravednosti verom, „Jer obećanje da će biti naslednik sveta nije Abramu ili njegovom potomstvu dato na temelju Zakona, nego kroz pravednost vere.“ (Rimljana 4:13). Time se želi reći da je ono što je zapečatilo Abramovo pravo na zauzimanje Hanana, bilo

pečat njegovog prava na ceo svet.

Dajući njemu i njegovom potomstvu hanansku zemlju, Bog im je dao ceo svet. Naravno, nije dao sadašnji zli svet (Galatima 1:4), jer „svet prolazi“ (1. Jovanova 2:17), već je Hristos dao sebe za nas da nas izbavi od njega i njegovog uništenja. Jer mi „očekujemo nova nebesa i novu zemlju u kojima će pravednost prebivati.“ (2. Petrova 3:13). Nije bila reč o privremenom zaposedanju nekoliko hiljada kvadratnih kilometara uprlijanih prokletstvom, koje je Bog obećao Abramu i njegovom potomstvu, već se radilo o večnom posedovanju cele zemlje oslobođene od svake mrlje prokletstva. Iako je bilo tačno da je mala teritorija Hanana predstavljala celo obećano nasleđe, isto tako bi bilo istina da ga Izraelci nikad nisu imali. Jer obećanje koje je Bog potvrdio bilo je da Abramu i njegovom potomstvu On daje Hanan u *trajni posed*, odnosno da Abram mora da je ima zauvek i da je i njegovo potomstvo mora imati zauvek. Ali svi oni su pomrli i vremenom je čak i ta zemlja prešla u ruke drugih naroda. Nikakvo privremeno nastavanje u Palestini nije moglo da ispuni obećanje. Još uvek ostaje da bude ispunjeno to obećanje dato Abramu i njegovom potomstvu.

Nova zemlja

Odmor je nasledstvo; nasledstvo je hananska zemlja, ali posedovanje hananske zemlje znači posedovanje celog sveta, ne u njegovom sadašnjem stanju, već u obnovljenom, kao u dane Edena. Zato je odmor koji Bog daje nerazdvojivo povezan sa novom zemljom; to je odmor koji može dati samo stanje nove zemlje, odmor koji se nalazi samo u Bogu. I kad sve bude obnovljeno, onda će Bog potpuno i bez prepreka ispuniti sve, tako da će svuda vladati potpuni odmor. Pošto se odmor može naći samo u Bogu, potpuno je jasno da sinovi Izraelovi nisu uživali odmor i nasledstvo dok su se nalazili u Hananu, jer iako je „zbog njih isterao narode, mernim užem razdelio im nasledstvo, i dao je plemenima Izraelovim da

stanuju u domovima svojim. ... oni su iskušavali Boga Svevišnjeg i bunili se protiv njega, svedočanstava njegovih nisu se držali. Odstupali su od njega i bili mu neverni kao i praočevi njihovi. Kao nenategnut luk okrenuli su se na drugu stranu. Vređali su ga obrednim uzvišicama svojim, i rezbarenim likovima svojim ljubomoru su njegovu izazivali“, i zato se Bog „žestoko se razgnevio, veoma je omrznuo Izrael.“ (Psalam 78:55-59).

Ne zaboravimo da je Abram očekivao nebesku zemlju. Pa ipak će se obećanje kojim je Bog njemu i njegovom potomstvu (uključujući i nas, ako smo Hristovi – Galatima 3:16,29) dao hanansku zemlju u večnu državu, ispuniti u svakoj pojedinosti.

Kad Gospod dođe po svoj narod da ga uzme sebi u mesto koje je pripremio za njega (vidi Jovan 14:3), umrli pravednici vaskrsnuće neraspadljivi, a živi pravednici će se isto tako preobraziti u besmrtnost, i jedni i drugi biće „odneseni u oblacima da se sretнемo s Gospodom na nebu. I tako ćemo uvek biti s Gospodom“ (1. Solunjanima 4:16,17; 1. Korinćanima 15:51-54). Mesto na koje ćemo biti odneti je slobodni Jerusalim, „koji je majka svima nama“ (Galatima 4:26), jer je Hristos sada tamo i On nam tamo priprema stanove. Mogli bismo da citiramo nekoliko tekstova da bi jasnije prikazali ovu činjenicu. Da je nebeski Jerusalim mesto gde se Hristos sada nalazi da se „za nas pojavi pred Božijim licem“ (Jevrejima 9:24) očigledno je iz Jevrejima 12:22-24 gde nam je rečeno da oni koji veruju pristupaju Cionskoj gori, „Gradu Boga živoga, nebeskom Jerusalimu“, „Bogu, Sudiji svih“ i Isusu „posredniku novog saveza“, Hristu koji je seo „zdesna prestolu Veličanstva na nebesima“ (Jevrejima 8:1); a iz tog prestola poteći će, setimo se, reka „vode života“ (Otkrivenje 22:1).

Grad koji je Abram čekao

Ovaj grad, Novi Jerusalim, grad koji je Bog pripremio za one kojih se ne stidi jer oni traže nebesku zemlju (Jevrejima 11:16),

prestonica je Njegove države. Abram je čekao taj „grad koji ima prave temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog.“ (Jevrejima 11:10). U dvadeset prvom poglavlju Otkrivenja nalazimo opis ovih temelja; tu takođe saznajemo da ovaj grad neće zauvek da ostane na nebu, već će sići na zemlju zajedno sa svetima, koji će posle vaskrsenja vladati u njemu sa Hristom hiljadu godina (Otkrivenje 20). O silasku toga grada čitamo:

„I ja Jovan videh sveti grad, Novi Jerusalim, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevesta ukrašena za svog muža. Tada sam začuo snažan glas sa Neba kako govori: ‘Evo Božjeg šatora među ljudima! Bog će prebivati među njima i oni će biti njegov narod i sam Bog biće s njima, [i biti] njihov Bog. On će obrisati svaku suzu s njihovih očiju i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni bola više neće biti. Nestalo je ono što je nekad bilo.’ I onaj koji sedi na prestolu rekao je: ‘Gle, sve činim novo!’ Još je rekao: ‘Piši, jer su ove reči verodostojne i istinite.’ I rekao mi je: ‘Izvršeno je! Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak. Onome ko je žedan daču da besplatno piće s izvora vode života. Ko pobedi, naslediće te blagoslove. Ja ču mu biti Bog, a on će mi biti sin. A strašljivci, bezvernici, izopačeni, ubice, bludnici, vračari, idolopoklonici i svi lažljivci završiće u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt.’“ (Otkrivenje 21:2-8).

Iz Isajije 49:17-21 saznajemo da će verni pravednici, deca Novog Jerusalima, predstavljati ukras koji će grad imati kad siđe, pripremljen kao nevesta ukrašena za svoga muža. Kad Hristos dođe po njih, vidimo da Božji sveci odmah odlaze u Novi Jerusalim, a onda se sa njim vraćaju na zemlju kad dođe vreme da se zemlja očisti od svega što je skrnavi, od onih koji čine bezakonje i radi obnove svega da bi bila kao u početku (stvaranja).

Mesto gde će se grad spustiti

Ali na koje mesto na ovoj zemlji će se spustiti ovaj grad? Kad

govori o vremenu uništenja zlih, prorok Zaharija kaže:

„Gospod će izaći i ratovaće protiv tih naroda kao u dan rata svoga, u dan boja. Noge će njegove tog dana stajati na Maslinskoj gori koja je nasuprot Jerusalima, na istoku. I Maslinska gora će se razdvojiti po sredini, od istoka do zapada. I nastaje vrlo velika dolina, polovina gore pomeriće se na sever, a polovina na jug. I bežaćete u dolinu mojih gora, jer će se dolina između gora protezati do Asala. Bežaćete kao što ste bežali zbog zemljotresa u danima Ozije, Judinog kralja. I doći će Gospod, moj Bog, i svi sveti s njim. Tog dana neće biti svetlosti, niti tame. Biće to dan poznat kao Gospodnji. Tada neće biti ni dana ni noći. U večernje sate biće svetlosti. Tog dana iz Jerusalima će poteći žive vode, pola prema istočnom moru, a pola prema zapadnom moru. Biće tako i leti i zimi. I Gospod će biti kralj nad svom zemljom. Tog dana Gospod će biti jedan i ime njegovo jedno.“ (Zaharija 14:3-9).

Tako vidimo da kad bude vratio svoj prognani narod, Bog će ga dovesti na isto mesto na zemlji koje je obećao Abramu u večnu državu – hanansku zemlju. Međutim, zaposedanje ove zemlje je zauzimanje celog sveta, ne na nekoliko godina, već za večnost. „Neće više biti smrti“ (Otkrivenje 21:4). Upravo ovo slavno nasledstvo bilo je sinovima Izraelovim na dohvatu kad su prešli preko Jordana, ali su nevernički dopustili da im izmakne. Da su bili verni, za vrlo kratko vreme bi uspeli da objave i Božje ime i Njegovu spasonosnu silu u svim krajevima sveta, i onda bi došao kraj. Ali oni su podbacili pa se to vreme produžilo do naših dana; međutim, ista nada bila je stalno pred očima Božjeg naroda. Zato mi očekujemo da zaposednemo hanansku zemlju sa istom ozbiljnošću kao Abram, Isak, Jakov, Josif i Mojsije; da, kao i David i svi proroci, sa istom pouzdanom nadom.

Obnova Božjeg Izraela

Sa ovih nekoliko prikaza dobro utvrđenih u mislima, čitanje

proročanstava u Starom i Novom savezu biće uživanje, jer ćemo biti pošteđeni mnogih zabuna, i mnoge pravidne protivurečnosti biće nam potpuno jasne. Kad čitamo o obnovi Jerusalima, koji će biti na radost i pohvalu celoj zemlji, znaćemo da Novi Jerusalim silazi s neba da zauzme mesto starog. Ako je neki grad na zemlji spaljen do temelja, a ljudi na istom mestu sagrađe novi grad, kaže se da je grad obnovljen i naziva se istim imenom. Tako je sa Jerusalimom, samo što je taj grad obnovljen na nebu, tako da nema intervala između uništenja starog i pojave novog. Čini se kao da je novi grad odjednom izronio iz ruševina staroga, samo beskrajno slavniji.

Tako i kad čitamo o povratku Izraela u Jerusalim, znamo da se ne radi o povratku nekoliko hiljada smrtnih ljudi u gomilu ruševina, već o dolasku bezbrojnog, besmrtnog mnoštva spasenih, u potpuno novi grad u kome je odavno zapisano njihovo građanstvo. Smrtni ljudi neće obnoviti grad sa ciglama i kamenom i malterom, već će ga sam Bog obnoviti sa zlatom, biserima i svakovrsnim dragim kamenjem. „Jer će Gospod Cion izgraditi, pokazaće se u slavi svojoj.“ (Psalam 102:16). On kaže za Jerusalim: „Nevolnjice, olujom šibana i neutešena, evo, ja stavljam tvrdi malter na tvoje kamenje i položiću ti temelj od safira. Od rubina ću napraviti kruništa na tvojim bedemima, od kamena plamenog sjaja napraviću ti vrata, a od divnog kamena sve tvoje međe. Svi će tvoji sinovi biti poučeni od Gospoda i veliki će mir imati tvoji sinovi.“ (Isajja 54:11-13). I to kamenje biće omiljeno među njegovom decom (Psalam 102:14).

Tu će biti odmor, savršeni večni mir. Obećanje glasi: „Na pravdi ćeš biti utemeljena. Daleko ćeš biti od tlačenja, jer se nećeš nikoga bojati, i od strahota, jer ti se neće približiti.“ (Isajja 54:14). „Tog dana, u Judinoj zemlji pevaće se ova pesma: ‘Mi imamo jak grad. I naše spasenje On će postaviti kao zidove i rov.’“ (Isajja 26:1). Sam Bog biće zauvek sa svojim narodom, „i gledaće lice njegovo“ i imaće mir, jer je On rekao: „Moje će lice ići napred, i

daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33:14).

Zašto ljudi nastoje da ponište sva ova slavna obećanja čitajući ih kao da se odnose samo na privremeno zaposedanje razorenog grada na ovoj staroj i grehom prokletoj zemlji? Zato što ograničavaju Jevanđelje; je nisu svesni da su sva Božja obećanja u Hristu, da u njima mogu da uživaju samo oni koji su u Hristu i u kojima On prebiva verom. Kad bi bar, takozvani Božji narod mogao brzo da primi „duha mudrosti i otkrivenja“ da Ga upoznaju, da bi oči njihovog srca bile prosvećene, da bi mogli da vide „kakva je nada na koju vas je pozvao, kakvo je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima“ i da ono može biti stećeno samo preko „nenadmašne veličine njegove sile za nas koji mu verujemo, po delovanju njegove silne moći, koju je na delu pokazao na Hristu kad ga je podigao iz mrtvih i postavio sebi zdesna na nebesima“ (Efescima 1:17-20).

Nakon što smo sada na kratko pogledali u budućnost i videli da se ostvaruje Božje obećanje da će u Hananu dati odmor svom narodu, možemo da se vratimo i dopunimo nekoliko detalja, da bismo lakše razumeli razlog za ovaj prikaz, koji će još jasnije istaknuti gledište koje smo već imali.

U nastavku, razmotrićemo odmor koji je sada ostavljen Božjem narodu (Jevrejima 4).

40. Obećanja data Izraelu – Drugi dan (1. deo)

(Sadašnja istina, 4. februar 1897)

„Jer da im je Jošua [Nunov] dao počinak, On ne bi posle toga govorio o nekom drugom danu. Dakle, Božjem narodu ostaje slobodni počinak.“ (Jevrejima 4:8,9).

Videli smo da, iako nijedna reč Božjih obećanja Izraelu nije izostala, „reč koju su čuli njima nije koristila, jer nisu bili verom ujedinjeni s onima koji su poslušali“ (stih 2), i da je dugo vremena nakon što im je Gospod dao odmor, izneo preko Jošue Nunova uslove pod kojima mogu da uživaju u nasledstvu.

Gospodnje kraljevstvo

Prelazeći preko razdoblja dužeg od četiri stotine godine, u kome istorija sinova Izraelovih predstavlja izveštaj o otpadu i pokajanju i ponovljenom otpadu, dolazimo da Davidovog vremena, kad se izraelsko kraljevstvo nalazilo na vrhuncu svoje moći. *Iako su sinovi Izraelovi, zahtevajući kralja, odbacili Boga, On nije odbacio njih. Božji plan je bio da Izrael nikad nema nijednog drugog kralja osim Njega samog, ali oni se nisu zadovoljili da žive verom, da imaju Kralja koga ne mogu da vide.* Ipak je kraljevstvo i dalje ostalo Gospodnje i zato se Bog služio svojim pravom da postavlja vladare.

Tako je i danas u celom svetu. „Gospodnja je zemlja i sve što je na njoj.“ „Kraljevska se vlast njegova nad svim proteže“ (Psalma 103:19). Narodi sveta Ga ne priznaju za Kralja i ohole se hvale svojim vlastima, ali „Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim i daje ga kome hoće“ (Danilo 4:32; 2:21). „Jer nema vlasti da nije ispod Boga, i pod Bogom su postavljene“ (Rimljanima 13:1). Zato bi

svaka duša trebalo da bude pokorna „prepostavljenim vlastima“. Jasno je da Gospodnje kraljevstvo uključuje celu zemlju, čak i ako je vladarima neko vreme dopušteno da misle da oni drže uzde pa se postavljaju protiv Njega.

Gosti i došljaci u Davidovo vreme

I tako je David, kad je po Božjem proviđenju stupio na izraelski presto i „Gospod mu dao da počine od svih njegovih neprijatelja unaokolo“ (2. Samuelova 7:1), odlučio u svom srcu da sagradi hram Gospodu. U početku mu je prorok Natan, iznoseći svoje mišljenje, rekao: „Šta ti je god u srcu, idi, čini, jer je Gospod s tobom“, ali nakon toga je izneo Gospodnju reč i rekao Davidu da ga ne gradi. Tom prilikom je Gospod rekao Davidu:

„Odrediću mesto svom narodu Izraelu, zasadiću ga da živi na svom mestu i niko ga više neće uznemiravati. Nepravednici ga neće više tlačiti kao ranije kada sam postavio sudije svom narodu Izraelu. Ja će ti dati da počineš od svih neprijatelja svojih. Gospod ti javlja: Gospod će ti dom podići.“ (2. Samuelova 7:10,11).

Iz toga proizlazi da Izrael još nije dobio odmor i nasledstvo. David je bio moćan kralj i imao „ime veliko, kao što je ime velikih ljudi koji su na zemlji“, ali kad je predao kraljevstvo, zajedno sa svim materijalom za gradnju hrama, svom sinu Solomonu, rekao je u svojoj molitvi Bogu: „Mi smo pred tobom stranci i došljaci kao i svi naši praočevi. Naši su dani na zemlji kao sena, bez nade.“ (1. Dnevnika 29:15).

U vreme kad je izraelsko kraljevstvo bilo veliko i moćno kao nikad ranije, kralj se proglašio došljakom i gostom u zemlji kao Abram, koji nije imao „nasledstva u njoj, nijednu stopu“ (Dela 7:5). David u svojoj kući od kedrovine, kao i Abram, Isak i Jakov, koji su živeli u šatorima, došli su „u zemlju obećanu, kao u tuđu“. I ne samo Abram, Isak i Jakov, već i Gedeon, Samson, Jeftaj, David, Samuel i drugi proroci, sa mnogim drugima, „svi su oni kroz

veru dobili svedočanstvo, ne primivši obećanje“ (Jevrejima 11:32-39). Može li biti snažnijeg dokaza da nasledstvo, koje je Bog obećao Abramu i njegovom potomstvu, nikad nije bilo prolazni posed u „ovome zlom svetu“?

Prolazni Jerusalim označava ropstvo

Pošto veliki kralj David, na vrhuncu svoje moći, nije primio ispunjenje obećanja, kako je samo ludo prepostavljati da se obećanje o obnovi Izraela u njihovoј zemlji može ikad ispuniti povratkom Jevreja u stari Jerusalim. Oni koji grade svoje nade na „sadašnjem Jerusalimu“, gube svu blagoslovenost Jevanđelja. „Jer niste primili duh ropstva da se opet bojite“ (Rimljana 8:15); zato se nećemo pouzdati ni u šta što je povezano sa starim Jerusalimom, jer današnji Jerusalim koji je „u ropstvu sa svojom decom. A gornji Jerusalim je slobodan, on je majka svih nas“ (Galatima 4:25,26). Kad se bude ispunilo obećanje i izraelski narod bude stvarno zauzeo zemlju, u njoj više neće biti došljaci i gosti, njihovi dani više neće biti kao senka, već će trajati zauvek.

Jer „Gospod ne kasni s ispunjenjem svog obećanja, kao što neki misle da kasni, već je strpljiv s nama jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja“ (2. Perova 3:9). „Sem toga, strpljenje našeg Gospoda smatrajte spasenjem“ (Stih 15). I u Moj-sijevo vreme približilo se ispunjenje obećanje (Dela 7:19), ali narod nije mario za njega. Izabrali su radije sadašnji zao svet nego onaj budući. Međutim, Bog se sobom zakleo da će potomstvo vernog Abrama ući u njega i „Dakle, pošto neki još treba da uđu u njega, a oni kojima je dobra vest najpre bila objavljena nisu ušli zbog zadrtosti, on ponovo određuje jedan dan: ‘Danas’, govoreći o tome posle toliko vremena u Davidovom psalmu, kao što je već rečeno: ‘Danas, ako slušate glas njegov, nemojte da vam srce otvrdne.’“ (Jevrejima 4:6,7).

Čovekovo neverstvo ne može da ukine Božje obećanje

(Rimljanima 3:3). „Ako budemo neverni, on ostaje veran, jer ne može da se odrekne samog sebe.“ (2. Timoteju 2:13). Da se nijedna duša od bioloških potomaka Abrama i Jakova nije pokazala Abramovom decom jer su svi bili deca đavolja (Jovan 8:39-44), Božje obećanje Abramovom, Isakovom i Jakovljevom potomstvu bi se ipak doslovno ispunilo, s obzirom da je Bog u stanju da od kamenja podigne „decu Abramu“ (Matej 3:9). To bi bilo samo ponavljanje onog što je učinio u početku kad je čoveka stvorio od praha zemaljskog. Da im je Jošua Nunov dao odmor, onda ne bi bilo potrebe za nekim drugim danom spasenja, ali neverstvo onih koji su tvrdili da su Božji sledbenici odložilo je ispunjenje, i zato Bog u svojoj milosti daje još jedan dan, a to je „danas“. „Evo, sada je vreme milosti! Evo, sada je dan spasenja!“ (2. Korinćanima 6:2). „Danas, ako slušate glas njegov, nemojte da vam srce otvrđne.“

„Danas“

Zamislite! Čak i u doba dok je David živeo bilo je to „posle toliko vremena“. Svakako je bilo „dugo vreme“, punih četiri stotine godina nakon što se obećanje moglo ispuniti, pa ipak, nakon mnogo dužeg vremena Gospod još uvek nudi „jedan dan“. Taj dan je *danas*; nije nam data godina da prihvatimo ponudu spasenja, ni sledeći mesec, ni sledeća sedmica, čak ni sutra, već samo *danas*. To je sve vreme koje nam je Bog dao – vreme probe traje samo jedan dan. Koliko nam onda nakon toliko vremena sa većom silom dolaze reči: „*Danas*, ako slušate glas njegov, nemojte da vam srce otvrđne“. Kakvo veliko blago nam je Bog dao u ovom *danas* – priliku da uđemo na vrata pravednosti. A ta vrata su Hristos i posredstvom (kroz) Njega mogu da uđu svi „dok još traje to ‘danas’“ (Jevrejima 3:13). Zar onda nećemo da Ga prihvatimo kao „dan, koji stvori Gospod“ (Psalom 118:24) i da se radujemo i veselimo u Njemu? „Glas radosti i spasenja čuje se u kolibama pravedničkim“, „Jer ideo u Hristu imaćemo samo ako pouzdanje koje smo imali u

početku sačuvamo do kraja.“ (Jevrejima 3:14). „Jer ovako je rekao Gospod Jehova, Sveti Bog Izraelov: ‘Ako se vratite i ostanete mirni, bićete spaseni. Sačuvajte mir i pouzdanje, to će biti vaša snaga.’ Ali vi to niste hteli.“ (Isaija 30:15).

Ovaj odmor je najavljen u Jevanđelju jer Hristos kaže: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor za svoju dušu. Jer, moj jaram je blag i moje breme je lako.“ (Matej 11:28-30). Izraelski narod u staro doba nije dobio ovaj odmor, ne zato što im nije bio ponuđen, nego zato što nisu verovali kad im je Jevanđelje bilo propovedano; Jevanđelje koje se nama danas propoveda, je isto ono koje se propovedalo i njima (Jevrejima 4:2).

Odmor je potpuno pripremljen, jer „u mir, naime, ulazimo mi koji smo poverovali, kao što je rekao: ‘Zato sam se zakleo u gnev svom: ‘Neće ući u moj počinak,’ iako su njegova dela dovršena od postanka sveta.³ Bog se zakleo sobom da će Abramovo potomstvo – oni koji imaju njegovu veru – ući u Njegov počinak; a to je bilo kao da se zakleo da oni koji ne veruju neće ući u njega; zato se Bog nije zakleo da oni koji ne veruju neće ući. Ovo nije bio despotski (samovoljni) dekret, već iznošenje činjenice, imajući u vidu da je za osobu koja ne veruje nemoguće da uđe u počinak, kao što bi bilo za čoveka da živi i dobija snagu a da ne jede, ne piće ili ne diše.

³ Zakletva ima dva dela: uslov i posledice ako se taj uslov ne ispunи. Na primer, neko se zaklinje: „Plaćam hiljadu funti ako ovog čoveka ne sačuvam od zatvora“, ili: „Obavezujem se da neću dopustiti da zatvorenik pobegne“. Hebrejski jezik je veoma precizan i daje nam uslov, a da ne pominje posledice u vezi sa zakletvom. Svako može da doda sve loše posledice koje njegova mašta može da zamisli, ako Bog prekrši svoju reč. Kad se Bog zaklinje sobom, On se svojim postojanjem obavezuje da jamči – ako se dogodi da se stvari okrenu suprotno Njegovoj reči; ali ova užasna alternativa nije pomenuta, jer je nemoguća. Zato bi trebalo da ovaj izraz, gde god se pojavi, čitamo onako kako je dat: „Zato sam se zakleo u gnev svom: ‘Neće ući u moj počinak.’“

Činjenica da „nisu mogli da uđu jer nisu bili verom ujedinjeni s onima koji su poslušali“ pokazuje da bi ušli da su verovali; a činjenica da je za njih već bio spreman savršen odmor, opet je pokazana tvrdnjom: „iako su njegova dela dovršena od postanka sveta“ (Jevrejima 4:3). Kad su dela završena, mora da sledi odmor; u skladu sa tim čitamo: „I Bog je sedmog dana počinuo od svih svojih dela“ (Stih 4). To je Bog rekao na jednom mestu za sedmi dan; ali na drugome mestu je rekao: „Neće ući u moj Počinak“ (Stih 5). Zato vidimo da je odmor koji je bio spreman, i u koji sinovi Izraelovi nisu ušli zbog neverstva, bio odmor povezan sa sedmim danom. Naime, njima je bio ponuđen Božji odmor, ali oni su propustili da osiguraju Njegov odmor, a sedmi dan je subota (odmor) Gospodnja. Ona je jedini odmor o kojem čitamo da je povezan sa Bogom – Bog počinu u sedmi dan od svih svojih dela – i taj odmor je bio spreman čim je delo stvaranja bilo završeno.

Božje delo i Božji odmor

Obećani odmor je Božji odmor. Odmor sledi nakon rada, ali ne dok posao nije obavljen. Čovek ne može da počine od zadatog posla dok ga nije završio. Božje delo je stvaranje, dovršen, savršen posao: „I Bog je pogledao sve što je načinio i bilo je veoma dobro. I bilo je veče i bilo je jutro – dan šesti. Tako su bili dovršeni nebesa i zemlja i svi njihovi elementi. Do sedmog dana Bog je dovršio svoje delo koje je načinio, i sedmog dana je počinuo od svih dela koja je načinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga, jer je tog dana počinuo od svih svojih dela koja je Bog stvorio i načinio.“ (1. Mojsijeva 1:31; 2:1-3).

Delo je bilo savršeno – bilo je najbolje što je Bog mogao da učini, savršeno kao On – i bilo je dovršeno; zato je i odmor bio savršen. Nije bilo ni mrlje prokletstva; odmor je bio potpun, čist i ceo (kompletan). Bog je bio savršeno zadovoljan i oduševljen onim što je učinio. Nema jezika ni pera, niti um može da zamisli

osećanje neograničenog zadovoljstva, predivnog mira i smirenosti koji nesumnjivo moraju da slede nakon dela koje je *dovršeno* i *dobro veoma*. Ova zemlja ne može da priušti takvo uživanje, jer

„Kakvom god revnošću radili,
Nešto još uvek ostaje neobavljeni,
Nešto još uvek nedovršeno
Čeka izlazak sunca.“

ali to predivno zadovoljstvo i prekrasan odmor koji je Bog uživao nadilazilo je sve što ljudski um može da zamisli s obzirom na to koliko je Bog veći od čoveka, tog sedmog dana kad je Bog počinuo od svih dela svojih.

Počinak u koji je ušao Adam

Bog je od početka dao čoveku ovaj neuporedivi odmor. „Gospod Bog je uzeo čoveka i smestio ga u edenski vrt da ga obrađuje i da se brine o njemu.“ (1. Mojsijeva 2:15). „Eden“ znači *uživanje, zadovoljstvo*; Edenski vrt je *vrt uživanja*; hebrejska reč na ovome mestu znači odmor; to je reč iz koje dolazi lično ime Noja (za njeno značenje vidi tekst u 1. Mojsijevoj 5:29). Zato se tekst u 1. Mojsijevoj 2:15 može prevesti ovako: „I uzevši Gospod Bog čoveka *namesti ga da odmara u vrtu uživanja*, da ga radi i da ga čuva“.

Čovek je ušao u počinak zato što je ušao u Božje savršeno, dovršeno delo. On je bio Božje delo, stvoren u Hristu Isusu za dobra dela koja Bog unapred pripremio da hodi (živi) u njima. „Ovo je delo Božje, da verujete onoga koga on posla“ (Jovan 6:29), i Adam je *isključivo verom* mogao da uživa u Božjem delu i učestvuje u Njegovom odmoru, jer čim je pokazao da ne veruje Bogu, uzimajući umesto toga sotoninu reč, izgubio je sve. Sam nije imao sile, jer je bio samo prah zemaljski, pa je svoj odmor i nasledstvo mogao da zadrži samo onoliko dugo koliko je dopuštao Bogu da deluje u njemu „da hoće(te) i učini(te) kao što mu je ugodno“

(Filipljanima 2:13).

„U mir (počinak), naime, ulazimo mi koji smo poverovali“, pošto je „delo Božje da verujete“. Ove dve izjave nisu protivrečne, već im je značenje isto, s obzirom da je Božje delo, koje usvajamo verom, dovršeno delo; zbog toga uči u to delo znači uči u odmor (mir). Zato, Božji odmor nije besposlenost niti lenčarenje. Hristos je rekao: „Moj Otac radi sve do sada, pa radim i ja“ (Jovan 5:17), jer „Gospod, Stvoritelj svih krajeva zemaljskih, večan je Bog. On se ne umara i ne posustaje.“ (Isaija 40:28).

On deluje svojom reči kojom održava sve što je na početku stvorio, tako da su oni koji su ušli u odmor (mir, počinak) pozvani da se „usredsrede na vršenje dobrih dela“ (Titu 3:8); pošto se ova dobra dela stiču verom, a „ne zbog pravednih dela koja smo učinili“ (stih 5), njih treba održavati verom; a vera daje odmor i zbog toga je Božji odmor usaglašen i propraćen najvećom aktivnošću.

41. Obećanja data Izraelu – Drugi dan (2. deo)

(Sadašnja istina, 11. februar 1897)

[U proučavanju predmeta prošle sedmice videli smo da je obećani odmor (mir, počinak) Božji odmor – odmor u koji je Adam ušao kad ga je Gospod postavio „da odmara u vrtu uživanja“.]

Greh donosi umor. Adamu je u Edenskom vrstu poveren posao koji je trebalo da obavlja, ali je sve vreme dok se nalazio u vrtu imao potpuno savršen odmor, dok nije zgrešio. Da nije nikad zgrešio, na ovoj zemlji se nikada ne bi ni znalo za umor. Rad nije deo prokletstva, ali umor jeste.

„Što si ... jeo s drveta za koje sam te uputio s njega da ne jedeš, zemlja neka je prokleta zbog tebe. S mukom ćeš jesti njen rod sve dane svog života. Trnje i korov će ti rasti, a ti ćeš jesti poljsko bilje. U znoju svog lica ješeš hleb dok se ne vratiš u zemlju, od koje si i uzet. Jer si prah i u prah ćeš se vratiti.“ (1. Mojsijeva 3:17-19).

Čuvati odmor

Do tog vremena je uživao u savršenom odmoru iako je radio. Zašto? – Zato što je njegov posao jednostavno bio da „čuva“ savršeno delo koje je Bog pripremio za njega i njemu poverio. Adam nije ništa morao da stvara. Da se od njega tražilo da stvori samo jedan cvet ili jednu jedinu travku, mogao je da se muči do smrti da to uradi, i umro bi ne dovršivši to; ali Bog je obavio posao i dao ga u posed Adamu sa uputstvom da ga čuva, i on je to radio dokle god je čuvao (negovao, držao) veru.

Zapazite da je ovaj savršeni odmor bio odmor na novoj zemlji, a uz to zapazite da bi zemlja, da greh nije nikad ušao, zauvek ostala nova. Greh je na zemlju doneo propadanje, i doveo do toga da ona

stari. Božji savršeni odmor nalazi se samo u nebeskom stanju, a nova zemlja bi bez sumnje bila „bolja, to jest nebeska“ (Jevrejima 11:16). Ono što je Bog dao čoveku na samom početku, kad je bio „krunisan slavom i čašću“, i što je izgubio kad je zgrešio i bio liшен slave Božje, a što je Drugi Adam imao svojim pravom pošto je bio krunisan slavom i čašću zato što je pretrpeo smrt, je ono što je Bog obećao Abramu i njegovom potomstvu, i što će dobiti kad dođe Mesija, „do vremena obnove svega“ (Dela 3:21).

Deo Edena još uvek ostaje

Ta savršena nova tvorevina je nestala – ali njen *ostatak* još uvek *ostaje* (postoji). Dokaz da su dela završena i da je odmor pripremljen od postanka sveta je da Bog „počinuo u sedmi dan od svih dela svojih“. Gospodnja subota – sedmi dan – deo je Edena koji ostaje usred prokletstva; ona je deo odmora nove zemlje koji premošćuje provaliju između izgubljenog Edena i obnovljenog Edena. To što je subota zaokružila sedmicu stvaranja i bila dokaz da je delo završeno, bio je pečat savršenog novog stvaranja. Sada je potrebno novo stvaranje i ono mora da bude obavljen istom silom kao u početku. U Hristu je sve stvoreno i „ako je ko u Hristu – novo je stvorenje“ (2. Korinćanima 5:17), *a pečat savršenstva je isti u oba slučaja*. Zato je subota pečat savršenstva, savršene pravednosti.

Šta obeležava ovaj znak

Međutim, moramo da shvatimo da se subotni odmor ne sastoji samo od odustajanja od manuelnog (fizičkog) rada od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu; da je ona *samo znak* odmora; da je kao i svi drugi znaci prevara ako u njoj nije prisutno ono što ona obeležava. Pravi subotni počinak sastoji se od potpunog i stalnog priznanja Boga kao Stvoritelja i Održavatelja svega, Onoga u kome živimo, mičemo se i jesmo, koji je naš život i naša

pravednost. Svetkovanje subote nije dužnost koju treba obaviti da bismo stekli Božju naklonost, već čuvanje (negovanje, držanje) vere koja nam se uračunava u pravednost.

Prigovor da ne treba da svetkujemo sedmi dan tj. subotu jer se ne spasavamo delima nije opravdan, jer subota nije rad već odmor – Božji odmor. „Jer ko uđe u Božji počinak, i sam počiva od svojih dela, kao i Bog od svojih.“ (Jevrejima 4:10). Pravo svetkovanje subote nije opravdanje delima; ono je potpuno odvojeno od bilo kakve slične ideje; naprotiv, ono je opravdanje verom – apsolutni odmor koji dolazi od savršene vere u Božju silu *da stvori novog čoveka i sačuva dušu da ne padne u greh.*

Ali „vera, dakle, proističe iz propovedanja, a propovedanje kroz objavu Božju“ (Rimljanima 10:17), tako da je besmisleno za svakog ko ispoveda veru u Boga ako zanemaruje ili odbacuje Božju reč. Čovek treba da živi od svake reči koja dolazi iz usta Božjih. U svakoj Božjoj reči je život. Ako čovek poznaje samo jednu Božju reč, i prihvati je kao reč Božju, sigurno će se njome spasiti. Bog sažaljava neuke i ne zahteva da ljudi poznaju neki određeni obim materije pre nego što mogu da budu spaseni; ali svesno ostati u neznanju je nešto drugo. Nečije neznanje može da bude posledica namernog odbacivanja znanja i onaj ko tako postupa, odbacuje život. Pošto je u svakoj Božjoj reči život, i u svakoj reči je isti život, ko god odbaci samo jednu reč koja jasno dopire do njega, odbacio je sve. Vera prihvata Gospoda onakvog kakav On jeste – sa svim što vidimo u Njemu i sa svime što nam je nepoznato.

Dar za čoveka

Ne smemo da zaboravimo da subota nije breme koje je Bog položio na ljude (ko je ikad čuo da je savršeni odmor teret?) već blagoslov koji im nudi; ona je uklanjanje bremena. „Dodite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“. Umesto

da je nameće ljudima, Bog kaže da niko ne može da uživa u subotnjem počinku ako ne veruje. Čoveku, koji kaže: „Ne verujem da je potrebno da svetkujem subotu“, Gospod odgovara: „Ne možeš je svetkovati; nećeš ući u moj počinak; nemaš dela u njemu“. Nemogüće je da čovek svetkuje Gospodnju subotu bez vere, „jer pravednik će živeti od vere“. Subota je Božji odmor, a Božji odmor je savršenstvo, a ono se ne može zadobiti osim savršenom verom.

„Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini“ (Jovan 4:24). Zato je Njegov odmor duhovan, i zato telesni odmor bez duhovnog uopšte nije svetkovanje subote. Samo duhovni mogu da stvarno svetkuju Gospodnju subotu. Dokle god je Duh vodio Adama, on je uživao u savršenom odmoru, i tela i duše; ali čim je sagrešio, izgubio je taj odmor. Međutim, iako prokletstvo na zemlji uzrokuje umor tela, subota iz Edena još uvek ostaje kao zalog i pečat duhovnog odmora. Uzdržavanje od svih naših poslova i zadovoljstava u sedmi dan – od svega na čemu bismo mogli zaraditi – znači jednostavno priznavati Boga Stvoriteljem i Održavateljem svega – Onog čijom silom živimo. Ali ova prividni odmor je samo farsa ako ga stvarno i potpuno ne priznamo kao takvog i ne predamo se potpuno Njegovoj zaštiti.

Zato je subota poseban prijatelj siromaha; ona posebno odgovara radnom čoveku, jer se siromasima propoveda Jevandelje. *Bogati će retko kad poslušati Gospodnji poziv, jer se verovatno osećaju zadovoljni svojim životom; oni se uzdaju u svoje bogatstvo i smatraju se sposobnima da se sami brinu za sebe u sadašnjosti kao i u budućnosti. „Hteli bi da im kuće doveka traju“ (Psalam 49:11), ali siromahu, koji ne zna kako da preživi, subota donosi nadu i radost jer usmerava njegove misli ka Bogu Stvoritelju koji je naš život. Ona govori: „Nego, prvo tražite Kraljevstvo Božije i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati.“ (Matej 6:33). Umesto da mora pitati: „Kako ču da preživim ako svetkujem subotu?“ siromah može u suboti da vidi rešenje svog problema.*

„Odanost Bogu korisna je u svakom pogledu, jer obećava život – sadašnji i budući.“ (1. Timoteju 4:8).

Blagosloven dan i blagosloven čovek

Imajte na umu da iako je *subotni dan* sedmi dan sedmice, odmor koji donosi subota je stalan. Kao što dan nije čovek, tako postoji razlika između blagosiljanja dana i blagosiljanja čoveka. Bog je blagoslovio *sedmi dan* (1. Mojsijeva 2:3), ali On ljude blagosilja svakog dana. Samo oni koji odmaraju u Gospodu sve vreme svetkuju subotu. Kao što niko ne može da bude svetkovatelj subote a da zanemari dan kojeg je Bog blagoslovio, tako je istina da čovek koji stalno ne počiva u Gospodu, ne svetkuje subotu.

Zato se odmor u Gospodu može naći samo verom u Njega; ali vera spasava od greha, a živa vera je stalna kao i disanje, „jer pravednik će živeti od vere“. Ako neko u toku sedmice nema povereњa u Gospoda, ako sumnja i boji se kako će da preživi, možda se muči i brine, nestrpljiv je ili grub, ili je na neki način nepravedan prema svojim bližnjima, svakako da ne počiva u Gospodu – on ne razmišlja o suboti da je svetkuje. Kada bi stvarno vodio računa o suboti, bio bi svestan da se Božja sila brine za njega, pa bi mu „kao vernom Stvoritelju“ (1. Petrova 4:19) poverio svoju dušu.

Hristov krst

Subota dolazi otkrivajući Hrista Stvoritelja kao nosioca bремена. On nosi terete celoga sveta, sa svim njegovim patnjama, gresima i tugama, i On taj teret nosi lako, jer Njegovo breme je lako. „Koji je sam poneo grehe naše u telu svom na drvo, da bismo prekinuli s gresima i živeli za pravednost. ‘Njegovim se ranama isceliste’“ (1. Petrova 2:24). Zahvaljujući Hristovom krstu primamo život i postajemo nova stvorenja. Sila krsta je stvaralačka sila. Kad je Isus na krstu povikao: „Svršeno je“, On je jednostavno objavio da se u Njemu, kroz Njegov krst, mogu zadobiti pravedna

dela Božja koja su dovršena od postanka sveta. *Tako je subota – odmor sedmog dana koji podseća da je stvaranje završeno u (samom) početku – blagosloveni podsetnik na činjenicu da je u Hristovom krstu ista stvaralačka sila besplatno ponuđena da nas osloboди (izbavi) od prokletstva, i učini nas ispunjenim u Njemu kao sve što je Bog video i proglašio „veoma dobrim“.* Reč života, koja nam je objavljena u Jevangelju, je ona što „je u početku bila kod Oca“ (1. Jovanova 1:2). *On se ne razočarava niti postaje nestrpljiv ili obeshrabren; zato sa poverenjem možemo baciti sve svoje brige na Njega.* Tada je subota milina. U psalmu za subotnji dan David je pevao: „Jer me ti, o Gospode, razveseljavaš delima svojim, zbog dela ruku tvojih radosno kličem.“ (Psalam 92:4). Subota znači uživati u delima Božjih, a ne naših ruku. Ona znači pobedu nad grehom i smrti – nad svime što je povezano sa prokletstvom – kroz Gospoda Isusa Hrista, kojim su stvoreni svetovi. Ona je ostatak Edena pre nego što je došlo prokletstvo, savršeni odmor, koji može dati samo nova zemlja.

Božji poziv na svetkovanje subote

Sada možemo razumeti zašto subota zauzima tako istaknuto mesto u izveštaju o Božjem postupanju sa Izraelom. Razlog nije u tome što bi subota bila namenjena isključivo njima, kao što ni spasenje nije bilo predviđeno samo za njih, već zato što je svetkovanje subote početak odmora koji je Bog obećao svom narodu u Hananu. Ponekad se govori da subota nije data neznabоšcima, ali treba da imamo na umu da ni zemlja nije bila obećana neznabоšcima. Neznabоšci nemaju „udela u savezima obećanja“ (Efescima 2:12). Međutim, istina je da su neznabоšci – ceo svet – pozvani da dođu Hristu, živoj vodi. „Svi vi koji ste žedni, dodite na vodu!“ (Isajи 55:1). Obećanje Izraelu bilo je i jeste da „će pohrliti ljudi iz naroda koji te nije poznavao, zbog Gospoda, tvog Boga, i Svetog Boga Izraelovog“ (Stih 5). A malo dalje u pozivu Bog kaže:

„Ovako kaže Gospod: ‘Držite se pravde i činite ono što je pravedno. Jer će uskoro doći moje spasenje i objaviće se moja pravednost. Srećan je čovek smrtni koji tako čini i sin čovečiji koji se toga pridržava, koji drži Subotu i ne skrnavi je i čuva svoju ruku da ne učini nikakvo zlo. Neka tuđinac koji je stao uz Gospoda ne kaže: ‘Sigurno će me Gospod odvojiti od svog naroda;’ ... Tuđince koji su stali uz Gospoda da mu služe, da vole Gospodnje ime i da mu budu sluge, sve koji drže Subotu i ne skrnave je i koji se drže mog saveza, dovešću na svoju svetu goru i razveseliću ih u svom domu molitve. Njihove žrtve paljenice i druge žrtve biće mi ugodne na mom oltaru. Moj dom zvaće se dom molitve za sve narode.’ Ovako govori Gospod Jehova, koji skuplja rasejane Izraelce: ‘Skupiću k njima i druge pored onih koji su već skupljeni.’“ (Isajija 56:1-8).

I jednima i drugima – svima kojima On proglašava mir, bili blizu ili daleko (Isajija 57:19) – Gospod objavljuje:

Slavno obećanje

„Ako odvratiš nogu svoju da ne činiš ono što je tebi drago u Subotu, na moj sveti dan, i ako Subotu nazoveš radošću, Gospodnjim svetim danom, slavnim danom, i ako ga budeš slavio umesto da ideš svojim putevima, umesto da činiš ono što je tebi drago i da govorиш prazne reči, tada će ja, Gospod, biti tvoja radost najveća i ja će te izvesti na zemaljske uzvišice. Daću ti da jedeš nasledstvo Jakova, tvog praoca, jer usta Gospodnja rekoše.“ (Isajija 58:13,14).

Oni koji subotu nazivaju milinom – a ne teretom – veseliće se u Gospodu. Zašto? – Zato što je Gospodnja subota Gospodnji odmor – počinak koji dobijamo samo u Njegovoj prisutnosti gde je „punoća radosti“ i večnog zadovoljstva. Ona je Edenski odmor, jer Eden je milina, zadovoljstvo; ona je odmor nove zemlje, jer Eden pripada novoj zemlji. Čitali smo da će se oni koji dođu Gospodu da svetkuju Njegovu subotu razveseliti u Gospodnjem domu, i za njih je rečeno:

„Naslađuju se izobiljem iz doma tvoga, napajaš ih bujicom lepih stvari“ – doslovno „iz Edena“ (Psalom 36:8). To je nasledstvo Gospodnje, i sada je vreme, *danas* je dan kad možemo da uđemo u njega, jer je On deo našeg nasledstva i u Njemu imamo sve.

42. Obećanja data Izraelu – Ponovo u ropstvu (1. deo)

(Sadašnja istina, 18. februar 1897)

Iako su sinovi Izraelovi pevali pesmu oslobođenja pored Crvenog mora, i to s dobrim razlogom, tek kad su prešli preko Jordana stvarno su se oslobodili Egipta. Oni se nisu od početka do kraja čvrsto držali svog pouzdanja, već su ga „odbacili i u svojim se srcima vratili u Egipat, pa su rekli Aronu: ‘Napravi nam bogove koji će ići pred nama.’“ (Dela 7:39,40). Međutim, kad su prešli preko Jordana i ušli u hanansku zemlju, Bog im je posvedočio da je sa njih skinuo sramotu egipatsku. Tek tada su imali odmor i bili slobodni u Gospodu.

Ali u ovoj slobodu nisu dugo uživali; negodovanje, nepovereњe i otpad su se ubrzo proširili među Božjim narodom. Poželeti su da imaju kralja da bi mogli da budu kao okolni neznabrošci i želja im je ispunjena. „Nego su se s narodima mešali i naučili dela njihova. Služili su idolima njihovim, i oni su im zamka postali. Žrtvali su sinove svoje i kćeri svoje demonima. Prolivali su krv nedužnu, krv sinova svojih i kćeri svojih, koje su žrtvovali idolima hananskim, i zemљa se onečistila krvoprolićem.“ (Psalam 106:35-38). Tako su doslovno postali isti kao okolni neznabrošci.

Letimičan pogled u istoriju nekih izraelskih i Judinih kraljeva pokazaće da su sinovi Izraelovi, svojim zahtevom za kraljem, stvarno ispunili svoju želju da budu kao neznabrošci. Božji prorok je Saulu, prvome kralju, rekao: „Poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od ovnajskog sala. Jer buntovništvo je greh isti kao i gatanje, i drsko ponašanje je isto što i vračanje i idolopoklonstvo. Pošto si odbacio Gospodnju reč, i on tebe odbacuje da više ne будеš kralj“ (1. Samuelova 15:22,23).

Solomon je uzeo za žene mnoge tuđinke iz neznaboštva i „kad je Solomon ostario, njegove žene navele su njegovo srce da se okrene drugim bogovima, i više nije bio celim srcem odan Gospodu, svom Bogu, kao što je bio njegov otac David. Solomon je pošao za Astarotom, boginjom Sidonaca, i za Melhomom, gadnim bogom Amonaca.“ (1. Kraljevima 11:4,5).

Pod Roboamom, Solomonovim sinom, „Judin narod je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima, tako da su svojim gresima izazivali njegovu ljubomoru više nego svi njihovi praočevi, jer su i oni gradili sebi obredne uzvišice i postavljali obredne stubove i obredna debla na svakom visokom brdu i pod svakim zelenim drvetom. U zemlji je bilo čak i hramskih bludnika. Narod je činio sve odvratne stvari onih naroda koje je Gospod oterao ispred Izraelovih sinova.“ (1. Kraljevima 14:22-24).

Isto je zabeleženo o Ahazu (2. Kraljevima 16:1-4) i iako „Gospod je ponizio Judu zbog Ahaza, kralja Izraela, zato što je dopustio da se razuzdanost širi Judom i zato što je bio neveran Gospodu.“ „Dok je bio u nevolji, kralj Ahaz je u još većoj meri bio neveran Gospodu. Prinosio je žrtve bogovima koji su se obožavali u Damasku i koji su ga porazili, jer je mislio: ‘Kad bogovi kraljeva Sirije pomažu njima, i ja će im prinositi žrtve da pomognu i meni.’ Zbog njih su pali u greh i on i ceo Izrael.“ (2. Dnevnika 28:19-23).

„Gore nego narodi“

Manasija, Jezekijin sin, „činio je ono što je zlo u Gospodnjim očima, po odvratnim običajima naroda koje je Gospod oterao pred Izraelovim sinovima. Ponovo je načinio obredne uzvišice koje je uništilo Jezekija, njegov otac, podigao je oltare Balu i načinio obredno deblo, kao što je učinio i Ahab, kralj Izraela. I klanjao se svoj nebeskoj vojsci i služio joj. I ... napravio je oltare u Gospodnjem domu, za koji je Gospod rekao: ‘U Jerusalimu će prebivati moje ime.’ Napravio je i oltare svoj nebeskoj vojsci u oba dvorišta

Gospodnjeg doma. Svoj sina je spalio u vatri, bavio se magijom, vračarstvom i postavio ljude koji prizivaju duhove i proriču budućnost. Mnogo je zla činio pred Gospodom i vređao ga. On je načinio rezani lik obrednog debla i postavio ga u dom za koji je Gospod rekao Davidu i njegovom sinu Solomonu: ‘U ovom domu i u Jerusalimu, koji sam izabralo između svih Izraelovih plemena, prebivaće moje ime doveka. I neću više dati da nogu Izraelovih sinova luta izvan zemlje koju sam dao njihovim praočevima, samo ako budu savesno postupali po svemu onome što sam ih uputio, po celom zakonu koji im je dao Mojsije, moj sluga.’ Ali oni nisu poslušali, jer ih je Manasija navodio da čine još veće zlo nego narodi koje je Gospod istrebio pred Izraelovim sinovima.“ „Manasija je prolio mnogo nedužne krvi, toliko da je njom napunio Jerusalim od jednog kraja do drugog. Osim toga, svojim grehom je i Judu naveo na greh da čini ono što je zlo u Gospodnjim očima.“ (2. Kraljevima 21:1-9,16).

Manasiju je nasledio Amon: „On je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima, kao što je činio i Manasija, njegov otac. Amon je prinosio žrtve i služio svim rezbarenim likovima koje je načinio njegov otac Manasija.“ (2. Dnevnika 33:22).

U severnom kraljevstvu

Ako uzmemo kraljeve koji su vladali severnim delom Izraela nakon podele kraljevstva posle Solomonove smrti, naići ćemo na još gori izveštaj. U Jerusalimu je bilo nekoliko pravednih kraljeva, ali počevši od Jeroboama, koji „je grešio i na greh naveo Izraela“ (1. Kraljevima 14:16), svaki sledeći kralj nad ostatkom Izraela bio je gori od prethodnoga. Nadav, Joeroboamov sin, „činjaše što je zlo pred Gospodom hodeći putem oca svojega i u grehu njegovu, kojim navede na greh Izraela“ (1. Kraljevima 15:26). I Baša „je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima i išao je putem Jeroboama, čineći njegove grehe kojima je naveo Izrael na greh“ (Stih 34).

Amrije, koji je sagradio Samariju, „je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima i bio je gori od svih koji su bili pre njega. U svemu je išao putem Jeroboama, Nebatovog sina, čineći njegove grehe kojima je naveo Izrael na greh, vredajući Gospoda, Izraelovog Boga, svojim ništavnim idolima.“ (1. Kraljevima 16:25,26). Ali koliko god Amrije bio loš, „on je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima, i to više nego svi koji su bili pre njega.“ „Ahab je načinio i obredno deblo. Tako je on vređao Gospoda, Izraelovog Boga, više od svih kraljeva Izraela koji su bili pre njega.“ (Stihovi 30 i 33).

Tako se nastavljalo sve dok Gospod preko proroka Jeremije nije mogao da kaže: „Prođite jerusalimskim ulicama i gledajte, raspitujte se i tražite po njegovim trgovima, pa ako nađete ijednog čoveka koji čini ono što je pravedno i koji je veran, oprostiću ovom gradu.“ (Jeremija 5:1). Takvog je čoveka bilo teško naći, „jer u mom narodu ima zlih ljudi. Oni vrebaju kao ptičari kad se pritaje. Pogubne zamke postavljaju, ljude hvataju. Kao što je kavez pun ptica, tako su njihove kuće pune prevare. Zato postaju veliki i bogate se. Ugojili su se, koža im se sjaji. Ogresli su u zlu. Ne rešavaju parnice, čak ni parnice siročadi, radi svoje koristi. Ne brane pravdu sirotih.“ (Stihovi 26-28).

Iako je Bog isterao neznabоšće iz zemlje zbog njihovog odvratnog idolopoklonstva, potpuno je jasno da sinovi Izraelovi nisu u njoj mogli da imaju pravo nasledstvo s obzirom da su bili isti kao neznabоšci, pa čak i gori od njih. Činjenica da oni koji se nazivaju Gospodnjim imenom usvajaju neznabоščke običaje i poнаšanje, ne čini ove običaje ni za dlaku prihvatljivijim Bogu. Činjenica da se neznabоštvо nalazi u crkvi, ne znači da se preporučuje. Naprotiv, uzvišeno zvanje zle postupke čini samo još odvratnijima. Zbog toga sinovi Izraelovi u suštini nisu posedovali hanansku zemlju dok su sledili puteve neznabоžaca; u stvari, pošto je sramota egipatskog ropstva bila greh u koji su pali, očigledno je da

su, dok su se hvalili svojom slobodom u Hananu, zapravo bili u najcrnjem ropstvu. Kad su Jevreji mnogo kasnije hvalisavo rekli: „Mi smo Abramovo potomstvo i nikada nismo nikome robovali. Kako ti kažeš: ‘Postaćete slobodni?’ Isus im je odgovorio: ‘Zaista, zaista, kažem vam, svako ko čini greh, rob je greha. A rob ne ostaje u kući uvek, ali sin ostaje uvek.’“ (Jovan 8:33-35).

Božja vernost

Sve to vreme narodu su na dohvatu ruke bile predivne mogućnosti. U svakom trenutku su se mogli pokajati i okrenuti Gospodu i ustanovili bi da je u svemu spreman da ispunи svoje obećanje. Iako su „čak i svi sveštenički poglavari i narod u velikoj meri postupali neverno, po odvratnim običajima drugih naroda“, još uvek „Gospod, Bog njihovih praočeva, neprestano ih je opominjao preko svojih glasnika, jer je imao samilosti prema svom narodu i svom prebivalištu.“ (2. Dnevnika 36:14,15). Mnoga čudesna oslobođenja, kad su neprijatelji ugnjetavali Izraelce a oni ponizno tražili Gospoda, pokazala su da je isti Bog, koji je njihove očeve izveo iz Egipta, bio spreman i da je čekao da upotrebi istu silu za njih, da bi ostvario ono zbog čega ih je doveo u Obećanu zemlju.

Jedan značajan slučaj Božjeg delovanja za one koji se uzdaju u Njega, i pobedu vere, nalazimo u Josafatovoj biografiji (2. Dnevnika 20). Ona je od posebne važnosti za nas, jer pokazuje kako se pobeđuje; a takođe nam iznova pokazuje ono što smo toliko puta zapazili, da su prave pobede u Izraelu izvojevane verom u Boga, a ne upotrebom mača. Događaj je ukratko tekao ovako:

Moabci i Amonci, zajedno s drugim narodima, krenuli su u rat protiv Josafata. Njihov broj je daleko nadmašivao broj Izraelaca i zato se Josafat „uplašio, i okrenuo lice k Gospodu da ga traži. Oglasio je post po svoj Judinoj zemlji. Judini sinovi su se skupili da traže savet od Gospoda. Iz svih Judinih gradova došli su da traže savet od Gospoda.“ (2. Dnevnika 20:3,4).

Josafatova molitva u toj situaciji predstavlja primer (uzor). Rekao je: „Gospode, Bože naših praočeva, zar nisi ti Bog na nebesima i zar ti ne vladaš nad kraljevstvima svih naroda? Zar nije u tvojoj ruci takva sila i moć da se niko ne može održati pred tobom? Zar nisi ti, Bože naš, oterao stanovnike ove zemlje pred svojim narodom Izraelim i dao je doveka potomstvu Abrama, koji te je volio? ... A sada, Amonovi i Moabovi sinovi i oni iz brdovitog područja Seira, ... oni nam sada uzvraćaju time što dolaze da nas oteraju sa tvog poseda koji si nama dao. Bože naš, zar im nećeš suditi? Jer mi smo nemoćni pred ovim velikim mnoštvom koje dolazi na nas. Mi ne znamo šta da radimo, nego su naše oči uprte u tebe.“ (Stihovi 6-12).

Josafat je prvo priznao Boga kao Boga nebeskog, koji ima svu moć. Zatim se pozvao na tu силу izjavom da je Bog njegov Bog. Tada je bio spremjan da iznese svoju potrebu i molbu u punoj veri. Kod onoga ko se moli na takav način, sve je moguće. Suvise je mnogo onih koji se mole Bogu bez ikakve svesti o Njegovom postojanju, kao da se mole nekom apstraktnom imenu, a ne živom, ličnom Spasitelju; i naravno, *ne primaju ništa, jer u stvarnosti ništa i ne očekuju. Svakako se događa da većina ljudi, kad se moli, misli više na sebe nego na Boga; umesto toga trebalo bi da se izgube u razmatranju Božje veličine i Njegove ljubavi.* Onda nije teško verovati da Bog nagrađuje one koji Ga iskreno traže. Kao što reče psalmist: „Oni koji znaju ime tvoje, uzdaće se u tebe, jer ti, Gospode, nipošto nećeš ostaviti one koji te traže!“ (Psalm 9:10).

Dok se narod još molio, javio se Božji prorok i rekao: „Poslušajte svi Judini sinovi i stanovnici Jerusalima i ti, kralju Josafate! Ovako vam kaže Gospod: Ne bojte se i ne plašite se tog velikog mnoštva, jer ovo nije vaš rat, nego Božji.“ „Nećete se vi boriti u ovom boju. Zauzmite svoja mesta, stojte i gledajte kako će vas Gospod spasti. Judo i Jerusalime, ne bojte se i ne plašite se. Sutra izadite na njih i Gospod će biti s vama.“ (2. Dnevnika 20:15-17).

Narod je poverovao u poruku i „ujutru su rano ustali i krenuli prema pustinji Tekoji. Kad su izlazili, Josafat je stao i rekao: ‘Čujte me, Judini sinovi i stanovnici Jerusalima! Verujte u Gospoda, svog Boga, da biste se mogli održati. Verujte njegovim prorocima i bićete uspešni.’ Zatim se posavetovao s narodom i postavio one koji pevaju Gospodu i one koji mu u svetom ruhu upućuju hvale da idu pred naoružanim ratnicima, govoreći: ‘Hvalite Gospoda, jer večna je ljubav njegova!’“ (Stihovi 20 i 21).

„A kad počeše pesmu“

Neobičan način odlaska u borbu. On nas na neki način podseća na hodanje oko Jerihona i poklič (uzvik) pobjede. Uopšteno govorеći, narod koji dobija takvo obećanje kao što su ga oni dobili, da će se Bog boriti za njih, smatrao bi da pokazuje veliku veru time što uopšte izlazi pred neprijatelja. Rekli bi: „Bog je obećao da će nam pomoći, ali mi moramo da učinimo svoj deo“; i onda bi izvršili sve pripreme za borbu. Međutim, ovaj narod u ono vreme jednostavno je Gospoda držao za reč; **znali su da moraju učiniti svoj deo, ali su i znali da je taj deo da veruju i da idu napred kao da stvarno veruju.** I oni jesu verovali. Njihova je vera bila toliko jaka da su pevali. To nije bila zapovedena pesma koja jedva silazi sa njihovih drhtavih usana, već puna, duboka, spontana, snažna pesma radosti i pobjede; uprkos tome što je pred njima bio brojno nadmoćniji neprijatelj. A kakav je bio rezultat?

„Kad su počeli radosno klicati i upućivati hvale, Gospod je postavio zasedu Amonovim i Moabovim sinovima i onima iz brdovitog područja Seira koji su došli na Judu, tako da su počeli da se bore jedni protiv drugih. Amonovi i Moabovi sinovi ustali su na stanovnike brdovitog područja Seira da ih pobiju i istrebe. A kad su završili s njima, udarili su jedni na druge i međusobno se poubijali. Kad su Judini sinovi došli do stražarske kule u pustinji i pogledali prema mnoštvu, gle, leševi su ležali po zemlji, niko se

nije spasao.“ (Stihovi 22-24).

Čim su započeli da pevaju, neprijatelj je bio poražen. Panika je zahvatila Amonce i Moabce pa su navalili jedni na druge. Može biti da su, kad su čuli pesmu i pobedničke pokliče, pomislili da su Izraelci dobili pojačanje, a to je i bilo istina. Izraelski narod je dobio takvo pojačanje da uopšte nije trebao da se borи. Njihova vera je bila njihova pobeda, a njihovo pevanje je bilo dokaz njihove vere.

Ovo je pouka za nas u sukobima sa našim protivnicima – s poglavarstvima, vlastima i zlim duhovima. „Suprotstavite se Đavolu, i pobeći će od vas.“ (Jakov 4:7), „A vi mu se oduprite, čvrsti u veri, znajući da iste patnje podnose i vaša braća po svetu.“ (1. Petrova 5:9). Samo će ga takav otpor naterati u beg, jer on zna da je jači od nas; ali kad mu se odupremo u Isusovoj veri, on mora da beži jer zna da protiv Hrista uopšte nema nikakve snage. I tako ponovo učimo da će se „oni koje je Gospod otkupio i doći na Cion radosno kličući“ (Isajija 51:11). U događajima kao što je ovaj koji smo (upravo) razmatrali, Gospod je pokazivao Izraelu kako treba da pobeđuju i da On uvek čeka, spreman da ispuni obećanje koje je dao njihovim očevima.

43. Obećanja data Izraelu – Ponovo u ropstvu (2. deo)

(Sadašnja istina, 25. februar 1897)

Poznato nam je da su sinovi Izraelovi u bilo kom trenutku razdoblja od nekoliko stotina godina mogli da uživaju u ispunjenju obećanja datog Abramu – večnom odmoru u obnovljenoj zemlji sa Hristom i svim proslavljenim svetima, pobednicima nad poslednjim neprijateljem – jer kad se Mojsije rodio, približilo se vreme za ispunjenje obećanja, a Jošua Nunov je umro tek „posle mnogo vremena, pošto Gospod umiri Izraela“ (Jošua 23:1). U vreme kad im je Bog preko Davida ponudio „drugi dan“ – danas – rečeno je da je bilo „toliko vremena“ (Jevrejima 4:7). Bog je silno želeo da narod uzme sve što mu je On dao. Da je to tačno može se videti iz Njegovih reči koje im je uputio preko proroka Jeremije.

Da su poslušali Boga

Iako je narod bio tako duboko ogrezao u idolopoklonstvo, da su Judini gresi bili zapisani gvozdenim perom i dijamantom, milostivi Bog im je [ipak] uputio sledeće obećanje:

„Ovako mi je rekao Gospod: ‘Idi i stani na vrata sinova ovog naroda na koja ulaze i izlaze Judini kraljevi, i na sva jerusalimska vrata, i reci im: Čujte Gospodnju reč, Judini kraljevi i sav narode Judin i svi stanovnici Jerusalima koji ulazite na ova vrata. Ovako kaže Gospod: Čuvajte svoje duše i ne nosite u subotni dan nikakav teret i ne unosite ga na jerusalimska vrata. Na subotni dan ne iznosite iz svoje kuće nikakav teret i ne radite nikakav posao, nego neka vam subotni dan bude svet, kao što sam uputio vaše praočeve. Ali oni nisu slušali, niti su prignuli uho svoje, već su ostali nepokorni, pa nisu slušali niti su primali pouku.’ ‘Ako me budete dobro

slušali’, govori Gospod, ‘tako da na subotni dan ne unosite teret na vrata ovog grada, nego vam subotni dan bude svet i ne radite nikakav posao, tada će na vrata ovog grada ulaziti kraljevi i knezovi, koji sede na Davidovom prestolu, voze se na kolima i jašu na konjima, oni i njihovi knezovi, Judin narod i stanovnici Jerusalima, i ovaj grad biće doveka nastanjen. Dolaziće ljudi iz Judinih gradova, iz okoline Jerusalima, iz Benjaminove zemlje, iz ravnice, iz brdovitog područja i iz Negeva, i u Gospodnji dom donosiće žrtve paljenice i druge žrtve, prinose od žita, tamjan i žrtve zahvalnice.’“ (Jeremija 17:19-26).

Nije na nama da nagađamo na koji način bi se ovo obećanje ispunilo; dovoljno je da znamo da ga je izrekao Gospod i da je On u stanju da ispuni svako obećanje. Izgraditi stari grad i učiniti ga novim svakako bi bilo lako kao „preoblikovati naše poniženo telo da bude poput njegovog slavnog tela, silom kojom može sve da pokori sebi.“ (Filpljana 3:21) ili na mestu starog stvoriti potpuno nov grad.

Odbačena obećanja o obnovi

Imajmo na umu da je ovo Jeremijino obećanje bilo dato u poslednjim danima Judinog kraljevstva, jer Jeremija nije počeo da prorokuje sve do vremena „Josije sina Amonova, kralja Judina“ (Jeremija 1:2), u trinaestoj godini njegove vladavine, samo dvadeset jednu godinu od početka vavilonskog ropstva. Pre nego što je Jeremija počeo da prorokuje, gotovo svi drugi proroci završili su svoje delo i umrli. Proročanstva Isaije, Osije, Amosa, Miheja i drugih – svih velikih proroka – bila su u rukama naroda pre Jeremijinog rođenja. Ovu činjenicu ne smemo nikako da zanemarimo jer je od najveće važnosti. U tim proročanstvima je bilo mnogo obećanja o obnovi Jerusalima, a sva su mogla da budu ispunjena da ih je narod prihvatio. Međutim, kao i sva Božja obećanja, i ova su bila u Hristu; ona su se odnosila, kao i ova pred nama, na večnost, a ne

samo na vreme. Ali pošto ih narod onog vremena nije prihvatio, ona ostaju podjednako aktuelna za nas. Samo ih je Gospodnji dolazak, koga očekujemo, mogao ispuniti. Ova proročanstva sadrže Jevanđelje za ovo vreme podjednako kao Matejeva i Jovanove knjige i poslanice.

Uvek isti ispit

Zapazite osim toga da je svetkovanje subote učinjeno testom za sve kojima je ova istina otkrivena. Da su svetkovali subotu, oni i njihov grad bi trajali zauvek. Zašto? – Setite se kad smo proučavali Božji odmor i imaćete odgovor. Subota je pečat dovršenog i savršenog stvaranja. Kao takva ona otkriva Boga kao Stvoritelja i Posvetitelja (Onog koji posvećuje) (Ezekijel 10:12,20), kao Onog koji posvećuje svojom stvaralačkom silom. Subota nije rad kojim možemo uzalud pokušavati da steknemo Božju naklonost, već odmor – odmor u večnim rukama. *Ona je znak i spomen (sećanje) na Božju večnu силу; a njeno svetkovanje je pečat savršenstva koji samo Bog može da stavi, i koga će besplatno staviti na sve koji se uzdaju u Njega.* Ona označava puno i savršeno pouzdanje u Gospoda da nas može i hoće spasiti istom silom kojom je u početku sve stvorio. Stoga vidimo, pošto je i nama ostavljeno isto obećanje kao i drevnom Izraelu, da i subota neminovno mora da bude posebno istaknuta u naše vreme, to više što se približava dan Hristovog dolaska.

Izrečen sud

Ali postojala je alternativa u slučaju da narod odbije da počiva u Gospodu. Prorok je dobio zadatak da dalje kaže:

„Ali ako mi ne budete poslušni, ako vam subotni dan ne bude svet i ako na subotni dan budete nosili terete i s njima ulazili na jerusalimska vrata, tada će na njegovim vratima zapaliti vatru, i ona će progutati utvrđene dvore u Jerusalimu i neće se ugasiti.“

(Jeremija 17:27).

Tako je i bilo; iako je Bog bio veran i dugo je trpeo šaljući poruke upozorenja svome narodu:

„Ali oni su se stalno rugali glasnicima Gospoda, prezirali su njegove reči i smeiali se njegovim prorocima, sve dok njegov gnev nije došao na njegov narod te više nije bilo leka. On je doveo na njih haldejskog kralja, koji je u njihovom svetilištu pobjio mačem njihove mladiće i nije se smilovao ni mladiću ni devojci, ni starcu ni nemoćnom. Bog mu je sve predao u ruke. Sav pribor, veliki i mali, iz doma Božjeg, blago Gospodnjeg doma i kraljevo blago i blago njegovih knezova, sve je odneo u Vavilon. Spalio je dom Božji i srušio jerusalimske zidine. Sve utvrđene dvore spalio je vatrom, a i sve dragocenosti u njima, i tako je sve uništio. One koji su umakli maču odveo je u zarobljeništvo u Vavilon. Oni su bili sluge njemu i njegovim sinovima, dok nije zavladalo persijsko kraljevstvo. Sve je to bilo da bi se ispunila Gospodnja reč koju je objavio preko Jeremijinih usta, dok zemlja nije nadoknadila svoje Šabate. Zemlja je počivala sve dane dok je bila pusta, dok se nije navršilo sedamdeset godina.“ (2. Dnevnika 36:16-21).

Vavilonski kralj vladar u Jerusalimu

Poslednji kralj u Jerusalimu bio je Sedekija, ali on nije bio nezavisan. Nekoliko godina pre nego što je došao na presto, Nebuhadnezar je opseo Jerusalim i Gospod mu ga je predao u ruke (Danilo 1:1,2). Iako je Joakim pobeden, dopušteno mu je da vlada u Jerusalimu kao knez koji plaća danak, i to je trajalo osam godina. Nakon njegove smrti nasledio ga je njegov sin Joahin, ali je on vladao samo tri meseca kad je Nebuhadnezar ponovno opseo Jerusalim, osvojio ga, i odveo kralja i njegovu porodicu i sve stolare i kovače u Vavilon; „Nije ostao niko osim siromašnog naroda“ (2. Kraljevima 24:8-16).

Još uvek je u Jerusalimu ostao jedan kralj, jer je Nebuhadnezar

postavio Mataniju i promenio mu ime u Sedekija (Stih 17). Ime „Sedekija“ znači „Jehovina pravednost“ i novi kralj je to ime dobio zato što ga Nebuhadnezar „beše zakleo Bogom“ (2. Dnevnika 6:13) da se ne pobuni protiv njegove vladavine. Sledeći događaji pokazuju da je Nebuhadnezar imao pravo da to traži:

„Na početku kraljevanja Joakima, sina Josije, Judinog kralja, Gospod je uputio ovu reč Jeremiji: ‘Ovako mi je rekao Gospod: Načini sebi okove i jaram i stavi ih sebi na vrat. Pošalji ih kralju Edoma, kralju Moaba, kralju Amonovih sinova, kralju Tira i kralju Sidona preko glasnika koji dolaze u Jerusalim kod Sedekije, Judinog kralja. Uputi ih da poruče svojim gospodarima: ‘Ovako kaže Gospod nad vojskama, Izraelov Bog. Ovako recite svojim gospodarima: Ja sam svojom velikom silom i podignutom mišicom nacinio zemlju, ljude i životinje što su na zemlji, i ja je dajem kome hoću. A sada sve te zemlje dajem u ruke Nebuhadnezaru, kralju Vavilona, svom sluzi. Dajem mu i poljske zveri da mu služe. Svi narodi će služiti njemu i njegovom sinu i njegovom unuku, dok i njegovoj zemlji ne dođe vreme kada će mnogi narodi i veliki kraljevi njega učiniti svojim slugom. Narod i kraljevstvo koji ne budu hteli da služe Nebuhadnezaru, kralju Vavilona, i koji ne stave vrat u jaram kralja Vavilona, taj narod pohodiću mačem, glađu i pomorom,’ govori Gospod, ‘dok ih ne istrebim njegovom rukom. A vi ne slušajte svoje proroke, ni svoje gatare, ni one koji sanjaju snove, ni one koji se bave magijom, ni svoje врачare koji vam govore: ‘Nećete vi služiti kralju Vavilona.’ Jer vam oni laž prorokuju, da biste bili odvedeni daleko od svoje zemlje. Zaista, ja ću vas rasejati i izginućete. Narod koji stavi vrat u jaram kralja Vavilona i koji mu bude služio, ostaviću u miru na njegovoj zemlji’, govori Gospod, ‘i on će je obradivati i živeće u njoj.’ (Jeremija 27:1-11).

Prema tome, Nebuhadnezar je imao pravo da vlada u Jerusalimu kao što je vladao svaki drugi kralj. Njegovo kraljevstvo je, međutim, bilo mnogo veće nego ono kojim je vladao neki izraelski

kralj; štaviše, posle dosta uputstava od Gospoda, on je upotrebio priliku da po celom svetu proširi pozna(va)nje o pravome Bogu (Vidi Danilo 4). Kad se Sedekija pobunio protiv Nebuhadnezara, on se prkosno postavio protiv Gospoda koji je predao Izrael u vlast Nebuhadnezaru kao kaznu za njegove grehe. U sledećem izveštaju imamo slikovit opis Nebuhadnezarovog napada na Jerusalim i kako je Bog vodio delovanje ovog neznabogačkog kralja, iako se služio gatanjem:

„A ti, sine čovečiji, nacrtaj sebi dva puta kuda može poći mač kralja vavilonskog. Neka oba izlaze iz jedne zemlje. Napravi i putokaz i postavi ga na početku puta koji vodi u grad. Nacrtaj jedan put kojim mač dolazi na Ravu Amonovih sinova i drugi kojim dolazi na Judu, na utvrđeni Jerusalim. Jer kralj Vavilona stoji na raskršću, na početku oba puta, i tu gata. Trese strele, pita kućne idole, gleda u jetru. Gatanje u njegovoј desnici uputilo ga je na Jerusalim, da postavi sprave za probijanje zidina, da zapovedi da se izvrši pokolj, da oglasi uzbunu, da pred vrata postavi sprave za probijanje zidina, da podigne opsadni nasip, da sagradi opsadni zid. Onima koji su se zakletvama obavezali da će im služiti, to je izgledalo kao neistinito gatanje. Ali kralj misli na njihov prestup, tako da će biti uhvaćeni. Zato ovako kaže Gospod: ‘Zato što skrećete pažnju na svoje bezakonje razotkrivajući svoje prestupe da bi se videli vaši gresi u svemu što činite, da, zato što skrećete pažnju na sebe, ruka će vas zgrabiti.’“ (Ezekijel 21:19-24).

Kraj izraelske nezavisne, zemaljske vladavine

Tome slede sudbonosne reči upućene Sedekiji:

„A ti, oskrnavljeni poglavaru Izraelov, čiji je dan došao, u vreme kad izopačenosti dođe kraj, ovako kaže Gospod: ‘Skini turban i odloži krunu. Doći će do promene. Uzvisi što je nisko, a ponizi što je visoko. Uništiću, uništiću, uništiću krunu, i ona neće biti ničija dok ne dođe onaj koji ima zakonsko pravo na nju, i njemu

ću je dati.” (Ezekijel 21:30-32).

Sedekija je bio nečist i zao jer je uz sve svoje odvratno idolo-poklonstvo dodao greh krivokletstva, zato što je prekršio svečanu zakletvu. Zato je kraljevstvo bilo potpuno uklonjeno. Venac (dijadema) je skinut sa Davidovih potomaka i stavljen na glavu Haldejca, i sada je pred nama vavilonsko kraljevstvo. O njegovoј veličini (prostiranju) smo već čitali i uz to imamo reči proroka Danila koje objašnjavaju veliki kip koji je Nebuhadnezar video u snu koji mu je dao Bog nebeski:

„Ti, kralju, kralj nad kraljevima, kome je Bog nebeski dao kraljevstvo, moć, silu i dostojanstvo, i kome je u ruke predao zveri poljske i ptice nebeske, gde god žive sinovi ljudski, i koga je postavio za vladara nad svima njima, ti si ona glava od zlata.“ (Danilo 2:37,38). U tome vidimo vlast koja je od početka data čoveku (1. Mojsijeva 1:26), iako su slava i moć bili znatno umanjeni. Ali mi vidimo da Bog još uvek drži svoje oči na njoj i da je radio na njenoj obnovi, u skladu sa obećanjem koje je dao Abramu.

Od Vavilona do uspostavljanja večnog kraljevstva

Vrlo malo vremena u Svetom pismu je posvećeno opisu ljudske veličine, i prorok žuri prema kraju. U Ezekijelu 21:32 prorečena su tri prevrata ili revolucije koje će slediti nakon prelaska vlasti nad celom zemljom u Nebuhadnezarovu ruke. Pošto je njegovo kraljevstvo bilo svetsko kraljevstvo, prorečene revolucije moraju takođe biti prevrat i uspostavljanje svetskog kraljevstva. Zato je Danilo, u nastavku objašnjavanja Nebuhadnezarovog sna, rekao:

„Posle tebe podignuće se drugo kraljevstvo, slabije od tvoga, pa treće kraljevstvo, od bakra, koje će vladati celom zemljom.“ (Danilo 2:39).

Kraljevstvo koje je nasledilo vavilonsko, Medo-Persija, bilo je pokazano u Danilu u 5. poglavljtu, a u Danilu 8:1-8,20,21 saznamo da je treće kraljevstvo, naslednik Medo-Persije u vladanju

svetom, bila Grčka. Tako nam je ukratko prikazana istorija sveta narednih nekoliko stotina godina. Prva dva prevrata prema Ezekiјelu 21:32 su jasna. Vavilon je sledila Medo-Persija, a nju Grčka.

Poslednje od ovih zemaljskih svetskih kraljevstava, posle treće velike revolucije, nije direktno pomenuto, ali je dovoljno jasno naznačeno. Hristovo rođenje dogodilo se u dane Cezara Avgusta, koji je izdao proglašenje da ceo svet treba da se oporezuje ili popiše (Luka 2:1). Prema tome, imamo pravo da pomenemo Rim kao proizvod ove treće velike svetske revolucije. U stvari, mi smo vezani za ovu imperiju, jer istorija ne poznaje nijednu drugu koja bi mogla da zauzme njeni mesto. U skladu sa ovim, Vavilon je vladao svetom i u njegovo vreme prorečene su tri revolucije, koje dovode na njegovo mesto tri imperije koje slede jedna drugu. U redosledu nasleđa izričito su pomenute Medo-Persija i Grčka, a onda imamo rimskog imperatora koji vlada svetom. Ovo je striktno biblijski dokaz; potvrđen dokaz, ili bolje rečeno, dokaz koji svedoči o tačnosti svetog izveštaja kome nema premca u svetovnoj istoriji.

Međutim, revolucija koja je dovela do predaje vlasti nad svetom Rimu, bila je poslednja sveopšta revolucija koja će se dogoditi u ovom svetu „dok ne dođe onaj koji ima zakonsko pravo na nju“. Mnogi ljudi su posle Rima sanjali o vladanju nad svetom, ali su se njihovi snovi izjalovili.

Hristos je bio na zemlji, to je istina, ali je on bio došljak kao i Abram, bez mesta na kome bi mogao da skloni glavu. Ali On je došao „da oglasi(m) zarobljenima slobodu“ (Isajja 61:1) i da objavi da će svako ko bude prebivao u Njegovoj reči znati istinu i da će ga istina oslobođiti. Dan za danom i godina za godinom, kako su prolazili vekovi, odjekivala je objava slobode, i umorni zarobljenici su bili oslobođani od sila tame. Nije naše da znamo vreme i čas koje je Otac zadržao u svojoj vlasti, ali znamo da će, kad čitava Hristova crkva bude pristala da bude ispunjena Njegovim Duhom,

ceo svet ubrzo čuti vest Jevanđelja u svoj punoći njene sile; a onda će doći kraj, kada će se tvorevina koja sada uzdiše osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave Božje dece (Rimljanima 8:21).

44. Obećanja data Izraelu – Ponovo u ropstvu (3. deo)

(Sadašnja istina, 4. mart 1897)

Koliko god se hvalili svojom slobodom i nezavisnošću, ljudi koji vole robovanje radije robuju nego da budu slobodni. Ovo pokazuju činjenice.

Odbacivanje slobode

Bog vasmine objavio je slobodu celom čovečanstvu; On je svima *dao* slobodu, ali malo je onih koji je koriste. Iskustvo drevnog Izraela je iskustvo ljudskog srca. Dva puta je Gospod jasno stavio do znanja Abramu da će njegovo potomstvo biti slobodno – jednom kad je rekao da njegov sluga Elijezer neće biti njegov naslednik i ponovo kad mu je rekao da sin robinje neće biti naslednik.

On je kasnije izbavio (oslobodio) Izrael iz egipatskog ropstva da bi mogao uživati u slobodi, istinskoj slobodi poslušnosti savršenom zakonu slobode, ali su oni gundali „i u svojim srcima se okrenuli Egiptu. ‘Napravi nam bogove koji će ići pred nama’ rekli su Aronu“ (Dela 7:39,40).

Četrdeset godina kasnije Gospod je sa njih skinuo egipatsku sramotu, ali oni su posle toga hteli da budu kao okolni neznabrošci time što su tražili kralja, koji će od njih, to im je Bog zagarantovao, učiniti robeve. Tako se i desilo, jer ne samo što su naučili da žive kao neznabrošci, već su ih i nadmašili. „Gospod, Bog njihovih praoca, neprestano ih je opominjao preko svojih glasnika, jer je imao samilosti prema svom narodu i svom prebivalištu. Ali oni su se stalno rugali glasnicima Gospoda, prezirali su njegove reči i smejali se njegovim prorocima, sve dok njegov gnev nije došao na

njegov narod te više nije bilo leka.“ (2. Dnevnika 36:15,16); i On je ispunio svoje pretnje da će ih odvesti u Vavilon (Amos 5:25-27; Dela 7:43).

Robovi grehu

Izgnanstvo u Vavilon bilo je jedini vidljivi prikaz ropstva u koji se narod već dobrovoljno predao. Laskali su sebi da su slobodni, dok su zapravo bili „robovi pokvarenosti; jer svako robuje onom ko ga savlada“ (2. Petrova 2:19). „Zaista vam kažem da je svaki koji čini greh rob grehu“ (Jovan 8:34). Telesno robovanje je beznačajno u poređenju s robovanjem duše, i osim onog prvog, ovog drugog nikad nisu bili svesni.

Odvođenje Izraela u Vavilon je bilo prikladna slika. Nije bilo slučajno da su bili odvedeni u njega, a ne negde drugde. Reč Vavilon znači zbrka i to zbrka zbog samouzvišenja i oholosti, „jer gde su ljubomora i svadljivost, tamo je nered i svaka vrsta zla“ (Jakov 3:16). Ime Vavilon nastalo je na ovaj način:

Graditelji Vavilona

„Cela zemlja je imala samo jedan jezik i iste reči. Dok su ljudi išli prema istoku otkrili su jednu ravnicu u zemlji Senar, i tu su se naselili. Tada su jedni drugima govorili: ‘Hajde da pravimo cigle i da ih pečemo.’ Tako su im cigle služile kao kamen, a zemljana smola kao malter. Zatim su rekli: ‘Sazidajmo sebi grad i kulu kojoj će vrh dopirati do nebesa da bismo sebi stekli slavno ime i da se ne bismo rasejali po svoj zemlji.’

Gospod je sišao da vidi grad i kulu koju su zidali ljudski sinovi. Zatim je Gospod rekao: ‘Oni su jedan narod i svi govore jednim jezikom, i evo šta su počeli da rade. Šta god naume da urade, ništa im neće biti nedostužno. Hajde da siđemo i da im napravimo pomenju u jeziku tako da ne razumeju jedan drugoga.’

Tako ih je Gospod odande rasejao po celoj zemlji i prestali su

da zidaju grad. Zato je taj grad nazvan Vavilon, jer je tamo Gospod napravio pometnju u jeziku kojim se govorilo na celoj zemlji. Gospod ih je odande rasejao po celoj zemlji.“ (1. Mojsijeva 11:1-9).

Prkošenje Bogu

Ovi ljudi su naumili da sagrade tako veliki grad i tako visoku kulu da mogu da prkose Božjim sudovima. Oni su stvarno zamišljali da su veći od Boga. Istu misao je negovao Lucifer o kome čitamo:

„Kako pade s Neba, Svetlonošo, zorin sine! Kako se obori na zemlju, ti što si gazio narode! A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa će se podići. Iznad Božjih zvezda podići će svoj presto i sešću na zbornu goru na krajnjem severu. Podići će se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim.’“ (Isajija 14:12-14).

Jasno se vidi da je Luciferov duh bio isti kao duh graditelja Vavilona, i upravo je sotona – pali Lucifer – podstakao taj rad. On je „knez ovoga sveta“ (Jovan 14:30), duh „koji sad radi u sinovima protivljenja“ (Efescima 2:2). Vratimo se sada na početak poglavlja iz koga smo citirali gore navedeni tekst i pogledajmo odnos palog Lucifera prema Vavilonu; usput zapazimo kako Isajija u trinaestom poglavlju svoje knjige govorи o propasti koja će doći na Vavilon.

Knez ovoga sveta

Oholi grad biće potpuno uništen:

„Jer Gospod će se smilovati Jakovu i opet će izabрати Izrael. Daće im da u svojoj zemlji počivaju, a stranci će im se pridružiti i priključiće se Jakovljevom domu. Narodi će ih uzeti i dovesti na njihovo mesto, a Izraelov dom uzeće ih u nasleđstvo u Gospodnjoj zemlji kao sluge i sluškinje. Porobiće one koji su njih porobili i biće gospodari nad onima koji su ih terali da rade. Tog dana, kad ti Gospod bude dao da počineš od svog bola, od svog nemira i od

teškog ropstva kojim si bio pritisnut, izgovorićeš ovu priču o kralju Vavilona: ‘Nema više onoga koji je druge terao da rade, nema više tlačenja! Gospod je slomio štap zlih, vladalačku palicu, onoga koji je bez prestanka u jarosti udarao narode, koji je u gnevnu pokoravao narode nemilice ih progoneći.’ Cela je zemlja počinula, smirila se. Ljudi se vesele i kliču od radosti. Stabla smreke i lebanonski kedrovi raduju se kad vide šta ti se desilo, i govore: ‘Otkako si pao, drvoseče nas više ne sekut. Grob se dole zbog tebe uskolebao, očekujući da u njega dođeš. Zbog tebe je probudio refaime, sve jarčeve na zemlji; kraljeve svih naroda digao je s njihovih prestola. Svi oni progovaraju i govore ti: ‘Zar si i ti postao nemoćan kao i mi? Zar si se izjednačio s nama? U grob je bačen tvoj ponos, zvuk tvojih žičanih instrumenata. Ispod tebe su crvi prostrti kao postelja, crvi su ti pokrivač’ (Isaija 14:1-11).

A onda slede neposredne Gospodnje reči: „Kako pade s Neba, Svetlonošo, zorin sine!“ i tako dalje, kao što smo ranije citirali i kazali da je njegov pad uzrokovan njegovim samouzvisivanjem, i nastavlja:

„Ali u grob bićeš svrgnut, u najdublju jamu. Oni koji te vide posmatraće te i razmišljaće o tebi govoreći: ‘Je li to onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao kraljevstva, koji je plodno tlo pretvarao u pustinju i razarao gradove, koji svoje zatvorenike nije otpustao kući?’ Kraljevi svih drugih naroda počivaju u slavi, svaki u svom grobu. A ti si odbačen, ni groba nemaš, kao prezrena mladica, pokriven pobijenim ljudima koji su mačem proboden i bačeni u kamenu jamu, kao izgažen leš. Nećeš im se pridružiti u grobu, jer si svoju zemlju upropastio, svoj si narod pobio. Potom cima zlikovaca nikad se više ime neće spominjati.“ (Stihovi 15-20).

Božanski cilj – uništenje ugnjetavača

Toliko o direktnom obraćanju ovom neobičnom tiraninu. A

onda sledi nastavak opisa povezan s njim:

„Pripremite panj na kome će njegovi sinovi biti poklani zbog prestupa njihovih praočeva, da se ne podignu i ne osvoje zemlju i da svojim gradovima ne prekriju lice sveta.“ ‘Ustaću na njih’, govori Gospod nad vojskama. ‘Zatrću Vavilonu ime i ostatak, porod i potomstvo’, govori Gospod. ‘Učiniću ga prebivalištem bodljikavih prasadi i močvarom, pomešću ga metlom uništenja’, govori Gospod nad vojskama. Gospod nad vojskama se zakleo: ‘Zaista, kako sam zamislio, tako će i biti, što sam odlučio, to će se i ostvariti, da bih slomio Asirca u svojoj zemlji i zgazio ga na svojim gorama, da bi se njegov jaram skinuo s mog naroda i da bi se njegovo breme skinulo s njihovih leđa.“ (Stihovi 21-25).

A onda dolaze posebne reči koje predstavljaju sažetak svega toga:

„**To je odluka koja je doneta protiv cele zemlje, to je ruka koja se podigla na sve narode.** Jer je Gospod nad vojskama doneo odluku, i ko je može poništiti? Njegova se ruka podigla, i ko je može odvratiti?“ (Stihovi 26,27).

Oholost i zemaljska vlast

Čitalac svakako mora da zapazi da je potpuno i konačno oslobođenje (izbavljenje) sveg Izraela savršeno uskladěno sa potpunim uništenjem vavilonskog kralja; a osim toga da se to odnosi i na vavilonskog kralja koji vlada celim svetom; njegovo uništenje omogućiće celoj zemlji odmor. Takođe treba da zapazimo da je ovaj vavilonski kralj oslovljen kao Lucifer, onaj koji je Bogu osporavao vladavinu nad svetom. Zato je činjenica da je bez obzira na nominalnog, vidljivog vladara Vavilona, sotona bio stvarni kralj. To se takođe vidi iz činjenice da je Vavilon bio neznabogačko kraljevstvo i da „što neznabogači žrtvuju, demonima žrtvuju, a ne Bogu“ (1. Korinćanima 10:20). On je „bog ovoga sveta“. Duh samouzvrsivanja se radikalno protivi Božjem Duhu čija krotost i blagost

predstavljaju Njegovu veličinu; antihristov duh „se protivi i uzvi-su je iznad svega što se naziva ‘bog’ ili se obožava, tako što će sesti u Božjem hramu prikazujući se kao bog“ (2. Solunjanima 2:4). Ovaj duh je bio istaknuta karakteristika Vavilona, osim za vreme kratkog razdoblja u kome je Nebuhadnezar došao k sebi. U svojoj oholosti rekao je: „Nije li ovo Vavilon Veliki, koji sam ja sagradio svojom silnom moći da bude kraljevska prestonica i na slavu moga veličanstva?“ (Danilo 4:30).

Belšazar je uzeo sudove iz Božjeg doma i pio iz njih vino, za-jedno sa svojim ženama i konkubinama, „pili su vino i hvalili bogove od zlata, srebra, bakra, gvožđa, drveta i kamena“ (Danilo 5:3,4), hvališući se da su bogovi koje je on načinio bili veći od Boga Izraelovog. O Vavilonu je rečeno: „Uzdala si se u svoju zloču. Govorila si: ‘Niko me ne vidi.’ Zaveli su te tvoja mudrost i tvoje znanje. U svom srcu govorиш: ‘Ja, i niko drugi.’“ (Isaija 47:10).

Šta predstavlja oslobođenje iz Vavilona

Isti taj duh pokretao je i jevrejski narod. Kad su insistirali na tome da imaju kralja, da budu kao okolni neznabوci, odbacili su Boga jer su smatrali da sami mogu bolje da upravljaju stvarima. „Da li je neki narod zamenio svoje bogove za one koji nisu bogovi? A moj narod je moju slavu zamenio za nešto od čega nema koristi. ‘Čudite se tome, nebesa, i naježite se od velike strahote’, govori Gospod, ‘jer je moj narod dva zla učinio: ostavili su mene, izvor žive vode, i iskopali su bunare, provaljene bunare koji ne mogu da drže vodu.“ (Jeremija 2:11-13). „Zar sam Izraelu postao pustinja ili zemlja duboke tame? Zašto moj narod govori: ‘Idemo kuda hoćemo, nećemo više k tebi doći?’“ (Stih 31). Prema tome, kad su sinovi Izraelovi odvedeni u Vavilon, u taj oholi i hvalisavi grad, bilo je to jasno i vidljivo ukazivanje na stanje u kakvom su se dugo nalazili. Bili su odvedeni u Vavilon zato što nisu svetkovali subotu,

kao što to čitamo u Jeremiji 7:27 i 2. Dnevnika 36,20,21. Već smo saznali da je svetkovanje subote odmaranje u Bogu; ono znači savršeno priznanje Njega kao vrhovnog i zakonitog vladara. Zato moramo znati da je definitivno oslobođenje iz Vavilona izbavljenje od robovanja sebi, i prelaz u potpuno pouzdanje u Boga i poslušnost Njemu.

Sedamdeset godina se navršilo

Kao što je Bog odredio konačno vreme kada će svoj narod izbaviti iz Egipta, tako je odredio i tačno vreme Izraelovog robovanja u gradu Vavilonu. „Ovako kaže Gospod: ‘Kad se navrši sedamdeset godina za Vavilon, posetiću vas i ispuniću vam svoju dobru reč, i vratiću vas na ovo mesto. Jer ja znam šta nameravam s vama’, govori Gospod, ‘nameravam da vam dam mir, a ne nevolju, da vam dam budućnost i nadu. Vi ćete me prizivati, k meni ćete dolaziti i molićete mi se, a ja ću vas uslišiti. Tražićeće me i naći ćete me, jer ćete me tražiti svim svojim srcem. Daću vam da me nadete’, govori Gospod. ‘Sakupiću vaš zarobljeni narod i sabraću vas iz svih naroda i iz svih mesta po kojima sam vas rasejao’, govori Gospod. ‘Vratiću vas na mesto odakle sam vas izgnao.’“ (Jeremija 29:10-14).

Tačno kao u prvom slučaju, tako se i u drugom sve odigralo prema Božjoj Reči. Ropstvo je počelo 606. godine pre Hrista i šezdeset osam godina kasnije, 538. pre n.e. grad Vavilon je pao u ruke Međana i Persijanaca (Vidi Danilo 5). O tom vremenu čitamo: „Prve godine Darija, Ahasverovog sina, koji je poreklom Međanin, a koji je bio postavljen za kralja nad haldejskim kraljevstvom, prve godine njegovog vladanja, ja, Danilo, razumeo sam iz knjiga broj godina koje, prema reči koju je Gospod uputio proroku Jeremiji, treba da se navrše nad opustošenim Jerusalimom, naime, sedamdeset godina. I okrenuo sam svoje lice prema Gospodu, istinitom Bogu, da ga tražim molitvom i usrdnim molbama, u postu, kostreti

i pepelu.“ (Danilo 9:1-3). Eto, tu je bio čovek koji je celim svojim srcem tražio Boga. Ne znamo da li je bilo drugih koji su tražili Gospoda kao Danilo, a sigurno ih nije bilo mnogo, ali Bog je ipak ispunio svoj deo do zadnjeg slova. Dve godine nakon Danilove molitve, 536. godine pre n.e., tačno sedamdeset godina nakon početka izraelskog ropstva u Vavilonu, persijski kralj Kir izdao je proglaš o kome je zapisano ovo:

„Prve godine Kira, kralja Persije, da bi se ispunila Gospodnja reč objavljena preko Jeremijinih usta Gospod je podstakao duh Kira, kralja Persije, i on je po celom svom kraljevstvu usmeno i pismeno objavio sledeće: ‘Ovako kaže Kir, kralj Persije: Sva zemaljska kraljevstva dao mi je Gospod, Bog nebeski, i uputio me je da mu sagradim dom u Jerusalimu u Judi. Ko god među vama pripada njegovom narodu, neka njegov Bog bude s njim. Neka ide u Jerusalim u Judi i neka ponovo sagradi dom Gospoda, Izraelovog Boga – a on je istiniti Bog – dom koji je bio u Jerusalimu. Svakoga ko je ostao u nekom mestu da u njemu boravi, neka ljudi iz tog mesta potpomognu srebrom, zlatom, drugim dobrima i stokom, kao i dobrovoljnim prinosima za dom Božji u Jerusalimu.’“ (Ezra 1:1-4).

Broj onih koji su se vratili u Jerusalim kao rezultat ovog proglaša zapisan je ovako: „U celom zboru ukupno je bilo četrdeset dve hiljade trista i šezdeset osoba, ne računajući njihove robe i robinje, kojih je bilo sedam hiljada trista trideset i sedam. Bilo je i dvesta pevača i pevačica.“ „Sveštenici, Leviti i neki iz naroda, pevači, vratari i Netineji nastanili su se u svojim gradovima. Svi Izraelci su se nastanili u svojim gradovima.“ (Ezra 2:64,65,70).

Još uvek nenaučena lekcija

Nije se sav narod vratio u Jerusalim, ali su svi mogli da se vrate. Da je Izrael stvarno naučio pouku iz ropstva (robovanja), dugo odlagano ispunjenje obećanja moglo je da se brzo ostvari, jer

do vremena početka ropstva jedino određeno prorečeno vreme bilo je razdoblje od sedamdeset godina. Ali upravo kao što je narod bio u stvarnom vavilonskom ropstvu, odnosno u robovanju oholosti i samouverenosti pre nego što ih je Nebuhadnezar odveo, tako je po završetku ovih sedamdeset godina i dalje ostao u istom robovanju. Bog je predvideo da će se to i dogoditi, pa je pri kraju tog razdoblja dao Danilu viziju u kojoj je odredio drugo vreme.

O ovom velikom proročkom razdoblju i događajima do kojih nas ono dovodi – poslednjem pozivu da se izade iz Vavilona – pročavaćemo iduće sedmice.

45. Obećanja data Izraelu – Približilo se vreme ispunjenja obećanja

(Sadašnja istina, 11. mart 1897)

Prošle sedmice pri kraju našeg proučavanja vavilonskog ropstva, videli smo da je Izrael naučio pouku poverenja u Boga, i da nije i dalje nastavio u robovanju oholosti i samopouzdanju, sedamdeset godina vavilonskog ropstva dovele bi ga do trenutka kad bi se dugo odlagano proročanstvo o večnom nasledstvu moglo brzo ispuniti. Naime, kao što smo već rekli, sve do vremena početka vavilonskog ropstva jedino konačno proročko vreme bilo je razdoblje od sedamdeset godina. I tako je pri kraju tog razdoblja Bog dao proroku Danilu viziju u kojoj je određeno drugo i duže vreme. Proročanstvo je ukratko bilo ovo:

Vizija opisana u Danilu 8

Danilo je u viziji video ovna s neobičnom osobinom, da je jedan rog bio viši od drugog i da se taj viši pojavio kasnije. On je video „kako ovan bode prema zapadu i prema severu i prema jugu, i nijedna zver nije mogla da mu se odupre, i nije bilo nikoga ko bi izbavljao od njega. Činio je ono što je hteo i uzoholio se“ (Danilo 8:3,4).

Zatim je ugledao jarca koji je silovito dojurio sa zapada; između očiju imao je značajan rog. „A ja sam i dalje posmatrao, i gle, jarac je dolazio sa zapada površinom cele zemlje, a da nije doticao zemlju. Taj jarac je imao jedan upadljiv rog među očima. I približavao se ovnu s dva roga, koga sam video kako stoji ispred reke, i potrčao je na njega sa silnim gnevom. Video sam kako je došao do ovna i pun gorčine okomio se na njega, udarajući ga dok mu nije slomio oba roga, a ovan nije imao snage da mu se odupre.

I oborio ga je na zemlju i zgazio, i nije bilo nikoga da ovna izbavi od njega. A jarac se uzoholio preko svake mere. Ali čim je postao moćan, veliki rog se slomio, i umesto njega izrasla su četiri upadljiva roga prema četiri vetra nebeska. Iz jednog od njih izbio je još jedan, mali rog, koji je sve više rastao prema jugu i prema istoku i prema Zemlji Lepote. I narastao je sve do vojske nebeske, i oborio je na zemlju neke od te vojske i od zvezda, i zgazio ih. Oholo se uzdigao sve do kneza vojske, kojemu je oduzeta svakidašnja žrtva, a mesto svetilišta njegova bilo je oboren...“ i tako dalje. (Danilo 8:5-11)

Nakon što je dao neke druge pojedinosti o ovom čudesnom malom rogu, prorok je zaključio izveštaj o ovoj viziji:

„I čuo sam kako jedan sveti govori, a drugi sveti je rekao onome koji je govorio: ‘Dokle će trajati vizija o svakidašnjoj žrtvi i o prestupniku koji izaziva pustošenje, i o prepuštanju svetog mesta i vojske gaženju?’ Tada mi je on rekao: ‘Do dve hiljade i trista večeri i jutara, svetinja će se očistiti [opravdati].’“ (Stihovi 13 i 14).

Andelovo tumačenje

Nemam namjeru da se upuštamo u detalje ovog proročanstva, već jedino dajem osnovnu skicu tako da možemo da sledimo istoriju obećanja. Jedan andeo je trebao da objasni Danilu viđenje, i on to čini ovako:

„Ovan koga si video, koji ima dva roga, predstavlja kraljeve Medije i Persije. Rutavi jarac predstavlja kralja Grčke. Veliki rog koji je bio među njegovim očima predstavlja prvog kralja. A to što se taj rog slomio, pa su umesto njega izrasla četiri roga, znači da će se iz njegovog naroda podići četiri kraljevstva, ali neće imati njegovu moć.

A pri kraju njihovog kraljevanja, kad prestupnici navrše meru, ustaće kralj okrutnog lica koji razume nejasne izjave. On će zadobiti silnu moć, ali ne sopstvenom snagom. Pustošiće na začuđujući

način, i biće uspešan i delotvoran. I uništavaće one koji su moćni i narod svetih. Zbog njegove pronicljivosti prevara će uspevati u njegovoj ruci. U svom će se srcu uzoholiti, i u mirno vreme mnoge će uništiti. I ustaće na Kneza nad knezovima, ali biće slomljen, i to ne ljudskom rukom.

Ono što je rečeno u viziji o večeri i jutru, istinito je. A ti zapečati viziju, jer ona treba da se ispuni za mnogo dana.“ (Stihovi 20-26).

Imenovana su dva svetska kraljevstva koja slede Vavilon, a sledeće je tako jasno opisano da lako možemo da ga imenujemo. Sila koja je stekla vlast nad svetom kao posledica treće revolucije o kojoj je govorio Ezekijel, bila je Rim. Ovde je jasno istaknuto njeno ustajanje protiv Kneza nad knezovima. Posle smrti grčkog kralja Aleksandra, njegovo kraljevstvo podeljeno je na četiri dela i osvajanjem Makedonije, jednog od ova četiri dela, 68. godine pre Hrista, Rim je stekao takvu moć da je mogao da je nametne svetu. Zato je rečeno da je to kraljevstvo došlo od jednog od njih.

Dugo proročko razdoblje

Ali radilo se o razdoblju vremena koje je bilo povezano sa ovom vizijom, a koje anđeo nije objasnio s ostatkom vizije. Bilo je to dve hiljade trista dana, ili doslovno, dve hiljade trista večeri i jutara. Da se ovde na radi o doslovnim danima jasno je iz sledećeg: Ovo je proročanstvo simbola u kojima su uzete životinje kratkog životnog veka da predstavljaju kraljevstva koja su postojala tokom stotina godina; savršeno je u skladu s metodom simboličkog proročanstva upotrebiti dane u vezi s ovim simbolima, ali je očigledno da oni u tumačenju moraju da predstavljaju duže razdoblje, pošto dve hiljade trista dana – doslovno nešto više od šest godina – teško da mogu da budu početak prvog kraljevstva. Prema tome, s pravom zaključujemo da svaki dan predstavlja godinu, kao u Ezekijelu 4:6 gde Gospod koristi dane da prikažu godine.

Kasnije se isti anđeo vratio kao rezultat Danilove molitve, da mu objasni ostatak vizije, naime, šta znače ti dani (Vidi Danilo 9:20-23). Započinjući tamo gde je stao, kao da je prošao tek trenutak, anđeo je rekao: „Sedamdeset je sedmica određeno tvom narodu...“ i tako dalje (Stih 24).

Sedamdeset sedmica, što je četiristo devedeset godina, određeno je ili odsečeno za jevrejski narod od dve hiljade trista godina. One su trebale da započnu od izdavanja zapovesti da se obnovi i izgradi Jerusalim. Celu ovu zapovest nalazimo u Ezri 7:11-26 i ona je izdata sedme godina vladanja persijskog kralja Artakserksa, a to je 457. godina pre Hrista. Počevši od te godine četiristo devedeset godina bi završile 34. godine naše ere.

Međutim, poslednja od ovih proročkih sedmica bila je podeljena. Šezdeset devet od njih – 483 godine – dosezalo je do 27. godine naše ere i označilo vreme pojavljivanja Mesije, Pomazanika, vreme kad je Isus pomazan Svetim Duhom prilikom svog krštenja.

Usred te poslednje sedmice (proročkih) godina, naime tri i po godine posle Isusovog krštenja, „pogubljen će biti pomazanik“. Za vreme čitave te sedmice, ili sedam godina, utvrdiće se savez.

Čitavo razdoblje od dve hiljade trista godina, što se lepo može izračunati, dopire do 1844. godine naše ere, a ona je prošla. Najduže proročko razdoblje iz Svetog pisma je prošlo tako da sada „vreme obećanja“ mora biti vrlo blizu. Kada će Gospod doći da obnovi sve niko ne može reći, jer „o danu tome i času niko ne zna“ (Matej 24:36).

Božje kraljevstvo uzeto od jevrejskog naroda

Ali zadržimo se za trenutak na razdoblju od četiristo devedeset godina posvećenih jevrejskom narodu. Da li je to bio period za vreme koga će Bog biti pristrasan pa neće mariti za spasenje drugih naroda? Nemoguće, jer Bog ne gleda ko je ko. Bio je to

jednostavno dokaz velikog Božjeg strpljenja da će čekati još toliko godina na izraelski narod da mu da priliku da prihvati svoje uzvišeno zvanje Božjih sveštenika, da svetu objavi obećanje. Međutim, oni to nisu hteli. Naprotiv, oni sami su Ga toliko zaboravili da kad je Mesija došao, odbacili su Ga.

I tako, umesto da budu ti oko kojih će se uspostaviti peto i poslednje svetsko kraljevstvo, oni su prestali da imaju posebno mesto u obećanju. Da su verovali Jevanđelje kao drugi, ono bi ih spasilo. Razrušeni hram, sa pocepanom zavesom koja je otkrivala činjenicu da Božja slava više ne prebiva u svetinji nad svetinjama, bio je simbol odnosa tog naroda prema savezu. Kao pojedinci mogli su (i dalje) da se nakaleme na dobру maslinu kao i neznabوšći, i da tako postanu Izrael; međutim, njihov položaj kao verskih vođa sveta je zauvek prestao, jer ga nisu cenili. Nisu spoznali vreme svog pohođenja.

Poslednji poziv za napuštanje Vavilona

I šta sada preostaje? – samo to da Božji narod čuje i posluša poziv da izade iz Vavilona, jer će, ako ostane, primiti zla njemu namenjena. Iako je grad na Eufratu razoren pre mnogo vekova, zapravo nekoliko vekova pre Hrista, skoro vek posle Hrista prorok Jovan je, pokrenut Duhom, ponovio pretnje koje je Isaija izrekao protiv Vavilona i to gotovo istim rečima:

„Koliko je slavila sebe i živila u besramnoj raskoši, toliko joj muke i tuge zadajte! Jer je u svom srcu govorila: ‘Sedim kao kraljica i nisam udovica i neću tuge videti.’ Zbog toga će u jednom danu doći njene nevolje: smrt i tuga i glad, pa će biti spaljena vatrom, jer je silan Gospod Bog, koji joj je studio.“ (Otkrivenje 18:7,8; uporedi sa Isajija 47:7-10).

Vavilon, taj neznabоžаčki grad, uzdigao se iznad Boga. Kao što se video na Belšazarovoј gozbi (piru), on je predstavljao religiju koja prkosí Bogu (Danilo 5). Isti duh postoji i danas, ne samo

u nekom određenom društvu, već gde god ljudi odlučuju da u religiji idu svojim putem, umesto da se pokore svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih. Bog u svojoj nežnoj milosti dugo trpi i čeka dok se Njegov narod, koji izlazi iz Vavilona, ponizi da bi hodao sa Njim i propovedao Jevanđelje o kraljevstvu, sa svom silom tog kraljevstva, zapravo silom budućeg sveta, „po svemu svetu za svedočanstvo svima narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24:14).

Taj „kraj“ biće uništenje Vavilona, baš kao što je i rečeno preko Jeremije; međutim, pošto je stari Vavilon bio svetsko kraljevstvo, a njegov pravi kralj je bio sotona, bog ovog sveta, kao što je pokazano u Isajiji 14, uništenje Vavilona nije ništa drugo do Božji sud nad celom zemljom, kada će On osloboditi (izbaviti) svoj narod. Čitajmo sada reči „što prorokova Jeremija za sve narode“ kad je prorekao kraj vavilonskog ropstva:

Božja rasprava sa narodima

„Jer ovako mi je rekao Gospod, Izraelov Bog: ‘Uzmi iz moje ruke ovu čašu s vinom gneva i njime napoji sve narode kojima će te poslati. Oni će piti, pa će se teturati i ponašati bezumno zbog mača koji će poslati na njih.

Ja sam uzeo čašu iz Gospodnje ruke i napojio sve narode kojima me je poslao Gospod: Jerusalim i Judine gradove, njegove kraljeve i njegove knezove, da postanu pustoš i strašan prizor, da ljudi zbog njih zvižde u čudu i da budu predmet prokletstva, kao što je to danas; zatim faraona, kralja Egipta, i njegove sluge, njegove knezove i ceo njegov narod; sve tuđince, sve kraljeve zemlje Uz, sve kraljeve filistejske zemlje, Askalon, Gazu, Akaron i ono što je ostalo od Azota; Edom, Moab i Amonove sinove; sve kraljeve Tira, sve kraljeve Sidona i kraljeve ostrva na moru; Dedan, Temu, Buz i sve one koji šišaju kosu na slepoočnicama; sve arapske kraljeve i sve kraljeve tuđinaca koji žive u pustinji; sve zimrijske kraljeve, sve elamske kraljeve i sve međanske kraljeve;

sve kraljeve severa koji su blizu i koji su daleko, jednog za drugim, i sva druga zemaljska kraljevstva koja postoje na licu zemlje. A kralj Sisaha piće posle njih.

Ovako im reci: ‘Evo šta kaže Gospod nad vojskama, Izraelov Bog: ‘Pijte i opijte se, povraćajte i padajte da više ne ustanete od mača koji će poslati na vas.’ Ako ne budu hteli da uzmu čašu iz tvoje ruke i da piju, reci im: ‘Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Moraćete da pijete. Jer na grad koji nosi moje ime puštam nevolju, a zar ćete vi biti izuzeti? Nećete biti izostavljeni, jer će dozvati mač na sve stanovnike zemlje’, govori Gospod nad vojskama. Ti im prorokuj sve ove reči i kaži im: ‘S visine će Gospod kao lav zari-kati, pustiće glas iz svetog prebivališta svoga. Rikaće na svoje pre-bivalište. Kao što viču oni koji gaze grožđe, on će povikati na sve stanovnike zemlje.

Vika će se čuti do kraja zemlje, jer Gospod ima spor s naro-dima. Sam će suditi svakom telu. Zle će predati maču’, govori Gospod. ‘Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Nevolja ide od na-roda do naroda, velika oluja podići će se s krajeva zemlje. Tog dana oni koje Gospod pobije ležaće od jednog kraja zemlje do drugog. Neće biti oplakani ni pokupljeni ni sahranjeni. Biće kao đubrivo po zemlji.“ (Jeremija 25:15-33).

Ovo je strašna sudbina kojoj u susret žure svi zemaljski narodi. Oni se svi naoružavaju za ovu veliku bitku. Mnogi od njih sanjaju o federaciji i svetskoj vladavini,⁴ ali Bog je za svetsku vlast nad ovom Zemljom rekao: „Uništiću krunu, i ona neće biti ničija dok ne dođe onaj koji ima zakonsko pravo na nju, i njemu će je dati“ (Ezekijel 21:32). Poslednja revolucija biće dolazak „Semena koje je obećano“ (Galatima 3:19), koji će onda sam preuzeti kraljevstvo. Neko kratko vreme ovi strašni sudovi su odloženi da bi svi imali priliku da zamene telesno oružje za mač Duha, Božju Reč, koja je

⁴ Današnjim terminima rečeno – jednoj svetskoj vladni i religiji.

silna „od Boga za rušenje onoga što je snažno utvrđeno, namenjeno rušenju [ljudskih] rasuđivanja i svake oholosti koja se podiže protiv poznavanja Boga, obuzdavanju svake misli na pokornost Hristu“ (2. Korinćanima 10:4,5).

Ovo zarobljavanje je sloboda. Božjom Reči možemo da izađemo iz vavilonskog robovanja oholosti i samopouzdanju, u slobodu Božje blagosti. Ko će poslušati poziv da izađe i zameni robovanje ljudskim tradicijama i spekulacijama za slobodu koju daje Božja večna istina?

46. Prikupljanje Izraela – Izgubljena izraelska plemena

(Sadašnja istina, 13. maj 1897)

Postoji popularna, gotovo sveopšta ideja da su se u vreme vavilonskog ropstva deset od dvanaest plemena potpuno izgubila i da su se po završetku sedamdeset godina mogla prikupiti samo dva plemena da se vrate u Palestinu. Ovo uverenje je tako duboko ukorijeno da je gotovo svakom odmah jasno o čemu se radi kad se pomene izraz „deset izgubljenih plemena“. Kako je ova ideja prevladala, nećemo se sada zaustaviti da razmatramo, već ćemo se zadovoljiti onim šta Biblija kaže o predmetu izgubljenih Izraelaca.

Juda i Izrael

Međutim, možda bi prvo bilo dobro da (raz)rešimo pogrešna shvatanja o izrazima „Juda“ i „Izrael (stari Izrael, ili samo Izrael).“ Kad se posle Solomonove smrti kraljevstvo podelilo, južni deo, koji se sastojao od Judinog i Benjaminovoga plemena, bio je poznat kao Judejsko kraljevstvo (Juda) sa Jerusalimom kao prestonicom; dok je severni deo, koji se sastojao od preostalih plemena, bio poznat kao kraljevstvo Izrael sa prestonicom Samarijom. Severno kraljevstvo je prvo otišlo u ropstvo, i plemena koja su ga sačinjavala smatraju se izgubljenim.

Pogrešno shvatanje je u tome što se izraz „Jevreji“ ograničava na narod u južnom kraljevstvu, naime na Judino i Benjaminovo pleme, i što se izraz „Izraelci“ odnosi samo na plemena koja su sačinjavala severno kraljevstvo, a koja su navodno izgubljena. Polazeći od ove prepostavke, vruća, nekontrolisana mašta nekih teologa sklonih spekulisanju, zaključila je da narod, uglavnom nazvan Judejci, potiče samo iz Judinog i Benjaminovog plemena, a da su

anglosaksonska rasa, ili još određenije, narod Velike Britanije i Amerike, Izraelci, ili drugim rečima „deset izgubljenih plemena“, koja su sada otkrivena.

Karakter, a ne nacionalnost

Lako je videti kako je nastala ova teorija. Nastala je zbog čistog promašaja razumevanja obećanja Jevanđelja. Smišljena je da bi se anglosaksonska rasa proglašila naslednicima obećanja dath Abramu, a izgubilo se iz vida da ova obećanja obuhvataju ceo svet bez obzira na nacionalnost i da „Bog nije pristrasan, nego iz svakog naroda prihvata onog ko ga se boji i čini što je pravedno.“ (Dela 10:34,35). Da su ljudi verovali da je pravi Izraelac onaj „u kome nema lukavstva“ (Jovan 1:47), uvideli bi ludost ovakve ideje, prema kojoj, bez obzira koliko ljudi bili zli i nevernici, oni moraju da budu Izraelci jednostavno zato što pripadaju određenoj naciji. Međutim, ideja o nacionalnoj crkvi i nacionalnoj religiji je fascinantna, jer je mnogo priyatnije za ljude da pretpostavljaju da će biti masovno (kolektivno) spaseni bez obzira na karakter, umesto ličnom verom i pravednošću.

Biblijski izrazi koji opovrgavaju neosnovane razlike

Nekoliko tekstova iz Pisma je dovoljno da pokaže da se pojmovi „Jevreji“ i „Izraelci“ koriste naizmenično, jer se svaki od njih primenjuje na istu osobu. Na primer, u Esteri 2:5 čitamo: „U tvrdavi Susan bio je neki Judejac koji se zvao Mordehaj, sin Jaira, sina Šimeje, Kišovog sina, iz Benjaminovog plemena.“ Ali u Rimljanim 11:1 imamo tvrdnju apostola Pavla: „Jer i ja sam Izraelac, od Abramovog potomstva, od Benjaminovog plemena.“ Isti apostol je rekao: „Ja sam čovek Jevrejin iz Tarsa“ (Dela 21:39). Ovde imamo jednog čoveka iz Benjaminovog plemena, Jevrejina, i drugoga čoveka iz istog plemena, Izraelca, koji je istovremeno Jevrejin.

I opet, Ahaz je bio jedan od judejskih kraljeva koji je vladao u Jerusalimu (Vidi 2. Kraljevima 16:1,2; Isaija 1:1). Bio je Davidov potomak i po telu (biološki) jedan od Isusovih predaka (2. Kraljevima 16:2; Matej 1:9). Ali u 2. Dnevnika 28:19 – u izveštaju o invaziji Filisteja „na južnom kraju Judinu“, rečeno je da „Gospod je ponizio Judu zbog Ahaza, kralja Izraela, zato što je dopustio da se razuzdanost širi Judom i zato što je bio neveran Gospodu.“

Kad se apostol Pavle sa jednog od svojih misionarskih putovanja vratio u Jerusalim, „videli su ga u hramu Judejci iz Azije, pa su uzbunili ceo narod i uhvatili ga, vičući: ‘Ljudi Izraelci, pomozite! Ovo je čovek koji sve posvuda uči protiv našeg naroda, Zakkona i ovog mesta, pa je čak i Grke doveo u hram i oskrnavio ovo sveto mesto.’“ (Dela 21:27,28).

Čitalac može lako videti kako je to prirodno rečeno ako ima na umu da je svih dvanaest plemena poteklo od jednog čovjeka, od Jakova ili Izraela (Izraela). Zato je izraz „Izrael“ primenjiv na bilo koje ili sva plemena, jer se zbog isticanja Jude izraz „Jevrejin“ počeo primenjivati na bilo kog od sinova Izraelovih, bez obzira na njihovo pleme. Kad govori o savezima, Bog kaže: „sklopiću novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim“ (Jevrejima 8:8), da bi jasno pokazao da se Novi savez sklapa sa celim, nepodeljenim narodom, upravo kao što je bilo i sa Starim savezom.

Prema tome, vidimo da se izraz „Jevreji“ s pravom primjenjuje na iste ljude koji se nazivaju „Izraelci“. Pri tome ne smemo da zaboravimo da, precizno govoreći, „pravi Judejac nije onaj koji je to spolja niti je pravo obrezanje ono koje je spolja, na telu, nego je pravi Judejac onaj ko je to iznutra i njegovo obrezanje je obrezanje srca po Duhu, a ne po slovu. On ne dobija pohvalu od ljudi, nego od Boga.“ (Rimljanima 2:28,29). Smatratи da su se ova plemena izgubila među narodom koji se naziva Jevreji ništa ne menja; mogu se nazivati Izraelcima kao i Jevrejima; ali nijedan od ovih izraza ne može se, striktno govoreći, s pravom primeniti ni na jednog od

njih, osim na one koji zaista veruju u Isusa Hrista, i oba izraza su, u strogom biblijskom smislu, primenjivi na svakog ko ima takvu veru, bio on Englez, Francuz, Grk, Turčin ili Kinez.

Nijedno od plemena nije „izgubljeno“

Vratimo se na razmatranje „izgubljenih plemena“. Da deset plemena nisu bila ništa više izgubljena nakon završetka vavilon-skog ropstva nego što su bila ranije, jasno je iz Pisma kao što je jasno i da Judino i Benjaminovo pleme nisu bili izgubljeni. Kako se može znati da ova dva plemena nisu bila izgubljena, odnosno izgubljena iz vida? – Po jednostavnoj činjenici da se ona pominju posle ropstva; pojedinci iz tih plemena pomenuti su imenom. Tako znamo da su i druga plemena postojala nakon ropstva, kao što su postojala i ranije.

Nisu svi Izraelci bili odvedeni u Vavilon; najsiromašniji i naj-neznačniji su ostavljeni u svojoj zemlji. Ali većina naroda iz svih plemena odvedena je i zato je u kraljevskom proglašu na kraju sedamdeset godina, dozvoljen opšti povratak, kao što sledi:

„Prve godine Kira, kralja Persije, da bi se ispunila Gospodnja reč objavljena preko Jeremijinih usta Gospod je podstakao duh Kira, kralja Persije, i on je po celom svom kraljevstvu usmeno i pismeno objavio sledeće: ‘Ovako kaže Kir, kralj Persije: Sva zemaljska kraljevstva dao mi je Gospod, Bog nebeski, i uputio me je da mu sagradim dom u Jerusalimu u Judi. Ko god među vama pripada njegovom narodu, neka njegov Bog bude s njim. Neka ide u Jerusalim u Judi i neka ponovo sagradi dom Gospoda, Izraelovog Boga – a on je istiniti Bog – dom koji je bio u Jerusalimu.’“ (Ezra 1:1-3)

Dozvola za povratak je bila neograničena, ali je nisu iskoristili svi ni iz jednog plemena. Međutim, sva plemena su bila prisutna; ali i oni koji su ostali nisu time bili nužno izgubljeni. Za neku porodicu se ne može reći da se „izgubila“ zato što živi u stranoj

zemlji. Kasnije je Artakserks, u svom nalogu Ezri napisao: „Ko god u mom kraljevstvu od izraelskog naroda i njegovih sveštenika i Levita želi da pođe s tobom u Jerusalim, neka ide.“ (Ezra 7:13).

„Sav Izrael“ ima predstavnike

Odmah nakon Kirovog proglaša čitamo: „Tada su ustali poglavari Judinih i Benjaminovih otačkih domova, sveštenici i Leviti, svi kojima je Bog podstakao duh, i krenuli su da ponovo sagrade Gospodnji dom, u Jerusalimu.“ (Ezra 1:5). Poznato nam je da su uspostavljeni obredi u svetinji i da niko od Levita nije mogao da služi u njima; a u Ezri 3:10-12 čitamo da pri polaganju temelja za hram „ustali su sveštenici u službenoj odeći, s trubama, i Leviti, Asafovi sinovi, s činelama, da hvale Gospoda“. Čak i posle Hristovog vaskrsenja i vaznesenja čitamo za Barnabu da je bio „Levit rodom iz Kipra“ (Dela 4:36).

U Luka 2:36-38 čitamo da je „proročica Ana, Fanuelova kći iz Ašerovog plemena“, u novorođenčetu Isusu prepoznala Gospoda i „počela da zahvaljuje Bogu i da govori o detetu svima koji su čekali izjavljenje Jerusalima“.

Ovde imamo predstavnike dva od deset plemena koja su navodno tajanstveno nestala, a koji su izričito pomenuti imenom kao stanovnici Jerusalima. Jasno je da nešto ne može da bude izgubljeno, ako se tačno zna gde je.

Druga plemena nisu izričito pomenuta, ali u Ezri 2:70 čitamo: „Sveštenici, Leviti i neki iz naroda, pevači, vratari i Netineji nastanili su se u svojim gradovima. Svi Izraelci su se nastanili u svojim gradovima.“

Kad je apostol Pavle stajao na sudu pred kraljem Agripom, rekao je: „A sada stojim pred sudom zbog nade u obećanje koje je Bog dao našim praočevima, iako se ispunjenju tog obećanja nada naših dvanaest plemena, svesrdno služeći Bogu noć i dan. Zbog te nade, kralju, tuže me Judejci.“ (Dela 26:6,7). Ovde nalazimo da je

dvanaest plemena postojalo u dane apostola Pavla i da su se nadali ispunjenju obećanja koje je Bog dao njihovim očevima.

I apostol Jakov svoju poslanicu upućuje „dvanaest plemena koja su rasejana po svetu.“ (Jakov 1:1).

Ovde imamo dovoljno dokaza da se nijedno od izraelskih plemena nije izgubilo. Sve plemenske razlike su sada izgubljene i nijedan Jevrejin ne može reći kom od dvanaest plemena pripada; i tako u tom smislu, danas nisu samo deset, već su sva plemena izgubljena, iako je svih dvanaest predstavljeno u jevrejskom narodu rasejanom po svetu. Međutim, Bog čuva popis i u budućem svetu svaka osoba biće stavljena na svoje mesto, jer grad koji je Abram očekivao, prestonica nasledstva obećanog njemu i njegovom potomstvu, Novi Jerusalim, ima dvanaest vrata i na njima su napisana „imena dvanaest plemena Izraelovih“ (Otkrivenje 21:12).

Koga Gospod smatra Izraelcem

Poslednja dva teksta ukazuju na drugu činjenicu, naime da se Božje računanje plemena ne rukovodi ljudskim računanjem. „Čovek gleda ono što se očima vidi, a Gospod gleda ono što je u srcu“ (1. Samuelova 16:7), „pravi Judejac je onaj ko je to iznutra i njegovo obrezanje je obrezanje srca po Duhu“ (Rimljanima 2:28,29). Svi koji budu spaseni će „ući na kapije u grad“ (Otkrivenje 22:14), ali na svakim od ovih vrata nalazi se po jedno ime od dvanaest plemena, što pokazuje da će se spasiti svih dvanaest izraelskih plemena. To je očigledno i po još jednoj činjenici: da „Izrael“ znači Onaj koji je nadvladao. Jakovljeva poslanica upućena je dvanaest plemena, ali nema hrišćanina koji ne zna da su njena uputstva i obećanja njemu namenjena.

Sve to nas vodi do činjenice da su, u stvari, sva plemena izgubljena, „jer svi su sagrešili i lišeni su Božje slave,“ (Rimljanima 3:23). „Svi mi kao ovce zalutasmo, svaki od nas se okrenu svojim putem, a Gospod je položio na njega bezakonje svih nas“ (Isaija

53:6). Zato je Gospod, kad je došao, rekao: „Jer je sin čovečji došao da nađe i spase što je izgubljeno“ (Luka 19:10). Izjavio je: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog“ (Matej 15:24) u trenutku kad je bio na putu da blagoslovi jadnu, prezrenu Hananejku, potomka onih neznačajaca koji su naseljavali ovu zemlju pre vremena Jošue Nunova.

Tu smo na kraju našli izgubljena izraelska plemena. Ne samo deset već sva su plemena izgubljena, tako potpuno da je jedina nada njihovog spasenja u Hristovoj smrti i vaskrsenju. U ovom stanju se i mi nalazimo; zato možemo sa oduševljenjem čitati da se obećanja o prikupljanju Izraela odnose i na nas. To ćemo razmatrati idući put.

47. Prikupljanje Izraela – Jedno stado i jedan Pastir

(Sadašnja istina, 20. maj 1897)

„Žezlo se neće odmaći od Jude, ni vladalački štap od njegovih nogu, dok ne dođe Šiloh, očekivanje naroda.“ (1. Mojsijeva 49:10) Ovo je samo jedan deo izjave koju je izgovorio patrijarh Jakov pre nego što je „umro u veri“. Pozvao je k sebi svoje sinove i dao proročku sliku onoga što bi trebalo da im se desi „u poslednjim danima“ (stih 1). Značenje reči *šiloh* je mirni ili tiki, i kao što lična zamenica ukazuje na to da se koristi u vezi sa nekom osobom, a ne gradom, znamo da je Hristos, „Princ mira“ (Isajija 9:6), „koji je naš mir“ (Efescima 2:14) upravo Onaj na koga se to odnosi. „Poglavarstvo će doći na njegovom ramenu“, i „vlast će Njegova rasti i blagostanju neće biti kraja“ (Isajija 9:6,7).

Kajafino proročanstvo

Stotinama godina nakon što su ove reči izrečene, neki drugi čovek, mnogo drugačijeg karaktera, izgovorio je, nadahnućem, slične reči. Isus je bio na Zemlji, i privlačio je ljude sebi svojim blagodatnim rečima i moćnim čudima, što je prouzrokovalo mnogo nevolja (problema) poročnim prvosveštenicima i farisejima, koji su sazvali Veće da odluci šta da se radi sa Njim. Onda je progovorio prvosveštenik Kajafa i rekao:

„Ništa vi ne znate i ne shvatate da je bolje za vas da jedan čovek umre za narod, nego da ceo narod strada.“ Ali to nije rekao sam od sebe. Pošto je te godine bio prvosveštenik, prorokovao je da Isus treba da umre za narod, i ne samo za narod nego i za to da Božju decu koja su rasejana sakupi u jedno.“ (Jovan 11:49-52)

Prvosveštenik nije pomicao ni na šta drugo osim da će,

žrtvovanjem Isusa, spasiti narod od rimskog uništenja; ali Bog je iskoristio njegova usta za proročanstvo da Isusova smrt zaista treba da spasi ljude od propasti, i to ne samo jevrejski narod, već svu rasejanu Božju decu. On ovo čini izbavljenjem svog naroda od njihovih greha, jer u Njemu „imamo iskupljenje njegovom krvlju, oproštenje prestupa po bogatstvu njegove blagodati.“ (Efesima 1:7)

Hristov dolazak i vaskrsenje

Tako ponovo vidimo da je od najstarijih vremena nad Božjeg naroda bila jedino u Hristovoj smrti i vaskrsenju. Jakov i njegova porodica bili su u Egiptu kada su bile izgovorene one prвobitno citirane reči; ali Jakov je znao da će do okupljanja naroda iz Egipta i iz svih zemalja njihovog ropstva doći samo kroz Hristov krst, koji donosi večno otkupljenje. Hristov krst uključuje Hristov drugi dolazak, jer kad god u stvarnoj veri jedemo i pijemo Hristovo telo i krv, mi „obznanjujemo Gospodovu smrt, dok on ne dođe“ (1. Korinćanima 11:26). Jakov se zato radovao Hristovom dolasku u slavi, zbog okupljanja Izraela; kao što nas i apostol Pavle opominje radi „dolaska našeg Gospoda Isusa Hrista i našeg sakupljanja k njemu“. (2. Solunjanima 2:1)

„Ali kako obećanje o okupljanju Izraela može da se primeni na okupljanje svih vernika prilikom Hristovog drugog dolaska?“ Pitanje bi pre bilo: Kako može da se primeni na bilo šta drugo? Ono obećanje koje je dato Abramu, isto je ono koje je dato i Isaku, i Jakovu. Obećanje Abramu bilo je da će u njemu biti blagoslovena sva plemena na Zemlji (1. Mojsijeva 12:3), a ovaj blagoslov treba da bude kroz Hristovu smrt i vaskrsenje (Dela 3:25,26). „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: ‘Proklet je svako ko je obešen na drvo,’ da bi blagoslov Abramov mogao doći na druge narode u Isusu Hristu, da obećanje Duha primimo kroz veru.“ (Galatima 3:13,14). Abram je

primio znak obrezanja, „pečat pravednosti vere koju je imao još dok je bio neobrezan, da bude otac svima koji kao neobrezani veruju, da se i njima uraćuna pravednost“ (Rimljanima 4:11). Stoga, svi ljudi sveta moguća su deca Abrama, od ovaca doma Izraelovog. „Ceo svet je u vlasti Zloga“ (1. Jovanova 5:19) – izgubljen, a Hristos je došao da nađe i spase ono što je izgubljeno.

Izgubljene ovce Izraela

Hristos je pravi pastir; slušati Njegov glas je test koji određuje ko su zaista Njegove ovce. On kaže: „Moje ovce slušaju moj glas, ja ih poznajem i one idu za mnom“ (Jovan 10:27). Oni koji odbijaju da čuju Njegov glas, svrstavaju sebe među jarčeve. Dok je bio među svojim učenicima, rekao je: „Imam i druge ovce, koje nisu iz ovog tora. Moram i njih dovesti i one će slušati moj glas, i sve će biti jedno stado s jednim pastirom.“ (Jovan 10:16). Tako vidimo da su izgubljene ovce Izraelovog doma razasute svuda po svetu i samo Isusov glas može da ih pronađe. On šalje svoje potpastire, ali oni moraju da govore Njegovim glasom, inače će oterati ovce, umesto da ih sakupe. Isusove reči: „Ja sam poslan samo izgubljenim ovcama doma Izraelovog“ (Matej 15:24), kada je htio da usliši molbu Sirofeničanke, koja je bila privučena zvukom Njegovog glasa, pokazuju da je ova jadna, verujuća paganka bila jedna od tih izgubljenih ovaca Izraelovog doma.

Okupljeni jevanđeljem

Stoga, Izrael treba da se sakupi propovedanjem Jevanđelja; jer Isusov poziv, prilikom Njegovog drugog dolaska: „Dođite, vi blagosloveni moga Oca, i nasledite Kraljevstvo koje je za vas pripremljeno od postanka sveta!“ (Matej 25:34), je isti onaj glas koji i sada kaže: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11:28). Samo oni koji paze na ove reči, odgovoriće na poziv tog poslednjeg dana.

Reč Jevandelja – reč spasenja – jeste ono što treba da obnovi Zemlju i da je naseli pravednicima koji će biti obnovljeni tom istom rečju. Zato Gospod kaže: „Onaj koji je pognut u okovima brzo će biti oslobođen, neće umreti i završiti u jami, i neće ostati bez hleba. A ja, Gospod, ja sam tvoj Bog, koji podiže more da mu talasi huče. Ime mi je Gospod nad vojskama. Staviću svoje reči u tvoja usta i zakloniću te senkom svoje ruke, da postavim nebesa i položim temelj zemlji, i kažem Cionu: ‘Ti si moj narod.’“ (Isaija 51:14-16).

Izgradnja Davidovog doma

Uz sve ono što je već izloženo iz Pisma, što vrlo jasno pokazuje da se broj ljudi Izraela upotpunjuje samo onima iz neznabozaca, a koji prihvataju Jevandelje, ovde će biti navedena dva teksta iz Pisma. I dok čitamo, ne zaboravimo da je otac celog Izraela, Abram, uzet iz redova neznabozaca, i da je primio obećanja i blagoslov Duha pre nego što je bio obrezan, da bi se pokazalo da Bog ne gleda ko je ko, već da su svi koji veruju Izrael[ci].

Prvi tekst koji ćemo razmatrati nalazi se u 15. poglavljtu Dela apostolskih. Apostoli i starešine su se okupili, ne da reše neku tačku doktrine, niti da propišu nešto novo, već da umire umove novih obraćenika iz redova neznabozaca, koje su lažni učitelji uznemiravali. Petar je rekao kako su neznabotci čuli Jevandelje iz njegovih usta, i poverovali, i da im je Bog dao Svetog Duha i „nije napravio nikakvu razliku između nas i njih, nego je verom očistio njihova srca. Zašto sada iskušavate Boga stavljajući učenicima na vrat jaram koji ni naši praočevi ni mi nismo mogli nositi? Nego verujemo da ćemo biti spaseni po blagodati Gospoda Isusa, isto kao i oni.“ (Stihovi 7-11).

Zatim se Jakov obratio zajednici, govoreći: „Simon je detaljno ispričao kako je Bog prvi put pogledao na druge narode da iz njih izabere narod za svoje ime. S tim se slažu i reči Proroka, kao što je

napisano: ‘Posle toga ћu se vratiti i opet ћu izgraditi Davidov šator koji je pao. Opet ћu izgraditi njene ruševine i opet ћu je podići, da bi preostali ljudi tražili Gospoda, zajedno sa svim neznabоćima, na koje je prizvano moje ime, govori Gospod, koji čini sve to. Poznata su Bogu sva njegova dela od početka veka.’“ (Dela 15:14-18)

Tekst koji je Jakov citirao je iz Amosa 9:11,12, a stihovi koji neposredno slede su: „Gle, dolaze dani”, govori Gospod, ‘kad će orač stizati žeteoca, a onaj koji gazi grožđe onoga koji nosi seme. S gora će kapatи sok od grožđa, i sva će se brda rastopiti. A ja ћu vratiti Izrael, svoj zarobljeni narod, i oni će opet sagraditi opustele gradove i naseliće ih, posadiće vinograde i piće njihovo vino, zasadiće vrtove i ješće njihov plod. Posadiću ih u zemlju njihovu i nikada više neće biti iščupani iz zemlje koju sam im dao’, kaže Gospod, tvoj Bog.“ (stihovi 13-15); (uporedite ovo poslednje sa obećanjem Davidu u 2. Samuelovoj 7:10,11)

Dom, ili Davidova kuća, treba da se izgradi samo kroz propovedanje Jevandelja neznabоćima; i to je ono što su drevni proroci objavili. A što to nije učinjeno, ili barem započeto, pre prvog dolaska našeg Gospoda, nije bila krivica Boga, niti Njegovih proroka, već ljudi koji nisu hteli da slušaju. Bog je na mnogo načina pokazao koliko žudi da sakupi sve neznabоće. Neka nijedan hrišćanin u ovim danima ne ponavlja ono sebično neverovanje ljudi koji su se izjašnavali kao Božji narod u drevnim vremenima, i neka ne pomišlja da Izrael treba da se okupi na bilo koji drugi način, osim kroz veru u Hristovo Jevandelje, koje je „za sve ljude“.

Kako ћe sav Izrael biti spašen

Drugi tekst iz Pisma koji ћemo ukratko napomenuti u vezi sa ovim, nalazi se u 11. poglavljju Rimljanima poslanice. Ovde se Božji narod naziva maslinovim drvetom. To je u skladu sa Isaijom 11:1 i 53:2, gde se Hristos naziva Korenom. Neke od grana su se odlomile „zbog neverovanja“ (Rimljanima 11:17-20). Koren je taj

koji čini grane svetima (stih 16) i zato, kada se grane divlje masline nakaleme, one učestvuju u „korenu i masnoći živog drveta“; ali one stoje samo verom i mogu biti odsečene, ukoliko su nemarne (stihovi 16-22). One grane koje su odsečene zbog neverstva, biće ponovo nakalemnjene, „ako ne ostanu u neverstvu“ (stih 23). Tako vidimo da i Jevreji i neznabоšci po telu stoje u potpuno istom odnosu prema Bogu. Jevrejin po prirodi, koji je nevernik, odvojen je od Korena, Isusa Hrista, dok je neznabоžac po prirodi, koji veruje, spojen sa Njim. Ali neuspeh da se nastavi u veri rezultiraće odsecanjem obraćenog neznabоšca, dok Jevrejin, koji je odsečen zbog neverovanja, ima iste povlastice kao i neznabоžac, pod uslovom da se pokorava veri.

„Jer ne želim, braćo, da budete u neznanju u pogledu ove tajne, kako ne biste sami sebe smatrali mudrima: slepoća Izraelu pade u deo dokle se ne popuni neznabоžaca koliko treba.“ (stih 25). Delimično slepilo je veliki deo današnjeg Izraela, zato što današnji Izrael samo delimično postoji. Izrael može da bude učinjen potpunim i celovitim samo ulaskom neznabоžaca, odnosno onoliko njih koliko će ih verovati. Kada dođe „neznabоžaca koliko treba“ (stih 25), onda će doći i ono što je savršeno, sam taj savršen dan.

„I tako će sav Izrael biti spasen. Kao što je napisano: ‘Izbavitelj će doći sa Ciona i odvratiće bezbožnost od Jakova. I ovo je savez koji ћу sklopiti s njima, kad uklonim njihove grehe.’“ (Stihovi 26 i 27; uporedite takođe i Dela 3:24-26)

Obratite pažnju na vezu u stihovima 25 i 26. „Slepoća Izraelu pade u deo dokle se ne popuni neznabоžaca koliko treba. I tako će sav Izrael biti spasen“. To će reći, čitav Izrael ne može da bude spašen, osim uvođenjem neznabоžaca; što je isto kao i reći da se potencijalni Izraelci sada računaju kao neznabоšci, ali će svi oni ući u dogledno vreme; „i biće jedno stado i jedan Pastir.“

„Jer smo upravo optužili sve, i Judejce i Grke, da su pod grehom, kao što je napisano: ‘Nema pravednog čoveka, nema

nijednog.”“ (stihovi 22 i 23). Ali ima nade za sve podjednako; „jer Bog je sve ljude zatvorio u neverstvo, da svima ukaže milosrđe.“ (Rimljanima 11:32)

48. Prikupljanje Izraela – Večni savez ostvaren

(Sadašnja istina, 27. maj 1897)

„Poznata su Bogu sva njegova dela od početka veka“ (Dela 15:18).

„I da bi on poslao Isusa Hrista, koji je ranije najavljen, koga nebo mora primiti do vremena obnove svega o čemu je Bog oduvek govorio preko svojih svetih proroka.“ (Dela 3:20,21).

„O njemu svedoče svi proroci“ (Dela 10:43).

Konačno prikupljanje Božjeg naroda i njegovo uspostavljanje u obnovljenoj zemlji bila je tema proroka od pada u greh; i kao posledica toga svi oni su svedočili da će svi koji veruju u Hrista primiti oproštenje greha, pošto će samo kroz oproštenje greha doći do tog okupljanja i obnove. Pogledajmo onda nekoliko ovih proročanstava koja govore o tome; ona će služiti kao primer za sva druga. Prvo uzimamo jedanaesto poglavlje Isaije:

„Mladica će izniknuti iz Jesejevog panja, izdanak iz njegovog korena donosiće plod. Na njemu će počivati Gospodnji Duh, Duh mudrosti i razboritosti, Duh saveta i sile, Duh znanja i straha od Gospoda. On će živeti u strahu od Gospoda. Neće suditi po onome što vidi, niti će ukoravati po onome što čuje. Po pravdi će suditi siromašnima, pravedno će ukoravati braneći krotke na zemlji. Uđariće zemlju prutom svojih usta, duhom svojih usana pogubiće zle.“ (Uporedi sa 2. Solunjanima 2:8).

„Svoja bedra opasaće pravednošću, a svoje bokove vernošću. Vuk će boraviti s jagnjetom, leopard će ležati s jaretom, tele i mladi lav i uhranjena životinja zajedno će biti, a mali dečak vodiće ih. Krava i medvedica zajedno će jesti, a njihovi mладunci zajedno će ležati. Lav će jesti slamu kao bik. Dete koje sisa igraće se nad

kobrinom rupom, dete koje je prestalo da sisa stavljajuće ruku na rupu zmije otrovnice. Zlo se više neće činiti niti će se pustošiti na svoj svetoj gori mojoj, jer će zemlja biti puna znanja o Gospodu kao što je more puno vode.“ (Isajиа 11:1-9).

Kratak prikaz istorije Jevanđelja

Ovde imamo prikaz čitave istorije Jevanđelja, uključujući uklanjanje greha i grešnika, i uspostavljanje pravednosti na novoj zemlji, gde će „krotki će naslediti zemlju, i uživaće u izobilju mira“ (Psalam 37:11 zajedno sa stihovima 9 i 10).

Nakon što je izneo celu istoriju, kao što smo čitali, prorok ide u neke pojedinosti. Vraća se tamo gde je sve počelo i nastavlja:

„I u to će vreme za koren Jesejev, koji će biti zastava narodima, raspitivati narodi, i počivalište Njegovo biće slavno. Tog dana Gospod će još jednom pružiti ruku da iz Asirije, iz Egipta, iz Patrosa, iz Huša, iz Elama, iz Senara, iz Emata i s morskih ostrva skupi ostatak svog naroda koji bude preostao. Podići će zastavu narodima i sabraće rasejane Izraelove sinove i s četiri strane zemlje skupiće rasute Judine sinove.“ (Stihovi 10-12).

O tom skupljanju izabranih s četiri kraja zemaljska čitamo i u Mateju 24:31. Sila kojom će se ostvariti ovo prikupljanje nije ništa manja od one koja se ispoljavala kad je Gospod po prvi put podigao svoju ruku da prikupi svoj narod, jer čitam: „A za ostatak njegovog naroda koji bude preostao, biće pripremljen širok put iz Asirije, kao što je bio pripremljen Izraelu onog dana kad je izašao iz egipatske zemlje.“ (Stih 16).

„Evo Boga vašega!“

O ovom prikupljanju, prvom i poslednjem, čitamo i u četrdesetom poglavљу Isajе. Propovedanje Jevanđelja, uključujući oproštenje greha, slanje Utešitelja, Svetoga Duha, uspostavljanje Boga kao jedine Sile u vasioni, Stvoritelja i Održavatelja; i najava

Gospodnjeg dolaska u slavi, sve se tu nalazi. A onda dolazi poruka: „Gle, Gospod će doći kao silan junak, njegova će mišica za njega vladati. Gle, kod njega je nagrada, pred njim je plata. (uporedi sa Otkrivenjem 22:12). Kao pastir on će pasti svoje stado. Svojom rukom skupiće jaganjce, u nedrima će ih nositi. Dojilice će brižno voditi.“ (Stihovi 10,11).

Ranije smo čitali o sakupljanju izgubljenih ovaca doma Izraelovog u jedno stado, tako da će biti „jedno stado i jedan Pastir“; ovde vidimo da je prikupljanje počelo propovedanjem Jevanđelja i ono je završeno Gospodnjim dolaskom u slavi, sa svojim andělima; osim toga, ova sila i slava Gospodnjeg dolaska je jednak sa silom koja mora da prati propovedanje Jevanđelja.

Izgubljene ovce pod otpadom

U sledećim stihovima čitamo stanje izgubljenih ovaca u Izraelovom domu i kako su neverni pastiri rasejali stado umesto da ga prikupe:

„Opet mi je došla Gospodnja reč: ‘Sine čovečiji, prorokuj protiv Izraelovih pastira. Prorokuj i reci tim pastirima: Ovako kaže Gospod Jehova: Teško Izraelovim pastirima, koji pasu sami sebe! Zar ne treba pastiri stado da pasu? Jedete najbolje meso i oblačite se u vunu, koljete debele životinje, a stado ne pasete. Slabe ne jačate, bolesne ne lečite, ranjene ne previjate, odlutale ne dovodite nazad, izgubljene ne tražite, nego grubo i okrutno gospodarite nad njima. Ovce su se razišle jer nemaju pastira, pa su tako raštrkane postale hrana poljskim zverima. Moje ovce lutaju po svim gorama i po svim visokim brdima. Po svoj su se zemlji razišle moje ovce, i niko ne pita za njih, niko ih ne traži. Zato, pastiri, čujte Gospodnju reč. ‘Tako ja bio živ’, govori Gospod, ‘zato što su moje ovce postale plen i hrana svim poljskim zverima, jer nemaju pastira i što moji pastiri ne traže moje ovce nego pasu sami sebe, a ne pasu moje ovce,’ zato čujte, pastiri, Gospodnju reč. Ovako kaže

Gospod: 'Evo, dolazim na pastire. Tražiću nazad svoje ovce iz njihovih ruku i neću im više dati da pasu moje ovce, i pastiri više neće pasti sami sebe. Izbaviću svoje ovce iz njihovih usta i one im više neće biti hrana.' 'Ovako kaže Gospod: 'Evo me, ja će potražiti svoje ovce i pobrinuću se za njih. Kao što se onaj ko pase stado pobrine za svoje ovce kada nađe one koje su rasejane, tako će se ja pobrinuti za svoje ovce. Izbaviću ih *iz svih mesta po kojima su se razišle u dan oblaka i guste tame*. Izvešću ih iz svih naroda i skupiću ih iz svih zemalja. Dovešću ih u njihovu zemlju i pašću ih na Izraelovim gorama, pored potoka i pored svih naseljenih mesta u zemlji. (Uporedi sa Rimljanim 4:18).

Podići će im jednog pastira koji će ih pasti, svog slугу Davida. On će ih pasti, on će im biti pastir. Ja, Gospod, biću njihov Bog, a moj sluga David biće poglavar među njima. Ja, Gospod, tako sam rekao. Sklopiću s njima savez mira i ukloniću iz zemlje sve opasne zveri. Oni će spokojno živeti u pustinji i spavati po šumama. Njih i sve što je oko moje gore učiniću blagoslovom. Davaću im kišu na vreme. Biće to kiša blagoslova. Poljsko drveće donosiće svoje plodove i zemlja će davati svoj rod, a oni će spokojno živeti u svojoj zemlji. Tada će znati da sam ja Gospod, kad slomim njihov jaram i izbavim ih iz ruku onih kojima su robovali. Neće više biti plen narodima i zemaljske zveri neće ih proždirati, nego će živeti spokojno i niko ih neće plašiti." (Ezekijel 34:1-13,23-28).

Prikupljeni vaskrsenjem

Kako će se tačno odvijati ovo poslednje prikupljanje rečeno nam je u 37. poglavljju:

„Gospodnja ruka spustila se na mene i Gospod me je u svom Duhu doveo i postavio me usred doline koja je bila puna kostiju. Proveo me je pored njih unaokolo, i gle, bilo ih je veoma mnogo po dolini i bile su veoma suve. Zatim mi je rekao: 'Sine čovečiji, mogu li ove kosti oživeti?' Ja sam odgovorio: 'Gospode Jehova, to

ti znaš.' Tada mi je rekao: 'Prorokuj tim kostima i reci im: Suve kosti, čujte Gospodnju reč.'

Ovako kaže Gospod Jehova tim kostima: Uneću u vas duh i vi ćete oživeti. Staviću na vas titive, obložiću vas mesom, pokriću vas kožom, dodeliću u vas duh pa ćete oživeti. Tada ćete znati da sam ja Gospod.'

Ja sam prorokovao kao što sam bio upućen. I dok sam prorokovao, začuo se neki zvuk, začulo se šuškanje i kosti su se primakle jedna drugoj. Kad sam pogledao, video sam kako su se na njima pojavile titive i meso i kako ih je pokrila koža. Ali u njima nije bilo duha.

Tada mi je rekao: 'Prorokuj duhu. Prorokuj, sine čovečiji, i reci duhu: Ovako kaže Gospod: Sa sve četiri strane dođi, duše, i duni na ove mrtvace i neka ožive.'

I ja sam prorokovao kao što me je on uputio. Tada je u njih ušao duh, pa su oživeli i stali na svoje noge – bila je to veoma, veoma velika vojska.

Onda mi je rekao: 'Sine čovečiji, ove kosti predstavljaju ceo Izraelov dom. Oni govore: Kosti su nam se osušile, propala nam je nada. Od svih smo odvojeni, ostali smo sami. Zato prorokuj i reci im: Ovako kaže Gospod: Otvoriču vaše grobove i izvešću vas iz vaših grobova, narode moj, i dovešću vas u izraelsku zemlju. Tada ćete znati da sam ja Gospod, kad otvorim vaše grobove i kad vas izvedem iz vaših grobova, narode moj. Dodeliću u vas svoj Duh, pa ćete oživeti, i naseliću vas u vašu zemlju. Tada ćete znati da sam ja, Gospod, tako rekao i tako učinio, govori Gospod.'“ (Stihovi 1-14).

„Ceo dom Izraelov“

Ovde vidimo da će se obećanje koje je Gospod dao Davidu, da će odrediti mesto svom narodu Izraelu, i posaditi ga pa će boraviti u svom mestu, i neće se više kretati, niti će ih više mučiti

nepravednici (2. Samuelova 7:10), ispuniti vaskrsenjem mrtvih. I ovo prikupljanje Izraela, jedino koje je ikad obećano, i to je dovoljno, obuhvata sve verne iz svih vekova, jer Gospod govori da će „svi koji su u grobovima čuti njegov glas“ (Jovan 5:28).

Videli smo da ovo sakupljanje treba da okupi „ceo dom Izraelov“. Tekstovi koji slede pokazuju da u to vreme neće biti podele kraljevstava, već samo „jedno stado i jedan pastir“:

„Ovako kaže Gospod Jehova tim kostima: ‘Uneću u vas duh i vi ćete oživeti. Staviću na vas tetive, obložiću vas mesom, pokriću vas kožom, dodeliću u vas duh pa ćete oživeti. Tada ćete znati da sam ja Gospod.‘

Ja sam prorokovao kao što sam bio upućen. I dok sam prorokovao, začuo se neki zvuk, začulo se šuškanje i kosti su se primakle jedna drugoj. Kad sam pogledao, video sam kako su se na njima pojavile titive i meso i kako ih je pokrila koža. Ali u njima nije bilo duha.

Tada mi je rekao: ‘Prorokuj duhu. Prorokuj, sine čovečiji, i reci duhu: Ovako kaže Gospod: Sa sve četiri strane dođi, duše, i duni na ove mrtvace i neka ožive.‘

I ja sam prorokovao kao što me je on uputio. Tada je u njih ušao duh, pa su oživeli i stali na svoje noge – bila je to veoma, veoma velika vojska.

Onda mi je rekao: ‘Sine čovečiji, ove kosti predstavljaju ceo Izraelov dom. Oni govore: Kosti su nam se osušile, propala nam je nada. Od svih smo odvojeni, ostali smo sami. Zato prorokuj i reci im: Ovako kaže Gospod: Otvoriću vaše grobove i izvešću vas iz vaših grobova, narode moj, i dovešću vas u izraelsku zemlju. Tada ćete znati da sam ja Gospod, kad otvorim vaše grobove i kad vas izvedem iz vaših grobova, narode moj. Dodeliću u vas svoj Duh, pa ćete oživeti, i naseliću vas u vašu zemlju. Tada ćete znati da sam ja, Gospod, tako rekao i tako učinio, govori Gospod.‘

Opet mi je došla Gospodnja reč: ‘Sine čovečiji, uzmi prut i na

njemu napiši: Za Judu i za Izraelove sinove, njegove drugove. Zatim uzmi drugi prut i na njemu napiši: Za Josifa, Jefremov prut, i za sav Izraelov dom, njegove drugove. I spoji ih, jedan prut s drugim, i oni će postati jedno u tvojoj ruci. A kad te sinovi tvog naroda upitaju: Hoćeš li nam reći šta sve to znači?, reci im: Ovako kaže Gospod: Uzeću Josifov prut, koji je u Jefremovoj ruci i Izraelova plemena, njegove drugove, i sastaviću ih s Judinim prutom. Načiniću od njih jedan prut, pa će postati jedno u mojoj ruci. Prutove po kojima ćeš pisati drži u ruci pred njihovim očima.

Reci im: ‘Ovako kaže Gospod: Evo, uzeću Izraelove sinove iz naroda u koje su otisli i sakupiću ih sa svih strana i dovešću ih u njihovu zemlju. Učiniću od njih jedan narod u zemlji, na Izraelovim gorama, i nad svima njima kraljevaće jedan kralj. Oni više neće biti dva naroda, niti će više biti podeljeni na dva kraljevstva. Neće se više skrnaviti svojim odvratnim idolima, ni svim svojim gadostima, ni svojim prestupima. Izbaviću ih iz svih njihovih mesta u kojima su grešili i očistiću ih, i oni će biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog.

Moj sluga David biće im kralj, i svi će imati jednog pastira. Živeće po mojim zakonima i držaće se mojih odredbi i izvršavaće ih. Živeće u zemlji koju sam dao svom sluzi Jakovu, u kojoj su živeli vaši praočevi. U njoj će doveka živeti oni i njihovi sinovi i sinovi njihovih sinova. David, moj sluga, biće im poglavar doveke.“ (Ezekijel 37:5-25).

A sada posebno zapazite šta sledi:

„Sklopiću s njima savez mira. Biće to trajan savez s njima. Utvrđiću ih u njihovoј zemlji i umnožiću ih, zauvek ću postaviti svoje svetilište među njima. Moj šator biće nad njima, i ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. Tada će narodi znati da ja, Gospod, posvećujem Izrael, kad moje svetilište doveka bude među njima.“ (Stihovi 26-28).

Božji sud nad svim narodima

Da izbavljenje Izraela nije lokalan događaj jasno se vidi iz kazne kojom je zaprećeno Vavilonu u dvadeset petom poglavlju Jeremije. Bilo je to pri kraju sedamdeset godina ropstva kad je Bog odlučio da izvrši ovu kaznu; ali kao što smo već videli, Izrael nije bio potpuno spremjan da se u to vreme sakupi. Od tog dana do danas mnogi od Božjeg naroda su bili u Vavilonu, tako da se ova reč odnosi na ove poslednje dane kao što se odnosila u ono vreme: „Izađi iz njega, narode moj!“ (Jeremija 51:45; Otkrivenje 18:4). Ali Bog je u to vreme počeo da kažnjava Vavilon i sledeći stihovi pokazaće da se obećanja Izraelu, i pretnje kaznom za njegove ugnjetavače, odnose na celu zemlju:

„Jer ovako mi je rekao Gospod, Izraelov Bog: ‘Uzmi iz moje ruke ovu čašu s vinom gneva i njime napoji sve narode kojima će te poslati. (Uporedi sa Psalmom 75:8; Otkrivenjem 14:9,10). Oni će piti, pa će se teturati i ponašati bezumno zbog mača koji će poslati na njih.

Ja sam uzeo čašu iz Gospodnje ruke i napojio sve narode kojima me je poslao Gospod: Jerusalim i Judine gradove, njegove kraljeve i njegove knezove, da postanu pustoš i strašan prizor, da ljudi zbog njih zvižde u čudu i da budu predmet prokletstva, kao što je to danas; zatim faraona, kralja Egipta, i njegove sluge, njegove knezove i ceo njegov narod; sve tuđince, sve kraljeve zemlje Uz, sve kraljeve filistejske zemlje, Askalon, Gazu, Akaron i ono što je ostalo od Azota; Edom, Moab i Amonove sinove; sve kraljeve Tira, sve kraljeve Sidona i kraljeve ostrva na moru; Dedan, Temu, Buz i sve one koji šišaju kosu na slepoočnicama; sve arapske kraljeve i sve kraljeve tuđinaca koji žive u pustinji; sve zimrijske kraljeve, sve elamske kraljeve i sve međanske kraljeve; sve kraljeve severa koji su blizu i koji su daleko, jednog za drugim, i sva druga zemaljska kraljevstva koja postoje na licu zemlje. A kralj Sisaha piće posle njih.

Ovako im reci: ‘Evo šta kaže Gospod nad vojskama, Izraelov Bog: Pijte i opijte se, povraćajte i padajte da više ne ustanete od mača koji će poslati na vas. Ako ne budu hteli da uzmu čašu iz tvoje ruke i da piju, reci im: Ovako kaže Gospod nad vojskama: Moraćete da pijete. Jer na grad koji nosi moje ime puštam nevolju, a zar ćete vi biti izuzeti? Nećete biti izostavljeni, jer će dozvati mač na sve stanovnike zemlje’, govori Gospod nad vojskama. Ti im prorokuj sve ove reči i kaži im: ‘S visine će Gospod kao lav zarijati, pustiće glas iz svetog prebivališta svoga. Rikaće na svoje prebivalište. Kao što viču oni koji gaze grožđe, on će povikati na sve stanovnike zemlje.

Vika će se čuti do kraja zemlje, jer Gospod ima spor s naredima. Sam će suditi svakom telu. Zle će predati maču’, govori Gospod.

‘Ovako kaže Gospod nad vojskama: ‘Nevolja ide od naroda do naroda, velika oluja podići će se s krajeva zemlje. Tog dana oni koje Gospod pobije ležaće od jednog kraja zemlje do drugog. Neće biti oplakani ni pokupljeni ni sahranjeni. Biće kao đubrivo po zemlji.

Plaćite gorko, pastiri, i vičite! Valjajte se u prašini, vođe stada, jer je došlo vreme da budete pobijeni i rasterani, popadaćete kao skupocene posude! Nema više utočišta pastirima, nema izbavljenja vođama stada. Slušajte kako viču pastiri i kako gorko plaču vođe stada, jer im Gospod pustoši pašnjak.“ (Jeremija 25:15-36).

Vreme izbavljenja

Zapazite da se to događa u vreme kažnjavanja lažnih pastira kao što je to i prorečeno u Ezekijelu 34, kad će se sakupiti Izrael i kad s njim bude učinjen savez mira. O prirodi ovog saveza i vremenu kad je učinjen imamo najjasniju informaciju u Jeremijinoj knjizi, posebno kad čitamo u vezi sa već citiranim tekstom. Kratka skica ova dva poglavља biće dovoljna da upotpuni izveštaj što se

tiče našeg sadašnjeg proučavanja.

Počinjemo s tridesetim poglavljem:

„Ovo je reč koju je Gospod uputio Jeremiji: ‘Ovako kaže Gospod, Izraelov Bog: Napiši sebi u knjigu sve reči koje će ti reći. Jer dolaze dani’, govori Gospod, ‘kad će sakupiti svoj zarobljeni narod, Izrael i Judu’, kaže Gospod, ‘i vratiti ih u zemlju koju sam dao njihovim praočevima i oni će je opet posedovati.’“ (Stihovi 1-3).

Ovde se nalazimo na poznatom terenu. Ovi stihovi označavaju vreme kad će se desiti ono o čemu je bilo reči, a to je kad Bog bude vratio svoj narod u njegovu zemlju. Zato nastavljamo.

„Ovo su reči koje je Gospod rekao Izraelu i Judi. Ovako kaže Gospod: ‘Čujemo viku zbog straha, užas je tu i mira nema. Raspitajte se, molim vas, i vidite da li muškarac rađa. Zašto onda vidim da se svi muškarci rukama drže za bedra kao žene koje se porađaju? Zašto su sva lica prebledela? Jao! Jer je taj dan velik, takvog dana još nije bilo! To je vreme muke Jakovljeve. Ali izbaviće se iz nje.’ ‘Tog dana’, govori Gospod nad vojskama, ‘slomiću jaram s njihovog vrata i pokidaću njihove okove. Neće više tuđincima sluga biti. Služiće Gospodu, svom Bogu, i Davidu, svom kralju, koga će im podići.’“ (Stihovi 4-9).

Uporedimo sa ovim Danila 12:1: „U to vreme ustaće Mihailo, veliki knez koji stoji pomažući sinovima tvoga naroda. I nastaje vreme teskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena. U to će se vreme tvoj narod izbaviti, svako ko se nađe zapisan u knjizi.“ Iako će Božji narod biti oslobođen u vreme nevolje koje neposredno prethodi Gospodnjem dolasku tako da ga neće zadesiti zlo i udarac neće dosegnuti do njegovih naseobina (Psalam 91), nemoguće je da oni treba da posmatraju i vide nagradu zlih, a da ih i same ne spopadne strah i drhtanje, jer nije jednostavno kad Bog ustane. Zato On kaže:

„Ne boj se, Jakove, slugo moj!”, govori Gospod. ‘Ne plaši se,

Izraele! Jer ѕu te ja izbaviti iz daleke zemlje i tvoje potomstvo iz zemlje njihovog zarobljeništva. Vratiće se Jakov, biće miran i spokojan i niko ga neće plašiti.’ ‘Jer ja sam s tobom’, govori Gospod, ‘da te spasem. Istrebiću sve narode po kojima sam te rasejao. Ali tebe neću istrebiti. Disciplinovaću te koliko treba, neću te smatrati nevinim.’“ (Jeremija 30:10,11).

„Ovako kaže Gospod: ‘Vratiću iz zarobljeništva Jakovljeve šatore, smilovaću se njegovim šatorima. Grad će opet biti sazidan na svom bregu i utvrđeni dvori stajaće na svom mestu. Iz njih će se čuti zahvale i glas onih koji se smeju. Umnožiću ih, neće ih biti malo. Učiniću da ih bude mnogo, neće biti neznatni. Njegovi će sinovi biti kao ranije i njegov će zbor čvrsto stajati preda mnom. Pozvaću na odgovornost sve koji su ga tlačili. Njegov će vođa poći od njega; od njega će izaći njegov vladar. Učiniću da mi se približi, i on će mi pristupiti. Jer ko bi se sam usudio da mi pristupi?, govori Gospod. Vi ćete biti moј narod, a ja ѕu biti vaš Bog.’

Gle, dolazi Gospodnji olujni vetar, njegov gnev, vihor koji nosi sve pred sobom. Na glavu zlih sručiće se. Gospod neće odvratiti svoj žestoki gnev dok ne izvrši i ne ispuni namere svog srca. U poslednjim danima o tome ćete razmišljati.”“ (Stihovi 18-24).

Otkupljeni od groba

„ ‘U to vreme, govori Gospod, ‘biću Bog svim Izraelovim potrođicama, i one će biti moј narod.’ Ovako kaže Gospod: ‘Narod koji je umakao maču našao je milost u pustinji, kad je Izrael išao u svoje počivalište.’ Izdaleka mi se pojавio Gospod i rekao mi: ‘Volim te ljubavlju večnom. Zato te i privlačim svojom dobrotom.’“ (Jeremija 31:1-3).

„Čujte, narodi, Gospodnju reč i objavite je po dalekim ostrivima, i recite: ‘Onaj koji je rasejao Izrael opet će ga sakupiti i čuvaće ga kao što pastir čuva svoje stado. Jer će Gospod otkupiti Jakova i izbaviće ga iz ruku onoga koji je jači od njega. Oni će doći

i klicaće radosno na cionskoj uzvišici i blistaće zbog Gospodnje dobrote, zbog žita, mladog vina, ulja, jaganjaca i teladi. Njihova će duša biti kao dobro navodnjeno vrt, oni više nikad neće klonuti. Tada će se devojke radovati igrajući, i mladići i starci, svi zajedno. Njihovu tugu pretvoriću u radost, utešiću ih i razveseliću ih da ne tuguju.”“ (Stihovi 10-13).

„Ovako kaže Gospod: ‘U Rami se čuje glas, naricanje i gorko plakanje. Rahela plače za svojim sinovima. Neće da se uteši za svojim sinovima, jer ih više nema.’ Ovako kaže Gospod: ‘Ne plaći više i nemoj suze liti, jer postoji nagrada za tvoja dela’, govori Gospod. ‘Oni će se vratiti iz neprijateljske zemlje.’ ‘Ima nade za tvoju budućnost’, govori Gospod, ‘tvoji sinovi će se vratiti u svoju postojbinu.’“ (Stihovi 15,17).

Ovde imamo još jednog sigurnog vodiča o tome gde se nalazimo, ili bolje rečeno, o vremenu na koje se to proročanstvo odnosi. Znamo da se ovo proročanstvo delimično ispunilo kad je Herod pobjio decu u Betlehemu (Matej 2:16-18). Ali Gospod kaže onima koji žale da će ona doći iz neprijateljeve zemlje (vidi 1. Korinćanima 15:36) na svoje sopstvene međe (granice). Tako ponovo vidimo da će se Izraelovo ropstvo ukinuti tek vaskrsenjem mrtvih, kad će se sakupiti u svojoj sopstvenoj zemlji; i mi možemo primestiti da je vreme o kome sada čitamo u Jeremiji vreme kad Bog ukida ropstvo svog naroda. I tako govoreći o ovom istom razdoblju, prorok nastavlja:

„‘Evo, dolaze dani’, govori Gospod, ‘kad ću u Izraelovom i Judinom domu posejati seme ljudi i seme stoke. Kao što sam ranije bdeo nad njima da ih iščupam, porušim, razorim, uništим i oštetim, tako ću nad njima bdati da ih izgradim i posadim’, govori Gospod. ‘U to vreme više se neće govoriti: Očevi su jeli nezrelo grožđe, a sinovima zubi trnu. Nego će svako umreti za svoj prestup. Ko god bude jeo nezrelo grožđe, njemu će trnuti zubi.’“ (Stihovi 27-30).

Novi savez

S obzirom na ovu povezanost ne može biti ni najmanje sumnje u vreme koje se ovde pominje; to je vreme kažnjavanja zlih i nagrađivanja pravednih; vreme kad Božji narod treba da se osloboди od svakog zla i ugnjetavanja i da se utvrdi u zemlji, da je zaposedne (zauzme) za svu večnost u miru i pravednosti. I tako, govoreći o tom istom vremenu, prorok nastavlja:

„Evo, dolaze dani”, govori Gospod, ‘kad ћu s Izraelovim domom i s Judinim domom sklopiti novi savez, ne kao onaj savez koji sam sklopio s njihovim praočevima onog dana kad sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz egipatske zemlje. Taj moj savez oni su raskinuli, iako sam im ja bio muž’, govori Gospod. ‘A ovo je savez koji ћu sklopiti s Izraelovim domom posle tih dana’, govori Gospod. ‘Svoj zakon staviću u njih i upisaću ga u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni ћe biti moj narod.’

‘Neće više prijatelj prijatelja učiti niti brat brata, govoreći: Upoznajte Gospoda! Jer ћe me svi poznavati, od najmanjeg do najvećeg’, govori Gospod. ‘Oprostiću im njihov prestup i više se neću sećati njihovog greha.’

Ovako kaže Gospod, koji je stvorio sunce da svetli danju i koji daje odredbe mesecu i zvezdama da svetle noću, koji podiže more da mu talasi huče, kome je ime Gospod nad vojskama: ‘Ako bi te odredbe nestale pred mojim licem’, govori Gospod, ‘tada bi Izraelovo potomstvo zauvek prestalo da bude narod pred mojim licem.’

Ovako kaže Gospod: ‘Kad bi se nebesa gore mogla izmeriti i kad bi se temelji zemlje mogli istražiti, onda bih i ja mogao odbaciti sve Izraelovo potomstvo zbog svega što su učinili’, govori Gospod.“ (Jeremija 31:31-37).

Ovde imamo zaključak cele stvari. Sklapanjem Novog saveza, dani izgnanstva i ropstva su došli kraju i Božji narod zauvek prebiva u Njegovoj nepokrivenoj prisutnosti. Ovaj savez tek treba da se sklopi; ali živom verom možemo već sada da uživamo u svim

njegovim blagoslovima, pošto je sila vaskrsenja kojom se Božji narod konačno utvrđuje u svojoj zemlji, sila kojom on biva pripremljen za taj slavni dan.

Stari i novi savez

Već odavno smo u ovom proučavanju obećanja datih Izraelu videli zašto je, i pod kakvim okolnostima, sklopljen Stari savez dok se Izrael nalazio u podnožju Sinaja. On je nazvan prvi ili Stari savez, ne zato što mu nije prethodio neki savez, već zato što je bio prvi koji je učinjen „sa domom Izraelovim i domom Judinim“ – sa čitavim domom Izraelovim. Savez sa Abramom sklopljen je više od četristo godina ranije i on je obuhvatio sve što Bog može dati nekom narodu. Zahvaljujući tom savezu sa Abramom, potvrđenim Božjom zakletvom, sada možemo slobodno pristupati prestolu blagodati i dobiti silnu utehu u svim našim nevoljama (Jevrejima 6:18-20). Svi verni su Abramova deca.

Ali stari Izrael se pokazao neveran i zaboravio ili prezreo večni savez sklopljen sa Abramom. Hteli su da žive po gledanju (gledanjem, na osnovu onoga što se vidi), a ne verom. Uzdali su se u sebe, umesto u Boga. Na ispitu, kada ih je Bog podsetio na svoj savez sa Abramom, i kao pomoć njihovo veri u silu svog obećanja, podsetio ih na ono što je već učinio za njih, oni su drsko preuzeli na sebe odgovornost za svoje spasenje i ušli u savez iz koga nije moglo da dođe ništa osim ropstva i smrti. Međutim *Bog, koji ostaje veran čak i kad ljudi ne veruju,* upotrebio je i to kao jasnu pouku. Od senke su mogli da upoznaju stvarnost; čak je i njihovo ropstvo trebalo da sadrži proročanstvo i obećanje slobode.

Kad će se uči u Novi savez

Bog ne ostavlja svoj narod тамо где ih je postavila njihova sopstvena ludost. Zato im je obećao Novi savez. Nije da je nešto nedostajalo savezu sklopljenom sa Abramom; ali On će sklopiti *isti*

savez sa čitavim izraelskim narodom kao nacijom. Ovo obećanje Novog saveza još uvek važi, jer Božjom zakletvom i svojom sopstvenom žrtvom „Isus je postao garancija boljeg saveza“ (Jevrejima 7:22). Kao što je Isus umro i ponovo ustao, silom te smrti i vaskrsenja biće prikupljen čitav Izrael, i sklopiće Novi, večni savez sa njima, s pravednim narodom koji čuva istinu. Ovaj savez će biti sklopljen samo sa Izraelom, ali нико ne mora da bude izostavljen, jer ko god hoće može da dođe.

Kad je prvi savez sklopljen sa čitavim Izraelom, Bog je došao sa svim anđelima; odjekivala je Božja truba i Njegov glas je potresao zemlju dok je objavljivan zakon. Tako će, i kad bude sklopljen Novi savez, čitav Izrael biti prisutan, neće biti nikog ko ne bi bio među okupljenima – „Ide Bog naš, i ne čuti“ (Psalam 50:3); „jer će sam Gospod sici s neba sa zapovedničkim pozivom, s glasom arhanđela i s Božjom trubom“ (1. Solunjanima 4:16), „u slavi svojoj i svi sveti anđeli s Njime“ (Matej 25:31). Njegov glas će potresti zemlju, ali ovaj put neće potresti samo zemlju nego i nebo. Tako će cela vasiona biti učesnik u velikom završetku, a Božji Izrael će se spojiti sa „svakom porodicom na nebu i na zemlji“ (Efescima 3:15). Zahvaljujući Hristovom krstu, „krvi trajnog saveza“ (Jevrejima 13:20) utvrđen je Božji presto; i ono što spasava izgubljenu zemlju je garant večne sigurnosti bića koja nisu pala u greh.

Prva vlast obnovljena

Jedna od pouka koju na kraju moramo da istaknemo je da Novi savez ne donosi ništa novo osim nove zemlje, a tako je bilo od početka. Ljudi sa kojima je sklopljen već su obnovljeni u Hristu. Prva vlast će biti obnovljena. Zbog toga neka нико не smatra da nije potrebno držati Božje zapovesti tvrdeći da se nalazi u Novom savezu. Ne, ako je ko u Hristu, onda je *u* savezu (a ne *pod* njim) sa Abramom, i kao dete Abramovo je sunaslednik sa Hristom, i ima nadu u novi savez čiji jemac je Hristos. Ko god se ne smatra

pripadnikom naraštaja (generacije) Abrama, Isaka i Jakova, u zajedništvu sa Mojsijem, Davidom i prorocima, nema razloga za nadu u Novi savez. A ko god se raduje u obećanjima Novog saveza, u blagoslovima koje Sveti Duh i sada čini stvarnim, mora da ima na umu da je karakteristika Novog saveza to što je Božji zakon stavljen (upisan) u naša srca. Stari savez nije nikoga doveo u poslušnost tom zakonu, ali Novi savez ga čini univerzalnim tako da će zemlja biti puna poznavanja Gospoda kao što je more puno vode. Zato:

„*Hvala Bogu na Njegovom neiskazanom daru!*“

„*Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve.*

Njemu slava vavek. Amin.“